

Dũng Khí Để Yêu

Contents

Dũng Khí Để Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	47
17. Chương 17	53
18. Chương 18	55
19. Chương 19	58
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	68
23. Chương 23	70
24. Chương 24	73
25. Chương 25	76
26. Chương 26	79
27. Chương 27: Trên Con Đường Đầy Gai Ấy Liệu Có Thấy Được Hoa Hồng?	83
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88
30. Chương 30	91
31. Chương 31	94
32. Chương 32	97
33. Chương 33	100
34. Chương 34	103
35. Chương 35	106
36. Chương 36	109
37. Chương 37	112
38. Chương 38	115
39. Chương 39	118
40. Chương 40	121

41. Chương 41	123
42. Chương 42	125
43. Chương 43	128
44. Chương 44	131
45. Chương 45	132
46. Chương 46	133
47. Chương 47	136
48. Chương 48	137
49. Chương 49	140
50. Chương 50	143
51. Chương 51	145
52. Chương 52	147
53. Chương 53	149
54. Chương 54	150
55. Chương 55	152
56. Chương 56	156
57. Chương 57: “thư Tiểu, Anh Hy Vọng Em Cả Đời Bình An!”	158
58. Chương 58	162

Dũng Khí Để Yêu

Giới thiệu

Thể Loại: Đô thị tình duyên, giới tình anh, nữ chính bác sĩ, nam chính tàn tật,...Edit: SenBeta: Diệu Huyền Độ dài: 580

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-khi-de-yeu>

1. Chương 1

Mặc dù biết rõ sau giờ Ngọ mặt trời vẫn còn gay gắt nhưng Lâm Thư Tiểu vẫn đứng dậy vén bức rèm cửa trong văn phòng lên.

Trong phút chốc, bao phủ lấy người của cô là màu vàng ngọc lưu ly của ánh nắng đang chiếu vào, còn có tấm thủy tinh cũng tỏa ra một luồng khí ấm áp.

Cô hơi nheo mắt lại, đuổi người.

Sau giờ Ngọ mà vẫn làm bù đầu như bây giờ đúng là một dịp hiếm gặp. Tuy nói bệnh viện phục hồi chức năng này là do cô cùng hai người đầu tư khác, nhưng cô vẫn kiên trì mỗi ngày dành ra một chút thời gian buổi sáng để ở cùng các bác sĩ phục hồi chức năng khác, có khi cô cũng sẽ tham gia quá trình luyện tập cho các bệnh nhân. So với xử lý công văn trong bệnh viện, cô kỳ thật sẽ vui hơn khi dành thời gian của mình để luyện tập cho các bệnh nhân. Đối với cô mà nói, lựa chọn cùng một số nhà kinh doanh để thành lập ra bệnh viện, so với làm thuê ở bệnh viện hồi phục chức năng thì lợi thế nhất chính là có thể có thời gian tự do và hoàn cảnh thoải mái trong bệnh viện.

Ví dụ như, cô có thể giống như bây giờ ở một mình trong phòng làm việc, hưởng thụ hương thơm của huân hương, thay đồ tập yoga.

Lâm Thư Tiểu nằm trên đệm yoga, đang chuẩn bị làm động tác kế tiếp thì điện thoại trên bàn vang lên.

Dù sao cũng là thời gian đi làm, tự do luôn có hạn.

Cô bĩu môi cười cười, trong lòng cũng có chút tức giận. Lăn tròn trên đệm rồi đứng lên, cầm lấy ống nghe điện thoại.

Điện thoại là do trợ lý Tiểu Ngụy gọi tới: “Viện trưởng Lâm, có một người tự xưng là người do anh Giang phái tới gặp cô. Anh ta hiện tại đang ngồi chờ ở ngoài.”

“Anh Giang?” Thư Tiểu đầu óc nhất thời bị trì trệ, nghĩ không ra rốt cục người mà Tiểu Ngụy nói là người nào.

“Chính là nhà họ Giang mà Đào Ý Nhiên đến...bà Giang...”

Thư Tiểu giật mình, thốt lên một tiếng: “Thì ra là người nhà bọn họ. Tôi đang nghĩ ngày mai sẽ đi đến nhà bọn họ nữa đây! Người đến là con trai bà ấy sao?”

“Hình như không phải. Có vẻ cậu ta cũng là nhân viên tạm thời.”

Thư Tiểu nhin xuống một hơi, nói với Tiểu Ngụy: “Mặc kệ là loại người nào, năm phút sau cho cậu ta vào.”

“Cốc cốc” Sau hai tiếng gõ cửa, Tiểu Ngụy dẫn một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, mặc vest, bộ mặt sạch sẽ đi vào văn phòng của cô.

“Xin chào, viện trưởng Lâm! Chúng ta là lần thứ hai gặp mặt.” Đối phương vẻ mặt cung kính, giọng điệu có chút xấu hổ cùng khẩn trương.

“À, đúng vậy,” Thư Tiểu cười nhạt nói, “Lần trước người thay bà Giang đến mời bác sĩ phục hồi ngôn ngữ cũng là cậu, nếu tôi nhớ không lầm, cậu họ ‘Vương’?”

“Đúng đúng, viện trưởng Lâm trí nhớ thật tốt. Tôi tên là Vương Bồi An.” Đối phương lấy khăn tay liên tục lau mồ hôi đang túa ra trên trán.

Thư Tiểu nói: “Trời nóng như vậy, không bằng anh Vương trước đem áo khoác cởi xuống trước đã.” Nói xong, cô tiện tay cầm lấy điều khiển máy lạnh chỉnh thấp xuống hai độ nữa.

Vương Bồi An vừa định cởi bỏ áo vest, tay bỗng dừng lại, hiền hậu cười: “Anh Giang nhà chúng tôi nói, nên mặc tây trang đến giải thích, vậy mới có lễ phép chu đáo chút...”

Thư Tiểu cười mang theo ý tứ lạnh nhạt rõ ràng: “Ha ha, anh Giang nhà cậu cũng thật biết lễ tiết. Mẹ của mình lấy nước nóng đổ lên đầu của người ta lại phái nhân viên tới xin lỗi, đây mà cũng gọi là lễ phép chu đáo?”

Vương Bồi An mặt đỏ lên giống như vô cùng nóng lòng giải thích:

“Anh Giang anh ấy thật sự không có biện pháp...”

Nói chưa hoàn chỉnh câu, liền bị Thư Tiểu thở hồng hộc cắt lời: “May là ly nước kia nước chỉ hơi ấm một chút, nếu là nước sôi, còn không phải là hủy cả đời con gái nhà người ta sao? Bà Giang lớn tuổi, lại là bệnh nhân, cũng coi có thể bỏ qua, còn anh ta là con trai, gặp chuyện không may này đã hai ngày, cũng không biết tự mình đến an ủi một chút, tìm hiểu một chút người bị mẹ anh ta làm tổn thương, còn phái người khác đến giải thích là như thế nào?”

Vương Bồi An bị khí thế của cô áp đảo, mặt càng ngày càng đỏ, ấp úng nói: “Lần này tôi đến, thứ nhất là muốn hỏi thăm viện trưởng tình hình vết thương của cô Đào, thứ hai là...là muốn hỏi viện trưởng địa chỉ của cô Đào để có thể đến nhà thăm hỏi.”

Thư Tiểu suy nghĩ, người trước mắt này cũng chỉ là người làm thuê, chuyện bà Giang gây tổn thương cho bác sĩ trong viện của cô cũng không liên can gì đến cậu ta, thấy vẻ mặt cậu ta thành thật, cũng là không đành lòng dùng lời nói hà khắc, cô liền nhẹ giọng xuống một chút: “Cô Đào ở bệnh viện hai ngày, hôm nay đã về nhà tĩnh dưỡng. Não không chấn động, không bị hủy dung, chính là thái dương phải may ba mũi.”

Vương Bồi An bả vai giật giật, giống như vừa ném được tảng đá lớn.

Thư Tiểu lấy tám giấy ghi chú trên bàn, viết địa chỉ nhà của Đào Ý Nhiên, đưa cho Vương Bồi An: “Đây là địa chỉ nhà của cô ấy, nếu người nhà họ Giang thực sự có thành ý giải thích, tôi hy vọng đến lúc đó không cần lại phái anh Vương làm người đại diện.”

Vương Bồi An thừa dịp trở ra.

“Lời cô ấy nói quả thật là rất đúng.”

Đang nghe Vương Bồi An thuật lại cuộc đối thoại với Lâm Thư Tiểu, người đàn ông ngồi hàng ghế sau chợt nói.

“Nhưng mà, anh Giang, anh mới ra viện...”

“Tiểu Vương, để cho tôi suy nghĩ một chút...”

Con người trong cặp mắt kia giống như hắc thạch, lông mi như cánh quạt khẽ chớp; một khuôn mặt trắng nõn, trên gương mặt thoáng chút u sầu khiến cho người ta đau lòng. Gương mặt anh ta nhìn qua thật trẻ tuổi, nét mặt có chút tiêu tụy yếu ớt. Lưng anh ta tựa vào ghế da, trừ bỏ dây an toàn, thất lưng còn được định vị bằng một sợi dây đai, làm cho toàn bộ thân thể anh ngồi thẳng một cách mất tự nhiên. Mà hai chân anh cũng cong vẹo, đôi tay tái nhợt, suy yếu đặt ở trên bắp đùi của mình.

“Bồi An, trước tiên đưa tôi trở về sửa sang lại một chút, cậu đi mua vài thứ, rồi về nhà đón tôi, tôi và cậu cùng đến nhà của cô Đào.” Âm thanh của anh cũng không lớn, thậm chí có chút suy yếu, lại toát ra sự quyết tâm không thể trái nghịch.

Vương Bồi An thở dài, chỉ có thể đáp ứng.

Cũng khó trách Lâm Thư Tiểu đối Vương Bồi An như vậy không khách khí. Đào Ý Nhiên tuy rằng tuổi không lớn lắm, cô ấy cũng đã làm trong bệnh viện được hơn 5 năm, lúc trước nhà họ Giang đến bệnh viện vì bà Giang não trúng gió cam kết tìm bác sĩ ST(*), Lâm Thư Tiểu đề cử Đào Ý Nhiên chính vì nhìn trúng kinh nghiệm phong phú cùng tính tình trầm ổn của cô ấy, không ngờ mới đi qua chưa đến hai tuần, bà Giang vốn không khổng chế cảm xúc được nên làm cho Đào Ý Nhiên phải may ba mũi. Làm ngành của bọn họ, đã tiếp xúc nhiều với bệnh nhân tâm tình không tốt, cũng có bệnh nhân không phối hợp trị liệu còn mắng bác sĩ, thậm chí có lúc phát tiết đánh bác sĩ một hai cái cũng có, nhưng giống với bà Giang làm bị thương may ba mũi như vậy, đúng là hiếm thấy.

[Speech therapist: bác sĩ trị liệu ngôn ngữ]

Hôm đó Đào Ý Nhiên bị thương nên cô phải đến bệnh viện xem cô ấy, cô gái nhỏ khóc sụt sướt vừa ủy khuất lại tức giận kể lể nửa ngày, thề là không bao giờ đi phục vụ nhà họ Giang nữa. Chuyện này quả thật đã đem lòng nhiệt huyết đối với sự nghiệp bác sĩ phục hồi chức năng của cô ấy giảm sút rất nhiều. Lâm Thư Tiểu đương nhiên cũng tức giận. Hôm đó gọi điện thoại đến nhà họ Giang hỏi về tình huống, không ngờ gọi liên tiếp ba lượt, tiếp điện thoại không phải trợ lý thì chính là người làm, trừ bỏ lặp đi lặp lại từ xin lỗi nhiều lần, thì người cô muốn tìm cũng không lộ diện — không đúng, đừng nói lộ diện, rõ ràng là ngay cả một âm thanh cô còn chưa nghe được! Trợ lý tiếp điện thoại cùng với người làm đều nói con trai bà Giang đang nằm viện, tạm thời không tiện xử lý chuyện này, cũng không biết thật sự là trùng hợp hay là tìm có nữa. Mặc kệ nói như thế nào, Lâm Thư Tiểu đã sớm đưa ra quyết định, nếu chờ cuối tuần đối phương còn không ra mặt xin lỗi, cô sẽ tự mình đến nhà họ Giang, phải hỏi người nhà bọn họ tính như thế nào!

Vương Bồi An vừa đi, cô cũng không còn tâm tư tiếp tục tập yoga nữa, liền gọi điện đến nhà họ Đào, đem chuyện nhà họ Giang phái người đến an ủi chuyện của Đào Ý Nhiên nói cho cô ấy nghe, cũng nói với cô ấy cô đã đưa địa chỉ nhà cho Vương Bồi An.

“Ngại quá, Ý Nhiên, sau khi chị ngã lại, chính mình cũng là có chút tức giận hồ đồ, không được sự đồng ý của em đã đưa địa chỉ nhà em cho người khác, chính là chị thật sự muốn nhìn một chút, người nhà họ Giang có thể tự mình giải thích cho hợp lý hay không. Đương nhiên, nếu em không muốn quan tâm bọn họ, không muốn mở cửa cho bọn họ, chị vẫn ủng hộ em.” Lâm Thư Tiểu hì hì cười nói.

Đào Ý Nhiên vui vẻ nói: “Chị Thư Tiểu, may mắn bọn họ đắc tội là em, nếu là chị, đã không dễ dàng bỏ qua như vậy.”

“Em cũng không thể liên nói trắng ra là bị bệnh nhân đánh.” Lâm Thư Tiểu nghiêm mặt nói, “Chúng ta là nhân viên chuyên nghiệp, đối với chúng ta nội dung công việc không bao gồm bị người khác nhục nhã, mỗi một công việc đều có tôn nghiêm! Chị chưa bao giờ nghĩ đem sự thỏa mãn của bệnh nhân hay việc họ cố tình gây sự làm bác sĩ trong bệnh viện chúng ta phải chịu trách nhiệm. Chị lại càng không cho phép việc bán đứng tôn nghiêm của nhân tài trong bệnh viện chúng ta bằng tiền của bệnh nhân, em hiểu chưa?”

“Chị Thư Tiểu, nếu không có lãnh đạo tốt như chị, em chắc sẽ từ chức.”

“Thôi đi cô nương, đừng vuốt đuôi ngựa. Ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, bắt quá trong bệnh viện hiện tại cũng đang rất thiếu người, chị cũng sẽ không cho phép em nghỉ ngơi nhiều đâu, nhiều nhất một tuần, trở lại đi làm cho chị, biết chưa?”

“Ừm, em cũng muốn sớm quay lại công việc. Nhưng mà, nhà họ Giang em sẽ không đến đó nữa được không chị?” Đào Ý Nhiên khiếp vía thốt lên, dường như đối với chuyện bị hành hung ở nhà họ Giang gia đến giờ vẫn còn sợ hãi.

“Chị đồng ý với em, không miễn cưỡng em phải đến nhà họ Giang nữa.” Thư Tiểu nói.

“Chị Thư Tiểu, trong thành phố này, chỉ có chị quan tâm em nhất thôi.”

Thư Tiểu biết nhà Đào Ý Nhiên ở phương bắc, ở thành phố này không có họ hàng nào quen thuộc cả, lúc trước còn có một người bạn trai, nhưng cũng bởi vì cô ấy công tác bận rộn, tình cảm từ từ xa cách rồi cuối cùng chia tay. Nghe cô vừa nói như vậy, lập tức tim đều mềm xuống, vội hỏi: “Em ở nhà này hai ngày, chắc cũng không ăn uống tốt bồi bổ cơ thể, như vậy đi, dù sao hôm nay chị tan tầm cũng không có việc gì, chị sẽ làm canh cá lóc cho em uống, thế nào?”

“Không cần khoa trương như vậy chứ, em chỉ là may vài mũi thôi, cũng không phải là tét đầu bể sọ!” Đào Ý Nhiên tuy nói là nói như vậy, nhưng giọng điệu của cô lại mang theo cảm động và vui vẻ.

“Còn không phải vì lo cho em sao...Được rồi, em cũng đừng ngại nữa, hầm canh cũng không tính là cái gì cả. Dù sao em cũng vì bệnh viện hy sinh không ít, bây giờ chị cũng “hy sinh” một chút coi như đền đáp! Cảm động chưa nào?” Lâm Thư Tiểu cười, gương mặt tựa như ánh trăng tuyệt đẹp.

“Ừ, thôi được rồi!” Đào ý nhiên ở đầu dây bên kia khẩn vái, “Lão thiên nhất định phải phù hộ cho tài nấu nướng của chị tốt một chút! Nếu không, thì sau khi uống canh em từ bệnh ít trở thành bệnh nhiều thì khổ lắm!”

“Ha ha không chỉ muốn uống, mà còn phải khen nữa!” Lâm Thư Tiểu cười khanh khách nói.

Cúp điện thoại, Lâm Thư Tiểu tâm trạng vui sướng hơn rất nhiều. Cô thay lõi sáp thơm mới, nằm lại trên thảm yoga tiếp tục bài tập vừa nãy còn dang dở

2. Chương 2

“Chị đã sống ở nước ngoài nhiều năm, nấu cơm chỉ là việc nhỏ sao có thể làm khó được chị?” Lâm Thư Tiểu từng ở Đức học bằng thạc sĩ chuyên sâu về hồi phục chức năng, còn từng làm việc ở bệnh viện chuyên khoa tại Đức hơn một năm.

“Trước kia không phải chị nói khi đó cha mẹ chị làm giáo sư hướng dẫn ở đại học bên Đức sao? Em nghĩ, cuộc sống của chị so với du học sinh bình thường không giống.”

Lâm Thư Tiểu cười nói: “Nếu nói là không giống, thật sự cũng có một chút. Từ nhỏ đến lớn chị cũng chưa từng trải qua vất vả, mặc dù không tính là người xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng thật sự chưa từng vì chuyện tiền bạc mà u sầu. Cha mẹ chị tuy rằng đối với chị không quá nghiêm khắc, nhưng cũng không nuông chiều, dung túng. Huống chi, bọn họ luôn bận bịu công việc, trong nhà ngoại trừ những lúc có người giúp việc đến hỗ trợ định kì thì hằng ngày việc nhà đều do chị tự mình làm. Chị cũng không phải tiểu thư suốt ngày nhàn rỗi không động đến mười đầu ngón tay.”

“Chị Thư Tiểu, nếu ai mà cười được chị thì người đó thật có phúc khí.”

Lâm Thư Tiểu ánh mắt chuyển động, khóe môi chậm rãi cong lên, nói: “Nếu ai muốn nhận được “Phúc khí” này trước hết phải thông qua “Cửa ải” của chị cái đã.”

Hai người đều bật cười, chợt nghe tiếng chuông reo lớn. Không biết là do nhân viên lắp đặt chuông không tốt hay là do điện kết nối vào chuông không đủ mà từng tiếng chuông đều thay đổi, đang reo đều đều đột nhiên lại reo lớn lên làm Lâm Thư Tiểu sợ tới mức chau mày. Đào Ý Nhiên đối với loại chuông cửa này sớm đã thành thói quen, cô nhìn Lâm Thư Tiểu cười cười rồi đi ra mở cửa

“Xin hỏi cô có phải là cô Đào không? Tôi là Giang Hoài.”

Từ bên kia bộ đàm phát ra giọng nói trầm tĩnh lộ sự chân thành. Đào Ý Nhiên sững sốt, nhất thời quên mất việc trả lời.

“Cô Đào, tôi là con trai của bà Phương Hiếu Linh, thật có lỗi vì làm phiền cô. Để thuận tiện, phiền cô mở cổng được không?”

Lâm Thư Tiểu đi đến bên cạnh Đào Ý Nhiên, nói bốn chữ: “Người tới là khách.”

Đào Ý Nhiên gật gật đầu, ấn nút mở khóa, cửa tầng dưới được mở ra. Nhà của Đào Ý Nhiên xây theo kiểu cũ, hai người đợi thật lâu trước cửa nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì. Thời điểm hai người nói thầm “Tại sao lại chậm vậy nhỉ” thì có người gõ cửa.

Thời điểm Đào Ý Nhiên mở cửa, cô cùng Lâm Thư Tiểu biểu tình động lại vài giây. Chả trách thời gian ấn chuông cửa ở tầng dưới và thời gian lên lầu lại lâu như vậy, khi nhìn thấy Giang Hoài thì hai người hoàn toàn hiểu được.

Đó là một người đàn ông ngồi trên xe lăn điện, gương mặt thanh tú nhưng tái nhợt, thắt lưng và trên đùi đều có dây đai cố định, ngón tay có chút biến dạng. Nhìn từ khía cạnh chuyên nghiệp liền biết đây chính là tổn thương tủy sống ở vị trí cao.

Bởi vì nghề nghiệp, hai người mỗi ngày đều tiếp xúc với những bệnh nhân bị chấn thương tủy sống, theo lý thuyết họ hoàn toàn không chế được cảm xúc khi đối diện với bệnh nhân, nhưng ngay giờ phút này đột nhiên đối mặt với Giang Hoài, các cô lại cảm thấy bước chân có chút hoảng.

Vẫn là Lâm Thư Tiểu ổn định tinh thần trước, cô âm thầm huých nhẹ vào lưng Đào Ý Nhiên một cái, Đào Ý Nhiên lúc này mới xấu hổ cười cười, mời Giang Hoài cùng với hai người nữa đi cùng anh vào nhà, một trong số đó có Vương Bồi An.

“Cô Đào, thực xin lỗi bây giờ tôi mới đến.” Tiếng Giang Hoài không lớn, nhưng từng chữ nói ra đều rõ ràng, lịch sự còn mang theo ảm áp chân thành, ý tứ hàm xúc. Giang Hoài nhìn Đào Ý Nhiên cùng Lâm Thư Tiểu hai giây, cuối cùng ánh mắt ngừng lại trên mặt Đào Ý Nhiên

“Lần trước vì thân thể tôi không khỏe phải nhập viện, hôm kia mới xuất viện. Đương nhiên, không phải tôi không đến tự mình giải thích lý do nhưng tình trạng cơ thể tôi như vậy, hai người hẳn cũng biết rõ, tôi kì thật không muốn ra ngoài. Việc này đều do tôi suy nghĩ không chu đáo, tôi không nên chỉ vì bản thân mình mà xem nhẹ tâm trạng của người khác.”

Lâm Thư Tiểu liếc mắt nhìn Giang Hoài một cái, chỉ thấy tay phải anh hơi cuộn lại đặt trên tay trái, đôi mắt đen nhánh, giống như có lực xuyên thấu, một vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý lại mang theo chút khói lửa hồng trần. Trái tim cô bỗng nhiên trở nên căng thẳng, rũ mắt xuống xoay người đi vào phòng bếp lấy ba chén trà bỏ vào khay trà, sẵn tiện đem nồi canh cá vụn lửa nhỏ nhất. Sau đó cô mở tủ lấy ra một túi ống hút, lấy một cái cắm vào chén trà. Cũng thật là trùng hợp hôm nay cô mua cá đã quên mua thông, Đào Ý Nhiên nói nhà cô có dự trữ một chút, khi Lâm Thư Tiểu mở tủ lấy thông tình cờ nhìn thấy túi ống hút, không nghĩ tới lúc này lại có thể dùng đến.

Chờ Lâm Thư Tiểu bưng khay trà trở lại thì phát hiện người phụ nữ đã đi đâu, liền hỏi: “Chị lúc nãy đã đi trước sao?”

“À, tôi nhờ chị ấy xuống lầu lấy chút thuốc bổ còn để trong xe. Tôi đi lại không tiện, lại không có thang máy nên chỉ có thể để bọn họ công tôi đi lên, hơn nữa xe lăn của tôi khá nặng, sức lực bọn họ có hạn nhờ cô Đào đi mua thì thật phiền phức đành để dì Liên đi xuống lầu nữa vậy. Vừa rồi để hai người phải chờ tôi ở cửa lâu như vậy, thật có lỗi.”

Trong một thời gian ngắn mà người đàn ông này đã nói ba lần “Thật có lỗi.” Đào Ý Nhiên cùng Lâm Thư Tiểu liếc mắt nhìn nhau, hai người đều đọc được một loại xót thương trong mắt đối phương.

Lâm Thư Tiểu đem chén trà có cắm ống hút đến trước mặt Giang Hoài, dặn dò: “Tôi pha trà không quá nóng, anh thử một chút xem độ ấm có vừa không.”

Lông mi Giang Hoài khẽ rung lên, sâu trong đôi mắt lóe lên một tia sáng, không biết vì sao Lâm Thư Tiểu cảm thấy tia sáng đó làm cho lòng người cảm thấy chua xót.

“Cám ơn cô.” Giang Hoài nâng tay phải, điều khiển xe lặn một chút, lưng dựa xe lặn thong thả chuyển động về phía trước, anh cuối đầu cắn lấy ống hút “Độ ẩm vừa đủ.”

Lâm Thư Tiểu nhìn ra được, xe lặn của Giang Hoài là thuộc loại cao cấp, nếu vậy thì chủ nhân xe lặn tàn tật thực nghiêm trọng. Nhìn Giang Hoài uống trà như vậy, Lâm Thư Tiểu cười có chút không tự nhiên. Thậm chí cô nghĩ rằng người kia vốn dĩ không khát chỉ là cảm kích sự chân thành của cô nên mới khó khăn uống một ngụm trà. Cô đã từng gặp qua nhiều người tê liệt tứ chi, đa số bọn họ đều không muốn cùng người ngoài ăn cơm thậm chí là uống nước.

Đào Ý Nhiên nói: “Anh Giang, tâm ý của anh tôi đều hiểu được, việc mẹ anh làm với tôi, tôi sẽ không để trong lòng. Anh cũng thấy đấy, tôi cũng không gặp trở ngại gì bất quá chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày thì có thể đi làm bình thường trở lại. Hai anh phải đến tận đây trong lòng tôi thực sự cảm thấy áy náy.”

Vương Bồi An đứng một bên giọng nói có chút tức giận xen vào: “Cô Đào, cô Lâm, hai người cuối cùng đã vừa lòng chưa? Anh Giang không phải không có thành ý mà anh ấy thật sự không tiện...”

“Bồi An!” Giang Hoài thấp giọng quát, sau đó lại cảm thấy có chút hối hận vì giọng điệu nghiêm khắc của mình: “ Bồi An, tôi biết tôi ra ngoài một chuyến khó tránh khỏi khiến mọi người một phen vất vả, những lời cô Lâm nói không sai, là chúng ta thất lễ trước, dựa vào cái gì mà bắt người khác phải nhân nhượng tôi. Đúng là tôi tàn tật thật nhưng thân là người chủ quản gia đình vẫn nên đứng ra đảm đương. Cậu là nguyên ý giúp tôi, đúng không?”

Lâm Thư Tiểu nhìn gương mặt tái nhợt của Giang Hoài vì kích động mà ửng hồng, hai đầu ngón tay hơi run rẩy, anh đang căng thẳng! Cô kim lòng không đậu liền ngồi xổm trước mặt Giang Hoài, dè tay anh lại nhẹ nhàng xoa bóp, nhỏ giọng nói: “Khống chế cảm xúc của anh lại.” Tim Lâm Thư Tiểu đập nhanh hơn bình thường nhưng giọng nói trước sau vẫn rất trầm ổn.

Giang Hoài hít sâu một hơi, ánh mắt anh rơi trên đôi tay của Lâm Thư Tiểu đang dè trên tay mình, đợi cô buông tay ra, anh nâng mắt nhưng chân mày vẫn nhíu lại như cũ: “Tôi cũng biết cô Đào không chỉ là bị thương ngoài da mà còn cảm thấy bị xúc phạm, tôi không dám hy vọng xa vời được cô hoàn toàn tha thứ, chỉ hy vọng cô có thể niệm tình vì bà ấy lớn tuổi lại bị bệnh nên nhiều lúc không thể khống chế cảm xúc của mình. Mẹ tôi bị bệnh hơn một năm, bị liệt nửa người, miệng không thể nói, đến việc ăn uống cũng rất khó khăn, hơn nữa tôi phận con trai lại khiến bà ấy không yên lòng, tâm tình bà ấy tự nhiên cũng trở nên không tốt. Tôi không phải nói bà ấy vì chuyện gia đình mà giận chó đánh mèo chính là hy vọng cô có thể thông cảm cho bà ấy, nếu cần truy cứu bồi thường, tôi là con trai bà ấy đều sẵn sàng dốc hết sức đảm đương.”

Tiếng chuông cửa cắt ngang lời Giang Hoài, Đào Ý Nhiên đi ra mở cổng cho dì Liên còn mở sẵn cửa để dì ấy sau khi lên lầu thì có thể trực tiếp đi vào nhà. Dì Liên đem theo túi lớn túi nhỏ đi vào phòng, căn phòng lập tức trở nên đầy ắp các loại thuốc bổ và thực phẩm dinh dưỡng. Đào Ý Nhiên từ chối cũng không phải mà nhận lấy cũng không phải, xấu hổ nói: “Anh Giang, anh không cần như vậy.”

“Tôi biết mấy thứ này cũng không thể bù đắp được nhiều, nhưng tôi không thể không có thành ý như vậy. Cô Đào, tôi tới nơi này ngoài việc xin lỗi còn có một yêu cầu hơi quá đáng...tôi hy vọng sau khi cô nghỉ ngơi hồi phục, có thể tiếp tục giúp mẹ tôi phôi phục khả năng giao tiếp.”

Đào Ý Nhiên khó xử nhìn Giang Hoài, cuối cùng vẫn lắc đầu, nói: “Thực xin lỗi, anh Giang. Tuy rằng anh có lòng đến thăm tôi, tôi rất cảm động nhưng tôi thực sự không có cách nào thuyết phục bản thân quay lại nhà anh làm việc. Tôi biết anh cũng không dễ dàng gì nhưng là người tha hương kiếm sống tôi chỉ mong có thể tìm được công việc ổn định sống yên ổn qua ngày. Thẳng thắn mà nói ở nhà họ Giang làm trị liệu ngôn ngữ cho bà Phương tôi cảm thấy rất áp lực, cho dù không phát sinh chuyện lần đó, tôi cũng...thật sự không thích ứng được với hình thức phục vụ tại nhà. Tôi nghĩ anh nên tìm một người khác. Hoặc là...” Đào Ý Nhiên liếc mắt nhìn Lâm Thư Tiểu “Hôm nay viện trưởng Lâm cũng có mặt ở đây hay là anh nhờ cô ấy tìm giúp một người đi.”

Lâm Thư Tiểu từ nãy giờ vẫn duy trì trạng thái nửa quỳ trước xe lặn của Giang Hoài. Bỗng nhiên nghe

được đề nghị của Đào Ý Nhiên liền quay đầu nhìn cô một cái, trong lòng dở khóc dở cười, thầm nghĩ: “Tiểu Đào cô được lắm, dám đem củ khoai nóng vứt cho tôi!”

3. Chương 3

“Nếu cô Đào đã nói như vậy thì tôi cũng không còn cách nào khác...” Ánh mắt của Giang Hoài dừng ở đầu vai Lâm Thư Tiểu “Viện trưởng Lâm, cô xem...” Lâm Thư Tiểu quay đầu lại, vừa vặn cùng Giang Hoài bốn mắt nhìn nhau.

Cô biết anh là cố ý nhờ vả nhưng nhất thời chưa biết nên quyết định ra sao, vừa định đứng thẳng dậy lại bất gặp ánh mắt mang theo sự chờ đợi của Giang Hoài nhìn mình. Trong lòng Lâm Thư Tiểu run lên, không nhận được vỗ nhẹ bàn tay anh, cúi đầu trấn an:

“Anh Giang có thể thông cảm cho sự khó xử của tiểu Đào, tôi cũng thật vui mừng. Chỉ là trong bệnh viện chúng tôi hiện tại không đủ bác sĩ trị liệu ngôn ngữ, lại càng thiếu những bác sĩ có thể làm công tác phục hồi tại nhà, hướng chỉ việc tiểu Đào bị thương đã muốn truyền ra ngoài, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, chỉ sợ rất khó để tìm được người đồng ý đến nhà anh làm việc.”

Giang Hoài nói: “Tôi hiểu, chuyện này cũng không thể miễn cưỡng được.”

Đào Ý Nhiên cắn cắn môi cùng Lâm Thư Tiểu liếc trộm nhau một cái, hai người trong lòng đều cảm thấy có chút quái dị, giống như chính mình đang ức hiếp một người yếu đuối, lương thiện, trong lòng cảm thấy áy náy.

Sau đó Lâm Thư Tiểu chợt nghe Đào Ý Nhiên nói một câu khiến cô không biết phải xoay sở ra sao

“Phải rồi, anh Giang, mọi người còn chưa ăn cơm phải không? Phòng bếp có nấu canh cá ngon lắm, hay là chúng ta cùng nhau uống đi.”

Lâm Thư Tiểu trừng mắt, liếc Đào Ý Nhiên một cái, vậy mà cô nàng lại không tìm không phổi tiếp tục giới thiệu: “Là viện trưởng Lâm nấu.”

Nét mặt Giang Hoài vẫn bình ổn: “Cảm ơn ý tốt của cô Đào, nhưng mà hôm nay tôi ra ngoài không mang theo dụng cụ chuyên dụng của mình chỉ sợ việc ăn uống sẽ rất bất tiện.”

Đào Ý Nhiên cúi đầu mặt đỏ bừng: “Thật xin lỗi anh Giang.”

Lâm Thư Tiểu nhìn Giang Hoài, nét mặt của anh trước sau vẫn không thay đổi khiến trong lòng cô lại càng ngứa ngáy, nhất thời cũng không lên tiếng an ủi. Khóe miệng Giang Hoài hơi cong lên: “Không sao, có thể được cô Đào rộng lượng tha thứ tôi đã thấy rất vui rồi.”

“Nhưng tôi lại bắt anh phải vất vả đến đây một chuyến.”

Giang Hoài nói: “Không thể nói như vậy, tôi tới đây chỉ là khẩn cầu cô có thể quay lại nhà họ Giang làm việc, kia chẳng phải là một công đôi chuyện? Mong cô đừng hiểu lầm, tôi không phải có ý đồ gì cả. Ngoài ra, đối với cô Đào mà nói tuy cô chỉ giúp mẹ tôi trị liệu ngôn ngữ trong một thời gian ngắn, nhưng vẫn là nợ cô một lời cảm ơn.”

Giọng nói Giang Hoài thật bình ổn, lời nói ra cũng rất nhẹ nhàng, bởi vì thân thể tàn tật khi nói chuyện anh cũng không thể dùng tay để diễn tả, thứ duy nhất khiến cho người khác ấn tượng chính là đôi mắt kiên định mà chân thành tha thiết. Lâm Thư Tiểu yên lặng nhìn người đàn ông ngồi trên xe lăn, một thân âu phục màu xám bạc bên trong là áo sơ mi trắng tinh, dưới chân là đôi giày da sáng bóng. Cô khẳng định với tình huống thân thể của Giang Hoài nhất định ngày thường anh sẽ không ăn mặc rườm rà như thế, có thể thấy, anh thật sự mang theo thành ý đến tạ lỗi, nên mới đặc biệt chú trọng đến từng chi tiết như thế, lại càng không quan tâm mình đi lại bất tiện đích thân đến tận đây thật sự là đáng quý.

Lâm Thư Tiểu vô cùng kính nể, không biết phải làm sao, bỗng nhiên mở miệng nói: “Anh Giang, việc tìm bác sĩ trị liệu ngôn ngữ cho mẹ anh tôi sẽ lưu ý, nếu có tin tức gì tôi sẽ gọi điện cho anh. Số điện thoại nhà anh vẫn không thay đổi đúng không?”

Đầu Giang Hoài hơi hướng về phía trước, gật gật, lại nói tiếp: “Nơi làm việc vẫn là nhà tôi. Nếu cô Lâm cảm thấy liên lạc với người nhà sẽ tiện hơn thì tôi sẵn sàng đưa cô số di động của tôi.”

“Thế thì quá tốt rồi.”

Giang Hoài ấn nút trên bảng điều khiển xe lăn, từ chỗ tay vịn bên phải xuất ra một cái hộp nhỏ, anh dùng tay phải hơi miễn cưỡng giữ lại, tay trái khó khăn cầm lấy, giơ về phía trước: “Viện trưởng Lâm, đây là danh thiếp của tôi, bên trên có số điện thoại và email của tôi.”

Rõ ràng là một loạt hành động thực ngốc nhưng khi thực hiện trên người Giang Hoài lại là những cử chỉ phong độ lộ ra sự tao nhã khéo léo, đó chính là bằng chứng cho việc nhân cách được giáo dục vô cùng nghiêm túc.

Lâm Thư Tiểu âm thầm thán phục, ánh mắt nhìn người đàn ông trước mặt càng thêm một phần thương tiếc cùng kính trọng, lập tức đưa hai tay nhận lấy danh thiếp. Danh thiếp được thiết kế từ giấy tái chế, phong cách trang trí mang hơi hướng hoài cổ. Bên trên chỉ vẽ bốn chữ:

Giang Hoài

Nhạc sĩ

Cô ngẩng đầu nhìn anh, thẳng thắn nói, lần này ngẩng đầu trong lòng Lâm Thư Tiểu tràn ngập nỗi băn khoăn. Nhạc sĩ? Trong cuộc sống hằng ngày của Lâm Thư Tiểu cô chưa từng tiếp xúc nhiều với giới nghệ sĩ, nghề này đối với cô thật sự quá lạ lẫm. Mà người đàn ông trước mặt tự xưng “Nhạc sĩ”, đây rốt cuộc là nghề nghiệp trước khi Giang Hoài bị tàn tật hay là nghề nghiệp hiện tại của anh? Lâm Thư Tiểu đã nhìn qua hai tay của Giang Hoài thậm chí còn chạm qua, cô biết rõ đôi tay đó không thể đàn tấu được loại nhạc cụ nào. Anh là ca sĩ sao? Cũng không giống, khi Giang Hoài nói chuyện cô nghe ra được khí lực của anh so với người thường thấp và yếu hơn nhiều, anh không thể nào là ca sĩ được. Trực giác cho Lâm Thư Tiểu biết, Giang Hoài cũng không phải là một người coi trọng hư danh, nếu coi trọng danh tiếng hẳn anh sẽ không chuẩn bị cái hộp đựng danh thiếp ở ngay bên cạnh tay vịn xe lăn như thế. Có lẽ trước kia Giang Hoài thật sự làm qua “Nhạc sĩ”, đây đại khái là danh thiếp cũ của anh. Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Thư Tiểu tiếc hận thay anh, không muốn khiến anh đau lòng thêm, sau khi nhận lấy danh thiếp một câu cũng không hỏi trực tiếp đem nó cất vào ví da, sau đó lấy ra danh thiếp của mình đưa đến tận tay Giang Hoài. Anh cảm ơn rồi đem danh thiếp của Lâm Thư Tiểu cất vào hộp nhỏ bên tay vịn sau đó ấn nút, cái hộp trở lại chỗ cũ.

“Quấy rầy lâu như vậy, chúng tôi nên đi thôi.” Ánh mắt Giang Hoài dừng ở kệ đựng chén trà trên xe lăn “Cám ơn viện trưởng Lâm đã mời trà. Bồi An, giúp tôi đem chén trà trả lại cho cô Đào.” Vương Bồi An đem chén trà đưa cho Đào Ý Nhiên, nhẹ giọng nói lời cảm ơn.

“Để tôi đưa mọi người đi xuống.” Đào Ý Nhiên khi mở cửa cho bọn họ, khách khí nói.

Vương Bồi An vừa định ngồi xổm xuống, chuẩn bị công Giang Hoài. Dì Liên đang sửa sang lại vị trí Giang Hoài đặt cánh tay, lại dùng một cái túi nhựa lưới bao lấy hông và nửa người trên của anh lại. Giang Hoài nói: “Cô Đào xin đừng bước, tự chúng tôi có thể.”

Lâm Thư Tiểu nói: “Ý Nhiên, dù sao chị cũng phải về, để chị thuận đường tiễn anh Giang. Canh cá chị để lửa nhỏ chắc đã vừa ăn, cơm cũng nấu xong rồi, em mau vào ăn đi.”

“Cô Lâm...” Giang Hoài vẻ mặt xấu hổ “Cô không cần cố ý...”

Lâm Thư Tiểu cười vang, nói: “Ai nói là tôi cố ý, tôi nói là thuận đường.” Lâm Thư Tiểu biết rõ, tình huống của Giang Hoài chỉ dựa vào sức lực của Vương Bồi An có hết sức vẫn có thể đi xuống như cũng rất nguy hiểm, mà dì Liên đã lớn tuổi phải mang chiếc xe lăn thật sự là quá sức. Nếu cô đi theo, mặc kệ là hỗ trợ đưa Giang Hoài xuống hay là hỗ trợ cho dì Liên mang xe lăn xuống đều là giúp họ giảm đi không ít gánh nặng.

Lâm Thư Tiểu vừa đi vừa nói: “Anh Giang, tôi là thật lòng muốn giúp đỡ anh, anh cũng không nên cố ý đẩy tôi ra chứ. “Nhắc tay chỉ lao” là việc nên làm mà.” Giang Hoài nghe xong quả nhiên không còn từ chối ý tốt của cô.

(*)nhắc tay chỉ lao: việc nhỏ, đơn giản, không tốn sức giải quyết.

Thân thể Giang Hoài bị túi lưới buộc chặt vào sau lưng Vương Bồi An. Khi Vương Bồi An chậm rãi đứng lên, Lâm Thư Tiểu đi theo họ không chút do dự đưa tay đỡ lấy Giang Hoài

“Viện trưởng Lâm, cô...” Giang Hoài không có cách nào quay đầu lại, cũng không cảm giác được tay cô “Cô đang giúp dì Liên mang xe lăn sao?”

Mặt Lâm Thư Tiểu đỏ như trái cà chua, cô không thể nói với Giang Hoài rằng: À, không phải, anh Giang hiện tại tôi đang nâng đỡ anh!

Kỳ thật đối với Lâm Thư Tiểu mà nói chuyện này không là cái gì, thời điểm làm phục hồi cho bệnh nhân cô sớm đã trải qua vô số lần “Tiếp xúc thân mật”. Tay, gáy, ngực, bụng, thắt lưng, mông, cũng đã từng gặp qua bệnh nhân không thể khống chế miệng làm cho nước miếng dọc theo khoe môi chảy xuống như thác nước, cô cũng đã gặp qua bệnh nhân bởi vì động tác phục hồi quá mạnh mà không thể khống chế được nước tiểu, so với những lần đó thì việc hôm nay cô làm với Giang Hoài không tính là việc xấu hổ gì. Nhưng là, Lâm Thư Tiểu không nhẫn tâm nói thật với Giang Hoài, sợ sẽ làm tổn thương đến lòng tự trọng của anh. Cô suy nghĩ một lát, đưa một tay ra sau vẫy vẫy, ý bảo dì Liên tiến lên, tự mình cầm lấy xe lăn trên tay dì, cô nháy mắt để cho dì Liên đỡ lấy Giang Hoài.

“Viện trưởng Lâm, sao cô không nói lời nào?” Giọng nói Giang Hoài có chút khản trương.

“À, tôi...” Lâm Thư Tiểu lắp liếm “Tôi trong lúc đang tập trung khiêng vác này nọ không thích nói chuyện, sợ hụt hơi.”

Giang Hoài im lặng. Lúc xuống đến lầu hai, anh bỗng nhiên nói: “Viện trưởng Lâm xin hãy dừng bước, để cho dì Liên và Bồi An công tôi trở lại xe rồi quay lại lấy xe lăn là được rồi.”

“Anh không biết sao? Các bác sĩ phục hồi đều có sức lực rất lớn, anh không cần cảm thấy ngượng ngùng.” Lâm Thư Tiểu biết anh chính là sợ cô quá sức, nên trấn an nói.

“Tôi để Bồi An thả tôi xuống. Cậu ta cùng dì Liên đem xe lăn xuống trước rồi quay lại công tôi.” Giọng nói Giang Hoài có chút bị thương lại mang theo cổ chấp lạnh lùng không cho người khác có cơ hội phản kháng.

“Anh Giang, tôi không thể để anh ngồi dưới sàn xi măng lạnh ấy lần nữa đâu.” Vương Bội An vội la lên.

“Anh Giang, anh nói sao? “Ngồi thêm lần nữa?”” Lâm Thư Tiểu mi tâm vừa chuyển động có chút đoán được ý tứ trong câu nói của Vương Bồi An.

Vương Bồi An ảo não: “Lúc này là tôi suy nghĩ không thấu đáo, không đem xe lăn lên trước mà đã công anh ấy lên, đến lầu hai mới phát hiện, anh Giang bảo quên đi, trước hết để tôi cùng dì Liên công anh Giang lên, sau đó để anh ấy ngồi dựa vào tường...”

Thì ra, vừa rồi khi Giang Hoài lên lầu, phải nhờ một người công một người nâng mới lên được. Có bao nhiêu thành tâm, mới có thể đến đây chịu tội như vậy!

“Bồi An, sao cậu lại nói chuyện này với viện trưởng Lâm, cũng không phải là chuyện đáng tự hào gì...” Giọng nói Giang Hoài thấp đi.

Lâm Thư Tiểu chạy đến chắn trước mặt Giang Hoài và Vương Bồi An, ánh mắt nhìn Giang Hoài, gần từng tiếng: “Này cũng không phải chuyện riêng tư gì, không phải sao? Anh Giang, tôi chỉ nhìn thấy một người đàn ông thực tài giỏi, dám vượt qua cả tự ti mặc cảm của bản thân mình đứng dậy gánh vác trách nhiệm của phận làm con. Giang Hoài, tôi kính nể anh!”

4. Chương 4

Ánh mắt Giang Hoài trở nên thâm trầm, nhưng cuối cùng anh vẫn nở nụ cười điềm đạm: “Còn sống cũng là việc không dễ dàng gì, tôi chỉ là vẫn luôn cố gắng từng ngày.”

Lúc anh nói chuyện so với cười càng nhẹ nhàng hơn. Giống như là đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình vậy. Về mặt Lâm Thư Tiểu ngưng đọng vài giây, mãi đến lúc Giang Hoài lại mở miệng nói thì cô mới thoát khỏi trạng thái thất thần ngẩn ngơ.

Anh nói: “Viện trưởng Lâm, cầu thang khá chật chội, Bồi An công tôi đi xuống có chút khó khăn nếu cô gấp có thể đi trước.”

Lâm Thư Tiểu lúc này mới ý thức được, chính mình đang chắn đường Vương Bồi An. Cô hít một hơi, ánh mắt vòng vo chuyển động, cười hắc hắc nói: “Anh Giang tôi không gấp, anh không cần tôi mang giúp xe vậy thì tôi cũng không miễn cưỡng. Xe lăn đặt ở chỗ rẽ lầu hai, sau khi Vương Bồi An công anh lên xe rồi quay lại lấy, tôi cũng vui vẻ thoải mái! Bất quá tôi vẫn đi theo sau anh, nhờ lúc dì Liên có gì cần giúp tôi cũng có thể kịp thời hỗ trợ. Như vậy anh Giang chắc đã vừa lòng rồi chứ?” Nói xong, không đợi Giang Hoài kịp trả lời, cô lập tức lui về phía sau Giang Hoài và Vương Bồi An.

Giang Hoài cũng không lên tiếng phản đối. Dì Liên nhìn Lâm Thư Tiểu cười ảm áp, tiến lên từng bước nâng thân thể anh. Cô sửa sang lại túi xách một chút rồi theo họ đi xuống dưới lầu.

Giang Hoài nằm trên lưng Vương Bồi An, cơ thể có hơi rũ xuống, chân trái của anh so với chân phải thì héo rút hơn nhiều, mỗi khi xuống lầu đều không khống chế được mà đung đưa. Ống quần màu xám bạc bị kéo lên cao làm lộ ra dụng cụ nẹp định hình. Lâm Thư Tiểu bệnh nghề nghiệp lại bộc phát, kìm lòng không đậu từ phía sau đánh giá anh một lượt. Thoạt nhìn, gia đình Giang Hoài cũng thuộc loại giàu có, cũng không phải dạng người nhà không có điều kiện để tập luyện phục hồi chức năng. Theo cô đoán, Giang Hoài tàn tật chắc đã nhiều năm, nếu không sẽ không thể có được bộ dạng này. Anh ta còn rất trẻ, cùng lắm là ba mươi tuổi, nghĩ đến anh đang hào hoa phong nhã lại bất hạnh bị thương đến tàn phế, trong lòng Lâm Thư Tiểu có chút khổ sở. Đối với người đàn ông này, cô rất cuộc cũng không thể xem là người xa lạ nữa rồi.

Thời điểm bước xuống mấy bậc thang cuối cùng, Vương Bồi An đã thấm mệt, anh ta dừng lại nghỉ ngơi một chút sẵn tiện đem Giang Hoài trên lưng nhẹ nhàng xốc lên. Động tác của Vương Bồi An không mạnh nhưng lúc này lại phát sinh sự cố, có lẽ giày trái của Giang Hoài hơi lỏng nên khi người anh vừa bị xốc lên thì chiếc giày bất ngờ rơi xuống. Trên hành lang im ắng đột ngột vang lên tiếng “lộp bộp”, càng xui xẻo hơn là chiếc giày kia còn lăn xuống mấy bậc thang nữa rồi mới chịu yên vị dưới đất.

“Để tôi đi lấy.” Lâm Thư Tiểu nói với dì Liên đang đi phía trước rồi chạy đến nhặt chiếc giày lên. Lúc cô nâng mắt nhìn Giang Hoài liền phát hiện ánh mắt anh có chút ảm đạm trốn tránh. Lâm Thư Tiểu cầm chiếc giày trong tay quay trở lại chỗ Giang Hoài, ghé vào mặt anh nhẹ nhàng nói: “Không cần khách khí.” Sau đó cô hết sức thản nhiên cầm chiếc giày mang lại vào chân Giang Hoài.

Xe của Giang Hoài là một chiếc Toyota đã được cải tiến. Không chỉ có ghế ngồi có thể xoay tròn 360 độ mà cửa sau còn có thể mở rộng cho xe lăn trực tiếp đi vào. Ngặt nỗi xe lăn của Giang Hoài vẫn còn để ở chỗ rẽ lầu hai, Vương Bồi An sau khi đem anh đặt ở ghế ngồi, quay đầu nhìn Lâm Thư Tiểu giọng có chút lo lắng: “Viện trưởng Lâm có thể phiền cô chiếu cố anh Giang một chút không? Chúng tôi sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Bồi An, tôi không cần...”

Lâm Thư Tiểu mỉm cười ngắt lời nói: “Tôi không biết anh có cần tôi chiếu cố hay không, bất quá cậu Vương cần tôi để có thể yên tâm và tôi cũng rất thích ý kiến của cậu ấy.” nói xong, liền ngồi vào trong xe.

Sau khi Vương Bồi An cùng dì Liên đi lên lầu, Giang Hoài nói: “Viện trưởng Lâm, cô so với trí tưởng tượng của tôi còn nhiệt tình hơn nhiều.”

“Tôi cũng không có thường xuyên nhiệt tình như vậy.” Lâm Thư Tiểu hào phóng nói, “Tùy theo đối tượng mà tôi sẽ đối xử nhiệt tình.”

“Nếu vậy thì tôi dường như là xếp vào loại đối tượng được hoan nghênh nhất.”

“Anh thú vị thật đấy.” Lâm Thư Tiểu thốt lên.

“Đó cũng có thể xem là một đánh giá mới mẻ độc đáo.” Giang Hoài trầm ngâm nói: “Tôi ít nhất đã mười mấy năm không có nghe người khác đánh giá về mình.”

Lâm Thư Tiểu nhanh chóng nắm bắt mấu chốt: “Nói vậy là, anh mười mấy năm trước vẫn...” Cô không đành lòng nói thẳng ra suy đoán của bản thân: có lẽ là thời điểm trước khi anh trở thành người tàn tật.

Giang Hoài lông mi nhẹ cúi xuống dưới: “Đúng vậy, giống như cô nghĩ, đã 14 năm rồi.” Anh khẳng định suy đoán của cô.

Lâm Thư Tiểu nói: “Lúc đó anh thực sự còn quá trẻ.” Đó là một câu cảm khái từ tận đáy lòng, nhưng cô bỗng nhiên nhận ra là mình nhanh mồm nhanh miệng nói sai rồi, vội che miệng cười, bổ sung thêm: “Đương nhiên, anh hiện tại cũng không tính là già.”

Giang Hoài cười rộ lên nhưng là nụ cười tao nhã chứ không sang sảng: “Mặc kệ cô có tin hay không, tôi tuyệt đối không sợ già.”

“Hả? Trên đời này có rất ít người không sợ già nha.”

“Tôi vừa không sợ già, lại càng không sợ chết.” Trong lời nói của Giang Hoài không có cảm giác tuyệt vọng chán nản, mà là một người đã từng giãy dụa để vượt qua hết thảy mọi khó khăn, bình tĩnh tiếp nhận hiện thực: “Việc có sống lâu hay không đối với tôi mà nói, đã không còn quan trọng.”

Trong một thoáng, Lâm Thư Tiểu từ bỏ ý định khuyên bảo Giang Hoài, trái lại từ lời nói của anh khiến cô ngộ ra, không phải khinh bỉ anh là kẻ yếu đuối chịu đầu hàng trước vận mệnh bất hạnh, mà là một sự lý giải sâu sắc khó giải thích xông lên đầu.

“Hửm?” Giang Hoài dùng âm mũi rất nhỏ tỏ vẻ nghi hoặc “Tôi còn cho rằng cô sẽ lấy góc độ là bác sĩ phục hồi khuyên bảo tôi vài điều chứ.”

Lâm Thư Tiểu đang muốn trả lời thì Vương Bồi An cùng dì Liên đã mang xe lăn đến nơi, mở ra cửa xe đằng sau đem xe lăn đẩy lên.

“Cám ơn cô, viện trưởng Lâm, thật là khiến cho cô gặp không ít phiền phức.” Vương Bồi An khách khí nói.

“Không có gì đâu.” Lâm Thư Tiểu chuẩn bị xuống xe.

“Viện trưởng Lâm” Giang Hoài nói với theo “Có cần chúng tôi đưa cô về không?”

Lâm Thư Tiểu chỉ chỉ về phía một chiếc xe Mazda màu lam nằm phía bên kia đường nói: “Xe của tôi đỗ ở bên kia, không cần phiền mọi người đưa về đâu.”

“Vậy chuyện của mẹ tôi đành nhờ cậy cô.” Giang Hoài thông thả nhìn về phía Lâm Thư Tiểu đang đứng.

Đợi cô gật gật đầu, Vương Bồi An mới khởi động xe, cửa kính nâng lên gương mặt Giang Hoài dần dần bị cửa kính màu trà che khuất. Lâm Thư Tiểu vừa muốn đi về phía xe của mình, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý niệm, nhân lúc xe của Giang Hoài vẫn chưa lăn bánh, cô xoay người gõ gõ vào kính xe của anh.

Cửa sổ thủy tinh hạ xuống, lộ ra gương mặt trắng nõn, thuần khiết đến mê hoặc của Giang Hoài. Lâm Thư Tiểu biết rõ hành động của mình rất kỳ quái, nhưng là trong lòng cô cảm thấy ngứa ngáy nên không thể không nói: “Anh vừa rồi cảm thấy kì quái, tôi vì cái gì không lấy góc độ bác sĩ phục hồi khuyên anh, đúng không?”

“Đúng vậy.” Giang Hoài nói.

“Bởi vì, thứ nhất tôi không phải bác sĩ phục hồi của anh, tôi lại càng không phải bác sĩ tâm lý. Thứ hai, tôi cho rằng như vậy không có tác dụng.” Ánh mắt Lâm Thư Tiểu bằng phẳng chân thành, mang theo sự ôn nhu cùng một tia lý trí: “Đối với những người tàn tật, không ai có thể hiểu rõ bản thân mình ngoài họ cả. Anh nói anh không sợ già lại càng không sợ chết, tôi tin tưởng! Anh nói anh vẫn luôn không ngừng nỗ lực cố gắng, chuyện này tôi cũng hoàn toàn không nghi ngờ!”

Khóe miệng Giang Hoài bỗng nhiên run rẩy, biểu tình không giấu được kinh ngạc, anh cố sức xoay chuyển đầu mình, ánh mắt vẫn như cũ nhìn về phía Lâm Thư Tiểu “Viện trưởng Lâm, tuy rằng cô không phải là bác sĩ phục hồi của tôi, nhưng đối với tôi cô chính là bác sĩ phục hồi xuất sắc nhất.”

Lâm Thư Tiểu cười cười: “Đưa tay phải của anh cho tôi.”

Giang Hoài liếc mắt nhìn tay phải đang đặt trên đùi, chậm rãi giơ về phía cô. Lâm Thư Tiểu đại khái biết anh có thể giơ tay, đợi đến lúc anh không thể giơ cao hơn nữa mới đem tay mình bên ngoài cửa xe đưa đến bắt lấy tay anh

“Xin chào Giang Hoài! Tôi là Lâm Thư Tiểu. Tôi không phải bác sĩ phục hồi của anh, cũng không phải là bác sĩ tâm lý của anh mà tôi là bạn anh, ngày 20 tháng 9 lúc 18 giờ 37 phút chúng ta chính thức trở thành

bạn bè – nhớ kỹ, tôi là Lâm Thư Tiểu! Nếu anh đồng ý, tôi có thể trở thành bác sĩ trị liệu ngôn ngữ cho mẹ anh, chỉ là công việc của tôi hơi bận rộn, mỗi tuần chỉ có thể đến nhà anh hai lần, mỗi lần không quá một tiếng rưỡi, à đúng rồi, tôi nghĩ anh cũng không thiếu tiền, bởi vậy tiền lương tôi lấy sẽ không rẻ đâu đâu đấy. Nếu anh không nói gì, tôi coi như anh đáp ứng rồi.”

Sau khi nghe Lâm Thư Tiểu nói hết lời vừa rồi, hô hấp của Giang Hoài lập tức có chút dồn dập. Anh bị cô dọa sao? Cô đem tay Giang Hoài để lại trên đùi, lúc chuẩn bị buông tay ra thì bị tay anh nhẹ nhàng đung vào một chút.

“Tôi hiện tại có thể n..nói sao?” Giọng nói của Giang Hoài có chút khản trương.

“Phốc...” Lâm Thư Tiểu bị bộ dáng ngây thơ của anh làm cho bật cười, cũng cười chính mình vừa nói câu kia: “Nếu anh không nói lời nào, vậy tôi coi như anh đáp ứng rồi.” Cô biết lời vừa rồi của mình quả thật khiến anh không biết phải làm thế nào cho phải. Cô cười không chút kiêng dè, giống như đứa nhỏ bướng bỉnh nói: “Ha ha, anh có thể nói.”

“Lâm Thư Tiểu, thẳng thắn mà nói, từ sau khi bị thương, tôi không có thói quen giao thiệp với người ngoài, lại càng không cùng bọn họ trở thành bạn bè. Sau khi mẹ tôi bị trúng gió, đi tìm bác sĩ phục hồi vẫn là nhân viên của tôi ra mặt xử lý. Mặc dù rất lo lắng cho mẹ nhưng trước giờ tôi chưa trực tiếp cùng bác sĩ trao đổi chỉ thông qua nhân viên của mình biết được chút ít về bệnh tình của bà ấy. Nhưng nếu là cùng cô trực tiếp trao đổi, tôi nghĩ, tôi sẽ thấy thoải mái hơn rất nhiều.”

Sau khi chia tay Giang Hoài, Lâm Thư Tiểu không có về nhà mà trực tiếp trở về bệnh viện phục hồi. Không chỉ xem qua bệnh án của mẹ Giang Hoài mà Lâm Thư Tiểu còn gọi điện cho Đào Ý Nhiên để hỏi về quá trình trị liệu ngôn ngữ của bà ấy. Sau khi hoàn thành công việc, cô tự thưởng cho mình một tách cà phê, đem ghế dựa xoay về phía cửa sổ, nhìn đường Nghê Hồng lấp lóe ánh sáng, trong lòng cô nảy ra một loại cảm xúc kỳ dị: Lúc thì bình tĩnh như con sông ồ ồ chảy xuôi, mát lạnh trong suốt mà lại thâm sâu không lường được. Lúc thì giống như ngồi trên chiếc thuyền trôi giữa biển, chợt thấy bầu trời đầy sao, không gian yên tĩnh bị phá vỡ bởi những đợt sóng cuộn cuộn không thôi, âm thanh trùng trùng điệp điệp, nhưng cô lại không rõ xung quanh mình rốt cuộc là yên tĩnh hay là ồn ào.

Uống xong cà phê, khiến cho tinh thần tỉnh táo hơn hẳn, Lâm Thư Tiểu xoay lại ghế dựa, cầm lấy xếp tài liệu tiếp theo, nhưng chỉ xem được mấy trang cô đã bỏ xuống, theo bản năng đưa tay gõ vào bàn phím máy tính, ở thanh công cụ tìm kiếm, nhập vào bốn chữ:

Nhạc sĩ Giang Hoài.

5. Chương 5

Thứ sáu, trước lúc tan tầm, Lâm Thư Tiểu ngồi trong phòng làm việc gọi điện cho Giang Hoài. Tiếng chuông vang lên vài lần, cô vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

“Xin chào.” Giọng nói của Giang Hoài vang lên, mang đến cho người khác một cảm giác trầm tĩnh.

“Giang Hoài, là tôi.” Lâm Thư Tiểu đổi tay cầm điện thoại, “Anh còn nhớ tôi không?”

Ở đầu dây bên kia, Giang Hoài cười rộ lên: “Lâm Thư Tiểu, tôi đương nhiên còn nhớ cô rồi, tôi đã tự mình lưu số điện thoại của cô vào di động, làm sao mà quên cho được? Tôi còn sợ cô đã quên bằng lời hứa của chúng ta, nên không dám gọi cho cô trước.”

“Tôi cũng lưu số của anh” Lâm Thư Tiểu thốt lên “Chuyện tôi đã hứa với anh nhất định sẽ không nuốt lời.” Dứt lời trong đầu cô hình dung ra hình ảnh Giang Hoài đang dùng mấy ngón tay vô lực khó khăn ấn số điện thoại của mình, trái tim cô khẽ thất lại giống như có ai đó vừa ném xuống hai hòn đá, một viên thì ngót ngà, viên còn lại thì đáng ghét, hai cảm giác xen lẫn vào nhau nhất thời làm cô hoảng hốt.

“Vậy thì tốt quá. Mẹ tôi mấy ngày nay chỉ làm một chút vật lý trị liệu và rèn luyện tứ chi, về phương diện ngôn ngữ không hề có tiến triển. Cô cũng biết tính tình bà ấy hơi cố chấp, trong lòng lại có rất nhiều điều muốn nói với tôi, cho nên, tôi mới vội vã tìm bác sĩ phục hồi cho bà ấy. Lâm Thư Tiểu, tôi cũng biết công

việc của cô ở bệnh viện rất bận rộn, có thể đồng ý hỗ trợ đã thực không dễ dàng, về vấn đề thời gian chúng tôi sẽ điều chỉnh để thuận lợi cho công việc của cô, chỉ là...chỉ là...” Giang Hoài trầm mặc.

“Giang Hoài, chiều mai tôi đến có được không?” Lâm Thư Tiểu biết anh rất sốt ruột, liền nói thẳng vào vấn đề, “2 giờ được chứ?”

“Thật tốt quá!” Giang Hoài không nén được kích động trong lời nói, lại lo lắng bổ sung thêm: “Không phải vì lời tôi nói lúc này khiến cô khó xử chứ?”

“Anh suy nghĩ nhiều quá, hôm nay tôi gọi cho anh chính là muốn thông báo việc này, vậy nhé, ngày mai gặp.” Lâm Thư Tiểu trả lời một cách thoải mái. Mặc dù biết ngày mai sẽ phải tiếp một bệnh nhân “khó chơi” nhưng vẫn không làm ảnh hưởng đến tâm tình vui vẻ của cô. Không biết vì cái gì, đối với cuộc hẹn ngày mai, Lâm Thư Tiểu lại cảm thấy có chút mong đợi.

“Lâm Thư Tiểu, ngày mai gặp.” Giang Hoài nói.

Lâm Thư Tiểu chuẩn bị ngắt điện thoại, lại nghe đầu dây bên kia phát ra tiếng nói nhưng quán tính khiến cô không dừng lại được vẫn đem điện thoại ngắt đi. “Ồi chao” cô cảm môi ảo não, vội vàng ấn nút gọi lại

“Giang Hoài, thật xin lỗi, tôi ngắt máy nhanh quá.” May quá, anh ấy vẫn nghe máy – cô thở phào một cái, “Vừa rồi anh nói gì thế?”

“Cũng không có gì, không ngờ cô sẽ gọi lại.” Giọng điệu của Giang Hoài ảm áp lại mang theo chút dè dặt, “Vừa rồi định hỏi cô có phải vẫn còn ở công ty? Lát nữa sẽ một mình lái xe về sao?”

“Đúng vậy, tôi chuẩn bị đi về.”

“Tôi còn định nói, bên ngoài mưa rất lớn, cô lái xe cẩn thận.”

Lâm Thư Tiểu quay đầu nhìn ra cửa sổ sát đất, bên ngoài quả thật mưa lớn dọa người, bên dưới ngọn đèn đường là một mảng không gian mờ mịt, cửa sổ thủy tinh sớm đã bị mưa xối ướt, những giọt nước giống như sao băng xẹt qua lưu lại dấu vết.

Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, khoe môi giấu không được ý cười: “Tôi biết rồi.”

Đối với một câu quan tâm thân nhiên của Giang Hoài, cô cũng là thân nhiên đáp lại. Nhưng khi ngắt điện thoại, sự lo lắng trong lòng cô thật lâu cũng không biến mất. Cô luôn hoài nghi đằng sau sự thân nhiên đó của Giang Hoài chính là nỗi khiếp sợ mà trước giờ anh chưa hề quên.

14 năm trước, sau khi biểu diễn độc tấu đàn nhị hồ(*) ở buổi hòa nhạc, Giang Hoài bị một chiếc xe chạy ngược đường đâm trúng, khiến anh bị liệt từ ngực trở xuống!

(*): Đàn Nhị Hồ là một nhạc cụ dân gian của Trung Quốc, “Nhị” ý chỉ đàn chỉ có hai dây hay âm thanh cao vút của đàn xếp thứ hai trong các loại nhạc cụ dân gian khác, “Hồ” có nghĩa là “man rợ”, ý chỉ các bộ lạc, đặc biệt là ở phía bắc, người ta thường gọi là rợ Hồ. Đàn nhị hồ khởi đầu là từ một nhóm dân du mục bắc phương gọi là Hề. Về sau du nhập sang Việt Nam đàn Nhị Hồ còn được bằng tên khác là đàn Cò.

Trước đó Giang Hoài từng là tuyển thủ đạt huy chương vàng trong cuộc thi tấu đàn dân gian, ngoài đàn nhị hồ, anh còn biết tấu rất nhiều loại nhạc cụ khác, được mệnh danh là thiên tài âm nhạc ở học viện âm nhạc danh tiếng. Sau khi bị tai nạn, anh rút khỏi giới âm nhạc nhưng lại một lần nữa bộc lộ tài năng ở lĩnh vực kinh doanh. Giang Hoài tiếp quản khách sạn Nguyệt Hà, lúc ấy đang trên bờ vực phá sản, chỉ sau một thời gian ngắn đã biến nó trở thành khách sạn đạt tiêu chuẩn quốc tế nổi tiếng cả trong và ngoài nước. Một năm trước, anh lại bất ngờ đem khách sạn Nguyệt Hà chuyển giao cho một tập đoàn chuyên nghiệp quản lí. Giang Hoài lấy thân phận là nhạc sĩ, một lần nữa gia nhập giới âm nhạc, may mắn là lần tai nạn đó chỉ cướp đi khả năng diễn tấu âm nhạc của anh chứ không cướp đi khả năng thiên phú trong sáng tác âm nhạc. Cho dù hiện nay thị trường âm nhạc dân gian đã không còn phổ biến như trước nhưng những tác phẩm của Giang Hoài vẫn được tiêu thụ với số lượng lớn. Đó là những thông tin về Giang Hoài mà Lâm Thư Tiểu tìm kiếm được trên mạng. Những bài nhạc anh viết đa phần không hề mang chút uyên thâm nào cả, chỉ là những câu hát bình dị, cũng đã làm cho Lâm Thư Tiểu cảm thấy rung động!

Lần đầu tiên gặp gỡ Giang Hoài, cô đã nhìn ra được khí độ bất phàm trong lời nói của anh, chỉ là không ngờ đến cuộc đời Giang Hoài lại có thể trải qua nhiều biến cố như vậy. Từ một thiên tài tấu nhạc dân gian

chỉ trong một khắc đã trở thành người tàn tật đến việc ăn cơm cũng khó khăn vất vả, vận mệnh đối với anh thật quá tàn nhẫn!

“Viện trưởng Lâm, sao cô còn chưa về?”

Giọng nói vừa phát ra đã kéo Lâm Thư Tiểu trở về thực tại, cô quay mặt nhìn về phía người đang đứng cạnh cửa phòng làm việc. Đó là bác sĩ phục hồi Vi Minh, cô thuận miệng nói: “Chuẩn bị về. Vi Minh, sao anh cũng về trễ thế?”

“Tôi cũng định về rồi, trên hành lang thấy phòng cô vẫn còn sáng đèn nên ghé qua xem thử.” Vi Minh mỉm cười nói.

“Vậy cùng đi đi.” Lâm Thư Tiểu đeo túi xách lên, đi đến cạnh cửa gạt công tắc đèn. “Bên ngoài mưa lớn lắm, để tôi đưa anh đến trạm xe lửa.” Cô biết Vi Minh chuyển tới thành phố này chưa tới hai năm, tiền lương cũng không có bao nhiêu nên vẫn chưa mua được xe, phòng trọ thuê gần chỗ trạm xe lửa, nhưng không phải trạm xe lửa trong thành phố, mỗi ngày đi làm về đều phải chuyển hai trạm xe, tuyến đi về ngoại thành.

“Việc này không được thích hợp cho lắm.” Mặc dù nói vậy nhưng ý cười trên mặt Vi Minh càng sâu hơn, bước chân vẫn theo sát Lâm Thư Tiểu, ngoài mặt còn lấy lòng nói: “Viện trưởng Lâm, túi xách cô nặng vậy, hay là để tôi cầm giúp cô nhé?”

Lâm Thư Tiểu né tránh tay anh ta, vừa đi vừa cười: “Một cái túi xách thì có thể nặng bao nhiêu chứ? Nói thật, tôi nhìn không quen các cô gái rõ ràng chiếc ví chỉ lớn hơn cái máy ảnh một tí vậy mà luôn làm nũng với đàn ông đi cạnh là nó thật nặng, bất quá cứ nói thẳng là muốn bọn họ cầm giùm, thật già mồm! Đối với tôi nam nữ đều bình đẳng, những việc làm như thế có chút thấp kém. Huống chi tôi và anh đều là đồng nghiệp, hà tất phải làm những chuyện như thế! Nếu anh cảm thấy ngồi xe của tôi mất mặt như vậy bằng không không cần ngồi, vẫn tốt hơn là làm mấy cái nghi thức xã giao này.”

Vi Minh nói: “Chả trách viện trưởng Lâm có thể làm nên sự nghiệp như ngày hôm nay, cô so với những cô gái bình thường thật không giống nhau, những cô gái đó có mấy người có thể mạnh mẽ độc lập được như cô?”

Lâm Thư Tiểu liếc mắt nhìn anh ta: tên Vi Minh này rõ ràng đáng người cao lớn nhưng chỉ mới nói mấy câu đã vội xoay người quỳ gối, giọng điệu nịnh bợ, trong lòng cô liền cảm thấy chán ghét. Nghĩ lại, lúc Lâm Thư Tiểu đồng ý thuê anh ta, là vì sau khi đọc qua sơ yếu lý lịch thấy Vi Minh là người ở vùng xa, hoàn cảnh gia đình cũng không khá giả gì, có thể phấn đấu như ngày hôm nay cũng thật dễ dàng, trừ bỏ nghe người ta nói anh ta quá keo kiệt khôn lỏi, thích bày vẽ thì tâm tính cũng không ác, huống chi trong công việc Vi Minh luôn có biểu hiện tốt lại cần cù chăm chỉ. Cái gọi là hoàn cảnh tạo người cô cũng khó trách. Nghĩ như thế Lâm Thư Tiểu cũng không lên tiếng phản bác Vi Minh, chỉ cười một cách thản nhiên.

Đến trạm xe lửa, Vi Minh xuống xe, lúc Lâm Thư Tiểu định khởi động xe bỗng nhiên cảm thấy thời điểm Vi Minh mở cửa xe đi xuống cô đã bỏ lỡ điều gì đó. Đúng rồi, cô sực nhớ. Lúc này, thứ cô nghe được chính là một đoạn nhạc. Lâm Thư Tiểu ấn hạ cửa xe, không còn nghe thấy tiếng nhạc. Cô ngó nghiêng xung quanh, phát hiện gần đó có một quán cà phê. Cô suy nghĩ một chút rồi quyết định đỗ xe gần đó, mở cửa bước xuống, trực tiếp đi vào quán.

Quả nhiên đây là nơi phát ra đoạn nhạc đó!

Vừa rồi có thể là lúc khách mở cửa ra vào, làm tiếng nhạc lọt ra ngoài, vừa vặn lúc đó Vi Minh cũng mở cửa xe nên Lâm Thư Tiểu mới nghe được.

“Thưa cô, xin hỏi cô dùng gì?”

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn đưa cho Lâm Thư Tiểu. Cô tới chỗ này vốn không phải để ăn cơm, tùy ý nhìn lướt qua thực đơn, không chút để ý nói: “Cho tôi một ly Espresso.(*)”

(*) Cà phê espresso là loại cà phê thường được uống ở Ý và Tây Ban Nha và hiện nay đã lan tỏa đến nhiều vùng miền trên thế giới. Cà phê espresso có nguồn gốc ở Ý, đây nơi xuất hiện cách pha cà phê này vào

khoảng năm 1930. Espresso bắt nguồn từ tiếng Ý espresso: từ diễn tả một thức ăn uống được pha chế đặc biệt dành cho thực khách.

“Xin chờ một chút.”

“Thật ngại quá,xin hỏi...” Cô gọi người phục vụ, “Nhạc trong quán đang phát, là CD của nhạc sĩ Giang Hoài sao?”

“Nhạc sĩ Giang Hoài? Tôi không biết.” Nhân viên phục vụ vẻ mặt không hiểu, xin lỗi nói.

“Không sao.” Lâm Thư Tiểu cười cười, “Không có gì, chỉ là tôi thấy âm nhạc ở đây rất đặc biệt.”

Lâm Thư Tiểu hỏi nhân viên mặt khẩu wifi, định lấy điện thoại ra giết thời gian.

Thời điểm cô chờ internet kết nối, phía sau có một người lên tiếng chào hỏi:

“Xin chào! Cô cũng thích nhạc của Giang Hoài sao?”

Lâm Thư Tiểu xoay đầu, phía sau là một người đàn ông trẻ tuổi dáng vóc cao lớn, gương mặt tuấn tú, bên cạnh còn có một người phụ nữ trẻ, dung mạo xinh đẹp, hai người bọn họ cực kì xứng đôi.

[Sen]: Bất mí cho mọi người biết nhé, đôi vợ chồng này chính là nhân vật chính trong truyện Mưa Trước Mái Hiên của Hà Xử Thính Vũ, được viết khi du lịch sang Việt Nam, bộ truyện mà Giang Hoài xuất hiện với hình tượng nam thứ đáng thương, đến phút cuối dứt áo ra đi nhường lại người thương T^T.

“Hai người là?”

Người đàn ông mở miệng nói: “Quán này là vợ chồng tôi cùng kinh doanh, khai trương chưa lâu, mong được mọi người ủng hộ.”

Lâm Thư Tiểu nhìn xung quanh bốn phía, thật lòng khen ngợi: “Quán này thật đặc biệt”, tuy nói là quán cà phê nhưng bên trong tây trung kết hợp, mấy cành trúc cạnh cửa sổ bằng gỗ lim đậm khí chất của trà phường ở phương Đông, nhưng là bên trong bàn ghế và ly tách lại là kiểu dáng Âu Tây đầy chất lãng mạn, quạt trần trên đỉnh đầu cùng vật trang trí, còn có một chút phong vị Đông Nam Á, hợp lại cùng nhau, nhưng cũng không hề rối loạn, “đúng là thiết kế có ý vị!”

Người đàn ông cười nói: “Đều là dựa vào vợ tôi và công ty thiết kế cùng nhau trang hoàng, mắt tôi không nhìn thấy, quán cà phê này đã tốn của cô ấy không ít tâm tư.”

Lâm Thư Tiểu nghe người đàn ông nói xong lời này lại phát hiện trong ánh mắt anh ta quả thực vô hồn, làm cho đôi mắt vốn rất đẹp ấy mất đi thần thái. Cô cảm khái nói: “Thực xin lỗi, anh có một người vợ tốt như vậy, thực sự hạnh phúc!”

“Sao cô lại xin lỗi chứ?” Người đàn ông cười thật thoải mái, nhìn không ra một tia thương cảm cùng tiếc nuối, “Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

“Giỏi lắm. Tật xấu thích khoe vợ của anh đến khi nào mới sửa được đây?” Người vợ đứng bên cạnh nhéo yêu chồng một cái, lại cầm khủy tay anh ta quơ quơ, cuối cùng ngại ngần đem mặt tựa vào cánh tay chồng.

Lâm Thư Tiểu nhìn đôi vợ chồng trẻ, tuy rằng không quen biết, nhưng nhìn bọn họ ân ái, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào. Bỗng nhiên cô lại có chút thắc mắc, liền thẳng thắn nói: “Tôi rất thích phong cách cùng âm nhạc của quán, nhưng là, một quán cà phê tại sao lại sử dụng âm nhạc dân gian.”

“Ai quy định quán cà phê thì nhất định phải sử dụng nhạc phương Tây?” Người đàn ông cười hỏi lại, biểu tình trên mặt giống như là “Cô hỏi thật là kì quái.” “Lại nói nếu quán cà phê sử dụng nhạc phương Tây vậy chẳng lẽ cà phê chỉ dành cho người phương Tây uống sao? Còn người phương Đông chỉ được uống trà à? Nếu không chỉ có người phương Tây thích uống cà phê, người phương Đông cũng thích uống cà phê thì tại sao quán cà phê phương Đông không được mở nhạc của chính mình? Huống chi, nơi này chúng tôi không chỉ bán cà phê mà còn bán trà nữa.”

Người vợ giọng hòa giải nói: “Cô đừng trách, anh ấy chính là người như vậy, cứ thích ba hoa, vòng quanh vòng quanh, quấy nhiễu người khác.”

“Em chính là bị anh quấy nhiễu nha.” Người đàn ông cười, vẻ mặt đắc ý nói: “Đành chịu thôi, mắt không thể sử dụng chỉ có thể dựa vào cái miệng này. Vợ à, em nói có phải hay không?”

Người vợ xấu hổ đến mặt đỏ bừng, nụ cười so với tiên tử còn đẹp hơn. Người đàn ông ôm chặt vợ mình, hỏi: “Đúng rồi, đây là album nhạc tuyển tập từ mười mấy năm trước, người bình thường chưa chắc nghe được, nếu nghe thì chưa chắc đã ấn tượng, cô, là người yêu thích âm nhạc dân gian sao? Là fan của Giang Hoài à?”

“À...ừm...” Lâm Thư Tiểu quanh co một chút “Chưa hẳn là yêu thích âm nhạc dân gian, về phần fan của Giang Hoài...tôi nghĩ, cũng không hẳn. Chính là mới đây tình cờ nghe được ca khúc của anh ấy cảm thấy...rất êm tai, thế nên mỗi ngày đều nghe trên hai lần, bởi vậy, lúc đi ngang qua quán của hai người vừa vặn nghe được một đoạn, cảm thấy quen tai, liền nhin không được đi vào.”

Thời điểm rời khỏi quán cà phê, tâm tình của Lâm Thư Tiểu thực vui sướng, cảm thấy quán cà phê này đặc biệt tốt đẹp, có nhạc hay, cà phê ngon, lại còn có đôi vợ chồng nhỏ đáng yêu. Cô thậm chí còn có chút thần kinh hề hề gọi điện đến quán cà phê của anh hai, tán gẫu chưa đến hai liền nói: “Anh, quán “Mèo và Dương Cầm” của anh khi nào rảnh rồi có thể hay không đổi phong cách âm nhạc một chút đi? Gần đây em có nghe được một tuyển tập đàn nhị hồ, hôm nào sẽ gửi cho anh nghe thử?”

Anh Lâm Thư Tiểu bị âm thanh hưng phấn của em gái làm cho hồ đồ: “Em gái, em cố ý gọi điện thoại đến vì chuyện này? Âm nhạc quán anh thì làm sao? Không phải trước kia em luôn thích phong cách ưu nhã sao? Hơn nữa quán của anh tên là “Mèo và Dương Cầm” có liên quan gì đến đàn nhị hồ?”

Lâm Thư Tiểu cười nói: “Tên là “Mèo và Dương Cầm” nhưng đâu nói là sẽ không có đàn nhị hồ? Nếu muốn sửa, em liền giúp anh sửa lại tên quán là “Mèo, Dương Cầm và Nhị Hồ.”

“Này, văng đầu à!” Anh Lâm Thư Tiểu cười mắng, “Có bệnh thì chạy đi uống thuốc mau, em đừng ở đây hồ nháo với anh nữa.”

6. Chương 6

Lâm Thư Tiểu dừng xe ở trước cổng biệt thự Giang gia, đang định bước xuống ấn chuông thì cánh cổng lớn tự động mở ra. Thấy vậy, cô lái xe chậm rãi đi vào đình viện.

Vừa vào trong, đã có người đứng sẵn nghênh đón Lâm Thư Tiểu. Cô nhận ra được người đó, là người hôm đó cùng Giang Hoài đến nhà Đào Ý Nhiên, dì Liên. Thấy dì cúi chào, cô cũng mỉm cười khẽ gật đầu, theo hướng tay của dì Liên, cô cho xe rẽ vào gara. Thời điểm dừng xe, cô cũng nhìn thấy một người khác đang ngồi ở trong đình viện. Giang Hoài vẫn như trước ngồi trên xe lăn điện, chính là hôm nay trên người có thêm một cái chân mông màu bạc, trên đùi còn có một con mèo trắng nhỏ đang nằm cuộn tròn.

Ánh mắt Giang Hoài nhìn con mèo như đang nhìn một đứa bé, thần thái đặc biệt ôn nhu. Hai tay vòng lại che chở cho nó, thỉnh thoảng chuyển động một hai ngón tay giống như đang vuốt ve nó. Lâm Thư Tiểu bất giác lộ ra nụ cười, cô trời sinh đặc biệt yêu thích động vật nhỏ. Mỗi lần nhìn thấy mấy bài báo về nhân viên cứu hỏa cứu được mấy con thú nhỏ trong đám cháy hoặc là mấy video hình ảnh cảnh sát giao thông hộ tống động vật qua đường, cô cảm thấy “Mãnh nam phụ mạnh thú.” một tổ hợp thật sự rất đáng yêu.

Mãnh nam? Khóe môi Lâm Thư Tiểu cười có chút khoa trương, Giang Hoài cũng không phải là mãnh nam, anh...Nụ cười của cô cứng đờ, một loại chua xót không nói nên lời bất giác xông lên. Cô đem tầm mắt dừng lại nên người Giang Hoài, cô cảm thấy người trước mắt thật giống như một bức tranh họa vô cùng đẹp mắt, đẹp đến nỗi cô không nỡ dùng từ “thương hại” để làm mất đi vẻ đẹp phong tình của bức tranh ấy.

“Lâm Thư Tiểu, cô đến rồi!” Giang Hoài nhìn về phía cô, tay phải nâng lên nửa tác(*), chỉ về phía chiếc ghế dựa gần đó. Câu nói và hành động của Giang Hoài đánh thức con mèo nhỏ, nó vểnh vểnh lỗ tai, từ trên người anh nhảy xuống, nó cũng không đi xa, chính là nằm cuộn tròn bên dưới cái bàn gần đó. Lâm Thư Tiểu vuốt vuốt lọn tóc, đi qua đối diện với Giang Hoài, cô theo bản năng kéo cái ghế lại gần anh một chút rồi mới ngồi xuống

(*) một tắc bằng 13 cm

“Tôi đã nói thì sẽ không nuốt lời.” Cô cười nói: “Anh nuôi mèo sao?”

Giang Hoài nhìn thoáng qua con mèo nhỏ đang nằm liếm lông: “Không biết từ khi nào nó chạy vào đình viện nhà tôi, lúc đó nó bị thương một chân, tôi bảo người làm đem đến chỗ thú y xem thử, sau khi hồi phục thì giữ lại để chăm sóc. Cũng may nó là mèo không phải chó, không cần chủ nhân đưa ra ngoài đi dạo, nếu không suốt ngày bị nhốt trong nhà sẽ rất đáng thương.”

“Không lẽ anh thì không được dắt chó ra ngoài đi dạo sao?” Lâm Thư Tiểu phản bác nói nhưng giọng điệu vẫn mềm mại, “Ở nước ngoài có rất nhiều chú chó được huấn luyện để hỗ trợ người tàn tật, chúng nó sống cùng với chủ nhân thật sự rất vui vẻ.”

“Làm sao biết được những con chó ấy thật sự có vui vẻ hay không? Tôi cảm thấy chúng phải luôn chiếu cố chủ nhân của mình, cả đời thật vất vả. Nếu là tôi, tôi tuyệt đối không cần một chú chó hỗ trợ người tàn tật.” Trong lời nói Giang Hoài mang theo chút khổ sở nhưng vẫn nhìn cô, cười nói: “Cô có muốn uống chút gì trước không?”

“Không cần, tôi có mang theo nước trong xe, trên đường đi đã uống rồi, không khát.”

Anh gật đầu: “Vậy giờ tôi sẽ dẫn cô đến phòng của mẹ tôi.”

Lâm Thư Tiểu sửng sốt một chút, cảm thấy trong lòng hơi mất mát, nhưng nghĩ lại, lại thấy chính mình hình như có chút kì quái, liền đứng dậy nói: “Mau đi thôi.”

Giang Hoài điều khiển xe lăn, đột nhiên chặn trước người cô, “Lời tôi nói lúc này đã chọc giận để cô mất hứng à?”

Lâm Thư Tiểu liếc mắt, nghĩ thầm: Biểu hiện của mình rõ ràng như vậy sao?

“Thực xin lỗi, tôi rất ít khi giao thiệp cùng người ngoài, nên hành động và lời nói có chút lơ đãng, bất cẩn. Nếu tôi vừa rồi...”

Xong rồi! Vừa rồi cô trợn mắt! Giang Hoài miễn cảm như vậy, sẽ lại tự trách bản thân làm không tốt, khiến cô nghĩ anh coi thường cô!

Lâm Thư Tiểu ngồi xổm xuống, hai mắt chăm chú nhìn anh, giải thích: “Giang Hoài, tôi trợn mắt là vì tức giận chính bản thân của tôi, tôi...là do tôi không tốt là do sự tò mò của tôi, tôi cảm thấy chính mình vô cùng tầm thường nên mới cảm thấy khó chịu! Không liên quan đến anh chút nào cả.”

Giải thích xong, cô cảm thấy lại càng thêm khó hiểu.

Giang Hoài thoát nhìn không hiểu lắm, nhưng anh không có lên tiếng thắc mắc, cuối cùng chỉ thản nhiên cười, nói: “Được rồi, Lâm Thư Tiểu, mặc kệ là việc gì khiến cô không vui, tôi đều hy vọng cô có thể mau chóng vui vẻ trở lại, cô là một cô gái tốt, mỗi ngày phải luôn tươi cười đừng để những chuyện không vui ảnh hưởng đến mình.”

Hai mắt Lâm Thư Tiểu sáng lên: “Cô gái tốt? Tôi sao?”

“Đúng vậy, cô không biết mình tốt đẹp thế nào sao?” Lời này là Giang Hoài khen từ tận đáy lòng.

Lâm Thư Tiểu cười, nụ cười phóng khoáng, chân thành: “Không có ai là hoàn toàn tốt đẹp cả, cho dù là tôi, cũng sẽ có một số thứ...không hề toàn vẹn.” Cô đứng lên, đưa tay làm động tác mời, Giang Hoài đi trước còn mình đi theo sau lưng anh.

“Vậy đại khái là ông trời cũng sẽ an bài cho cô thật tốt.” Giang Hoài nói, “Theo trực giác của tôi, những cô gái giống cô, vận khí nhất định sẽ không tệ.”

“Ai biết được.” Cô nói, “Hy vọng sẽ giống như lời anh nói.”

Biệt thự có tổng cộng ba tầng lầu, bên trong còn có thang máy cho xe lăn thuận tiện lên xuống. Phòng mẹ Giang Hoài nằm ở tầng hai.

“Mẹ, đây là cô Lâm, bác sĩ phục hồi mới của mẹ.” Giang Hoài điều khiển xe lăn của mình đứng trước xe lăn của mẹ anh.

Lâm Thư Tiểu nhìn mẹ Giang Hoài, bà ấy chừng sáu mươi tuổi, mái tóc ngắn, trên người mặc bộ quần áo thoải mái, nhìn sơ liền biết là của nhân hiệu nổi tiếng, chỉ là trên cổ áo có dính một chút màu vàng, chắc là lúc ăn không chú ý làm thức ăn rơi xuống, khóe môi bà ấy có chút nghiêng lệch. Tay trái của bà đang cầm cây gậy chống bốn chân, cánh tay khá có lực, còn tay phải thì để xụi lơ bên mình. Cô đã xem qua bệnh án của Phương Hiếu Linh, biết được, nửa năm trước bà ấy bị trúng gió dẫn tới tai biến mạch máu não, không chỉ khiến nửa người phải bị tê liệt mà còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng giao tiếp.

“Xin chào, bác gái.” Lâm Thư Tiểu ngồi xuống phía bên trái xe lăn của Phương Hiếu Linh, cô mỉm cười, chỉ chỉ chính mình, “Bác cứ gọi cháu là tiểu Lâm, cháu là bác sĩ trị liệu ngôn ngữ cho bác, ngoài ra còn là bạn tốt của Giang Hoài, từ nay trở đi chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng giúp bác nhanh chóng hồi phục, được không?”

Phương Hiếu Linh đưa mắt nhìn Lâm Thư Tiểu, đáy mắt tràn ngập sự thiếu tin tưởng, môi run run nhưng lại chẳng phát ra chút âm thanh nào.

“Giang Hoài, phiền anh ra ngoài một chút được không?” Lâm Thư Tiểu nói với Giang Hoài, “Mặc dù đã xem qua cáo báo về bệnh tình của mẹ anh, nhưng tôi vẫn muốn tự mình kiểm tra một chút.”

Giang Hoài điều khiển xe lăn đến gần mẹ, đưa tay xoa xoa mu bàn tay bà: “Mẹ, cô Lâm là bác sĩ phục hồi rất giỏi, mẹ hãy tin tưởng cô ấy, cô ấy nhất định sẽ giúp mẹ khôi phục lại như trước.”

“A...Sinh a...mẹ...!” Phương Hiếu Linh bỗng nhiên đưa tay trái nắm chặt lấy tay anh, ánh mắt do dự.

“Mẹ, con là A Hoài, là con trai của mẹ đây.” Trong mắt Giang Hoài tràn ngập đau thương cùng thống khổ, “Từ nhỏ đến lớn mẹ đều gọi con là A Hoài, mẹ quên rồi sao?”

Phương Hiếu Linh lắc đầu rồi lại gật đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống, khóe miệng run run cố phát ra tiếng: “Mẹ...Sinh...”

Lâm Thư Tiểu bỗng nhiên hiểu ra, cô ngồi xuống, đưa tay cầm lấy tay của Giang Hoài cùng tay mẹ anh, ôn nhu nói: “Giang Hoài, bác gái trong lòng hiểu được lời anh, ý của bà ấy là, bà sinh ra anh, anh là con trai bà, bà muốn gọi anh, muốn anh ở cạnh bà, nhưng mà đã quên mất cách biểu đạt từ “con trai” như thế nào.”

Lâm Thư Tiểu trong lòng hiểu được, bệnh của Phương Hiếu Linh chính là “hiện tượng Vu Hồ.” đây là một trong bảy cách thức mà bệnh nhân dùng để biểu đạt lời nói của chính mình. Đây là hiện tượng khi bệnh nhân không tìm thấy hoặc quên mất những từ ngữ mà mình muốn biểu đạt, họ thường sẽ sử dụng những cách lí giải khác mang ý nghĩa gần giống hoặc tương tự để biểu đạt.

Giang Hoài nhìn mẹ, nói: “Mẹ, là như thế này sao?”

Ánh mắt của Phương Hiếu Linh đã giảm một phần cảnh giác, cúi đầu xuống gật gật: “A, sinh, không, đi!”

Lâm Thư Tiểu thấy vậy liền nói: “Giang Hoài, hôm nay tạm thời không làm kiểm tra, anh ở lại bên cạnh bà ấy đi. Tôi nghĩ, có anh ngồi bên cạnh, bà ấy sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

“Có thể chứ?” Giang Hoài chần chừ nói: “Tôi sợ mình sẽ làm ảnh hưởng đến quá trình trị liệu của hai người.”

“Trị liệu không nhất thiết phải tuân theo lề lối cũ.” Lâm Thư Tiểu cười nói, theo thói quen cầm lấy tay Giang Hoài, “Tôi nghĩ, từ mà mẹ anh muốn học nhất bây giờ, chính là tên của anh.”

Lời của cô vừa dứt khiến Giang Hoài không khỏi kinh ngạc, quay đầu nhìn mẹ, lại thấy bà nhìn Lâm Thư Tiểu, nhưng lại tựa tiểu phi tiểu(*).

(*) tựa tiểu phi tiểu: cười mà như không cười.

Lâm Thư Tiểu cảm thấy được ủng hộ, cô kéo cái ghế dựa ngồi xuống cạnh hai người, chỉ chỉ Giang Hoài: “Bác gái, đây là con trai bác, anh ấy tên Giang Hoài, nhũ danh là A Hoài.” Lại đưa tay chỉ chỉ Phương Hiếu Linh, nói: “Bác là mẹ anh ấy- mẹ.” Cô nói “con trai”, “A Hoài” cùng “mẹ” lúc nói cố ý nói thật chậm, động

tác dùng khẩu hình cũng rất rõ ràng. Hơn nữa, lúc nói cô thường dùng tay lặp đi lặp lại động tác chỉ qua chỉ lại.

“Bác gái, bác thử một chút, được không?” Lâm Thư Tiểu cổ vũ nói.

Phương Hiếu Linh tầm mắt nhìn theo ngón tay Lâm Thư Tiểu chỉ về phía con trai mình, ánh mắt Giang Hoài cũng tràn đầy khẩn trương mong đợi.

“Mẹ, mẹ” Phương Hiếu Linh từ từ nói ra hai chữ.

Giang Hoài nhất thời cảm thấy mất mát, đáy mắt kéo một tầng sương mỏng. Phương Hiếu Linh cũng nhận thức được mình đã xưng hô ngược, cảm thấy ảo não không thôi, tay trái cầm gậy chống chuyển động, miệng phát ra tiếng kêu ô ô kì quái.

“Cẩn thận!” Giang Hoài điều khiển xe lặn ngăn cản cây gậy thiếu chút nữa đánh vào trước ngực Lâm Thư Tiểu.

Phương Hiếu Linh thất kinh buông tay, gậy chống rớt xuống đánh vào đùi phải Giang Hoài khiến dép lê của anh rơi ra nằm lăn lóc trên thảm lông cùng cây gậy

“Giang Hoài!” Lâm Thư Tiểu từ trên ghế nhảy dựng lên, hai tay nâng chân anh lên, xem xét chỗ bị gậy đánh trúng, giọng nói không giấu được sự lo lắng, hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Không sao.” Giang Hoài nói thực bình tĩnh. “May mắn không làm cô bị thương.”

7. Chương 7

Giang Hoài hạ tầm mắt, chỉ thấy Lâm Thư Tiểu đang vội vàng cởi tất của anh ra kiểm tra, nhất thời mặt đỏ bừng, anh dời đi tầm mắt cố ý tránh né sự khó xử của mình.

“Mẹ, con biết mẹ sốt ruột, mẹ phiền não, nhưng mà, con xin mẹ đừng vì thế mà làm tổn thương đến những người xung quanh mình.” Giang Hoài nhìn mẹ, nói “Mẹ có thể phát tiết trên người con, con không trách mẹ, nhưng mà người khác không có nghĩa vụ phải luôn tha thứ cho mẹ. Thư Tiểu là bác sĩ rất có năng lực, hãy tin con, cô ấy nhất định sẽ giúp mẹ từ từ hồi phục như trước, xin mẹ đừng đem cô ấy bức đi.”

Lâm Thư Tiểu còn chưa kịp lên tiếng, chợt nghe Phương Hiếu Linh phát ra âm thanh nức nở. Cô nhìn qua, đó chính là vẻ mặt thống khổ, khóe miệng nghiêng lệch thoáng run rẩy, gương mặt vụn vỡ của bà ấy thật khiến lòng người chua xót. Cô thở dài, bỗng nhiên không đành lòng trách cứ hành động lúc này của bà, ngược lại còn mở miệng an ủi Phương Hiếu Linh: “Bác gái, bọn cháu không sao, cháu đã kiểm tra cho Giang Hoài, anh ấy cũng không bị thương.”

Phương Hiếu Linh dần dần ổn định tinh thần, cố gắng xoay đầu nhìn xuống chân Giang Hoài, chắc chắn rằng anh thật sự không có bị thương thì mới an tâm.

Lâm Thư Tiểu dừng một chút, nói: “Kỳ thật, bác không có cố ý đánh cháu đúng không? Cháu hiểu, nguyên nhân khiến bác nổi giận là vì cảm thấy thất vọng về bản thân, nhất thời không thể khống chế cảm xúc của mình nên mới ra tay đánh người.”

Trong mắt Phương Hiếu Linh đã ngập nước, ngay sau đó, bà nặng nề gật đầu. Lâm Thư Tiểu nhìn bà cười khích lệ, sau đó cô xoay người giúp Giang Hoài mang lại tất, nhặt dép lê mang vào chân anh, rồi nhẹ nhàng đặt lên bàn đạp. Trước khi đứng dậy, cô ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Có lẽ chân của anh không có cảm giác, nhưng là những người yêu thương anh sẽ đau thay anh. Về sau, phải bảo vệ bản thân thật tốt, biết không?”

Giang Hoài cười, ánh mắt mang theo một tia xót xa: “Được. Kỳ thật, đối với cái thân thể như vậy cho dù tôi có muốn bảo vệ người khác thì cũng lực bất tòng tâm. Ngay cả tự tôi....đều...”

Nghe xong lời anh nói, trong lòng Lâm Thư Tiểu cảm thấy buồn bực, cô định phản bác lại ngại trước mặt cô Phương Hiếu Linh, hơn nữa còn đang trong giờ làm việc, rốt cuộc cô đành phải nhịn xuống không phát tác. Mãi đến khi ra khỏi phòng của Phương Hiếu Linh, trở lại phòng khách dưới lầu một, cô mới đem những bất mãn trong lòng lập tức phun ra:

“Giang Hoài, anh nói anh không có năng lực bảo vệ người khác, cũng không thể tự mình chiếu cố bản thân, tôi nghĩ lời này quả thật rất đúng! Bởi vì anh đã lấy tất cả sức lực của mình dùng để tra tấn chính bản thân mình. Cho nên anh cảm giác tuyệt vọng cũng không phải là chuyện kì quái gì cả, nhưng mà trên đời này có một số việc dù có cố gắng cách mấy cũng không thể hoàn thành tốt, anh nên hiểu đạo lý này để tránh cho người khác cảm thấy phiền, cũng là làm cho chính anh cảm thấy chán ghét!”

Lời nói của Lâm Thư Tiểu không những khó nghe mà còn mang theo mùi “thuốc súng”. Di Liên bưng trà từ phòng bếp vào phòng khách, nghe được lời của cô, kinh ngạc xem chút đánh rơi cả khay trà trên tay.

Về mặt của Giang Hoài trước sau vẫn luôn bình ổn. Thực ra là do Lâm Thư Tiểu không thể nhìn thấu vẻ mặt anh, trên người anh mang theo loại hơi thở xa cách nhưng không phải cảm giác cố ý tỏ ra cao ngạo. Anh ngồi trên xe lăn, giống như loài hoa thủy tiên: Xinh đẹp, trầm tĩnh, mang theo một chút trong trẻo nhưng lạnh lùng. Thật kì quái khi mà lấy hoa để hình dung một người đàn ông, nhưng không biết vì sao, khi nhìn Giang Hoài trong đầu Lâm Thư Tiểu lập tức sinh ra loại liên tưởng này.

Cô đứng dậy khỏi ghế sofa, đi thẳng đến trước mặt anh, dường như cố ý muốn xuyên qua tầng sương mù, chạm đến đóa hoa thủy tiên kia. Cô dừng bước, anh ngẩng đầu nhìn cô, lông mi cong dài, con ngươi đen bóng. Quan sát anh ở khoảng cách gần như vậy, thấy thân hình anh có vẻ càng gầy yếu hơn, hai chân thoảng lẹch sang một bên, yếu đuối vô lực. Người ta thường nói đàn ông có thân hình săn chắc khỏe mạnh mới là đẹp, nhưng Giang Hoài thoát nhìn cơ thể suy nhược thậm chí mang theo thần sắc của người bệnh lâu năm, vậy mà vẫn không lẫn át được nét tao nhã tuấn mỹ, khí độ bất phàm.

Giang Hoài ngồi trên xe lăn, tay vịn không cao, tuy không thể đi lại nhiều năm nhưng cơ thể cũng không quá mức héo rút. Anh có gương mặt thon dài, mày kiếm quật cường, một đôi mắt sáng như sao, trên người anh toát ra loại khí chất cao quý rung động lòng người, khiến người ta không thể coi thường. Lâm Thư Tiểu thầm than: Cũng khó trách anh luôn ảo não, tự ti, vốn dĩ là một người hoàn hảo từ trong ra ngoài, anh làm sao mà chấp nhận được bản thân hiện tại.

Cũng vì muốn tốt cho anh, Lâm Thư càng không cho phép anh trốn tránh hiện thực! Cô nhẹ nhàng chớp mắt, giọng nói lại càng hung hăng hơn, “Anh có từng nghĩ sẽ thích bản thân ở hiện tại chưa? Thời điểm anh vừa bị thương, bản thân là cái dạng gì? Bây giờ so với lúc đó, hẳn là tốt hơn rất nhiều đúng không? Chỉ cần kiên trì cố gắng, anh của hôm nay sẽ tốt hơn anh của hôm qua, anh của ngày mai cũng sẽ tốt hơn anh của hôm nay! Tuy là, với trình độ phát triển y học bây giờ, anh thật sự không có cách nào để trở lại thời điểm trước khi bị thương. Bất luận anh có yêu thích bản thân mình ngày trước bao nhiêu đi nữa cũng không thể trở lại được nữa. Nếu đã vậy, anh vẫn chán ghét bản thân mình hiện tại? Thà rằng mang theo sự chán ghét ấy sống hết phần đời còn lại, cũng không thử một lần chân chính chấp nhận nó?”

“Tôi không có cách nào trả lời vấn đề của cô, Lâm Thư Tiểu. Tôi không biết lấy phải dùng tâm trạng như thế nào để sống tiếp nửa đời còn lại, tôi cũng không dám nghĩ. Chuyện sống sót vốn đơn giản như vậy nhưng đối với tôi quả thực là cố hết sức.” Giọng của Giang Hoài thật nhẹ, giống như gió thổi qua mặt hồ, trong phút chốc âm thanh rơi xuống, trong mắt nổi lên mấy gợn sóng rất nhỏ liền ẩn nấp không thấy. “Tôi chỉ biết, nếu không có sự giúp đỡ của người khác, đừng nói là nửa đời, một năm tôi cũng chưa chắc có thể sống nổi. Khi tôi còn trên cõi đời này, tôi vô cùng cảm kích sự tận tâm của họ, cũng không muốn phụ lòng bọn họ nên tôi luôn cố gắng hết sức có thể. Có lẽ tôi không làm được, tôi quá mệt mỏi rồi.”

“Con người, nếu vì biết ơn người khác mà cố gắng sống tiếp là chuyện rất khó.” Lâm Thư Tiểu, nói: “Bởi vì đại đa số chúng ta đều chính là phạm nhân, không thể sống vô tư vô cầu chỉ vì thỏa mãn nguyện vọng của người khác. Giang Hoài, anh có bao giờ tưởng tượng anh của lúc đó chưa? Anh cũng tuyệt đối không bao giờ có thể vĩ đại như vậy! Tàn tật không khiến anh trở nên đáng thương, tàn tật cũng không làm anh bàng quan trước mọi việc. Đừng nói cái gì mà sống là vì cảm kích người khác, sợ rằng đó cũng chỉ là cái cớ, anh còn sống là vì anh cũng có ước mơ, có hoài bão, mong muốn theo đuổi sự nghiệp, cũng khát khao có được hạnh phúc, vui vẻ! Tôi đã nghe qua nhạc của anh, cho dù là 14 năm trước hay 14 năm sau, tuy tâm tình anh bất đồng nhưng âm nhạc của anh vẫn cảm động như vậy. Anh biết ơn sự giúp đỡ của người khác, điều này không sai; Nhưng tôi hy vọng anh hiểu được, ở một nơi khác, nhất định cũng có những người biết ơn anh, biết ơn vì anh đã cho họ một thứ âm nhạc tốt đẹp, bọn họ cũng bị anh cảm động, ủng hộ anh.” Ánh mắt của cô như nước, giọng nói êm dịu, “Đừng cảm thấy bản thân nợ thế giới này thứ gì, cũng đừng cảm thấy bản thân trói buộc người khác, anh không có làm sai điều gì cả, anh nhận được sự giúp đỡ của người

khác, đồng thời cũng trả giá bằng sức lực cùng tâm huyết của mình, ở một khía cạnh nào đó người khác cũng nhờ anh mà có được lợi ích nhất định, có lẽ anh vì bọn họ làm những chuyện như vậy, so với tưởng tượng của anh thì trong suy nghĩ của họ anh rất đáng ngưỡng mộ và tôn trọng!”

Giang Hoài yên lặng nhìn cô chăm chú, ánh mắt anh nhìn qua thật thực chuyên chú. Lâm Thư Tiểu thần nhiên đón lấy tầm mắt anh, chính là trong lòng cô không khỏi thắc mắc sau khi nghe xong “bài luận” của cô thì anh sẽ có cảm tưởng như thế nào.

“Lâm Thư Tiểu”, Giang Hoài rốt cuộc mở miệng nói, ánh mắt vẫn một mực nhìn cô, “Tôi...có thể nắm tay cô không?”

Lâm Thư Tiểu đưa tay đến trước tay phải anh, nhưng không chủ động nắm tay anh, mà dừng lại ở nơi mà anh vươn tay liền có thể chạm tới. Khử tay Giang Hoài khẽ động, bàn tay chậm rãi duỗi, ngón tay đưa ra, anh chạm được đầu ngón tay cô, hơn nữa còn cầm lấy chúng.

Tay Giang Hoài hơi lạnh, bàn tay trắng nõn, ngón tay thon dài thật đẹp, móng tay được cắt tỉa gọn gàng sạch sẽ. Anh nắm lấy tay cô, tư thế có chút gượng gạo, lực nắm cũng rất yếu, nhưng bất luận là ai, khi nhìn vào đôi mắt anh đều hiểu được cái nắm tay này mang theo biết bao sự thành khẩn.

“Lời cô vừa nói, đối với tôi thật sự rất quan trọng.” Giang Hoài nói, “Đối với những người đã mất hơn một nửa năng lực tự gánh vác bản thân, cuộc sống của họ có hai điều vô cùng đáng sợ, thứ nhất là không tìm được mục tiêu sống cho chính mình, thứ hai chính là trên đời không có ai cần họ.”

Lâm Thư Tiểu ngồi xổm xuống, đem tay trái của mình bao lấy tay anh, chăm chú nhìn anh, nói: “Đừng sợ, Giang Hoài, hai vấn đề anh lo sợ, cho tới bây giờ đều chưa từng xảy ra. Thân thể anh tuy bị trói buộc trên xe lăn, nhưng lại không giống như rối gỗ chờ người khác đến hầu hạ cung phụng, anh vẫn luôn không ngừng nỗ lực, Giang Hoài, anh có biết điều này rất đáng quý rất cảm động lòng người không? Ít nhất khi tôi nghe nhạc của anh, tôi đã bị rung động! Còn có, ngày đó khi anh xuất hiện ở Đào gia, anh không thể tưởng tượng được, tôi vô cùng cảm động! Giang Hoài, anh không cô đơn, bên cạnh anh có những người thân luôn yêu thương anh, còn có rất nhiều tri âm của anh, trong đó, cũng bao gồm cả tôi.”

Ánh mắt Lâm Thư Tiểu bằng phẳng mà nhiệt liệt, không chớp mắt mà nhìn thẳng vào anh, không ai có thể hoài nghi sự chân thành thành tha thiết trong lời nói của cô. Giang Hoài dường như đã bị cô lay chuyển, không khỏi nở nụ cười: “Thoạt nhìn, cô không chỉ là bác sĩ phục hồi mà còn là bác sĩ tâm lý kiêm diễn thuyết gia. Tôi dường như muốn cho rằng, chính mình cũng tốt đẹp như lời cô nói.”

Cô giả bộ bắt mân buông lỏng tay anh, nhưng sợ buông tay quá nhanh sẽ khiến anh bị thương nên rất cẩn thận đặt tay anh trở lại trên đùi, rồi mới thu hồi tầm mắt. Cô cứng miệng nói: “Cái gì mà “dường như”? Anh rõ ràng rất tuyệt! Ngoại trừ lúc nào cũng cảm thấy tự ti chính mình, điểm ấy làm cho người ta chán ghét!”

Giang Hoài cúi đầu, tay phải cầm lấy tay trái co quắp của mình: “Tôi không thể không thừa nhận, bộ dạng này làm tôi cảm thấy tự ti. Nó xấu xí, vô dụng, có khi...còn thực dơ bẩn. Cô hỏi tôi vì cái gì không thích bản thân hiện tại, tôi có thể thẳng thắn nói cho cô biết, đó là bởi vì, thân thể hiện tại của tôi thật sự không có cách nào để làm người ta yêu thích được. Có thể tôi không thích bản thân mình vô dụng như vậy nhưng tôi vẫn cố gắng sống. Không phải tôi không thể phá vỡ bức tường này, nhưng tôi sống mà không hề có sự tự tin, không viên mãn, thậm chí...còn không cảm thấy vui vẻ...” Giang Hoài nâng mắt, phía sau một tầng sương mù chính là sự cứng cỏi, kiên định: “Đôi khi trong đầu tôi xuất hiện một suy nghĩ, đó là, một mặt luôn nghi ngờ giá trị cuộc sống của chính mình, mặt khác lại tích cực đi tìm ý nghĩa cuộc đời Giang Hoài, cũng có thể xem là rất giỏi, phải không?”

8. Chương 8

Trên đời này, một người đối với chính mình luôn tồn tại sự mâu thuẫn, một mặt kháng cự nhưng một mặt khác lại cam chịu — Mặc dù thân thể bất tiện vẫn cần cố gắng chịu đựng ngày ngày tập luyện dù kết quả mang lại vô cùng ít ỏi. Một người đã đem hết tâm sức chỉ mong một ngày có thể hồi phục lại bị hiện thực tàn nhẫn giẫm nát giấc mộng...Đây hẳn là một người dũng cảm đi?

Chính vì sự dũng cảm này càng khiến Thư Tiểu cảm thấy trong lòng chua xót khôn nguôi. Cô đành phải nói sang chuyện khác: “Giang Hoài, tôi nghĩ có một chuyện cần phải thẳng thắn nói với anh.”

“Cô nói đi.”

“Tôi tuy học qua ngôn ngữ trị liệu và bài tập trị liệu, nhưng trên thực tế chuyên môn của tôi là vật lý trị liệu. Kinh nghiệm về ngôn ngữ trị liệu của tôi không được phong phú, hơn nữa mấy năm gần đây cũng không có nhiều cơ hội thực hành qua, nếu như tương lai bác gái tìm được bác sĩ trị liệu thích hợp, anh cũng không cần phải hỏi ý kiến tôi, cứ để bác gái nhận được trị liệu tốt nhất.”

“Nếu thật sự có thể tìm được một người như vậy.” Giang Hoài cười nhẹ, “Tôi chắc chắn sẽ cố gắng mời họ về. Chỉ sợ, trong lần đầu tiên gặp mặt họ đã bị mẹ tôi ra tay ‘thu phục’ rồi.”

Còn một vấn đề nữa mà Thư Tiểu đã muốn hỏi từ lâu: “Tôi nghĩ anh chắc cũng có bác sĩ trị liệu riêng đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sao anh không nhờ họ thử tìm giúp một bác sĩ trị liệu cho bác gái?” Thư Tiểu nghĩ, đối phương là người trong ngành thì những mối quan hệ đương nhiên không ít, tại sao Giang Hoài không nhờ bọn họ tìm giúp mà phải tốn công tới trung tâm trị liệu của cô tuyển người?

Giang Hoài cười xấu hổ, giọng vẫn đều đều: “Là anh ấy từ chối khéo. Cũng may là anh ấy vẫn đồng ý giúp mẹ tôi làm vật lý trị liệu.”

“Ồ.”

“Mẹ tôi không phải là một người dễ chung sống.” Giọng Giang Hoài bình tĩnh, không có chứa chút ý tứ chỉ trích nào, ngược lại có mấy phần áy náy, “Bà ấy xuất thân cao quý, cả đời sống trong nhung lụa vậy mà lúc tuổi đã xế chiều lại phải liên tiếp hứng chịu nhiều đả kích. Người ngoài luôn cho rằng bà ấy tính tình khó gần thậm chí còn có chút kì quặc nhưng thật ra họ không biết mấy năm nay bà ấy cũng không sung sướng gì. Thư Tiểu, cột sống của tôi bị tổn thương cấp độ 5, chắc cô cũng đoán được hồi mới bị thương tôi là bộ dạng gì. Cô nghĩ khi ấy bà ấy dùng tâm trạng gì để đối mặt với tôi? Lúc đó tôi thật sự chỉ muốn chết đi cho xong, mặc dù ngay cả việc tự mình kết liễu tôi cũng không làm được, cho đến một ngày tôi nghe được mẹ tôi ngồi ở đầu giường của tôi nói mớ, tôi mới hoàn toàn dẹp đi ý định tự tử trong đầu...”

Lâm Thư Tiểu nâng mắt nhìn anh.

“Bà ấy nói: “Ông trời ơi xin ông đừng làm cho con phát điên, nếu không, A Hoài, A Hoài của con phải làm sao bây giờ?”

Ánh mắt hai người giao nhau, Thư Tiểu có thể thấy rõ sự ưu thương trong đáy mắt Giang Hoài, cô vươn hai tay đặt lên đôi vai đang run rẩy của anh: “Giang Hoài, trong cuộc sống này có rất nhiều thời điểm, chúng ta ngay từ đầu cũng không biết bước tiếp theo phải làm gì, mà là vừa đi vừa suy nghĩ. Mẹ anh thật kiên cường, anh cũng vậy. Cho nên, dù có sợ hãi, cũng xin anh đừng bao giờ bỏ cuộc.”

Lâm Thư Tiểu nâng ly rượu đỏ đặt trên tủ đầu giường, lắc lư vài cái rồi uống một ngụm. Cô duỗi duỗi chân, tựa người ra phía sau giường, đầu óc có chút mơ màng. Cô nhớ tới buổi chiều cùng Giang Hoài trò chuyện, quả thật việc anh có thể một lần nữa đứng lên là rất khó. Mười bốn năm trước, Giang Hoài thật sự không muốn chết, anh nằm trên giường bệnh ngược nhìn trần nhà, trong đầu chỉ quanh quẩn một vấn đề: Mình nên làm gì bây giờ? Con người đen nhánh trần ngập sợ hãi, lại thêm một đêm mất ngủ...

“Gâu...” Tiếng sủa nho nhỏ truyền ra từ dưới giường kéo suy nghĩ của Thư Tiểu quay trở về hiện tại.

“Ròng rọc!” Ánh mắt cô sáng lên, lập tức nhảy khỏi giường, ngồi bệt xuống thảm lông, hai tay dang rộng. Con chó nhỏ nghe cô gọi liền chạy tới vùi đầu vào trong ngực cô.

“Ròng rọc” năm nay tròn hai tuổi rưỡi, nó có bộ lông màu rám nắng, đôi mắt tròn lung linh như hòn bi ve. Nếu nói nó so với mấy con chó khác có gì bất đồng thì chính là hai chân sau tàn tật. Thư Tiểu nhặt được “Ròng rọc” trong tiểu khu, lúc đó là chạng vạng tối, trời mưa lất phất, con chó nhỏ bị vứt bỏ trong một cái

giỏ trúc, phía trên còn có che một chiếc ô cũ, có thể là do chủ nhân khi vứt bỏ nó cũng có chút không đành lòng.

Lâm Thư Tiểu vẫn còn nhớ rõ ánh mắt trong veo đáng yêu của Ròng Rọc khi nó nhìn cô, nhìn thế giới này. Cô do dự một lát, cuối cùng quyết định mang nó về nhà.

Thời điểm được cô tìm thấy chú chó nhỏ này gần như hấp hối. Cô đem nó đến bệnh viện thú y, chăm chút một thời gian Ròng Rọc đã dần dần khỏe mạnh trở lại. Bác sĩ thú y từng nói, hai chân sau của nó là dị tật bẩm sinh không thể đi được. Thư Tiểu chẳng những không có ghét bỏ ngược lại cảm thấy đau lòng cho con chó nhỏ tội nghiệp. Mỗi ngày đều nhìn thấy nó kéo lê hai chân sau để di chuyển Thư Tiểu thật sự không đành lòng, về sau biết được trên mạng có bán xe lăn dành cho thú nuôi, cô lập tức mua một cái.

Trải qua sự huấn luyện của cô, con chó nhỏ rất nhanh đã thích ứng với “người bạn mới” cũng từ đó nó có cái tên mới là Ròng Rọc. Chỉ cần trời không mưa, Lâm Thư Tiểu đều sẽ mang Ròng Rọc đi dạo quanh tiểu khu. Bởi vì trang bị trên người mà Ròng Rọc trở thành “siêu sao” của cả tiểu khu.

“Ròng Rọc à!” Cô vuốt ve chòm lông ngắn trên đầu nó, dịu dàng nói, “Cưng hiện tại có cảm thấy vui không?”

Ròng Rọc không kêu, nó ngoe nguẩy cái đuôi, nâng mắt nhìn chủ nhân của mình, thần sắc tràn ngập sùng bái cùng hạnh phúc.

“Yêu nhất đôi mắt của cưng!” Lâm Thư Tiểu cầm lấy chân trước của nó hôn một cái, “Năm đó chính là bị đôi mắt này của cưng quyến rũ, hừ!”

Nhắc tới đôi mắt đẹp làm Thư Tiểu nhớ tới một người!

Cô híp mắt cười cười, vừa gãi gãi đầu Ròng Rọc vừa nhớ tới một người nào đó. Đôi mắt trong suốt ngập tràn sức quyến rũ ấy, khóe mắt hơi cong, con ngươi đen nhánh khi trầm mặc luôn mang theo một chút ưu buồn, sâu thẳm.

“Ấy da, Ròng Rọc này, ban ngày cưng ở nhà một mình rất nhàm chán đúng không?” Cô nói “Tuần sau, mẹ sẽ mang cưng đi chơi chứ không?”

Ròng Rọc liếm liếm bàn tay Thư Tiểu giống như trả lời, khiến cho cô cảm thấy thực hài lòng.

Lần này đến nhà Giang Hoài, Thư Tiểu thật sự mang Ròng Rọc đi theo.

Khi Giang Hoài nhìn thấy con chó nhỏ mặc áo bóng chày màu xanh biếc, hai chân sau còn mang xe lăn, biểu tình trên mặt anh có chút phức tạp.

Lâm Thư Tiểu cúi người xuống trước mặt Ròng Rọc, nói: “Ròng Rọc, đây là chú Giang, mau chào chú đi!”

Đáng tiếc con chó nhỏ dường như không đem cô để vào trong mắt.

“Tiểu ngu ngốc!” Cô cúi người, mái tóc buộc đuôi ngựa tụt về phía trước càng khiến cô trở nên xinh đẹp hơn, ánh mắt sủng nịnh, cả người cô giống như một gốc cây nhỏ tràn đầy sức sống. Giang Hoài bất giác nở nụ cười: “Đây là chó của cô à?”

“Đúng vậy” Cô ngừng đầu, “Nó là chó đực. Bất quá không sợ nó lại sinh thêm.”

Giang Hoài hỏi: “Chân nó bị làm sao vậy?”

“Là dị tật bẩm sinh.”

“Cô nhặt được sao?”

“Làm sao anh biết?”

Giang Hoài thở dài một cái: “Tôi đoán, hẳn là chủ cũ của nó không cần nên mới vứt bỏ.”

“Có người vứt thì có người nhặt.” Lâm Thư Tiểu nói nhanh, “Tôi xem nó giống như bảo bối vậy.”

“Nhìn ra được, tuy tôi từng nhìn thấy động vật sử dụng xe lăn trên báo chí, nhưng thấy tận mắt vẫn là lần đầu tiên.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện con mèo nhỏ của Giang Hoài lăn la đến gần Ròng Rọc, con mèo rất hiếu kỳ “món đồ chơi” trên người Ròng Rọc.

Ròng Rọc cọ cọ chân Thư Tiểu miệng kêu ư ư. Giang Hoài thấy vậy vội nói, “Cẩn thận, coi chừng mèo của tôi làm đau nó.”

“Chắc không đâu.” Lâm Thư Tiểu nói, “Chó mèo trời sinh cắn nhau, chỉ cần giám sát chặt chẽ một chút là được. Nhưng mà lỡ chúng nó cắn nhau bị thương thật thì chúng ta cũng không được giận nhau đâu đấy, haha.”

Giang Hoài cười nói: “Cô đặt tên cho nó là Ròng Rọc sao?”

“Đúng vậy, vì tôi cảm thấy cái tên này nghe rất soái.” Cô đắc ý nói, “Vừa dễ nhớ lại rất đặc biệt. Ròng Rọc lại là chó đực nên cái tên này đặc biệt xứng với nó.” Cô cúi đầu nhìn thoáng qua, “Mèo nhà anh cũng là mèo đực nhỉ?”

“Ừ.” Giang Hoài hé miệng, nụ cười như có như không, “Chỉ là tên của nó không đặc biệt như Ròng Rọc.”

“Hả? Nhắc mới nhớ nha, tôi còn chưa biết tên của nó.”

Mặt Giang Hoài có chút hồng, một lúc sau anh mới lí nhí nói, “Tiểu Hoài.”

“ Phốc—“ Lâm Thư Tiểu suýt chút nữa đã phun ra ngụm trà vừa mới uống, cô vừa chỉ Giang Hoài vừa cười lớn, “T-Tiểu....Tiểu Hoài?! Ha ha ha, bộ anh định đặt tên cho con trai sao? Hơn nữa trong tên lại có bộ thủy, mèo vốn không thích nước!”

Giang Hoài nghiêm túc nói: “Nếu vậy tôi sẽ đặt tên nó là tiểu Ngư được không? Mèo rất thích cá.”

Nhìn biểu cảm thật sự nghiêm túc của Giang Hoài càng khiến Thư Tiểu cười đến run rẩy: “Giang Hoài, tôi không ngờ anh cũng có tế bào hài hước đấy.”

“Tôi thật sự đang hỏi ý kiến của cô mà.” Về mặt anh vẫn ngây thơ còn có chút trông đợi nhìn Thư Tiểu.

“Được rồi,” Cô đầu hàng, “Nếu anh không phiền, tôi sẽ đặt cho nó một cái tên được chứ?”

“Được”

“Tiểu Cáp.”

Giang Hoài nhú mày, “Tiểu Cáp? Nghe giống tên đặt cho chó hơn là cho mèo.”

Lâm Thư Tiểu nhẹ nhàng ôm lấy con mèo nhỏ đang đùa giỡn với Ròng Rọc, cô cầm hai chân trước của nó hươ hươ về phía Giang Hoài, nói: “Tiểu Cáp tiểu Cáp, cả ngày cười ha ha. Tiểu Cáp cưng mỗi ngày đều phải vui vẻ để chủ nhân cũng được vui vẻ biết chưa?”

9. Chương 9

Trước khi đi trị liệu ngôn ngữ cho mẹ Giang Hoài, Lâm Thư Tiểu đem Ròng Rọc “phó thác” cho Giang Hoài, nhờ anh trông nó một chút.

“Tôi?” Giang Hoài biểu tình cùng giọng điệu có chút không tự tin.

“Ừ, anh chứ ai.” Lâm Thư Tiểu từ trong túi xách lấy ra một túi thức ăn cho chó, đặt ở tay vịn xe lăn “Thế nào, nếu nó đói bụng, anh liền cho nó một chút thức ăn này, rất đơn giản.”

“À.” Giang Hoài rũ mắt, tay phải nắm lấy túi thức ăn bên cạnh.

Lâm Thư Tiểu vừa đi hai bước lại xoay người trở lại, cầm lấy mấy ngón tay Giang Hoài “Anh có thể làm gì, không thể làm gì, tôi biết rất rõ, yên tâm, anh có thể.”

Những lo lắng trong lòng của người nào đó đột nhiên bị vạch trần, mặt anh thoáng ửng hồng. Lâm Thư Tiểu nhìn anh lộ ra vẻ bối rối, liền có chút buồn cười vì thực hiện được ý đồ trên choker anh. Cô vui vẻ bước lui vài bước, hướng anh chớp mắt mấy cái rồi mới theo đi Liên đi lên phòng.

“Ông ô ô...”

Giang Hoài cúi đầu liền nhìn thấy Ròng Rọc giơ chân trước cào cào ống quần anh, đôi mắt nóng lòng nhìn chăm chăm túi thức ăn trên tay anh. Anh hơi nhướn mày, khoe môi phả lệ hé ra nụ cười dịu dàng.

Dùng tay phải nắm lấy đáy túi thức ăn, anh cố gắng không chế lực, đem tay nghiêng qua một chút, mấy mẩu thức ăn rơi xuống cái chần bạc trên đùi. Buông túi thức ăn, anh khẽ cuộn tay trái phối hợp lực ở bắp tay cùng khủy tay đem thức ăn bỏ vào lòng bàn tay phải đang mở ra, sau đó anh hạ cánh tay phải, hướng lòng bàn tay xuống phía dưới, đem thức ăn rải trên sàn nhà.

Anh có thể, tuy rằng hành động có chút chậm chạp, nhưng là, anh cảm nhận được niềm vui khi chăm sóc thú cưng.

“Bồi An.” Anh gọi hộ lý “Giúp tôi lấy cái đĩa nhỏ lại đây.”

Rất nhanh, Bồi An đem đến một cái đĩa sứ màu đen.

“Anh Giang, có cần tôi đem thức ăn đổ vào đĩa không?” Bồi An hỏi.

Giang Hoài chần chừ một chút rồi nói “Không cần.” Anh bảo Bồi An đem cái đĩa giao cho mình, anh đổ một ít thức ăn vào đó, rồi mới để cho Bồi An đem cái đĩa để xuống dưới sàn.

Dường như cảm thấy chủ nhân đang thiên vị, tiểu Cáp bắt đầu không an phận đi quấy rối Ròng Rọc. Giang Hoài lại nhờ Bồi An đem tô đựng thức ăn tiểu Cáp dùng hằng ngày ra, đổ vào một ít thức ăn cho mèo. Hai con vật nhỏ đều tự ăn của mình, không quấy cũng không nháo.

Tiểu Cáp hình như đã ăn no, đầu tiên là chạy đi, không lâu sau liền trở lại, trên miệng còn ngậm theo con chuột đồ chơi, nằm phịch trước mặt Giang Hoài mà chơi. Ròng Rọc cũng chạy lại chơi cùng, qua một lúc hai con vật nhỏ bắt đầu sinh khí tranh giành con chuột đồ chơi. Giang Hoài đỡ khóc đỡ cười nói với Bồi An đứng bên cạnh “Hay là cậu đi tìm trái bóng hoặc thứ gì khác cho Ròng Rọc đi, tôi sợ nó sẽ bị mệt.”

Vương Bồi An cười nói: “Cô Lâm là một người rất lạnh lợi, tôi nghĩ chó cô ấy nuôi dưỡng chắc cũng “không phải dạng vừa”, bắt quá bọn chúng chỉ đùa giỡn không phải đánh nhau thật. Giống như mấy đứa bé, luôn giành ăn giành chơi với nhau.” Tuy nói vậy nhưng Bồi An vẫn làm theo lời Giang Hoài, rất nhanh tìm được quả bóng nhỏ, ném cho Ròng Rọc. Ròng Rọc hai chân sau không tiện, nên nó không thể nhảy lên để chụp quả bóng, nó để quả bóng rơi xuống lăn một quãng rồi mới nhanh nhẹn đuổi theo, ngoạm lấy quả bóng rồi bày ra bộ mặt đắc ý, nó chạy đến trước mặt Giang Hoài, cái đuôi nhỏ ngoắc ngoắc như đang chờ anh khen ngợi.

Giang Hoài nhìn nó, nhẹ nhàng nỉ non “Ròng Rọc, nói cho tao biết, mày có thực sự vui vẻ không?”

“Đương nhiên là vui rồi, hồi lại!” Trong phòng khách vang lên giọng nói mềm mại hoạt bát của Thư Tiểu.

Thời gian trị liệu cho mẹ Giang Hoài đã xong. Ròng Rọc nhìn thấy chủ nhân của mình liền chạy lại, làm nũng cọ cọ vào chân Lâm Thư Tiểu. Đến Tiểu Cáp trước giờ luôn “sang chảnh” cũng đi đến cạnh cô, ngẩng đầu kêu “meo meo” một tiếng.

“Thư Tiểu! Mẹ!” Giang Hoài kinh ngạc phát hiện mẹ anh cũng đi ra. Chuyện này đối với bà thật sự không phải là dễ dàng, từ khi bị trúng gió bà đều không muốn tiếp xúc với người ngoài, suốt ngày đều nhốt mình trong phòng. Vậy mà hôm nay bà lại chống nạng, còn có Lâm Thư Tiểu bên cạnh dìu đỡ, thần thái thông dong không giống với vẻ mặt uể oải cau có thường ngày.

“A...A Hoài...” Phương Hiếu Linh chuyển động yết hầu, lắp bắp phát ra vài âm tiết.

“Mẹ!” Giang Hoài chuyển động xe lăn về phía trước, kích động nắm lấy tay mẹ “Mẹ gọi tên con, mẹ vừa gọi tên con!”

Phương Hiếu Linh gật gật đầu, trong mắt có chút bất đắc dĩ cùng hồ thẹn “A Hoài, còn....nói, không tốt.”

Bình tĩnh mà xem xét, phát âm của bà vẫn có chút khó hiểu, nếu không phải người thân chỉ sợ không đoán ra được từ bà nói, nhưng đối với Giang Hoài mà nói, những câu nói vụng về kia cũng đủ làm cho anh xúc động rồi. Mẹ, mẹ của anh thật mạnh mẽ, tuy lúc đối mặt với bệnh tật tỏ ra yếu đuối vô lực nhưng bên trong

lại tiềm tàng sự mạnh mẽ kiên cường. Một chút tiến bộ kia so với người bình thường khác có thể không là gì, nhưng với mẹ anh cần phải hao phí mười phần cố gắng.

“Từ từ sẽ được.” Lâm Thư Tiểu đem mặt kề sát vào bên tai Phương Hiểu Linh “Bác gái, cháu không thể tới thường xuyên, bác mỗi ngày đều phải dựa vào những gì cháu đã hướng dẫn mà kiên trì luyện tập mới được. Thả lỏng, đừng quá nóng vội, hô hấp cũng vậy, phải chú ý điều chỉnh! Giang Hoài, anh cũng phải dành thời gian ở cạnh bác gái nhiều một chút, đốc thúc bác luyện tập phát âm, cũng có thể để bác gái luyện tập phát âm với gương, anh có thể quan sát cách phát âm của bác gái, nếu có sai liền giúp bác gái sửa lại cho đúng. Tóm lại, muốn cơ thể thoải mái thì tâm tình càng phải thoải mái. À đúng rồi, ngày thường có thể chuẩn bị thêm giấy vẽ, bác gái không thể nói, thì có thể viết, không viết được thì chúng ta vẽ, coi như là giúp bác gái luyện tập cử động ngón tay, nhất cử lưỡng tiện.”

“Được.” Giang Hoài nói, “Tôi sẽ nhớ kỹ.”

“Nhiệm vụ hôm nay của tôi đã hoàn thành rồi.” Lâm Thư Tiểu ngồi xổm xuống, sờ sờ cái bụng nhỏ của Ròng Rọc, dẫu môi nói: “Giang Hoài, anh cứng nó quá, tên quỷ nhỏ tham ăn này luôn đem thức ăn trong tô nuốt sạch. Anh có tin không, nếu bây giờ anh lại cho gấp đôi thức ăn nó cũng sẽ ăn hết sạch sẽ!” Cô giơ một ngón tay, chọc chọc cái mũi Ròng Rọc, “Giỏi lắm, chúng ta về thôi. Đêm nay không cho cứng ăn cơm nữa!” Cô lêu lêu đầu lưỡi, làm thành cái mặt quỷ.

“Lâm Thư Tiểu!” Khi cô đứng dậy chuẩn bị lấy dây gài vào vòng cổ của Ròng Rọc thì Giang Hoài gọi cô “Nếu không có việc gì gấp, hay là ở lại dùng bữa cơm rồi đi.”

Lâm Thư Tiểu nghiêng đầu, con ngươi trong hốc mắt khẽ lưu chuyển, nói: “Tôi đoán, tuy anh không phải người hẹp hòi, nhưng cũng chưa bao giờ mời bác sĩ phục hồi ở nhà dùng cơm, đúng không?”

“Đúng là không có.” Anh nói, “Tôi và cô ngoại trừ quan hệ bác sĩ phục hồi và người nhà bệnh nhân, còn là bạn bè, không phải sao?”

“Nhưng mà, tại sao anh lại khách khí như vậy” Cô cười dài nói, “Sáng giờ không phải anh đều gọi tôi là “Thư Tiểu” sao? Như thế nào bỗng nhiên lại gọi cả họ và tên vậy?”

Giang Hoài không có chần chừ, nhẹ giọng gọi tên cô, “Thư Tiểu.”

Gương mặt của cô tươi cười xinh đẹp, mềm mại đáng yêu nhưng cũng không cố ý tỏ vẻ khoa trương, chính một loại hương vị thẳng thắn, tự nhiên “Từ giờ tôi sẽ không gọi anh là A Hoài, đây là tên độc quyền của bác gái, tôi sẽ gọi anh là Giang Hoài. Nhưng lần đầu tiên làm bạn bè của anh, tôi muốn khẳng định rằng. Cái tên “Giang Hoài” này đã không phải là vô số “Giang Hoài” trên thế giới này, mà người đó là “Giang Hoài” người bạn tốt của tôi, một “Giang Hoài” độc nhất vô nhị. Không một ai có thể thay thế.” Theo bản năng, cô cẩn cẩn đỗi đỗi môi anh đào căng mọng của mình, nở một nụ cười tự nhiên đến hào phóng. “Giang Hoài, có thể ngẫu nhiên ở nhà bạn ăn cơm cũng thực vui vẻ nha. Cho nên tôi rất hạnh phúc mà nhận lời mời của anh.”

Giang Hoài cười nói: “Tay nghề của dì Liên tốt lắm, chỉ là dì ấy không biết khẩu vị của cô như thế nào, nếu cô không ăn cái gì có thể dặn trước với dì ấy.”

Lâm Thư Tiểu nói: “Khách tùy ý chủ, hưởng chi tôi cái gì cũng có thể ăn được.” Có một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, cô do dự một chút, rốt cục vẫn quyết định nói ra, “Giang Hoài, hiện tại vẫn chưa đến giờ cơm đúng không?” Trong phòng khách có một cái đồng hồ cổ mạ vàng, kim đồng hồ chỉ thời gian vừa qua khỏi số bốn.

“Còn khá lâu, cô có muốn dùng trà chiều không?” Giang Hoài hỏi.

“Không, không.” cô nói, “Tôi chỉ muốn hỏi anh, có thể cùng tôi dắt Ròng Rọc đi dạo trong tiểu khu hay không? Hôm nay thời tiết tốt lắm.”

Anh khẽ nhún mày, đáy mắt có một tia âm đạm nhưng trên môi vẫn duy trì nụ cười từ tốn: “Tôi nghĩ tôi đi theo sẽ rất bất tiện, cô cứ đi đi, tôi sẽ phân phó người làm chuẩn bị một bàn trà chiều, cô đưa Ròng Rọc đi dạo về là có thể thưởng thức.”

Lâm Thư Tiểu cúi người, bỗng vươn tay đặt lên hai vai Giang Hoài làm cho tầm mắt của anh nhìn thẳng cô, giọng điệu bình tĩnh nhưng trong mắt cô lóe lên sự kiên định: “Giang Hoài, anh hãy đi với tôi đi – cũng không phải là quá xa, cũng không phải là bắt anh trèo đèo lội suối! Tôi muốn anh đi cùng với tôi, là nơi xe lăn có thể đi, thì anh nhất định có thể đi. Hãy tin tôi, và tin tưởng chính bản thân anh, được không?”

Giang Hoài chống khuỷu tay phải của anh trên tay vịn xe lăn, bàn tay thông thả đặt lên tay cô, nụ cười nhàn nhạt lại mang chút tự giễu: “Tôi ra ngoài thật sự rất phiền toái, động tác lại trì độn, nói không chừng ngay cả Ròng Rọc cũng sẽ chê tôi nhàm chán.”

“Anh lừa quỷ!” Lâm Thư Tiểu reo lên: “Xe lăn điện cao cấp như vậy nói không chừng tôi và Ròng Rọc còn phải chạy đuổi theo anh đấy.”

“A Hoài....đi...đi!” Phương Hiếu Linh này giờ vẫn im lặng, bà quay đầu nhìn con trai, ngập ngừng mở miệng nói, “Ồ...nhà...mãi...không tốt.”

“Bác gái, bác tiến bộ nhanh thật!” Lâm Thư Tiểu cười ánh mắt cong cong “Nhìn đi Giang Hoài, bác gái cũng cảm thấy anh sắp buồn chết rồi. Hôm nay đi tản bộ giải sầu đi, được không?”

“Tôi trở về phòng chuẩn bị một chút, mười lăm phút sau chúng ta xuất phát.” Giang Hoài nhìn cô, ánh mắt phức tạp giống như vừa hạ quyết tâm, anh nặng nề mà nâng mí mắt.

“Hay là để Bồi An đi cùng chúng ta?” Mười lăm phút sau Giang Hoài thay xong quần áo, anh trở lại phòng khách.

Lâm Thư Tiểu nở nụ cười: “Có cần hay không là do anh, anh không nhất thiết phải hỏi ý kiến tôi. Về phần tôi thì tôi nghĩ chúng ta không cần để Bồi An đi theo, tuy nhiên nếu anh không tin tưởng tôi, tôi cũng không để ý việc anh mang theo người khác đi cùng.”

Giang Hoài quyết định không gọi Bồi An đi theo.

Tiểu khu nơi Giang Hoài ở không hẳn là chỗ cao cấp gì, tuy rằng không thể so sánh với mấy khu biệt thự xa hoa nhưng vị trí tương đối đẹp lại còn rất yên tĩnh. So với những tiểu khu mới xây dựng trong những năm gần đây, không gian nhỏ hẹp, thiết kế lại giống nhau như đúc thì nơi này mỗi căn nhà đều có thiết kế độc đáo của riêng mình, hơn nữa năm đó khi xây dựng người ta còn trồng thêm mấy cây đại thụ trên mười năm tuổi phối hợp với những bụi cây thảm cỏ xanh mướt tất cả hòa quyện vào nhau toát lên hơi thở hào môn hiếm có.

Nhà họ Giang kinh doanh bất động sản, sở hữu những căn nhà còn tốt hơn nơi này rất nhiều nhưng Giang Hoài trước sau vẫn không có ý chuyển tới chỗ ở lớn hơn. Phương Hiếu Linh từng nghi ngờ phong thủy nơi này có vấn đề, cũng từng đề nghị chuyển nhà lại bị Giang Hoài ngăn cản. Anh thà tin rằng vận mệnh của mình không tốt cũng không muốn tin vào những thứ mê tín như là “thuyết phong thủy” gì đó.

“Lại nói, tôi từ nhỏ đều lớn lên ở nơi này, nhưng đã rất nhiều năm chưa tản bộ qua.” Giang Hoài khổng chế xe lăn, đầu tựa trên lưng dựa thoáng nghiêng một chút, nhẹ giọng nói.

Lâm Thư Tiểu cũng nhàn nhạt tiếp lời, “Vây sau này tản bộ nhiều một chút là tốt rồi.”

Một chiếc lá phong rơi xuống, đáp trên đùi Giang Hoài, anh đưa tay vung về cầm nó lên, ngấm nó một lát anh khẽ cười, thở dài nói, “Vẫn chưa đến mùa lá phong đỏ, lá vẫn còn xanh biếc, không cần thận bị gió thổi rơi xuống.” Anh buông chiếc lá, đầu hơi nghiêng về phía Lâm Thư Tiểu đang dặt dờ đi bên cạnh, “Thật ra, ngoại trừ sự phiền toái, tôi sợ dĩ không thích xuất hiện trong tiểu khu còn vì một nguyên nhân....”

“Tại sao?”

“Tôi từ nhỏ đã sống ở tiểu khu. Mấy năm nay tuy rằng có người lục tục chuyển đi, nhưng không ít hàng xóm quen mặt vẫn còn ở lại tiểu khu này, cùng tuổi có, trưởng bối cũng có, tôi rất sợ bọn họ nhìn thấy đáng vẻ hiện tại của mình.” Giọng nói của anh bình thản như vậy, giống như đang nói về chuyện của người khác, chỉ có lông mi nhẹ nhàng rung động tiết lộ đáy lòng bất an cùng nỗi khổ riêng của anh.

“Giang Hoài, anh từng là một người vô cùng xuất sắc vì vậy anh luôn sống trong khuôn khổ do chính mình dựng nên. Nên có thói quen được người khác ngược nhìn, hiện giờ không thể thích ứng với việc bị người khác nhìn xuống, đúng không?” Lâm Thư Tiểu nói, “Kỳ thật, anh không nên nhìn tôi thường khuyên bệnh

nhân của tôi hay là khuyên anh, nếu thật sự gặp chuyện như anh, tôi chỉ sợ không thể mở lòng tiếp nhận sự thật giống như anh. Bởi vì những khuôn khổ ấy, tôi cũng có. Nếu có một ngày, tôi gặp bất hạnh, chỉ có thể ngồi trên xe lăn, cho dù đối với người xa lạ hay người từng quen biết, sẽ có một chút mất mặt. Rõ ràng chính bản thân mình cũng chẳng làm gì sai trái, nhưng lại cảm thấy không thoải mái chút nào khi gặp người khác...Rất muốn tránh bọn họ, không muốn bị người khác phát hiện ra điểm bất đồng trên cơ thể của mình.”

Anh nói: “Cô rất thẳng thắn.”

Cô lại hỏi: “Chẳng lẽ anh lại thích nghe những lời nói dối?”

“Tuy rằng thân thể không thể tự do làm cho tâm cũng trở nên yếu đuối, nhưng đối đối với cô vẫn không có thói quen bị lừa gạt.”

“Đúng thôi, tôi việc gì phải nói dối anh cơ chứ?” Lúc cô nói chuyện, ánh mắt hơi mở to một chút, ánh lên sự thẳng thắn lại hào sảng, “Huống chi anh cũng không phải là người tốt nhất để nói dối. Đối với người thanh tỉnh lại đặc biệt thông minh như anh, nói thật thì hoàn toàn không phải là chuyện phiền lụy.”

10. Chương 10

Giang Hoài cười khế, ngón tay thoảng co lại, biểu tình có chút bất đắc dĩ nhưng cũng thật bình thản: “Thư Tiểu, có một câu nói thật đúng ‘Ghét của nào trời trao của đó’ – người quen xuất hiện rồi.”

“Hàng xóm của anh sao?” Thư Tiểu hỏi

Giang Hoài cúi đầu nhưng không trả lời, ngón tay ấn nút làm cho xe lăn tiến về phía trước, Lâm Thư Tiểu thấy thế cũng không hỏi nhiều chỉ lẳng lặng đi theo anh.

Trước mặt là một đôi nam nữ trẻ tuổi, thoát nhìn cô gái so với Giang Hoài nhỏ hơn vài tuổi, dáng người cao gầy mặc chiếc váy liền thân màu xanh nhạt, ngoài chiếc ví trên tay, cô ta còn đeo vài món trang sức trông rất trang nhã. Người đàn ông bên cạnh tầm tuổi Giang Hoài, ngũ quan bình thường, dáng người cũng không tệ, thân hình cao to cường tráng.

“Chào anh.” Cô gái mặc váy xanh cúi đầu nói, “Đã lâu không gặp.”

Giang Hoài cười nhẹ, “Ừ, Tiểu Y, cũng nhiều năm rồi nhỉ. Anh có nghe bác gái nói em và A Phong đang định cư ở Úc, rất ít về nước.”

“Đúng thế.” Người tên A Phong kia nhếch miệng cười, vươn tay phải, “Giang Hoài, lâu rồi không gặp.”

Giang Hoài không có chần chừ, anh vươn tay phải thật lâu mới bắt được bàn tay trước mặt mình.

Thư Tiểu nhìn chằm chằm A Phong, chỉ cảm thấy nụ cười đọng lại ở khóe mắt của hắn không phải là cảm giác có lỗi hoặc xấu hổ, ngược lại có chút giống như....khoái trá khi vừa thực hiện được âm mưu. Đây không phải là đa nghi mà trực giác mách bảo cô như thế.

“A Phong, Giang Hoài không tiện.” Trong mắt tiểu Y đọng lại mấy phần áy náy.

A Phong rút tay trở về, động tác đột ngột khiến cho tay Giang Hoài “bộp” một tiếng rơi xuống nằm trên đùi anh.

“Anh!” Thư Tiểu tức giận thiếu chút nữa xông lên nhưng bị ánh mắt ôn nhu của Giang Hoài ngăn lại nên cô đành phải nhịn xuống.

“Thật xin lỗi, tôi không ngờ đã mười mấy năm rồi nhưng thương thế cậu vẫn chưa thể bình phục được bao nhiêu, nhớ năm đó, cậu là thiên tài âm nhạc nổi tiếng khắp cả tiểu khu này. Chúng ta là bạn bè cùng nhau lớn lên, có ai chưa từng nghe qua cậu đánh đàn!”

Thư Tiểu theo bản năng bước lên chắn trước xe lăn Giang Hoài, lạnh lùng cười nhạo một tiếng, “Ha, anh sống ở Úc chắc hẳn còn không biết, hiện tại Giang Hoài không những đánh đàn mà anh ấy còn viết nhạc, ở phố lớn ngõ nhỏ đâu đâu cũng mở nhạc của anh ấy, đài phát thanh, tivi cũng trình chiếu, sang hèn đều nghe, già trẻ đều thích! Giang Hoài, người ta lâu lâu mới được trở về nước chuyển, hôm khác anh tặng anh

ta hai cái CD mang về Úc mà nghe, những bài nhạc dân gian của anh rất thích hợp cho những người xa nhà nhớ quê hương.”

Trên mặt A Phong rõ ràng là tức giận.

Giang Hoài bất động thanh sắc nói, “Không thành vấn đề, lát nữa anh sẽ cho người mang qua. A Phong, Tiểu Y kì này về định ở lại bao lâu?”

A Phong biểu tình hòa hoãn, thân mật sờ sờ cái bụng hơi nhô ra của Tiểu Y, “Mấy năm trước chuyển qua công việc bận rộn gần hai năm mới ổn định, bây giờ Tiểu Y lại có em bé, bị thai nghén, thực phẩm nước ngoài cô ấy ăn không quen, tôi liền đưa cô ấy về nước dưỡng thai, còn có mẹ cô ấy ở bên cạnh chăm sóc vừa tiện vừa yên tâm.”

“Rất tốt.” Giang Hoài nói.

“Giang Hoài, đây là vợ cậu à?” A Phong chỉ chỉ Thư Tiểu.

“Tôi vẫn chưa lập gia đình.”

“Lấy tài lực của nhà họ Giang, tìm người kết hôn là việc không khó.” Ý tứ của A Phong rất rõ ràng, “Nhưng mà, lòng người khó đoán, thân là bạn bè cũ tôi phải nhắc nhở cậu một câu: nên đề phòng một số người...Nói gì thì nói, hai thế hệ nhà họ Giang tích góp được từng đó sản nghiệp cũng không dễ dàng. Thân thể cậu lại không tốt, mai sau cũng phải có chút tiền phòng thân để bảo đảm chất lượng sinh hoạt của cậu. Đương nhiên, nếu an phận hầu hạ tốt cho Giang Hoài, hoàn thành bổn phận một người vợ, tôi tin cậu cũng sẽ không bạc đãi người ta.”

Ánh mắt Lâm Thư Tiểu chuyển động nhìn về phía Giang Hoài, đột nhiên ôm lấy cổ anh, giọng nói cố ý nũng nịu nói: “Hoài Hoài, nhìn em rất giống cô bé lọ lem đang chờ thử hài để thay đổi vận mệnh sao?”

Giang Hoài nghe được hai chữ “Hoài Hoài” sắc mặt đều tái đi, lỗ tai cũng đỏ lên, im lặng vài giây mới cười lên tiếng, “Khụ, em đương nhiên không phải cô bé lọ lem! Với khả năng của em đã sớm có riêng cho mình một vương quốc rồi sao phải cần đợi người khác đến thay đổi vận mệnh!” Ánh mắt Giang Hoài lại nhìn về hướng A Phong, “Thư Tiểu cùng người khác hợp tác mở một trung tâm phục hồi, cũng không cần tôi giúp cô ấy cái gì. Nếu có một ngày, tôi kết hôn, tôi cũng không nghĩ bởi vì bản thân tàn tật mà dựa dẫm vào vợ mình, thân thể không tự do là chuyện của cá nhân tôi, cũng không muốn kéo người khác phải chịu khổ chung! Về việc chăm sóc tôi là trách nhiệm của nhân viên y tế, bọn họ đều rất tận tụy nên tôi cũng không có gì phải khắc khe với họ cả.”

Thư Tiểu nhìn tên A Phong kia mặt lúc trắng lúc đỏ trong lòng vô cùng sáng khoái, nên cô quyết định diễn vở kịch này đến cùng: “Tôi tuy rằng không giàu có gì nhưng kiếm tiền mỗi năm ba người hộ lý chăm sóc cho Hoài Hoài cũng không thành vấn đề. Đừng nói ở nhà, nếu anh ấy muốn đi ra ngoài, vé máy bay ghế vip cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền. Hoài Hoài đi đứng không tiện nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, tôi thường xuyên khuyên anh ấy ra ngoài thư giãn. Nếu sau này có cơ hội đến Úc, nhất định sẽ tìm hai người làm hướng dẫn viên!”

A Phong ngoài cười nhưng trong lòng thì không, hắc “Ừ” có lẽ vài tiếng.

Tiểu Y ngồi xổm xuống, ôn nhu nói, “Anh Giang Hoài, thấy anh sống tốt như vậy, em cũng yên tâm.”

Giang Hoài ánh mắt bình thản, giọng nói cũng rất mềm mại, “Tiểu Y, anh cũng hy vọng em có thể hạnh phúc.”

Nhìn thấy tiểu Y và Giang Hoài biểu hiện gần gũi, A Phong liền cảm thấy tức giận, hắc lập tức kéo cô đứng dậy, nói: “Em đang mang thai sao lại tùy tiện ngồi như vậy. Đúng rồi, Giang Hoài, cậu cũng phải biết nắm bắt thời cơ một chút, nghe nói đàn ông cũng có độ tuổi tốt nhất để sinh con, đừng chú trọng sự nghiệp quá, cậu là con một trong nhà đấy!”

“A Phong!” Tiểu Y sắc mặt thay đổi, tức giận trừng mắt nhìn hắc.

Thư Tiểu cảm hận nhìn người đàn ông về mặt châm biếm trước mặt, nhất thời tức giận đến nghẹn lời.

Đây là một vấn đề nhạy cảm: Đối với những bệnh nhân nam khi tổn thương tủy sống thì chức năng “đàn ông” đều bị ảnh hưởng, cho dù có thể hồi phục lại chức năng này thì “chất lượng” cũng bị giảm xuống. Bất quá – cô liều mạng làm cho chính mình suy nghĩ đến mức độ lạc quan nhất: Đối với vị trí bị thương của Giang Hoài mà nói, phương diện này sẽ có hi vọng lớn hơn tổn thương gây cột sống một chút.

Ai ngờ Giang Hoài về mặt lại hết sức bình tĩnh đáp lời, “Chuyện con cái, phải xem ý trời.”

Thư Tiểu cảm thấy hô hấp không thông, thậm chí cô cảm thấy hối hận vì đã rủ Giang Hoài đi dạo.

Ánh mắt khiêu khích của A Phong càng làm cô cảm thấy khó chịu, bỗng nhiên to gan nói một câu, “Không sao, chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng!” Chính cô cũng không biết khi nói ra lời này, mặt đã ửng hồng.

Giang Hoài nhìn cô, chân mày giật giật, ánh mắt so với nhìn thấy người ngoài hành tinh chẳng khác là bao.

“Giang Hoài, tôi thấy bạn gái cậu đối với tình yêu rất có tính nhẫn nại.” A Phong chậm rãi nói, ánh mắt liếc về phía Ròng Rọc, “Ngay cả thú cưng của cô ấy cũng rất có cá tính, chắc chắn, khó trách cô ấy đối với cậu lại nhiệt tình như vậy.”

Thư Tiểu phát hiện, sau khi nghe A Phong châm chọc Ròng Rọc, Giang Hoài lập tức tỏ ra không vui: “A Phong, tôi và Thư Tiểu còn muốn đi dạo một lát, hai người đi trước đi.”

Thư Tiểu vô cùng đồng ý với lời nói của Giang Hoài. Bởi vì ghen một hơi, ngay cả một câu chào cô cũng không muốn nói với tên A Phong kia, liền theo xe lăn của Giang Hoài lướt qua mặt hắn và tiểu Y.

“Thật xin lỗi, tôi...đã không nói rõ quan hệ của chúng ta.” Đi được một đoạn, Giang Hoài bỗng nhiên lên tiếng.

“Anh chắc cũng biết, tôi chính là cố ý muốn bọn họ hiểu lầm, cho nên chúng ta xem như phối hợp lẫn nhau, thiên y vô phùng(*)!” Lại nghĩ đến chính mình nũng nịu kêu Giang Hoài là “Hoài Hoài” Thư Tiểu xấu hổ cười nói: “Nếu lúc đó bị anh vạch trần chắc tôi sẽ động thổ mất!”

(*) thiên y vô phùng: không chê vào đâu được

“Tôi cũng có lòng hờ hững.” Anh nói, “Tôi cũng không muốn cho cậu ta đắc ý mà cười nhạo. Cảm ơn cô đã thông cảm cho tôi!”

“Anh ta sao lại có nhiều ác ý với anh như vậy?” Cô không khỏi tò mò.

“Ba người chúng tôi cùng nhau lớn lên ở tiểu khu này. Mà tôi và A Phong cùng tuổi, học cùng trường tiểu học, cấp hai thậm chí còn học chung lớp. Tiểu Y so với bọn tôi nhỏ hơn ba tuổi, từ nhỏ đều gọi bọn tôi là anh lớn anh nhỏ. Nhưng mà từ trước đến nay tiểu Y vẫn gần gũi với tôi hơn chút...”

“Cho nên tên A Phong kia mới ganh tỵ với anh?” Thư Tiểu lớn mật suy đoán.

“Tôi nghĩ là vậy.” Giang Hoài trên mặt vân đạm phong kinh mỉm cười, “Lúc tôi mười chín tuổi, Tiểu Y mười sáu, từng hẹn hò một thời gian...”

Thư Tiểu mở to hai mắt, không chút thực nữ “A” một tiếng, sau đó liền che miệng khắc chế một chút nói, “Nói vậy hai người từng là mối tình đầu thanh mai trúc mã?”

“Cũng có thể xem là vậy.” Về mặt của Giang Hoài vẫn thản nhiên, “Chuyện về sau, tôi nghĩ cô cũng có thể đoán được.”

“Tiểu Y đá anh?” Cô cố ý nhảy vọt qua chuyện anh bị tai nạn.

“Cô ấy cũng không còn cách nào khác.” Giọng Giang Hoài thật thành khẩn.

“Đau lòng sao?”

“Vào thời điểm đó, có nhiều chuyện đau lòng lắm. Không thể chính mình rời giường, không thể chính mình ăn cơm, không thể chính mình đi vệ sinh, không thể tự mình tắm rửa, không thể chơi đàn...Nói trắng ra, tôi lúc đó cũng chẳng còn tâm trí để ý đến một đoạn tình cảm ngây ngô ấy. Tôi cùng tiểu Y hẹn hò chưa lâu, tình cảm cũng không đến độ khắc cốt ghi tâm. Cũng không phải tôi làm bộ thanh cao, vào thời điểm đó đối với tôi mà nói nỗi đau mất đi tiểu Y không là gì cả!”

“Nhưng mà, nếu có cô ấy ở bên cạnh ít nhất anh vẫn được an ủi!”

“Thư Tiểu, cô thật sự cho rằng như vậy sao? Cho dù cô ấy an ủi cái gì cũng đều là an ủi dư thừa, vì để an ủi cho người nào đó mà trở thành vật hi sinh — không đáng! Hoàn toàn không đáng!” Anh nói, “Huống chi, cô ấy năm đó vẫn còn nhỏ, cô hẳn cũng nhận ra, người ở nơi này, gia cảnh cũng không kém. Là một tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, đối với một người tàn phế nằm trên giường, ăn uống ngủ nghỉ tiểu tiện đều cần có người hầu hạ như tôi, ngoại trừ hoảng sợ cô ấy còn có thể phản ứng gì nữa? Nếu giữ cô ấy bên cạnh, tôi nghĩ, nhìn cô ấy buồn bã trong lòng tôi càng khổ sở hơn gấp bội. Để cô ấy ra đi, tôi lại cảm thấy may mắn. Ít nhất hiện tại, nếu đứng mặt trên đường chúng tôi còn có thể chào hỏi nhau vài câu.”

Thư Tiểu thừa nhận, lời anh nói cũng rất có đạo lý. Nhưng mà, nhớ tới tên A Phong kia, cô vẫn cảm thấy bất công vì hẳn tổn thương Giang Hoài, nhìn không được cảm khái nói: “Cô ấy đi rồi cũng nên tìm người tốt một chút nha! Sao lại đi ở cùng một chỗ với tên cái gì Phong đó. Mắt nhìn người của cô nàng không được tốt lắm!”

Giang thở dài, “Nói thật, tôi cũng không ngờ tới, A Phong lại ghét tôi đến thế.”

“Đại loại là anh năm đó hào quang bắn ra bốn phương tám hướng! Hẳn ghen tị anh so với hần đẹp trai hơn, so với hần vận khí tốt hơn, so với hần sớm giành được trái tim mỹ nhân! Cục tức này ghen lại đến Úc vẫn chưa tan, lần này rốt cục cũng có cơ hội xả ra còn không tìm anh chọc tức? Nhiều năm như vậy tiền giẫm chưa chắc cũng không ít, một đại nam nhân mà lòng dạ nhỏ nhen như vậy thật sự là buồn cười!”

11. Chương 11

Edit: Sen

Beta: Diệu Huyền

“Trở về thôi” Hai người dường như đã đi toàn bộ tiểu khu rồi cuộc Giang Hoài đề nghị về nhà, “Tôi hơi mệt.” Thư Tiểu nhìn thấy thái dương của anh toát mồ hôi, cô chủ động đi đến phía sau xe lăn, nói: “Anh nghỉ một lát đi, để tôi đẩy xe cho.”

“Cám ơn.” Giang Hoài không có ý từ chối.

Thư Tiểu mỉm cười, tuy vẫn có chút đau lòng nhưng cũng có xen lẫn một niềm vui không nói nên lời. Giang Hoài kiêu ngạo như vậy đã có thể ở trước mặt cô tự nhận mình chống đỡ không nổi nữa, hơn nữa cũng không từ chối sự giúp đỡ của cô, đây chẳng lẽ chính là minh chứng rằng anh đã chân chính xem cô là bạn bè?

“Khó đẩy à?” Anh hỏi.

“Một chút cũng không.” Cô đáp, “Anh đừng quên, tốt xấu gì tôi cũng là bác sĩ phục hồi cũng không phải lần đầu tiên giúp người khác đẩy xe lăn.”

Thư Tiểu đối với Giang Hoài cũng không có nói lời an ủi, lời cô nói đều là tình hình thực tế. Huống chi, xe lăn của anh chạy bằng điện tuy rằng trọng lượng không nhẹ nhưng bởi vì kết cấu tinh tế, đẩy tay cũng không chút khó khăn gì.

“Cô gái xinh đẹp trẻ tuổi như cô nhưng khí lực cường hãn rất ít gặp.”

Dường như Giang Hoài có chút nhớ nhung về chuyện xưa, ánh mắt có chút mê ly, “Trước kia tôi từng gặp qua một cô gái như vậy, bất quá, cô so với cô ấy càng xinh đẹp hơn chút.”

Thư Tiểu tuy không nhìn thấy vẻ mặt anh, nhưng nghe lời này trong lòng cô cũng không mấy cao hứng, “Anh không phải là đang nói tiểu Y chứ?”

Giang Hoài giật mình, liền nói: “Không phải cô ấy.” Nói xong câu này liền im miệng, có vẻ như anh không muốn nói thêm về cô gái này nữa.

Thư Tiểu cũng thức thời không tiếp tục hỏi.

Sau khi trở lại nhà họ Giang, Bồi An cùng dì Liên phối hợp đem Giang Hoài chuyển qua xe lăn dùng trong nhà. Sau khi ngồi ổn định, anh quay đầu nói với Thư Tiểu,: “Tôi đã nhờ dì Liên chuẩn bị đồ uống, nóng lạnh đều có, cũng không biết cô thích uống gì nên chuẩn bị vài loại, đều đặt trên bàn trà ở phòng khách. Nhưng cô đừng uống nhiều quá, sắp tới giờ ăn cơm rồi.”

“Anh không đi cùng sao?”

“Tôi cần phải về phòng.” Giang Hoài cúi đầu, mang theo một chút bất đắc dĩ, “Tình huống thân thể của tôi cô cũng rõ rồi, có một số việc...tôi cần phải đứng giờ thực hiện. Thực sự có lỗi không thể cùng cô thưởng thức trà chiều. Thư Tiểu, hẹn gặp lại lúc ăn cơm nhé.”

Cô đương nhiên hiểu rõ: “Giang Hoài, lát gặp.”

Thư Tiểu ngồi trên ghế salon, tiện tay cầm ly nước chanh lên tu liền vài hớp lớn. Đi cả một vòng lớn, cô quả thật rất khát nước. Trên bàn trà, ngoại trừ nước chanh còn có sữa, và hồng trà đang bốc khói. Cô nghĩ Giang Hoài chuẩn bị mọi thứ cẩn thận như vậy, không biết anh có nhớ bổ sung nước cho chính mình không?

Giang Hoài không có mặt, trong phòng khách có chút yên ắng!

Nhìn thấy dì Liên từ trên lầu đi xuống, Thư Tiểu vội vàng gọi khẽ: “Dì Liên!”

Dì Liên cười khanh khách đi tới,: “Cô Lâm cần gì sao? Cậu Giang muốn tôi xuống nhìn xem cô có cần cái gì không!”

“Tôi không cần gì cả, chỉ là muốn hỏi dì một chút, Giang Hoài sau khi trở về có uống nước không?”

“Không có.” Dì Liên biểu tình có chút nặng nề, “Cậu ấy thật sự quá cố chấp, luôn sợ phiền toái đến mọi người, không muốn uống nhiều nước. Chốc lát đành phải khuyên cậu ấy uống canh nhiều một chút.”

Thư Tiểu đương nhiên hiểu được nguyên nhân là gì. Cô là bác sĩ chuyên nghiệp, những loại sự việc như thế này vạn lần không thể gặt bừa. Cô cũng không muốn lại làm phiền dì Liên chỉ hỏi thêm một câu: “Anh Giang hiện tại có tiện tiếp khách không?”

“Lúc tôi đi ra, Bồi An đã giúp cậu ấy tắm rửa xong, chừng năm ba phút nữa thì cô có thể lên tìm cậu ấy.”

“Cám ơn.”

Thư Tiểu không muốn thấy anh cảm thấy quẫn bách khi cô bước vào phòng, cô hiểu rõ Giang Hoài cũng cần có không gian riêng.

Dì Liên sau khi xác nhận Thư Tiểu không cần gì liền bận rộn quay về phòng bếp. Thư Tiểu đem bình hồng trà màu trắng rót vào tách sứ, lại cho thêm vào một ít sữa để điều vị. Cô cầm tách trà đi lên lầu hai.

Gõ cửa hai tiếng, Bồi An đi ra mở cửa. Giang Hoài đã thay một bộ đồ khác, râu cũng nhát đi nhiều, cả người nhìn qua rất nhẹ nhàng, tinh thần khoan khoái.

Trong phòng có mùi cây phật thủ lại vừa có mùi sữa tắm.

“Chào!” Dép lê mềm mại bước trên thảm, bước chân của Thư Tiểu rất nhẹ rất nhẹ, giọng nói cũng thật nhu thật nhu, “Tôi vừa uống xong một ly nước chanh, tôi nghĩ, anh cũng nên uống một chút nước.”

Giang Hoài nói, “Tôi cũng không khát lắm.”

“Ý tứ ‘Cũng không khát lắm’, tức là cũng có chút khát, đúng không?” Cô đem tách trà đặt xuống tủ đầu giường.

Giang Hoài không trả lời. Bồi An đứng bên cạnh cười cười, gạt đầu với Thư Tiểu rồi đi ra ngoài.

“Cô quên lấy ống hút rồi.” Anh có chút nhượng bộ.

“Trà hơi nóng.” Thư Tiểu nâng tách trà lên, nói: “Tôi nghĩ anh mới tắm mà uống đồ lạnh không tốt lắm, nhưng trà này chỉ hơi ấm thôi nên tôi cứ thế mà mang lên.”

Anh lại nói: “Hình dạng và trọng lượng của cái tách này đối với tôi có chút khó khăn.”

“Nếu anh không ngại, tôi rất vui lòng phục vụ anh một lần.” Cô nói, “Nhắc tay chi lao, không cần cảm ơn.”

Giang Hoài chớp chớp lông mi, yết hầu chuyển động một chút, vẫn cố nói: “Nếu không quá phiền phức...”

Cô cười,: “Nói một cách chính xác, “nếu không quá phiền phức” chính là tuyệt không chút phiền phức nào.”

Thư Tiểu rút vài tờ khăn giấy trong hộp đặt ở tủ đầu giường, một tay đỡ dưới cằm Giang Hoài, một tay nâng tách trà nhắm chính xác môi anh đặt vào, anh cũng phối hợp hơi hơi ngửa đầu. Giang Hoài uống rất cẩn thận, mỗi một ngụm đều uống rất ít, Thư Tiểu cẩn thận quan sát phản ứng của anh, tránh không để cho anh bị sặc.

Khi trong tách chỉ còn một ít trà sữa, độ nghiêng quá lớn anh uống thật sự không tiện cô cũng không miễn cưỡng liền đem tách đặt xuống.

Toàn bộ quá trình có rơi xuống một giọt trà nhưng Thư Tiểu đã dùng khăn giấy tiếp được không làm bẩn đồ của anh.

Mà, trên môi Giang Hoài lúc này để lại một vòng sữa màu trắng, nhìn có chút buồn cười. Giang Hoài theo bản năng lè lưỡi liếm liếm, mặt có chút hồng hệt như đứa bé sợ mắc lỗi. Thư Tiểu bật cười, đưa lên khăn giấy định giúp anh lau sạch.

Ai ngờ, nụ cười vô ý của cô lại khiến Giang Hoài đột nhiên điều khiển xe lặn lui phía sau một bước nhỏ, “Cô thấy tôi thực sự rất buồn cười phải không?” Trong giọng nói của anh không có tức giận mà là sự thê lương không nói nên lời.

Khăn giấy trong tay giờ lơ lửng giữa không trung, Thư Tiểu nhất thời vì vui vẻ mà quên mất anh rất miễn cưỡng, vội vàng nói: “Anh biết rõ tôi không có mà!”

Giang Hoài thở dài một hơi, khẽ chớp hai mí mắt, sâu kín nói: “Cô đừng lo, tôi không trách cô. Đó là một loại phản ứng tự nhiên, không kịp che giấu, tôi cũng hiểu cô không có ác ý chỉ là tôi có chút không quen người khác dùng biểu hiện đó với mình...”

“Không! Anh không hiểu!” Cô biện giải nói, “Tôi thừa nhận mình đã cười, đây là một phản ứng tự nhiên tôi cũng không ngờ tới, bởi vậy, căn bản không giống như trong tưởng tượng của anh là cười nhạo, châm biếm...Tóm lại đây không phải nụ cười ác ý hay hảo ý! anh tin không? Tôi chính là cảm thấy...” Thư Tiểu đột nhiên im lặng, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Tôi cảm thấy, trên môi anh dính một vòng sữa, rất đáng yêu. Đúng vậy, là đáng yêu không phải bộ dạng chật vật hay lỗi thôi! Còn nữa nụ cười lúc này không phải là cười nhạo anh, tôi cười là vì tôi vui, bộ dạng của anh khiến tôi cảm thấy thật sự vui vẻ!”

“Vui vẻ?” Giang Hoài hoang mang nhìn cô, chân mày so với lúc này đã giãn ra rất nhiều.

Thư Tiểu cúi đầu theo bản năng tránh đi cái nhìn chăm chú của anh, giọng nói kiên định,: “Quả thật, với tư cách là bạn bè, tôi cũng đau lòng cho anh, đau lòng sự bất tiện của anh. Giống như lúc này anh nói, đôi lúc, phản xạ của con người cứ tự nhiên mà đến, không kịp phân tích, không kịp che giấu, nụ cười vừa rồi của tôi chính là như vậy!”

Về mặt của Giang Hoài khẽ biến hóa, “Cô.....không cảm thấy bộ dạng uống nước của tôi lúc này rất ghê tởm sao?”

“Nếu lấy anh làm tiêu chuẩn thì tôi đại khái đã gặp qua những trường hợp còn ghê tởm hơn.” Cô nghiêng ngẫm nét mặt của Giang Hoài, xem ra cảm xúc của anh đã ổn định rất nhiều, liền hạ quyết tâm ăn ngay nói thẳng: “Anh là thuộc loại nhả nhặn rồi.”

Giang Hoài rốt cuộc bị cô chọc cười.

Thư Tiểu thở phào một cái, an ủi nói: “Giang Hoài, tôi thật lòng khuyên anh một câu, anh có muốn nghe không?”

Anh khẽ gật đầu.

“Anh nhất định phải nhớ rõ: Mặc dù hành động của anh chút không tiện, có vài việc không thể hoàn thành tốt, thì đây cũng không phải là lỗi của anh.” Cô nói, “Mỗi con người đều có giới hạn của chính mình, thừa nhận giới hạn của bản thân việc này cũng không có gì phải mất mặt.”

“Chỉ là giới hạn của tôi so với người bình thường càng nhiều một chút.” Giang Hoài bình tĩnh nói.

Thư Tiểu cúi người, khẽ vuốt ve tay trái anh, lại dè hai chân anh, ngẩng đầu bằng phẳng nhìn anh: “Nếu nhìn vào thực tế thì đúng là vậy. Đối với mỗi người cực hạn của bản thân thường không rõ ràng nhưng mà, cực hạn của anh mọi người đều có thể thấy được. Tất cả chúng ta đều biết vạn vật trên đời này đều có cực hạn, chỉ là họ không biết cực hạn của bản thân tới mức nào thôi. Trong những thí nghiệm thực tế, các nhà nghiên cứu luôn thừa nhận con người do có bản năng sinh tồn sẽ bức phá được giới hạn của bản thân để vượt qua khó khăn. Chúng ta dù là đau khổ hay hạnh phúc đều do số mệnh an bài nhưng lại chưa từng buông tha ham muốn vượt qua rào cản của bản thân, tôi nghĩ đây chính là sự thần kỳ trong cuộc sống. Giang Hoài, anh thông minh, lại là người từng trải nên chắc chắn sẽ hiểu rõ điều này hơn tôi, đúng không?”

Giang Hoài nhắc tay phải, khó khăn nắm lấy tay cô đang đặt trên đùi mình, ánh mắt tản mát ý cười: “Nói thật cho tôi biết, Thư Tiểu, cô ngoại trừ học phục hồi, có phải đã học qua rất nhiều thứ nữa không? Chẳng hạn như, triết học? Tâm lý học?”

Cô cẩn thận cầm lấy tay anh, cười cười: “Ừ, hồi trước đúng là có học qua một chút! Nhưng mà không học chuyên sâu, bắt quá dùng để “giáo huấn” anh thì nhiều đó cũng đủ rồi!”

12. Chương 12

Edit: Sen

Lúc hai người đang nhìn nhau cười tủm tỉm thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, sau đó là giọng của chị Liên: “Cơm đã chuẩn bị xong rồi.”

Thư Tiểu để Giang Hoài đi trước, cô theo sau anh vào thang máy xuống dưới lầu.

Một bữa ăn của nhà họ Giang cũng không quá cầu kì. Gồm cá tuyết, trứng ốp la, hoa huệ tây xào nấm hương còn có canh vịt. Thư Tiểu để ý thấy, cá tuyết và trứng trong đĩa Giang Hoài tất cả đều được cắt thành khối nhỏ, bên tay phải để một cái nĩa bằng bạc có tay cầm thô, trong chén canh bên cạnh thì đặt cái ống hút.

Nếu đem ra so sánh thì tình huống của mẹ Giang Hoài vẫn tốt hơn anh nhiều. Vì bên phải cơ thể không thể cử động nên thức ăn đều bày biện về bên trái. Ăn cơm bằng tay trái tuy không quá tiện nhưng chỉ cần không phải dùng thìa thì bà cầm thìa vẫn có thể tự mức thức ăn.

“Bữa ăn của tôi rất đơn giản.” Giang Hoài có chút áy náy nói, “Vốn định cho người đi làm thêm mấy món, nhưng mà lúc mời cô ở lại cũng đã gần đến giờ cơm. Chuẩn bị đồ ăn cho mình tôi đã rất phiền toái rồi đằng này tôi lại không biết xấu hổ mời khách làm tăng thêm công việc cho bọn họ.”

“Anh cứ cư xử khách sáo như vậy tôi sẽ giận thật đấy.” Cô nói, “Tôi không nói đùa đâu.”

Lúc này, Vương Bồi An trên tay cầm một tấm vải màu trắng đi đến phía sau Giang Hoài, có chút do dự thì thào vào tai anh giống như muốn hỏi ý kiến anh.

Thư Tiểu nghe thấy Giang Hoài nhẹ giọng trả lời: “Nhờ cậu đeo vào giúp tôi.”

Vương Bồi An bung tấm vải, đặt trước cổ Giang Hoài rồi vòng ra sau lưng anh buộc lại. Hóa ra, đó là cái khăn ăn.

“Tuy nhìn có hơi chướng mắt nhưng so với để thức ăn vậy bản quần áo thì vẫn tốt hơn đúng không?” Giang Hoài cười cười nói, giọng điệu có chút ngượng ngùng.

Nhìn thấy Vương Bồi An không có giúp Giang Hoài đeo bao tay cố định thìa xúc cơm, cô hỏi: “Anh có thể tự mình cầm thìa ăn cơm sao?”

“Ừ, một năm trước mới làm được.” Anh nói, “Tôi từng nghĩ sẽ không làm được, nhưng mà một năm trước tình cờ phát hiện ra chút bí quyết.”

“Cái gì mà “tình cờ” chắc chắn là do mỗi ngày rèn luyện mới được như vậy. Giang Hoài, anh có thể nói cho tôi biết, tùy sống của anh rốt cuộc là bị tổn thương đến mức độ nào không?”

“C5 không hoàn toàn, thuộc nhóm B.ASIA.(*)” Giang Hoài bình tĩnh trả lời, “Đây là chuẩn đoán của bác sĩ vào thời điểm tôi mới bị tai nạn.”

(*): Lúc edit ta có tìm hiểu thử cái này nhưng không đem vào sợ sẽ loãng chương, mọi người có thể tham khảo ở đây (đây là blog của một bệnh nhân bị tổn thương tủy sống)

Mức độ tổn thương nghiêm trọng như vậy, nhưng Giang Hoài lại nói một cách thật nhẹ nhàng, Thư Tiểu trong lòng có chút yên tâm, bởi vì tình huống của Giang Hoài không phải là tệ nhất. “Tôi đoán tay phải của anh hiện tại cơ lực phục hồi tới cấp 3 đúng không?”

“Đúng vậy.” Giang Hoài khẽ gật đầu “Cuối cùng thì cái thân thể này cũng không hẳn là đồ bỏ đi. Lúc đầu tôi còn ảo tưởng rằng một ngày nào đó mình có thể đứng lên, nhưng càng về sau mong muốn lớn nhất chính là tay phải có thể hồi phục một chút. Như vậy tôi có thể tự mình làm nhiều việc hơn.”

Có thể vì đau lòng cho con trai, yết hầu của Phương Hiếu Linh phát ra tiếng “xích xích” nho nhỏ, giống như cảm khái lại giống như nức nở. Cuối cùng cố gắng cử động môi, khó khăn phát ra tên Giang Hoài.

Thư Tiểu nhìn Phương Hiếu Linh trấn an “Bác gái, cháu không biết Giang Hoài có thể hồi phục đến mức độ nào, nhưng chúng ta có thể thấy, anh ấy đang tiến bộ lên từng ngày, bác không cần phải quá lo lắng về tương lai của anh ấy. Anh ấy đã tập quen dần với việc tái thiết cuộc sống sau chấn thương, nhất định sẽ không sao đâu.”

Cô chuyển tầm mắt nhìn về phía Giang Hoài, vừa nở nụ cười cổ vũ anh vừa mân mân môi về phía Phương Hiếu Linh ra hiệu cho anh nói mấy câu để an ủi đồng thời có thể giúp bà thêm một chút tin tưởng.

Giang Hoài nhận được tín hiệu của cô liền mỉm cười nói với mẹ mình: “Mẹ, Thư Tiểu nói đúng. Con trai của mẹ không có đáng thương như mẹ nghĩ. Không phải mỗi tối mẹ đều nghe CD của con rồi mới ngủ sao? Con sớm đã không còn là A Hoài suốt ngày chỉ biết tuyệt vọng, con sẽ cố gắng nỗ lực, mẹ hãy tin con!”

Phương Hiếu Linh rốt cuộc cũng mỉm cười gật đầu.

“Mẹ, chúng ta ăn cơm thôi!” Giang Hoài nắm lấy thìa chuyên dụng của mình xúc một miếng cá tuyết, “Thư Tiểu, cô cũng đừng khách sáo.”

Trong lúc ăn cơm, Thư Tiểu khi thì cùng Giang Hoài nói chuyện phiếm, khi thì chỉ Phương Hiếu Linh tập phát âm mấy từ ngắn như “canh”, “cá”, “trứng”... Tuy rằng Phương Hiếu Linh thường xuyên nói trước quên sau nhưng cô vẫn rất kiên nhẫn, cũng rất chú ý tâm trạng bà ấy, một khi phát hiện đối phương có chút mất kiên nhẫn thì cũng không miễn cưỡng nữa.

Cơm ăn được một nửa, đột nhiên Thư Tiểu đứng dậy, cô đưa tay chỉnh lại ống hút trong chén canh trước mặt Giang Hoài.

“Cảm ơn,” Giang Hoài đáy mắt có chút cảm động, “Cảm ơn cô tinh ý.”

Thư Tiểu cười cười. Cô đã sớm phát hiện, lúc này sau khi Giang Hoài hút một ngụm canh thì ống hút liền bị lệch hướng sau đó không thấy anh uống canh lần nào nữa, cô đợi vài phút nhưng vẫn không thấy anh gọi người đến giúp nhện không được bèn đứng dậy đi qua.

Có lẽ để tiện cho việc hỗ trợ Giang Hoài nên Vương Bồi Anh cũng không có đi xa, “Cũng may có cô Lâm kịp thời phát hiện ống hút có vấn đề.” Anh ta gỡ gỡ cái ót, bộ dạng áy náy, “Tôi là đàn ông rồi cuộc vẫn có sơ ý.”

Thư Tiểu có thể thấy được Vương Bồi An đối với Giang Hoài một mực trung thành và tận tâm, cũng không muốn anh ta vì một chút chuyện nhỏ này mà cảm thấy tự trách, cô vui vẻ nói: “Không phải tại anh sơ ý, tôi nghĩ từ vị trí của tôi có thể thấy rõ một chút, mà tôi lại vừa vận nhìn thấy nên tiện tay đến giúp Giang Hoài thôi.”

Wang Bôi An cười ngây ngô, nói: “Cô Lâm, cô hôm nay so với lần đầu tiên gặp có chút không giống nhau.”

“Vậy sao?” Thư Tiểu nhún nhún đôi mày thanh tú, khóe môi cong cong, cảm thấy thú vị, “Không giống chỗ nào?”

“Lần đầu tiên gặp cô, tôi...tôi có chút sợ ngài.(*)”

Thư Tiểu nói,: “Ồ, tôi có thể nhận ra, anh vừa nhắc tới “lần đầu tiên” gặp mặt liền lập tức đối xứng hô tôi thành “ngài”, có thể thấy được anh có chút sợ tôi.”

(*): Từ “ngài” này là chỉ cấp độ cung kính, không phải “ngài” chỉ các quý ông. Có ai biết từ nào cũng biểu thị sự cung kính dành cho phụ nữ lại hợp với độ tuổi của Thư Tiểu chỉ ta với TvT

Giang Hoài nắm lấy đĩa chuyên dụng, đưa tay che miệng, cố gắng kìm chế tiếng cười.

“Bởi vì, khi đó cô Lâm cô rất...cảm giác rất áp bách, thật đó!” Vương Bồi An vừa nói vừa giúp Giang Hoài nghiêng khay thức ăn để anh dễ dàng xúc một chút hoa huệ tây.

“Nghĩ lại cảm thấy hôm đó tôi thật có lỗi với anh, “Thư Tiểu nói, “À không, phải nói là “các anh” mới đúng! Tôi chưa hiểu rõ tình huống đã vội vàng trách cứ hai người, thật sự xin lỗi.”

“Thư Tiểu” Giang Hoài ôn hòa nhìn cô: “Về chuyện này, chúng ta tạm thời đừng đổ lỗi cho nhau nữa. Tôi chỉ muốn nói, nếu cô Đào bởi vì lần đó bị thương mà tạo nên tổn thất gì thì cô ấy có thể liên hệ với tôi, tôi nhất định cố gắng hết sức để bồi thường cho cô ấy. Đừng hiểu lầm tôi lấy tiền để đàn áp người khác, đây chính là xuất phát từ thành ý của tôi, cũng như những việc tôi cần phải làm.”

Thư Tiểu rất đồng tình với đề nghị của anh. Ngoại trừ Vương Bồi An và Giang Hoài thì Phương Hiếu Linh chính là người khiến cô bận tâm nhất. Cô biết, tuy Phương Hiếu Linh làm tổn thương tiểu Đào, nhưng mà bà ấy không phải là không áy náy. Chưa kể, tiểu Đào và Giang Hoài cũng xấp xỉ nhau, xét về tuổi tác, bà ấy chính là trưởng bối của tiểu Đào, xét về thân phận bà ấy chính là bệnh nhân của tiểu Đào, nên Thư Tiểu cũng không thể phớt lờ tâm trạng của bà ấy.

“Anh yên tâm, thành ý của anh tôi nhất định sẽ truyền đạt lại cho cô ấy.” Cô nói, “Tiểu Đào cũng sắp quay lại làm việc rồi, cô ấy hồi phục rất nhanh, nên mọi người không cần lo lắng quá.”

“Ta...không đúng...” Phương Hiếu Linh cố gắng phát ra từng chữ, “Ta...hư! Sai lầm rồi...”

Thư Tiểu nghe bà ấy nói, vừa nghe vừa đoán ý: “Bác gái, bác muốn cháu thay bác nói xin lỗi tiểu Đào?”

Có lẽ lời nói của Thư Tiểu có chút phức tạp, Phương Hiếu Linh bị tổn thương não bộ nhất thời không thể hiểu được lời cô, bà ấy gật đầu rồi lắc đầu rồi lại gật đầu, trong mắt lộ ra tia hoang mang.

Thư Tiểu điều chỉnh lại câu nói của mình, rồi hỏi lại một lần nữa: “Bác muốn nói với tiểu Đào “thật xin lỗi” đúng không?”

“Ừ” Phương Hiếu Linh gật gật đầu.

“Cháu sẽ chuyển lời giúp bác.” Thư Tiểu duỗi thẳng cánh tay, vỗ nhẹ lên vai Phương Hiếu Linh, “Bác gái, tiểu Đào từng nói với cháu, cô ấy đã sớm tha thứ cho bác rồi.”

Những lời này đều là nói dối. Thư Tiểu gần đây không có cùng tiểu Đào nhắc lại chuyện ở nhà họ Giang. Thật ra khi tiểu Đào cùng cô nhắc đến lần đó gặp Giang Hoài biểu cảm của cô lộ ra sự quan tâm cùng thương tiếc. Bất quá Thư Tiểu cảm thấy để an ủi một người già đang đau ốm thì một lời nói dối có thiện ý cũng đâu có gì to tát.

Ăn cơm xong, Thư Tiểu chủ động đến phòng bếp phụ giúp dì Liên chuẩn bị trái cây tráng miệng. Dì Liên ban đầu kiên quyết cự tuyệt, cuối cùng Giang Hoài đành phải ra mặt nói một chút: “Không sao đâu, dì cứ để Thư Tiểu giúp một tay đi.” Thư Tiểu lúc này mới được “giấy phép thông hành” tiến vào nhà bếp.

“Cô Lâm cô thích ăn trái cây gì?” / “Dì Liên, Giang Hoài thích ăn trái cây gì?”

Thư Tiểu và Dì Liên đều đồng thời mở miệng, nhất thời nhìn nhau sững sờ sau đó thì bật cười.

“Tôi không kén ăn.” Thư Tiểu nói.

“Cậu Giang, cậu ấy cũng không kén ăn. Chỉ là ăn rất ít.” Dì Liên nói, “Giang Hoài bình thường không chịu uống nhiều nước, tôi mỗi ngày đều ép cậu ấy ăn chút trái cây vừa dinh dưỡng lại vừa giúp bổ sung nước. Mấy năm trước, dạ dày cậu ấy rất kém, không thể ăn được đồ lạnh. Mãi đến hai năm gần đây, cơ thể tốt lên mới có thể ăn nhiều một chút, có đến mùa đông cậu ấy không ăn được trái cây, sẽ bị lạnh bụng.”

“Dì có thể thử đem nước trái cây đi đun nóng một chút, cũng không quá khó uống.” Thư Tiểu nói.

Dì Liên nói: “Cô Lâm, chắc cô cũng biết tính tình của cậu Giang, bình thường ép nước hoa quả cậu ấy luôn từ chối không chịu uống, tôi phải khuyên răn mãi còn liệt kê rất nhiều lợi ích như giúp nhuận tràng gì đó thì cậu ấy mới chịu uống một ít.” Dì Liên ngừng một chút lại ngượng ngùng nói: “Vừa mới ăn cơm xong lại nói chuyện này, cô Lâm thật xin lỗi.”

Thư Tiểu lắc đầu: “Ăn uống và bài tiết là nhu cầu cơ bản của mỗi người, đâu có gì mà dì phải xin lỗi.”

Dì Liên đứng rửa táo, vừa rửa vừa thở dài: “Cơ thể cậu ấy...Ai, thật khổ mà! Nhiều năm trước, may mắn có một y tá chăm sóc cho cậu ấy vô cùng chu đáo, về sau cô ấy lập ra đình danh phải nghỉ việc. Thay đổi mấy người hộ lý, mãi đến Bồi An thì mới tốt lên một chút. Tuy cậu ta không học sâu, cũng không có tay nghề chuyên môn, nhưng tính tình lại kiên nhẫn chăm chỉ, hơn nữa là đàn ông nên khí lực cũng lớn, bình thường chiều cổ cậu Giang cũng tốt hơn. Quan trọng là, cậu ta đối với cậu Giang rất tận tâm.”

“Mãi đến Bồi An thì mới tốt lên một chút” —câu nói này thật sự khiến cho Thư Tiểu đau lòng. Đối với mức độ tổn thương nghiêm trọng như Giang Hoài nếu gặp phải hộ lý làm việc tẩn trách qua loa, cuộc sống nhất định là bị ăn không ít khổ. Tiền có thể giải quyết nhiều vấn đề nhưng tiền không phải vạn năng!

“Tôi giúp dì gọt táo nhé?” Thư Tiểu chỉ chỉ hai quả táo bên cạnh nói. Nhận lấy dao gọt từ dì Liên, Thư Tiểu tập trung gọt vỏ táo, cố gắng thoát khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn. Cô không muốn sau khi ra khỏi phòng bếp lại bị Giang Hoài bắt gặp ánh mắt lo lắng của cô.

Gọt táo xong Thư Tiểu cắt nó thành từng khối nhỏ, bỏ vào đĩa rồi dùng tăm để xiên vào.

“Cô Lâm, ở đây còn có lê cô muốn ăn không?” Dì Liên cười nói, “Hôm qua mua được một ít, ăn rất ngọt.”

Thư Tiểu đã cầm lê lên chuẩn bị gọt, đột nhiên nghĩ đến cái gì liền bỏ xuống, lắc đầu nói: “Không cần, tôi thấy nhiều đây là đủ rồi.”

Dì Liên không nói gì. Thật ra lúc này trong lòng Thư Tiểu xuất hiện một ý nghĩ hơi mê tẩn: Hai từ “cắt lê” đồng âm với “chia ly” đây không phải là điềm tốt. Cô không thích.

Sau đó, Thư Tiểu bưng đĩa trái cây đi ra, trong lòng cảm thấy có chút kì quái, không khỏi tự cười chính mình: Kì lạ thật! Cô cùng Giang Hoài không phải người thân cũng không phải tình nhân, tại sao lại cùng anh nảy sinh loại mê tẩn này?

Nhưng khi vào trong phòng khách, bắt gặp ánh mắt của Giang Hoài thì có một ý nghĩ đã hoàn toàn chiếm lĩnh tâm trí cô:

Không ăn lê cùng với Giang Hoài chính là quyết định đúng đắn. Mặc kệ hai người không phải là người thân, cũng không phải là tình nhân, dù chỉ là một người bạn quen biết không lâu cô cũng không muốn cùng Giang Hoài “chia ly”

13. Chương 13

Edit: SenBeta: Diêu Huyền

Trải qua một tuần, Thư Tiểu không có đến nhà Giang Hoài. Thứ tư sau khi tan làm, Thư Tiểu gọi điện bàn bạc với anh, chuyển ngày trị liệu vào thứ bảy sang thành chủ nhật. Nguyên nhân vì thứ bảy cô đi làm phụ dâu cho người bạn thân. Hôm đó, Thư Tiểu đã đến nhà Triều Lộ từ sáng sớm. Khi cô đến Triều Lộ đang được nhà tạo mẫu trang điểm. Nhìn thấy Thư Tiểu, cô dâu liền đứng dậy ôm lấy váy cười rộng thùng thình chạy lại nắm lấy tay cô, kéo cô đến bên giường ngồi xuống.

“Con nhà ai mà đẹp thế này” Thư Tiểu cười cười, lấy tay nâng cằm Triều Lộ: “Lát nữa chắc sẽ khiến cả hội trường náo loạn cho xem.”

“Quả thật, mình cùng Vân Hành đã đăng kí kết hôn hơn nửa năm, cũng không cần nghi thức rườm rà nữa nhưng Vân Hành không chịu, anh ấy nói hôn nhân cần phải có lễ cưới thì mới đúng với lễ tiết, hơn nữa anh ấy cũng muốn chia sẻ niềm hạnh phúc của bọn mình đến người thân bạn bè. Mình thấy cũng đúng! Nhất là cậu, Thư Tiểu, mình rất rất muốn đem hạnh phúc của mình vui sướng của mình cả sự cảm kích đều chia sẻ cho cậu! Bởi vì nếu không có sự giúp đỡ của cậu, thì mình và Vân Hành cũng sẽ không có ngày hôm nay!”

Thư Tiểu cười cười, ôm vai Triều Lộ án trở lại chỗ trang điểm. “Được rồi, ngồi yên một chút để nhà tạo mẫu trang điểm nốt cho xong đi.” Thấy Triều Lộ lè lưỡi ý bảo nhà tạo mẫu làm nhanh nhanh một chút, cô liền cười nói: “Thôi không nói mấy câu khách sáo nữa, cậu cùng Vân Hành có ngày hôm nay đúng là mình cũng có chút đóng góp. Bất quá, không chỉ có mình, cậu mới là người có công lớn nhất. Mình chẳng qua chỉ là hỗ trợ một chút, nếu không phải cậu nhanh chóng lấy thời, chỉ sợ Vân Hành cứ do dự mãi đến cuối cùng hối hận không kịp! Triều Lộ, còn nhớ lúc trước mình từng nói nếu Vân Hành thật tự vì mặc cảm mà để lỡ mất cậu, mình nhất định chờ đến khi cậu gả cho người khác sau đó đến lễ đường chụp lại khoảnh khắc cậu hạnh phúc nhất rồi gửi cho Vân Hành xem để anh ta hối hận đến chết! Cũng may Vân Hành là một người kiên cường còn cậu là cô gái có tấm lòng chung thủy, chưa từng có cặp đôi nào mình thấy xứng đôi như hai cậu, có biết lúc đó mình cảm động thế nào không! Bây giờ lại có thể làm phụ dâu trong ngày trọng đại của cậu mình thật sự rất cao hứng và vinh hạnh!”

Cô dâu trong gương khuôn mặt xinh đẹp, má lúm đồng tiền, mặc dù phải ngồi nghiêm chỉnh để trang điểm nhưng đôi mắt vẫn không giấu được niềm hạnh phúc dâng trào. Thư Tiểu nhìn cô, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Vân Hành, Triều Lộ, hai người nhất định phải hạnh phúc!”

Chữ Vân Hành là bệnh nhân đầu tiên Thư Tiểu thực tập tại bệnh viện phục hồi chức năng ở Đức. Lúc đó trong phòng bệnh chỉ toàn người già chỉ có Chữ Vân Hành là trẻ nhất, năm đó anh chỉ mới hai mươi tuổi cũng là bệnh nhân người Trung Quốc duy nhất trong phòng bệnh. Trong lúc nói chuyện cô biết được trước khi bị tai nạn Chữ Vân Hành chính là nghiên cứu sinh du học, sau khi gặp tai nạn anh rơi vào trạng thái hôn mê không ngờ kì tích xảy ra cho anh một lần nữa sống lại, tỉnh dưỡng một năm rồi cuộc anh cũng có thể tái thiết cuộc sống, cũng bắt đầu ra sức học hành thi đỗ bằng thạc sĩ. Chữ Vân Hành là một người hài hước, thỉnh thoảng vì tập luyện vật lý trị liệu không có tiến triển khiến anh có chút nản lòng tuy nhiên rất nhanh đã khôi phục tâm trạng vui vẻ trở lại. Anh nói tiếng Đức vô cùng lưu loát, cư xử với mọi người cũng rất nho nhã lễ độ, các bác sĩ phục hồi đều rất thích anh. Thư Tiểu cũng không ngoại lệ, cô dần dần thích anh, có khi anh làm trị liệu xong cô cũng vừa vắn tan làm, hai người hẹn nhau đến nhà hàng bên cạnh bệnh viện ăn cơm.

Chữ Vân Hành từng để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng Thư Tiểu, đó là một buổi tối khi cả hai hẹn nhau đến một nhà hàng ăn cơm, cô nói hôm nay là sinh nhật mình, anh nghe xong liền áy náy nói: “Thư Tiểu, một năm qua cô giúp tôi nhiều như vậy, tôi thấy mình ngày càng tiến bộ hơn. Nhưng mà hôm nay sinh nhật cô tôi lại không có chuẩn bị quà, thật có lỗi. Nếu cô không chê, tôi đàn một bài tặng cô được không?”

Anh cầm nặng đi đến chỗ cầm sừ, thương lượng cùng cô ấy một chút, Thư Tiểu thấy cô ấy nhìn mình rồi mỉm cười gật đầu, nhường dương cầm lại cho Chữ Vân Hành, mà anh lúc này có chút sợ hãi do dự, nhưng cuối cùng vẫn để nặng sang một bên, tay phải xoa phím đàn, tấu lên một khúc âm thanh.

Đây chỉ là một bài hát mừng sinh đơn giản, không có hợp âm, không có kỹ xảo, chỉ diễn tấu bằng một tay. Nhưng mà, bài hát đó lại khiến Thư Tiểu vừa cười vừa khóc, giây phút đó cô đã rơi vào lưới tình của Chữ Vân Hành, cô biết, đây là do cô tự nguyện bước vào.

Chữ Vân Hành cũng không có mãnh liệt theo đuổi cô, mà cô cũng không dám lộ liễu quá mức việc mình thích anh. Không chỉ xuất phát từ giác quan của phụ nữ mà Thư Tiểu cũng mơ hồ biết được, Chữ Vân Hành lúc ấy chỉ một lòng muốn hồi phục sức khỏe chuyện yêu đương anh không quá để tâm. Khi Thư Tiểu tiến về phía anh một bước thì anh lại lùi về sau một bước khiến cô không biết phải thổ lộ với anh như thế nào, Mãi đến khi tay phải cùng chân phải của Chữ Vân Hành hồi phục gần như người bình thường, cô lập tức chớp lấy cơ hội. Một hôm Thư Tiểu ngỏ lời mời anh cùng về ăn cơm với gia đình cô, anh liền vui vẻ đồng ý.

Khi Chữ Vân Hành một tay chống nặng, một tay khó khăn ôm bó hoa tươi xuất hiện trước cửa nhà Thư Tiểu, cô nhìn thấy ánh mắt của bố mẹ thoáng giật mình sau đó thì tối sầm đi.

Hai người tiếp đón Chữ Vân Hành vào nhà, nói là tiếp đón, thực ra ánh mắt lại lạnh lẽo xa cách.

Thư Tiểu biết tình huống của Chữ Vân Hành nên cô cố ý chuẩn bị những món ăn không cần dùng đến dao nĩa. Khi bố mẹ cô nhìn đến anh chỉ dùng tay phải ăn cơm, bát cơm không được cố định cứ dịch tới dịch lui, lại nhìn thấy tay trái anh mềm oặt nằm im dưới bàn, ánh mắt của bọn họ thật sự lạnh lẽo nhưng băng. Tuy vẫn mở miệng khách sáo bảo anh ăn nhiều một chút nhưng giọng nói lạnh nhạt không nhìn ra một chút

cảm tình, thậm chí lúc Chữ Vân Hành còn chưa ăn xong, bọn họ đã thở dài buông đũa đứng dậy.

Thư Tiểu vẫn còn nhớ rất rõ, ngày hôm đó Chữ Vân Hành cụp mắt đem cơm trong chén ăn sạch, sau đó cử động khủy tay đứng lên, nói: “Thư Tiểu, thật xin lỗi, cơ thể của anh không tiện, không có cách nào giúp em dọn dẹp bát đũa. Em thay anh cảm ơn hai bác, anh có chút việc phải đi trước.”

Thư Tiểu rất muốn khóc nhưng cô vẫn cố kìm lại, thời điểm đưa Chữ Vân Hành đến cửa lớn, cô còn muốn đi tiếp nhưng đã bị anh ngăn lại. Anh xoay người, ánh mắt xẹt qua bố mẹ cô khuôn mặt bất an đứng phía sau, Thư Tiểu cũng quay đầu chạm đến ánh mắt thất vọng của bọn họ, thời điểm cô nhìn Chữ Vân Hành chỉ thấy anh bình thản, khéo miệng mỉm cười nói: “Thư Tiểu, anh nghĩ, trước mắt anh cần phải hồi phục thân thể, cũng không cần đến bệnh viện phục hồi thường xuyên anh ở nhà tự rèn luyện cũng tốt lắm. Anh thật may mắn vì gặp được bác sĩ phục hồi tận tâm như em, anh tin rằng những người như em, tương lai nhất định sẽ rất tốt, thật đấy. Nên Thư Tiểu, em phải cố gắng lên! Anh cũng sẽ...thật cố gắng!”

“Bác trai bác gái” Chữ Vân Hành cúi thấp người nói, “Cảm ơn hai bác đã tiếp đãi, tạm biệt.”

Chữ Vân Hành cũng không có hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của Thư Tiểu, chính là từ đó về sau, mối quan hệ của bọn họ có chút thay đổi. Anh ngẫu nhiên cũng sẽ đến bệnh viện làm phục hồi trị liệu, thậm chí, khi Thư Tiểu chủ động gọi điện thoại cho anh, thái độ của anh cũng không lãnh đạm mà giống như đang trò chuyện cùng bạn bè thân thiết. Nhưng trong lòng cô biết rõ, đoạn tình cảm kia của bọn họ đã vĩnh viễn bị chôn vùi, không bao giờ có cơ hội nảy mầm nữa.

Nhiều năm sau, cô từng nói bóng gió cùng Chữ Vân Hành đề cập đến “chuyện cũ ở Đức”, nét mặt của anh vẫn bình thản, lời lẽ thật bằng phẳng chân thành, anh nói:

“Thư Tiểu, em có biết mình là một cô gái rất có sức hấp dẫn không? Anh cũng không phủ nhận khi đó bản thân từng có tình cảm với em. Nhưng mà khi đó cơ thể anh vẫn còn chưa hồi phục như bây giờ, nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt đó của bố mẹ em quả thật lòng tự trọng của anh đã bị đả kích! Hơn nữa anh cũng không đủ dũng khí để có thể tiếp nhận ánh mắt đó thêm lần nào nữa. Kỳ thật giờ nghĩ lại, cảm thấy suy nghĩ này thật trẻ con, thân thể tàn tật là sự thật, người ngoài không biết nên không tin tưởng, kì thị anh là chuyện đương nhiên. Thậm chí ngay cả bản thân anh cũng từng không phủ nhận chuyện này, em nghĩ xem, một người lại đi nghi ngờ chính năng lực của mình thì lấy tư cách gì để buộc người khác tin tưởng họ.”

Lời của anh làm cho cô cảm khái: “Vân Hành, anh bây giờ có một nội tâm kiên cường như vậy, thật sự quá thần kỳ.”

Về sau, Chữ Vân Hành gặp Triều Lộ, bọn họ yêu đương cuồng nhiệt, trải qua không ít đau khổ mới có thể có được ngày hôm nay. Mà cô, ở một bên chứng kiến tất cả, vì bọn họ mà sốt ruột, vì bọn họ mà bỏ ra không ít công sức, nhờ vậy mà cô cũng trở thành bạn tri âm với Triều Lộ. Nhưng khi, Thư Tiểu nhìn thấy chiếc váy cưới trắng tinh, khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc của cô, trong sâu thẳm lòng cô vẫn không khống chế được cảm giác chua xót. Cứ nghĩ đến, cô và Chữ Vân Hành từng có đoạn tình cảm chưa kịp bắt đầu đã vội kết thúc, nhưng cô vẫn vui vẻ hào phóng làm bạn cùng anh nhiều năm. Giờ phút này cô vui mừng chúc phúc cho tình yêu của anh—thật lòng chúc phúc, nhưng lại không thể phủ nhận sâu trong đáy lòng vẫn cảm thấy đau đớn.

Ngoài cửa vang lên âm thanh huyền ảo, có người khua chiêng kêu “bang bang”

“Chú rể đến rồi, chú rể đến rồi!” Trong phòng khách, vài trưởng bối bên họ hàng bắt đầu cười nói náo nhiệt.

“Để mình đi xem thử!” Thư Tiểu đứng dậy.

“Này! Thư Tiểu! Thư Tiểu!”

Triều Lộ vô cùng khẩn trương gọi cô lại: “Lát nữa cậu nương tay một chút, Vân Hành đi lại không tiện, cậu đừng làm khó anh ấy quá nhé!”

Thư Tiểu véo véo mũi Triều Lộ, cố ý làm bộ mặt khinh bỉ, hừ một tiếng: “Cả đời con gái mới có một ngày đại hỉ này, làm khó cậu ta một chút thì có là gì? Cậu đó, chưa gì đã đau lòng có chú rể, mình là phụ dâu phải có “trách nhiệm” ngăn chú rể bước qua cửa! Về phần Vân Hành đi lại bất tiện...đấy cũng không phải vấn đề to tát, còn phải xem miệng lưỡi của cậu ta ngọt đến đâu, bao lì xì có đủ dày hay không!”

14. Chương 14

Edit: Sen

Beta: Diệu Huyền

Bên ngoài, chú rể một thân lễ phục màu trắng giống như bạch mã hoàng tử, tay chống nạng hướng Thư Tiểu hươ hươ, trên môi anh nở nụ cười lấy lòng. Thư Tiểu đứng trước cửa phòng, bĩu môi nói: “Vân Hành, em hôm nay là đại diện của nhà gái, mọi thứ đều phải dựa vào quy củ mà làm!” Mọi người đều bật cười. Một cô bé mặc chiếc váy trắng tinh — hình như là người nhà cô dâu, được người lớn đưa cho một cái khay tròn, nghe người lớn dặn dò một chút rồi cô bé vui vẻ cầm cái khay chạy ra ngoài, từ khe hở cánh cửa có thể nghe được giọng nói của cô bé vang lên: “Cung hỉ phát tài, trao bao lì xì!”

Chữ Vân Hành cười, nói với phù rể đứng bên cạnh: “Mau lấy ra đi!”

Bao lì xì rất nhanh đã phủ kín cái khay. Chữ Vân Hành nói: “Lần này có thể mở cửa chưa?”

Lâm Thư Tiểu nhớ đến Triều Lộ dặn dò, cũng không muốn làm khó anh nữa. Chẳng qua là những người khác trong phòng “ý vẫn còn chưa hết”, có người đưa ra yêu cầu Chữ Vân Hành phải hát một bài, trong bài hát phải có tên “Đồng Triều Lộ”, hoặc làm thơ cũng được. Chữ Vân Hành cũng rất tự nhiên hào phóng, anh bắt đầu hát. Giọng anh vừa trầm ấm vừa trong trẻo, thần thái tâm tình chân thành, hát xong ba khúc mọi người đều không ngừng vỗ tay khen hay.

Anh cười nói một câu: “”Cảm ơn mọi người đã hạ thủ lưu tình, chỉ yêu cầu hát một bài, nếu là khiêu vũ, chắc cháu đành bó tay thôi.”

Khi anh nói ánh mắt vô cùng nhẹ nhõm tự nhiên, không có nửa điểm thương tiếc hay hối hận. Nhưng lại khiến cho mẹ Triều Lộ cảm thấy đau lòng, liền đối với mọi người nói: “Được rồi, được rồi đừng chậm trễ giờ lành, Vân Hành vất vả đến đây, nơi này tầng lầu lại cao, lát nữa còn rất nhiều nghi thức phải làm, mọi người đừng làm khó chàng bé nữa.”

Lời này khiến mọi người trong phòng đều cười ầm lên, rồi rít nói bà là “Mẹ vợ lo lắng cho con rể, càng xem càng thích” Chữ Vân Hành cũng rất thức thời hướng mẹ vợ liên tục thở dài. Lâm Thư Tiểu thấy thế, cười mở cửa ra.

Khi Chữ Vân Hành đi vào phòng khách, cô dâu của anh cũng không kiên nhẫn ngồi đợi được nữa, từ trong phòng ngủ chạy ra, nở nụ cười ngọt ngào. Chữ Vân Hành chống nạng, mang theo tốt độ vui sướng vội vàng đi về phía cô dâu.

Anh ngày thường tuấn mỹ nho nhã, vóc người cao ráo, nếu như đang ngồi dù là ai cũng sẽ cảm thấy đây là một người đàn ông rất tiêu sái. Nhưng chân trái của anh gần như không thể cử động, vì vậy khi đi bộ, trọng lượng thân thể đều dồn về bên phải, khiến cho bả vai cũng có chút nghiêng lệch. Bình tĩnh xem xét, đó không phải là người tiêu sái gì, nhưng mà nhìn anh cố gắng bước đi như thế, trên mặt lại mang theo loại cảm giác hạnh phúc không thể chờ thêm được nữa, ai lại đi so đo với chút khuyết điểm kia chứ?—khi Lâm Thư Tiểu nhìn Chữ Vân Hành tiến về phía Triều Lộ, Triều Lộ ngẩng mặt dùng loại ánh mắt gần như sùng bái nhìn anh, thì trong lòng Thư Tiểu liền hiện lên một ý nghĩ như thế.

Bố của Triều Lộ mất sớm, khi Chữ Vân Hành kính trà cho mẹ Triều Lộ, Thư Tiểu có chút lo lắng bởi vì thân thể anh bất tiện, khó có thể ứng phó, cô liếc trộm Triều Lộ, ánh mắt cô ấy cũng có chút khẩn trương. Chữ Vân Hành đưa nạng cho phù rể bên cạnh, tay phải cầm lấy tách trà, tay trái đỡ lấy khay trà, động tác mặc dù hơi miễn cưỡng nhưng anh vẫn giữ vững được tư thế hai tay, Thư Tiểu vui mừng, cô cười khê: Hai năm qua, tay trái anh phục hồi không tệ, lúc trước không thể nâng qua thắt lưng nay đã có thể nâng cao đến trước ngực, ngón tay tuy không được linh hoạt nhưng cũng có thể chậm rãi co duỗi đến tám phần. Trong lòng cô quả thật cao hứng vì anh, có chút không kìm chế được lệ nóng lưng tràn.

“Tốt lắm tốt lắm!” Mẹ Triều Lộ vừa vui mừng vừa đau lòng cho con rể, nhanh chóng cúi người nhận lấy tách trà, thuận tay đem bao lì xì bỏ vào khay trà.

Thư Tiểu cũng đem khay trà đưa cho Triều Lộ để cô kính trà. Sau khi nghi thức kính trà kết thúc mọi người cùng tiễn cô dâu chú rể ra cửa.

Trong tiệc cưới, Triều Lộ không có ném hoa cưới như thường lệ, mà trực tiếp cầm bó hoa trao cho Thư Tiểu. Thư Tiểu ôm cô dâu, hai người ở bên tai đối phương nói những lời chúc phúc sâu sắc nhất. Thư Tiểu thừa nhận mình từng ghen tỵ với Triều Lộ, bởi vì cô cũng yêu Chữ Vân Hành, thậm chí cho đến hôm nay trong lòng cô vẫn có chút chưa thể dứt bỏ đoạn tình cảm kia. Nhưng mà, ông trời không để họ gặp nhau đúng thời điểm, khi đó bọn họ còn quá trẻ, cũng quá yếu đuối, gặp phải khó khăn liền dễ dàng buông bỏ. Nhưng thời điểm gặp được Triều Lộ, Chữ Vân Hành lại yêu đến cuồng nhiệt—anh trong mắt cô luôn là một người ấm áp không màng danh lợi, đó là bởi vì cô chưa từng cùng anh nếm trải mùi vị tình yêu, mà tình yêu Triều Lộ dành cho anh cũng như si như cuồng, liều lĩnh và sâu đậm. Khi hiểu được điều này, cô liền dập tắt chút ảo tưởng cuối cùng trong lòng, cô biết ngay cả một chút ít níu kéo người đàn ông này, để thay đổi kết cục của mối tình đầu là điều không thể. Không phải là không có tiếc nuối, nhưng khi, Thư Tiểu nhìn thấy Chữ Vân Hành và Đồng Triệu Lộ cùng nhau trải qua muôn vàn khó khăn đau khổ mới có thể đến được với nhau, thì sự ngưỡng mộ và cảm động của cô đã lấn lướt hoàn toàn chút tiếc nuối nho nhỏ kia. Thư Tiểu nhanh chóng khôi phục tinh thần, thật lòng chúc phúc cho bọn họ.

Thư Tiểu ôm Triều Lộ, mắt nhìn về Chữ Vân Hành đang đứng bên cạnh, hươ hươ bó hoa cưới trong tay. Anh gật đầu, cùng cô cười nhẹ một tiếng.

Vậy mà tàn tiệc cưới, Thư Tiểu chào tạm biệt Chữ Vân Hành và Triều Lộ xoay người đi ra cửa trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng ảo não. Cô biết trên đời này có những thứ một khi đã để tuột mất thì mãi mãi không thể tìm lại được.

Hôm nay Thư Tiểu làm phù dâu phải uống rượu nên cô không lái xe, Chữ Vân Hành cùng Triều Lộ muốn gọi xe giúp cô, nhưng bị cô khéo léo cự tuyệt, nói thẳng thì chút chuyện nhỏ này cô tự mình giải quyết cũng tốt chán. Bọn họ còn phải tiếp đãi khách khứa nên cũng không khách sáo với cô, chỉ hẹn hôm nào rảnh mời cô về nhà ăn cơm, cảm tạ hôm nay cô đã đến giúp. Thư Tiểu cười, gật đầu đồng ý.

Thang máy vừa mở cửa, Thư Tiểu bước thẳng vào trong—đối với người vừa mới từ biệt, giờ phút này, cô không quay đầu lại nữa.

Đầu tháng mười ở Giang Nam, buổi chiều đã bắt đầu có không khí mùa thu. Thư Tiểu mặc bộ lễ phục lệch vai, hai đầu vai để lộ ra ngoài có chút lạnh. Bàn tay cô theo bản năng cọ cọ hai bên bắp tay để làm ấm, trong lòng nghĩ thầm nếu lúc đi mang theo áo khoác thì tốt biết mấy. Đi một đoạn, Thư Tiểu cúi đầu tìm điện thoại trong túi xách chuẩn bị gọi xe, nhưng không nghĩ tới lúc này có người từ phía sau gọi cô, giọng nói rất quen nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

Quay đầu lại, quả nhiên là người quen.

Vương Bồi An cầm tới một chiếc áo khoác, khẽ gật đầu nhìn cô, nói: “Chào cô Lâm, anh Giang nhờ tôi đem áo khoác đến cho cô mặc.”

Thư Tiểu nhìn phía sau Vương Bồi An, xe lăn của Giang Hoài dừng ở đại sảnh, cách chỗ cô đứng khoảng mười thước.

Tóc anh chải chuốt kỹ lưỡng, râu cũng cạo rất sạch sẽ. Trên người vốn mặc bộ âu phục ba món, nhưng hiện tại anh chỉ mặc áo sơ mi trắng và áo com lê, còn áo khoác ngoài đang nằm trên tay Vương Bồi An.

Thư Tiểu không tự chủ được cười cười, trong lòng cảm thấy ấm áp kì lạ. Cô nhận lấy áo khoác từ tay Vương Bồi An rồi đi thẳng tới chỗ Giang Hoài.

Anh cũng nhìn thấy cô, đầu vai khẽ động, tay phải hơi hướng ra phía trước, giống như muốn cùng cô chào hỏi.

“Giang Hoài, sao anh lại đến chỗ này?” Thư Tiểu cúi người hỏi.

Nụ cười của anh rất nhạt: “Hôm nay bạn tôi mở tiệc mừng đầy tháng của con gái. Còn cô?”

Cô chỉ chỉ vào bộ lễ phục trên người: “Tôi đi làm phụ dâu cho một người bạn.”

“Nếu biết trước có bạn cô tổ chức tiệc cưới ở khách sạn Nguyệt Hà, thì tôi đã an bài tốt hơn một chút.”

Thư Tiểu sững sờ, nhớ tới khách sạn Nguyệt Hà, đây hình như cũng là sản nghiệp của nhà họ Giang.

Cô nhớ lại những thông tin về Giang Hoài mà mình tìm thấy trên mạng, không nhận được hỏi: “Nghe nói, anh đã chuyển giao quyền quản lý cho một công ty quản lý chuyên nghiệp. Như vậy thì anh bây giờ không cần tới nơi này đi làm, đúng không?”

Anh gật đầu: “Tình trạng thân thể của tôi không cho phép cường độ công việc cao, lúc trước tôi tự mình kinh doanh, áp lực công việc khiến cơ thể có chút chịu không nổi. Sau khi chuyển quyền quản lý, từ từ tình trạng cơ thể đã khá hơn. Hơn nữa, tôi cũng không thích đi ra ngoài, giống như hiện tại cảm thấy thoải mái hơn nhiều.”

“Tôi cũng cảm thấy, anh không giống những người làm kinh doanh. Dường như làm “Nghệ thuật gia” vẫn thích hợp với anh hơn.

Anh hơi nghiêng đầu liếc về phía cô: “Ý cô là tôi có khí chất u buồn của nghệ thuật gia?”

Cô cân nhắc dùng từ, cuối cùng vẫn là thành thật gật đầu: “Đúng vậy, nhưng chỉ một mặt. Mặt khác, tôi cảm thấy anh là một người có khí chất khó ai sánh được.”

“Cám ơn lời khen của cô.” Anh cười cười, ngón tay đặt trên bảng điều khiển xe lăn hướng về phía trước. Vương Bồi An cùng Thư Tiểu đi theo phía sau, có một đứa bé mở cửa có bọn họ.

Đúng lúc có một trận gió lạnh thổi tới, Thư Tiểu sức nhớ ra điều gì, vội vàng cởi áo khoác xuống đắp lên người Giang Hoài.

“Tôi không yếu đuối đến vậy đâu.” Anh nói, nhưng không có cự tuyệt sự quan tâm của cô.

“Tôi cũng vậy.” Cô cười trả lời.

“Để Bồi An đưa cô về nhà.” Giang Hoài dừng lại trước quầy rượu.

“Không cần phiền toái, tôi...” Cô mới vừa muốn từ chối, trong đại sảnh lại xuất hiện một người, chính là phù rể của Chủ Văn Hành.

Nhìn thấy Thư Tiểu đứng ở cửa lớn, anh ta cùng cô chào hỏi: “Hi, Thư Tiểu, em còn chưa gọi xe sao?”

“Chưa, đúng lúc gặp một người bạn, cùng tán gẫu mấy câu.”

“Hay là để tôi đưa em về nhé?” Thấy cô không trả lời, anh ta bổ sung thêm, “Yên tâm, anh không phải người xấu đâu, anh tên Đại Giá.”

Lúc này trong buổi tiệc, anh ta đối với cô hết sức ân cần. Thư Tiểu không ngờ, cũng không phải là thiếu nữ ngây thơ, cho dù anh ta không giống như cô nghĩ thì hiện tại cô cũng không có tâm trí cùng người khác tính chuyện yêu đương. Cô không chút nghĩ ngợi, liền nói với anh ta: “Cám ơn anh, tôi sẽ về cùng bạn mình. Anh đi đường cẩn thận.”

Về mặt Đại Giá có chút mất mát, nhưng vẫn lịch sự chào tạm biệt cô rồi mới rời đi. Đó là một người đàn ông rất có phong độ, hướng hồ, cô tin nếu đã là bạn của Chủ Văn Hành thì nhất định là người có nhân phẩm tốt. Chỉ là, anh ta xuất hiện không đúng thời điểm.

Thư Tiểu khẽ thở dài, cô cúi đầu, tầm mắt vừa vịn rơi trên mặt Giang Hoài.

Anh liếc liếc môi, hỏi: “Cô là muốn ngồi xe của tôi? Hay chỉ là muốn từ chối người đó?”

Cô ngượng quá đành trừng mắt nói: “Vốn tôi định sẽ từ chối khéo ý tốt của anh rồi, nhưng giờ nghĩ lại...cũng khá trễ rồi nhỉ, đi nhờ xe cũng rất tốt.”

15. Chương 15

Edit: Sen

Beta: Diệu Huyền

Chương 15

Lần này Bồi An không đem Giang Hoài chuyển đến ghế ngồi như lúc ở nhà Đào Ý Nhiên mà mở cửa xe phía sau, trực tiếp đem anh cùng xe lăn đẩy vào trong. Xe đã được cải tiến, không gian phía sau rất rộng rãi, ngoại trừ xe lăn của Giang Hoài vẫn còn chỗ cho hai người ngồi.

“Hay là cô ngồi ghế phía trước đi?” Giang Hoài hỏi cô, “Ngồi ghế trước sẽ thoải mái hơn.”

Cô lắc đầu, nhắc chân bước vào bên trong xe: “Không cần, tôi ngồi với anh, dọc đường có thể tán gẫu một chút mới không thấy buồn chán.”

Tuy nói như vậy nhưng biểu hiện của cô có chút khác thường, sau khi lên xe cũng không cùng Giang Hoài tán gẫu, ngược lại vẻ mặt có chút mơ màng, như người đang có tâm sự. Thỉnh thoảng Giang Hoài quay đầu nhìn cô, tuy ánh mắt có chút lo lắng nhưng cũng không hỏi cô có chuyện gì.

Bọn họ đều nhìn về phía ngoài cửa sổ, không khí trong xe trở nên yên tĩnh kì lạ. Vương Bồi An ngồi phía trước cảm thấy không khí có chút ngột ngạt, liền mở một bản nhạc giao hưởng lên.

Trong xe vang lên tiếng nước nhỏ xuống “tóc tóc”, cùng tiếng sóng biển rì rào, sau đó tiếng đàn piano chậm rãi vang lên. Tiếng nước và tiếng sóng vẫn vang lên quyện vào tiếng piano đều đều, mang đến cho người nghe cảm giác yên bình, thư thái.

“Hay quá” Bản nhạc kết thúc, Thư Tiểu cũng bị kéo về thực tại, cô vuốt vuốt mí mắt, xoay đầu hỏi Giang Hoài “Bài này tên gì vậy?”

“Nhớ không lắm hình như là “Tí tách”, cũng có người đem bài này phối lại thành “Vì Sao Rơi”. Đã từng có người...ý tôi là, người hộ lý trước kia khuyên tôi thỉnh thoảng nên nghe một chút nhạc giao hưởng để giúp cải thiện giấc ngủ, CD này cũng là cô ấy mua tặng tôi, lúc trước tôi rất hay nghe nó.”

“Có thật không?” Cô hỏi, “Ý tôi là...giấc ngủ ấy.”

Giang Hoài cười khổ một cái: “Có lúc.”

Cô như có điều suy nghĩ gập đầu, lặp lại một lần lời của anh: “Có lúc...”

CD đã bắt đầu phát một bài khác, vẫn là thể loại diễn tấu piano, bối cảnh vẫn là tiếng sóng biển rì rào. Xe cộ trong thành phố chậm chạp lướt qua, Thư Tiểu bỗng nhiên cảm giác mặc dù cô đang ngồi trong xe nhưng bản thân giống như đang lênh đênh giữa những con sóng biển. Một loại tâm tình thần thờ tràn ngập trong ngực cô, không nói nên lời.

Không biết qua bao lâu, cô chợt ý thức được một vấn đề: “Giang Hoài, hình như tôi còn chưa nói địa chỉ nhà cho anh thì phải?”

Đầu tiên vẻ mặt anh thoáng sững sờ, đợi sau khi lấy lại tinh thần lại có chút túng quẫn: “Xin lỗi, tối nay tôi có chút...”

Vương Bồi An nói: “Tôi mới là người có lỗi, vì tôi mãi lo lắng đến tâm tình của anh Giang nên quên mất việc hỏi địa chỉ nhà cô Lâm.”

“Anh cũng có tâm sự?” Mặt cô chuyển sang nhìn Giang Hoài, ngạc nhiên hỏi.

“Cũng?” Anh nhảy bèn nắm bắt từ mấu chốt.

Ánh đèn từ bên ngoài chiếu vào, ánh mắt anh lấp lánh như ngọc trai đen trong nước. Thư Tiểu cũng không che giấu, để mặc cho anh suy đoán.

Trong xe tiếng nhạc vẫn vang lên đều đều, nhất thời Giang Hoài không lên tiếng.

“Có muốn cùng đi uống một chén không?”/ “Bây giờ tôi không muốn về nhà, muốn đi đâu đó uống một chén.”

Dứt lời cả hai đều kinh ngạc nhìn đối phương, không khí ngột ngạt trong xe đã biến mất.

Nhưng lúc này Thư Tiểu lại cảm thấy hối hận vì lời mình vừa nói ra, cô cuống quýt nói: “Anh đưa tôi đến quán rượu là được rồi, tôi đi một mình không sao hết. Tôi nghĩ anh tốt nhất là không nên uống rượu.”

“Tại sao?!” Giọng Giang Hoài có chút lạnh, mang theo chút sầu não mơ hồ, “Bởi vì thân thể của tôi? Hazz, cô cũng biết rõ uống một hai chén rượu cũng không khiến tôi bước đi như bay được.”

“Nhưng mà...”

“Thật lâu không có uống rượu giải sầu rồi, nếu tối nay cô đồng ý đi cùng tôi, tôi sẽ rất cảm kích.” Anh nói.

Giọng Vương Bồi An lo lắng dò hỏi: “Anh Giang, cô Lâm nếu hai người muốn uống rượu, hay là chúng ta quay lại khách sạn Nguyệt Hà đi? Nơi đó điều kiện tốt, hơn nữa nếu anh Giang có cần gì thì cũng thuận tiện chiều cổ hơn một chút.”

“Đến Nguyệt Hà thì sao có thể vui vẻ được đây?” Giang Hoài cười như không cười, “Yên tâm đi, hiện tại điều tôi cần nhất chính là một ly rượu và một người bạn.” Anh nâng lông mi, con ngươi đen nhánh nhìn về phía Thư Tiểu.

Cô cũng lười phải nghĩ nhiều, tiện tay chỉ một quán bar mới mở bên đường, nói: “Vậy thì chúng ta vào đó đi.”

Giang Hoài cũng không có nhìn liền gật đầu nói: “Được”

Vương Bồi An đem xe lăn Giang Hoài xuống xe, vừa định cùng họ đi vào trong liền bị Giang Hoài ngăn lại

“Bồi An, tôi biết cậu không thích những nơi thế này, đối diện có quán ăn cậu đến đó ăn chút gì đi. Trong buổi tiệc cậu chỉ lo chăm sóc tôi không có ăn được bao nhiêu.”

Vương Bồi An nóng nảy đáp: “Không được, anh Giang! Tôi không yên tâm!”

“Đúng đó, để cậu ấy đi cùng anh cũng được mà.” Thư Tiểu cũng có chút lo lắng.

Nhưng Giang Hoài vẫn kiên quyết không đồng ý, anh nói: “Thư Tiểu, tôi có thể nhờ cô làm “tùy tùng duy nhất” bên cạnh tôi không? Chỉ lần này thôi, được không?”

Sau khi Vương Bồi An rời đi, anh có chút áy náy nhìn cô giải thích: “Thật ra thì, tôi không muốn Bồi An đi theo còn có một nguyên nhân khác, nếu cậu ấy đi cùng, đối với việc luôn được cậu ấy chiều cổ quan tâm, chỉ sợ tôi không có cách nào buông lỏng. Mà tôi...tôi nay không muốn cho mình quá nhiều trói buộc. Tôi hi vọng, tối nay — à không, chỉ cần một tiếng thôi, thứ duy nhất trói buộc tôi, chỉ có cái xe lăn này. Mong cô sẽ bỏ qua, tôi không phải cố ý làm tăng thêm gánh nặng cho cô.”

“Không sao.” Cô nói “Chỉ có hai chúng ta uống rượu tâm sự, tôi cũng thấy thoải mái hơn.”

Thư Tiểu vừa vào cửa, liền có chút hối hận. Không khí bên trong quán bar vô cùng nóng, người đến rất đông. Đây hẳn không phải nơi sạch sẽ gì, bởi giữa quán bar có một sàn nhảy trên sàn còn có ba bốn vũ công đang bày ra cái điệu nhảy nóng bỏng. Đường đi cũng không trống trải, xe lăn Giang Hoài chạy bằng điện khi di chuyển có chút khó khăn, Thư Tiểu cúi thấp người, nói bên tai anh nhưng âm nhạc quá lớn khiến anh không nghe rõ, cô phải lặp lại: “Giang Hoài, anh muốn uống ở đây thật sao? Hay chúng ta đến chỗ khác đi?”

Anh hỏi ngược lại: “Cô không thích?”

“Không phải, nhưng mà...tôi sợ anh cảm thấy quá ồn, hơn nữa nơi này có chút hỗn loạn.”

Giang Hoài vừa hé môi, còn chưa kịp nói gì, phía sau xe lăn liền bị một người đi tới đụng phải. Anh lập tức hướng đối phương nói tiếng “xin lỗi”, đối phương xì một tiếng, trong miệng lầm bầm một câu, rồi sải bước đi vào trong.

Mặc dù trong quán bar rất ồn, Thư Tiểu nghe không rõ người kia nói cái gì. Giọng anh ta cũng rất thấp nhưng nhìn khẩu hình miệng không khó để biết anh ta nói gì.

Anh ta nói: “Người như vậy mà còn tới quán bar!”

So với việc cố ý khiêu khích Giang Hoài thì giống như thuận miệng nói ra hơn. Nhưng việc vô ý tổn thương mới khiến người ta bị tổn thương nhiều hơn.

Về mặt Giang Hoài không có điểm gì khác thường, giống như đối với việc bị chế nhạo anh không có chút cảm giác nào. Nhưng mà Thư Tiểu nhanh chóng nhận ra sự thật không phải như vậy. Bởi đầu vai Giang Hoài run lên một cái sau đó nói với cô: “Nơi này tốt vô cùng, nhưng quan trọng là cô có muốn cùng một người tàn tật uống rượu hay không thôi.”

Tim Thư Tiểu co rút một cái. Cô không nhìn anh, chủ động cầm lấy tay vịn xe lăn, nói: “Tôi giúp anh đẩy xe lăn được không? Đường đi khá hẹp lại đông người, chạy bằng điện không tiện.”

“Nếu cô không mệt thì cứ việc——cám ơn.”

Cô đẩy Giang Hoài tìm một chỗ vắng người nhất mới ngồi xuống

“Tửu lượng của anh thế nào?”

Thời điểm lật xem menu, Thư Tiểu theo bản năng nhú mày một cái. Lý trí của cô đã trở lại hơn phân nửa, cảm thấy mang theo Giang Hoài đến quán bar này đúng là quyết định hết sức sai lầm. Thẳng thắn mà nói, cô rất vui vì được chiếu cố Giang Hoài, cũng không ngại anh bất tiện, nhưng mà, ngộ nhỡ anh uống say, những hậu quả xảy ra sau đó cô không chắc mình có thể ứng phó được.

“Trước kia thì tạm được.” Anh bình tĩnh nói, về mặt chân thành.

“ Bao lâu trước kia? ”

“Trước khi biến thành bộ dạng này.” Tay phải anh vỗ nhẹ nhẹ lên bắp đùi mình.

Là mười mấy năm trước ư? Nếu không phải vì sợ anh nhạy cảm phát hiện, cô cảm giác mình vừa rồi đã muốn trợn trắng mắt.

“Sau đó thì không uống rượu nữa?”

“Một hai ly xã giao vẫn phải có——bình thường đều là rượu vang.” Anh tiếp tục hỏi ngược lại, “Còn cô? Tửu lượng thế nào?”

“Tạm được.” Lời cô nói là thật. Cô uống rượu không nhiều, có điều tửu lượng hình như là do trời sinh.

Cuối cùng bọn họ gọi hai ly cocktail Negroni(*). Đợi phục vụ mang rượu lên, Thư Tiểu đem ống hút cắm vào ly cho Giang Hoài.

Tay phải Giang Hoài khẽ động, khủy tay đặt trên tay vịn xe lăn, mượn lực đẩy cơ thể hướng về phía trước cần lấy uống hút.

“Tôi thích vị cay thanh thuần của Negroni, lúc đi học ở học viện âm nhạc, những lúc hội tụ bạn bè đều uống thứ này——quả là khiến người ta hoài niệm.”

Thư Tiểu hớp một hớp, theo thói quen lắc lắc ly rượu trong tay nói: “Đó là vì rượu nguyên chất sau khi du nhập vào thị trường trong nước, nhiều nơi đã thêm bớt thành phần làm giảm bớt đi độ cay nồng của nó. Dù vậy tôi vẫn thích uống Negroni.”

“Cô thường xuyên đến những nơi thế này sao?”

“Không, càng lớn thì tôi lại càng thích yên tĩnh, cộng với công việc bận rộn, rất ít đến những nơi náo nhiệt.” Thư Tiểu nhếch môi cười “Những quán bar ồn ào như thế này lại càng không.”

“Tôi thì ngược lại.” Anh cười, đáy mắt thoáng chút âm đạm, “Lớn lên tôi thích đến những nơi náo nhiệt, giảm bớt công việc, nhiều khi muốn đến nơi nào đó uống rượu giải sầu. Chẳng qua là với tình huống hiện tại muốn đi đâu cũng sẽ rất phiền phức.”

“Rượu bia nhiều không tốt cho sức khỏe đâu.” Cô lại bày ra bộ dáng của bác sĩ phục hồi khuyên bảo anh.

“Tôi biết chứ.” Anh nói, sau đó cúi đầu hút một ngụm rượu rồi mới nói tiếp: “Mà quan trọng là dù có uống, nó cũng không thể khiến người ta quên đi sầu não.”

Cô lẩm bẩm nói: “Trừ khi anh uống say như chết, uống đến bất tỉnh nhân sự, thì mới không nhớ đến những thứ phiền não, đúng không?”

“Nếu tôi làm vậy thì người cực khổ chính là Bồi An, dì Liên, còn có mẹ tôi...Tôi không thể ích kỷ như vậy được.”

“Anh đừng nói như thể anh sống trên đời này mọi thứ đều là vì cảm nhận của người khác!”

“Nếu như không phải vì bọn họ, tôi không ngại ngày ngày đem mình chuốc say.” Anh nghiêm túc nói.

“Trời ạ, tôi chỉ định cùng anh uống một hai ly thôi, đâu có nói là sẽ uống say.” Thư Tiểu hơi lớn tiếng nói

“Yên tâm, tôi tự biết tiết chế.” Giang Hoài hơi nheo mắt, nhẹ nhàng nói, “Tôi chỉ cần chút men rượu hỗ trợ giấc ngủ thôi. Cô không thấy so với thuốc ngủ thì rượu ít tổn hại tới sức khỏe hơn sao?”

“Anh cảm thấy đêm nay sẽ mất ngủ?”

“Chắc chắn sẽ mất ngủ.”

“Vậy sao anh không thử phương pháp nghe nhạc thư giãn đi? CD trên xe anh lúc này cũng không tệ...” Giọng cô không quá chắc chắn bổ sung một câu, “Không chừng nó sẽ hữu dụng.”

Giang Hoài đem cơ thể dựa vào lưng ghế, một cảm giác mệt mỏi tràn ra từ sâu thẳm tâm can, qua một hồi lâu, anh nói: “Những bản nhạc đó...càng nghe chỉ càng khiến tôi mất ngủ.”

“Tại sao?” Cô cũng không phải tò mò muốn biết lý do, chỉ là theo phản xạ mà nói ra thôi.

Anh nói: “Lúc trên ngồi xe, tôi từng đề cập qua, người tặng tôi CD đó chính là người hộ lý trước kia từng chăm sóc tôi, cô nhớ không?”

Cô suy nghĩ vài giây rồi gật đầu.

Anh cắn cắn môi dưới, mí mắt nháy nháy vài cái giống như không muốn tiếp tục đề cập đến vấn đề này, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: “Một năm trước tôi chứng kiến cô ấy mặc váy cưới gả cho bạn thân của tôi, tới nay tôi lại đến tham dự tiệc mừng đầy tháng con của bọn họ. Tôi...”

Ánh mắt của Giang Hoài đã bán đứng anh, không đợi anh nói tiếp, cô liền nói: “Anh yêu cô ấy? Anh không muốn cô ấy lấy người bạn đó?”

“Tôi yêu cô ấy từ rất lâu rồi,” Anh cúi đầu, tay phải bao trùm lấy tay trái của chính mình, ngón tay cái khẽ động, “Nhưng đến khi cô ấy yêu người khác, tôi mới dám thổ lộ lòng mình. Nhưng mà, đã quá muộn —— Aizz, thẳng thắn mà nói thì việc thổ lộ sớm hay muộn vốn không phải vấn đề, thật ra lúc đó tôi không định sẽ thổ lộ với cô ấy, chỉ là...tôi không khống chế được tình cảm của mình. Thời điểm cô ấy làm đám cưới, không biết tại sao tôi lại không thấy quá đau khổ, ngược lại có cảm giác giống như trút được gánh nặng. Trong lòng suy nghĩ, cuối cùng cô ấy sẽ không cần lo lắng cho tôi, không cần vì tôi mà cảm thấy đau khổ, huống chi người cô ấy lấy lại chính là người tôi tin tưởng nhất, tôi thật lòng chúc phúc cho bọn họ.”

“Nhưng mà hôm nay, nhìn một nhà ba người vui vẻ bên nhau, trong lòng tôi lại cảm thấy rất khó chịu...Thư Tiểu, tôi biết mình không nên có tâm tư đó, nhưng mà hết lần này đến lần khác tôi không thể khống chế được việc nó xâm chiếm tâm trí mình...”

16. Chương 16

Edit: Sen

Beta: Diệu Huyền

“Xem ra, tối nay chúng ta nhất định là một đôi bạn rượu hợp cạ rồi.” Thư Tiểu giờ ly rượu lên cùng vào ly của Giang Hoài một cái. Khi ly thủy tinh va chạm nhau, phát ra tiếng “đình” thanh thúy.

“Trong chuyện tình cảm anh không cần xem mình là kẻ khác người. Lòng ghen tị và ham muốn chiếm đoạt không phải chỉ mình anh mới có. Anh cho rằng mình tàn tật thì không xứng đáng có được tình yêu? Chỉ người tút khỏe mạnh mới có thể yêu? Không phải vậy! Tình yêu vốn không có nguyên tắc! Giang Hoài à, không phải chỉ mình anh khóc khi thất tình! Cũng không phải chỉ mình anh cảm thấy ganh tị khi thấy người mình yêu hạnh phúc! Trước mặt anh cũng có một người giống như anh: Dù bên ngoài chân thành

chúc cho bọn họ hạnh phúc viên mãn nhưng thật tâm tôi lại cảm thấy đây chính là ngày tồi tệ nhất cuộc đời mình.”

Rất nhanh sau đó Thư Tiểu liền xác định một chuyện: “Ngày tồi tệ nhất đời mình” vẫn còn chưa có kết thúc.

Có hai gã đàn ông uống rượu say khướt lần la đến bàn của Giang Hoài và Thư Tiểu, một gã trong số đó để ria mép, thoạt nhìn có chút lớn tuổi, gã chống một tay xuống bàn, dùng giọng nói dõng dạc nói với Thư Tiểu:

“Ôi, em gái, hình như anh vừa nghe em nói mình đã có một ngày tồi tệ đúng không?” Hắn nắc lên một cái rồi liếc mắt nhìn Giang Hoài, “Anh thấy em ngồi uống rượu thế này cũng không có ý nghĩa gì, chẳng thà chúng ta ra nhảy đi.”

Mặc dù giữa hai người cách một khoảng cách, nhưng Thư Tiểu vẫn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc phả ra từ miệng người đàn ông. Cô cũng không muốn chọc giận hắn làm gì, chẳng qua là muốn tính kế thoát thân, gã đã lần la đến định cầm lấy tay áo của cô ——Thời điểm vào quán bar, cảm thấy nơi này quá hỗn loạn lại cộng thêm lễ phục của cô quá nổi bật nên Giang Hoài kiên quyết bắt cô mặc thêm áo khoác của anh. Thư Tiểu nhú mày, theo bản năng đứng dậy tránh khỏi tay người đàn ông.

Hắn bắt huyệt cũng không nổi giận, chẳng qua là trên mặt cười như không cười, giọng nói giễu cợt nhìn về phía Giang Hoài, cố ý khiêu khích anh: “Anh mời em, người ngồi đối diện kia sẽ không phản đối chứ?”

Gã còn lại ngay lập tức nhảy vào, cợt nhả nói: “Phản đối gì chứ! Hai anh em chúng ta chẳng qua chỉ mượn cô ấy đi nhảy một bản, nếu anh ta cũng muốn nhảy thì không thành vấn đề——đợi lượt sau là được.”

Sau đó hai người đều cười ầm lên.

Giang Hoài vẫn ngồi thẳng tắp, không nhìn người đàn ông một cái, bình tĩnh nói: “Chỉ cần cô ấy đồng ý, tôi không có ý kiến.”

Thư Tiểu cân nhắc tình thế trước mắt: Hai tên sâu rượu với một cô gái yếu đuối cộng thêm Giang Hoài hành động bất tiện. Cô có thể chọn cách chống đối, nhưng ngộ nhỡ xảy ra tranh chấp cãi vã với mấy tên say xỉn này cũng sẽ rất khó coi. Nếu như nghiêm trọng phải gọi tới bảo an thì cô và Giang Hoài cũng sẽ là bên chịu thua thiệt. Một mình cô thì sao cũng được, nhưng hiện tại bên cạnh còn có Giang Hoài, cho dù đối phương không động tay động chân mà dùng lời lẽ khó nghe cũng đủ dă kích đến tự ái của Giang Hoài. Ở đây nhiều người như vậy, chắc hai tên kia sẽ không dám làm gì cô, thôi thì trước mắt cứ thuận theo bọn chúng, nhảy một bài, nếu nhịn có thể êm chuyện thì cô chịu thiệt một chút cũng không sao.

Nghĩ tới đây, cô liền nói: “Được rồi, tôi sẽ cùng các người nhảy một bài, nhưng mà lát nữa tôi thật sự có chuyện phải đi, mong hai người thông cảm.”

Đối phương cười ha hả, đưa tay muốn cầm lấy tay cô, Thư Tiểu trong lòng chán ghét đưa tay ra sau lưng.

“Rõ ràng cô không thích, tại sao phải đi theo bọn họ?”

Yết hầu Giang Hoài chuyển động, vẻ mặt giận dữ đến ửng đỏ, ánh mắt thẳng tắp nhìn Thư Tiểu, cô dường như có thể thấy hai ngọn lửa tóe lên trong mắt anh. Sau đó giọng nói anh trở nên lạnh lẽo như băng: “Nhảy nhót thì tâm trạng nên vui vẻ mới phải, đằng này cô lại bắt đầu đi theo bọn họ. Nếu đã không thích thì tại sao còn miễn cưỡng bản thân? Hay tại vì hôm nay cô đi cùng một người tàn tật? Cô sợ tôi sẽ cảm thấy bị tổn thương nên thà để mình chịu thiệt? Thư Tiểu, cô đã nói với tôi nhiều đạo lý như vậy, dùng lời đẹp để an ủi tôi, để cho tôi cảm thấy mình không đến nỗi là một thứ bỏ đi, bây giờ nhìn lại, là tôi tự đánh giá cao mình, tôi trong lòng cô thực chất chỉ là một kẻ yếu đuối, sự tồn tại của tôi chỉ có thể trở thành gánh nặng cho người khác!”

Thư Tiểu muốn phản bác, như cô không tìm được lý do nào nào để biện minh cho chính mình, bởi vì, lời Giang Hoài nói, phần lớn đều đánh trúng những lo lắng trong lòng cô.

Giang Hoài nhìn lướt qua hai gã đàn ông, giọng nói lãnh đạm nhưng lộ ra sự quật cường mạnh mẽ: “Tôi hôm nay dù có bị các người đánh thành một đồng bùn nhão, cũng sẽ không làm trái với lương tâm của mình, trơ mắt nhìn các người tổn hại đến cô gái này.”

Thư Tiểu ngây ngẩn cả người, cô nhìn Giang Hoài, khoe miệng anh hơi cong bộc lộ sự dứt khoát, đáy mắt có chút ưu thương nhưng sắc bén kiên cường, làm cho lòng cô vừa đau vừa rung động. Cô muốn xin lỗi anh, nhưng cuối cùng chỉ dùng mu bàn tay cọ cọ sau lưng anh. Anh nhìn cô khẽ gật đầu, ánh mắt như hiểu rõ.

Sau đó, cô nghe Giang Hoài lên giọng hỏi: “Thư Tiểu, bây giờ, hãy nói cho bọn họ biết, cô có muốn nhảy cùng bọn họ không?”

Cô bất chấp tất cả! Cô như chém đinh chặt sắt nhìn hai gã đàn ông kia, nói một cách rõ ràng: “Xin lỗi, tôi không muốn nhảy.”

Vẻ mặt lạnh lẽo của Giang Hoài rốt cục cũng tan ra, thậm chí khoe miệng anh còn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Thật ra thì Thư Tiểu đã lo lắng sẽ phát sinh tình huống, thậm chí cô còn lén đưa tay vào túi xách cầm điện thoại, nếu cần liền có thể gọi ngay cho cảnh sát. Cô cũng không muốn mọi chuyện sẽ phát triển giống như lời Giang Hoài nói — nếu anh vì cô, không thể làm trái lương tâm của mình, thì cô làm sao có thể trở mặt nhìn anh bị bọn họ đánh? Cũng may, hai gã đàn ông kia tuy uống say nhưng cũng không hẳn là bọn du côn thật sự, không vì Giang Hoài ngăn cản bọn họ nhảy cùng cô mà kiếm chuyện gây hấn. Nhưng bọn họ cũng không rời đi liền mà thì thầm to nhỏ gì đó với đối phương

Rất nhanh bọn họ đã đưa ra “kết luận”. Gã trung niên nói: “Mày muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân đứng không? Được, bọn tao sẽ cho mày toại nguyện! Đánh thắng một thằng què thì có vẻ vang? Người ngoài nhìn vào còn cho là bọn tao đang bắt nạt mày! Bọn tao cũng sẽ không làm khó mày, kêu phục vụ mang mười chai bia tới, nếu mày uống hết, bọn tao liền phục mày, mày mang cô ta đi đâu thì tùy, bọn tao sẽ không ngăn cản!”

Giang Hoài mặt không biến sắc đáp một tiếng: “Được”

Lời anh vẫn chưa dứt Thư Tiểu đã vỗ bàn một cái, cô bước tới cạnh Giang Hoài, trợn mắt nói: “Giang Hoài, anh điên hả? Không cần phải làm như thế! Nếu quả thật muốn đi, chúng ta còn sợ không đi được sao?”

“Liên quan gì chứ?” Giang Hoài bình tĩnh nhìn cô, “Chúng ta vốn dĩ là đến đây uống rượu, không phải sao? Cũng lâu rồi tôi chưa uống bia, làm mấy chai nhuận hầu cũng tốt lắm.”

Gã đàn ông trung niên nháy mắt với tên còn lại, đối phương nhanh chóng tới quầy bar kêu phục vụ đem tới một kết mười hai chai bia.

“Này, tao nói trước, mày đừng có mà cật lực.” Gã trung niên đối diện với Giang Hoài dùng ánh mắt “Cư cao lâm hạ”(*) nhìn anh, giả vờ khuyên, “Tao nói cho mày biết, quán bar này không có WC cho người tàn tật đâu, nếu lát nữa mày tè ra quần, đừng trách tao không nhắc nhở mày trước!”

(*): cư cao lâm hạ: trên cao nhìn xuống

Vấn đề tàn khốc nhất đã bị gã trung niên vạch trần, Thư Tiểu cắn môi, rất muốn khuyên Giang Hoài dừng lại, nhưng giờ phút này bọn họ đã leo lên lưng cọp rồi, Giang Hoài tuyệt đối sẽ không chịu nhún nhường lùi bước.

Cô nghe Giang Hoài cười khan hai tiếng, dùng giọng điệu hết sức nhẹ nhàng nói: “Ha, điều đó rất có thể sẽ xảy ra. Nếu quả thật xảy ra loại tình huống này, làm dơ mắt các người, ngạt mũi các người, thì thông cảm mà bỏ qua!”

Thư Tiểu không ngờ anh lại nói ra những lời này, trong lòng vừa cảm thấy khổ sở vừa cảm thấy bội phục.

Cô biết rõ anh rất dễ tâm đến vấn đề này, là một người đàn ông trưởng thành nhưng những việc cơ bản thường ngày anh đều cần đến sự giúp đỡ của người khác, không gian riêng cho mình rất ít, nhất là việc bài tiết, cho dù anh có luyện tập thói quen khống chế bàng quang thành thạo đến đâu thì cũng không thể tự mình đi vệ sinh, hơn nữa nhà vệ sinh bên ngoài không có thiết bị hỗ trợ. Nhưng mà, sự kiêu ngạo của anh còn cao hơn cả tự ái, vì cô anh chấp nhận bại lộ sự thiếu sót của bản thân dùng nó để đánh trả những kẻ chế nhạo anh! Anh thật sự rất rất giỏi!

Hai gã đàn ông dường như bị lời Giang Hoài hù dọa, trong khoảnh khắc đưa tay lên sờ mũi mình, không người nào trả lời anh.

Giang Hoài nói với phục vụ: “Phiền anh khui nắp bia ra giùm tôi.”

Người phục vụ làm theo lời anh. Giang Hoài nghiêng mặt nhìn Thư Tiểu nói: “Cô giúp tôi đổ bia ra cái ly kia được không? Chai cao quá, sợ ống hút hút không tới.”

Cô không nói gì, cầm lấy chai bia đổ vào ly cho anh——chuyện đã tới nước này cô quyết định sẽ cùng anh điên cuồng một bữa vậy.

Giang Hoài uống không nhanh, nhưng anh cắn chặt ống hút, cứ thế uống hết chai này đến chai khác.

Thời điểm anh uống đến chai thứ bảy, hai gã đàn ông kia đã có chút không kềm được. Một mặt đường như đã tỉnh rượu một chút, mặt khác lại cảm thấy nháo như vậy có chút vô vị, lảm bảm một hồi liền rời đi.

“Bọn họ đi hết rồi! Giang Hoài! Anh đừng uống nữa!” Thư Tiểu lập tức rút ống hút ra khỏi miệng Giang Hoài cũng đem cái ly bỏ ra chỗ khác. Anh thở hổn hển thành tiếng, tay phải ôm lấy bụng mình, môi có chút run rẩy. Nhìn gò má anh đỏ ửng, cảm xúc cô kìm chế bấy giờ lập tức bùng phát, cô che miệng, không giấu được nước mắt sắp sửa trào ra.

“Tôi, tôi chỉ có thể vì cô làm được thế này!” Hô hấp của Giang Hoài vẫn dồn dập như trước, “Thật xin lỗi, tôi không đủ tin tưởng để cho cô dựa vào, hại cô vì tôi mà lo lắng, còn suýt nữa để cho cô chịu thiệt! Tôi biết bản thân mình vô dụng! Nhưng tôi không thể nhịn được, tôi...” Anh bắt đầu ho khan “Cuối cùng vẫn để cô phải lo lắng?”

Cô biết, anh tổn thương tùy sống ở vị trí cao, nói chuyện quá nhiều hoặc quá nhanh sẽ rất dễ bị nước bọt của mình làm sặc, huống chi, anh vừa uống nhiều bia như vậy, đối với người bình thường thì bảy chai bia không tính là gì, nhưng với Giang Hoài nó mang lại nhiều hậu quả khó mà lường trước được.

“Đừng nói nữa.” Cô ngồi xổm người xuống, lấy áo khoác đắp lên người anh, rồi điều chỉnh vị trí tay anh đè lên trên áo khoác: “Anh cần nghỉ ngơi, chúng ta về trước hãy nói.”

Giang Hoài vừa mới gật đầu, cổ lại đột nhiên ngưỡng về phía sau, vẻ mặt trở nên hung tợn, dù anh đã cắn chặt môi dưới nhưng cô vẫn nghe được âm thanh anh rít lên vì đau đớn: “A!”

Chiếc áo đắp trên người Giang Hoài bắt đầu tuột xuống, tuy tay phải anh túm được một góc nhỏ nhưng chiếc áo vẫn rơi xuống đất.

Sau đó, Thư Tiểu nhìn thấy hai chân anh co giật không ngừng. Mặc dù có mang nẹp cố định nhưng hai chân vẫn run rẩy lợi hại! Cô tự trấn an mình không được hoảng, cô không chỉ là bạn Giang Hoài mà còn là một bác sĩ, cô cần phải tỉnh táo để giúp anh vượt qua cơn đau này. Cô lập tức cởi nẹp cố định, tháo giày da, đem chân trái anh kéo thẳng, cầm lấy bàn chân bắt đầu xoay xoay khớp xương, đợi chân trái có chuyển biến tốt thì lại nâng tiếp chân phải của anh lên lặp lại động tác.

Anh đau đớn, không nhịn được hô nhỏ, cô biết khi bị co rút thì sẽ đau đến chết đi sống lại, nhưng cô cũng chỉ có thể vừa khuyên anh cố chịu đựng, vừa nỗ lực kéo thẳng đầu gối anh xoa bóp các khớp xương.

Lát sau, anh dường như có chuyển biến tốt, nhưng hai lòng bàn chân mỗi giây vẫn khê giật một hai lần. Thư Tiểu mặt kệ hình tượng của mình, cô gần như quỳ trên mặt đất xoa bóp cho anh. Lúc này chỉ cảm thấy sau lưng ướt một mảng, vừa mệt vừa nóng.

Nhưng mà cái thân thể này đâu có dễ dàng mà buông tha cho Giang Hoài. Sắc mặt anh càng thêm trắng bệch, tay phải bắt lấy cầm điều khiển, thay đổi phương hướng xe lăn. Hai chân anh không biết từ lúc nào đã rơi khỏi bàn đạp, sau khi tháo nẹp cố định thì vô lực rũ xuống, bị anh kéo lê trên đất mà không hay biết.

Thư Tiểu vội vàng từ dưới đất bò dậy gọi anh, nhưng anh không để ý tới cô, vẫn như cũ điều khiển xe lăn chạy về phía cửa quán bar.

Sau đó, cô nhìn thấy rất nhiều người nhìn anh kinh ngạc, né tránh anh, có người còn dùng ánh mắt chán ghét nhìn anh, cô xông lên phía trước nắm lấy tay cầm sau xe lăn.

“Giang Hoài, anh chờ tôi với!” Cô vừa tức vừa vội, đi vòng qua trước người anh, chặn lại không cho anh đi tiếp.

Sau đó, cô ngậm miệng.

Tay phải anh từ trên cần điều khiển tụt xuống, vô lực rũ xuống bên cạnh bánh xe. Anh không đi tiếp nữa, trong nháy mắt như người bị nguyên rửa, toàn thân hóa đá.

Cô không có dư thời gian để mà đau lòng, cô còn có chuyện cấp bách hơi cần phải làm! Thư Tiểu nhanh chóng chạy về chỗ hai người ngồi lúc nãy, nhặt lên áo khoác anh làm rơi, cẩn thận đắp lên chân anh, mặc dù vậy, cũng không cách nào giấu đi ống quần bị ướt sũng kia.

Đẩy xe lăn Giang Hoài, Thư Tiểu dự định đưa anh ra khỏi quán bar ồn ào này, nhưng nửa đường lại bị phục vụ chặn lại đòi tính tiền.

Giang Hoài ha hả một tiếng, giống như nghe được cái gì rất buồn cười, nhưng sự thê lương trong đáy mắt đã bán đứng tâm tình anh lúc này. Thư Tiểu không muốn anh ở lại nơi này thêm một giây nào nữa vội vàng mở túi xách lấy ví tiền. Giang Hoài nghiêm mặt nói: “Mặc dù buổi tối này trải qua không vui vẻ gì, nhưng tôi cũng không thể mất mặt đến nỗi để một cô gái thay mình trả tiền rượu. Ví của tôi để trong túi áo khoác.” Thư Tiểu cũng không khách sáo nữa, cô ngồi xuống lấy ví trong túi áo khoác, cẩn thận không làm lộ ra sự nhếch nhác của anh.

“Rất xin lỗi, hiện tại áo khoác của tôi rất dơ bẩn, không thể cho cô mượn được.” Đây là câu nói đầu tiên của Giang Hoài sau khi cả hai rời khỏi quán bar.

“Anh câm miệng!” Thư Tiểu giống như ngồi trên đồng lửa. Cô biết so với cô tâm trạng của anh còn tồi tệ hơn nhiều, rất cần được an ủi nhưng không hiểu sao vừa nghe anh nói câu này cô lập tức bốc hỏa “Đừng nói những thứ không đâu nữa, mau gọi cho Bồi An tới đón chúng ta đi.” Xe của Bồi An không còn đỗ trước cửa quán bar nữa.

“Cô lấy giùm tôi điện thoại trong túi áo được không?” Trái ngược với dáng vẻ “hồ báo” của cô Giang Hoài vẫn dùng giọng điệu “nhẫn nhục chịu đựng”, “Tìm được chưa? Tìm trong danh bạ tên “Bồi An” bảo cậu ấy lái xe tới.”

Thư Tiểu bấm điện thoại gọi cho Bồi An, chưa đầy hai phút cậu ta đã lái xe tới.

Vương Bồi An rất nhanh phát hiện tâm trạng Giang Hoài không tốt lại nhận được ánh mắt ra hiệu của Thư Tiểu đang đứng sau lưng anh, cậu ta không hỏi gì chỉ nhanh nhẹn mở cửa xe, đem Giang Hoài cùng xe lăn đẩy vào trong xe.

“Xin lỗi anh Giang, lúc nãy cảnh sát giao thông đi tuần tra nên tôi phải lái xe tới bãi đỗ xe đằng kia.” Bồi An ngồi ở ghế lái ảo não giải thích.

“Không sao.” Giang Hoài nói, “Chúng tôi cũng vừa mới ra.”

“Chúng ta đưa cô Lâm về nhà trước sao?”

“Dĩ nhiên.”

“Không không,” Thư Tiểu lắc đầu, “Hiện giờ tôi không vội, chúng ta nên về nhà anh trước.”

Giang Hoài cười khổ một cái: “Dù gì tôi cũng biến thành bộ dạng này rồi, về sớm hay muộn cũng đâu có gì khác biệt.”

“Gần đây anh có thường bị như vậy không?” Bệnh nghề nghiệp của cô lại tới.

“Không có. Một năm qua luyện tập không chế khá tốt, số lần co rút cũng không nhiều. Tôi phải thừa nhận bản thân đã cứng mạnh, vốn không thể một lúc uống nhiều như vậy.”

Thư Tiểu có chút tự trách, mặc dù cô không đồng tình với cách làm của Giang Hoài, nhưng anh cũng vì cô nên mới ra mặt, liền trong lòng cảm thấy rất khó chịu: “Giang Hoài, đều tại tôi để cho anh chịu khổ.”

“Không liên quan đến cô, cái giá của việc buông thả vốn rất cao không phải sao?” Anh hắng giọng, cố nói chuyện một cách thoải mái, sau đó lại hỏi địa chỉ nhà Thư Tiểu.

Thư Tiểu biết tính anh cố chấp, cũng không kiên trì nữa, sau khi nói cho anh địa chỉ nhà, cô rất tự nhiên đưa tay về phía anh giúp anh chỉnh lại áo khoác đắp trên người.

Vai Giang Hoài khẽ rút một cái, tay phải khấn trương nắm lấy áo khoác, cả thân thể thoáng nghiêng về bên phải một chút, dường như tận lực tránh né tay cô.

Dĩ nhiên là không thành công. Anh thở dài một tiếng rồi nặng nề nói câu “Cảm ơn.”

Xe chạy chưa tới ba phút, chân Giang Hoài lại bắt đầu co rút. So với lúc ở quán bar, lần này co rút còn kịch liệt hơn. Miệng anh vì không có cách khống chế, nước miếng theo khước miệng rỉ ra. Sau đó, anh bắt đầu nôn, vừa sặc ho vừa nôn liên tục.

Vương Bồi An hốt hoảng cho xe dừng lại bên đường. Thư Tiểu nhào về phía Giang Hoài, định xoa bóp giúp anh, liền bị anh gắc sức ngăn cản: “Đừng...đừng qua đây! Tôi sợ tôi không nhịn được....Ách!” Anh lại một lần nữa cảm thấy ghê tởm chính mình.

“Có túi ni lông không?” Thư Tiểu không tránh anh, quay đầu hỏi Bồi An.

Bồi An luống cuống tay chân, tìm túi ni lông đưa cho Thư Tiểu. Cô cầm túi ni lông để phía dưới miệng Giang Hoài, anh hoảng hốt, tay phải đưa lên ngăn cản tay cô. Cô biết anh lo ngại điều gì, ngắc đầu dịu dàng nói: “Là bệnh nhân thì không cần cảm thấy xấu hổ về bệnh tình của mình. Hiện tại, anh nên dẹp lòng tự ái sang một bên, tập trung chiếu cố bản thân cho tốt được không?”

Mặt anh đỏ ngầu, dường như có rất nhiều lời muốn nói nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống——anh lại bắt đầu nôn.

Thư Tiểu cột túi ni lông hai vòng cổ định một quai trên tay vịn xe lăn: “Tay phải anh có thể kéo cái túi được không?”

Anh cố hết sức gật đầu một cái, để mặt cho cô lấy quai túi còn lại đeo vào cổ tay anh.

Không khí trong buồng xe rất khó ngửi. Nhưng về mặt Thư Tiểu không khó chịu chút nào, cô ngồi trước mặt Giang Hoài, cẩn thận xoa bóp chân cho anh.

“Anh Giang, anh dạng này mà về nhà, tôi làm sao ăn nói với mẹ anh đây!” Bồi An mặt như đưa đám nói.

Thư Tiểu hỏi: “Từ đây về nhà Giang Hoài còn xa không?”

“Cũng khá xa! Hay là chúng ta đến bệnh viện đi? Gần đây hình như có một bệnh viện.”

“Không! Đi!” Giọng nói Giang Hoài suy yếu nhưng rất kiên quyết.

Thư Tiểu nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, trong lòng liền quyết định, cô nói với Bồi An: “Queo vào giao lộ kia chính là nhà tôi. Đưa Giang Hoài đến nhà tôi trước đi.”

Giang Hoài vừa bớt nôn một chút, còn chưa kịp thở đã vội vàng ngăn cản: “Bồi An, không thể làm phiền cô ấy thêm nữa, trở về! Đưa tôi về nhà!”

Thư Tiểu nói: “Anh có chắc mình sẽ chịu đựng được ba mươi phút ngồi xe lắc lư không? Tôi thấy Bồi An nói rất đúng, anh cứ như vậy mà trở về nếu bị mẹ anh bắt gặp mới là hỏng bét! Chẳng lẽ anh nhẫn tâm để cho mẹ anh đang bệnh còn phải lo lắng cho anh?”

Cơn co rút lúc này lại ập tới khiến Giang Hoài không nói nên lời, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, trong miệng phát ra tiếng “ư...ư” hết sức đè nén. Đôi chân vô lực kia lại bắt đầu run rẩy không ngừng, lòng bàn chân căng cứng nhếch lên.

Lúc này Thư Tiểu mới sức nhớ giày của Giang Hoài còn để ở quán bar. Cô nhìn ngón chân anh co rút dưới lớp tất mỏng, trong lòng vừa đau vừa loạn, nhất thời đem những kiến thức chuyên nghiệp gì đó vứt hết ra sau đầu, theo bản năng nâng bàn chân anh lên, ôm chúng vào ngực.

“Thư Tiểu, không được!” Giọng nói của anh hoảng loạn cấp bách, “Đừng đụng vào chân tôi, trên người tôi bẩn như vậy, có lẽ ngay cả ống quần cũng...”

Cô lắc đầu, xốc lại tinh thần, trên môi lại nặn ra một nụ cười, dùng giọng điệu “xỏ lá” nói với anh: “Trừ phi anh đến nhà tôi, bằng không đừng hòng tôi thả ra.”

17. Chương 17

Bồi An đẩy xe lăn Giang Hoài lên sườn dốc, Thư Tiểu đi phía trước, cô ấn mặt khẩu rồi mở cổng. Ôn trời, Giang Hoài cuối cùng cũng bị cô “uy hiếp”, anh đồng ý theo cô về nhà nghỉ tạm một lát rồi mới về biệt thự Giang gia. Thư Tiểu phát hiện, mặc dù anh có mang nẹp cổ định trên người nhưng cũng không ngồi vững, cả người vô lực giống như con bướm trắng ướt sũng nước mưa.

Bướm?! Cô cười lắc đầu, cô bị gì rồi mà lại so sánh anh với con bướm chứ. Bướm bướm có cánh, sẽ bay lượn tự do, mà người đàn ông trước mặt này e rằng cả đời này cũng không thể đi được. Anh gầy như vậy, tiểu tụy như vậy thậm chí còn có chút nhếch nhác, nhưng mà, không biết tại sao, cho dù bộ dạng của anh khó coi như thế nào thì vẫn toát lên một loại khí chất nho nhã thanh đậm. Một thân thể khiếm khuyết không trọn vẹn hợp với nội tâm và khí chất cao quý mê người này tạo nên sự tương phản mãnh liệt khiến Thư Tiểu cảm thấy vô cùng tiếc hận thay cho anh.

Thang máy dừng lại ở lầu mười. Thư Tiểu nhường đường để xe lăn Giang Hoài đi phía trước, cô lấy chìa khóa trong túi xách. Vừa mở cửa vừa không quên trấn an Giang Hoài: “Chúng ta về đến nhà rồi, anh vào nghỉ ngơi một lát cho đỡ mệt.”

Cô ngăn người, ý thức được lời vừa rồi của mình có hơi tự nhiên quá mức, giống như đang nói chuyện với người nhà vậy. Thật ra cô biết, Giang Hoài đối với quyết định đến nhà cô nghỉ tạm vẫn có chút chống đối. Anh lo ngại điều gì cô cũng biết rõ. Vì vậy cô nói: “Bồi An, cậu mau đưa Giang Hoài vào trong đi, tôi vào phòng tắm chuẩn bị nước nóng, lát nữa phiền cậu giúp anh ấy tắm rửa một chút.”

Giọng Giang Hoài rất nhỏ, nhưng ánh mắt lại rất chăm chú nhìn cô: “Không cần phiền phức vậy đâu, tôi...ngồi nghỉ một lát rồi đi ngay.”

Bồi An cũng có chút khó xử nhìn Thư Tiểu: “Cô Lâm, ở đây không có bồn tắm chuyên dụng e là rất khó tắm rửa. Hơn nữa, cũng không có quần áo sạch cho anh Giang thay.”

Vấn đề Bồi An vừa nói Thư Tiểu đã sớm nghĩ ra biện pháp giải quyết: “Tôi biết, giờ tôi sẽ vào phòng pha một chậu nước, anh giúp Giang Hoài lau người một chút cũng được. Còn về quần áo, ngại quá, ở đây chỉ có đồ nữ nhưng mà áo choàng tắm của tôi vừa rộng vừa dài anh ấy có thể mặc tạm. Một lát, cậu giúp Giang Hoài lau xong nếu anh ấy thấy khỏe thì hai người cứ về, còn nếu thấy không thoải mái cứ để anh ấy ngủ lại đây một đêm, không sao cả. Sáng mai, cậu đến đón Giang Hoài thuận tiện đem quần áo và đồ dùng cần thiết cho anh ấy luôn.”

Giang Hoài nhìn cô, ho khan mấy tiếng. Không khó để nhận ra trong mắt anh bây giờ tràn ngập ý tứ “phản đối”, chẳng qua là vì quá mệt mỏi nên không còn sức để nói ra thôi. Cô ngồi xổm trước mặt anh nói: “Giang Hoài, tin tôi đi, trước mắt đây là biện pháp tốt nhất, anh không có làm phiền tôi cái gì cả. Nhìn xem, tôi cũng đâu có giúp anh làm cái gì đâu! Đều là Bồi An giúp anh! Anh thuê cậu ấy làm hộ lý tôi tin chắc anh chưa từng bạc đãi cậu ấy, mà cậu ấy cũng rất hết lòng chiếu cố anh, đúng không?” Cô lại ngẩng đầu lên nhìn Bồi An chớp mắt vài cái, “Bồi An, cậu nói xem, có đúng phải vậy không?”

Bồi An vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy, anh Giang! Tôi không thể lấy không tiền của anh được!”

Giang Hoài chỉ biết thở dài một tiếng, anh gật đầu coi như ngầm đồng ý với bọn họ. Nhưng khi xe lăn từ phòng khách đi đến cửa phòng ngủ anh lại bảo Bồi An dừng lại,

“Sao vậy?” Thư Tiểu trong đầu tưởng anh lại đổi ý, định nổi giận mắng anh tại sao cứ phải vì người khác mà tự làm khổ mình.

“Khoan vào đã.” giọng anh lí nhí như tiếng muỗi kêu, “Cô đi tắm trước đi, quần áo trên người cô lúc này bị tôi làm bẩn...” Anh xấu hổ đỏ mặt, cúi thấp đầu.

Thư Tiểu nghe lời anh, vào tắm trước rồi thay bộ quần áo ở nhà, thuận tiện chuẩn bị nước nóng rồi mới đi ra kêu Giang Hoài và Bồi An vào.

“Tôi vào bếp đun chút nước.” Cô đi hai bước liền dừng lại, trong lòng cảm thấy không yên tâm: “Bồi An, một mình cậu có được không? Hay là để tôi giúp một tay...”

Bồi An chưa kịp mở miệng thì đã bị Giang Hoài cướp lời: “Không cần”

Cô thật hết cách với tính cố chấp của anh, chỉ đành nói thêm: “Áo choàng tôi treo phía sau cửa phòng tắm, nếu có cần gì cứ gọi, tôi ở nhà bếp.”

Thư Tiểu khép hờ cửa phòng tắm rồi ra phòng khách ngồi đợi, thời điểm cô đổ thức ăn cho chó vào tô cho Ròng Rọc trong lòng vẫn cảm thấy không yên, không biết trong phòng tắm Giang Hoài có cần hỗ trợ gì không. Nhưng cô vẫn cố đề xuống “thiện ý” này: Cô không muốn bởi vì mình đột nhiên mở cửa xông vào khiến cho Giang Hoài vốn nhạy cảm càng thêm căng thẳng. Cô hiểu rất rõ anh không muốn để người khác nhìn thấy thân thể “mặc người định đoạt” của mình. Mặc dù có Bồi An là hộ lý trung thành giúp đỡ nhưng sâu trong lòng anh vẫn không muốn ở nơi xa này bại lộ thân thể mình trước mặt người khác. Hơn nữa lại còn ở nhà của một cô gái trẻ bại lộ thân thể vô năng—trong lòng anh có bao nhiêu quẫn bách và bất an cô dường như có thể tưởng tượng được.

Vì vậy cô lựa chọn chờ đợi, chờ đợi Bồi An giúp anh xóa bỏ những thứ không sạch sẽ kia, chờ đợi anh không còn bộ dáng chật vật nhếch nhác, mới đi vào gặp anh. Như vậy, khi anh nhìn thấy cô, trong lòng sẽ cảm thấy khá hơn một chút chẳng?

Ước chừng qua ba mươi phút, cửa phòng ngủ cuối cùng cũng mở ra. Nhìn thấy Bồi An đi ra cô không có lập tức đi vào phòng mà ngăn Bồi An lại hỏi: “Anh ấy đỡ hơn chưa?”

Bồi An kéo cô tránh khỏi khe cửa, nhỏ giọng nói: “Tôi mới giúp anh ấy lau người, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? ” Thư Tiểu sốt ruột đến giậm chân, “Cậu mau nói đi!”

“Anh Giang sống chết không chịu nằm trên giường để tôi lau người, nói là sẽ làm bẩn giường của cô, kêu tôi đem khăn trải giường lót trên mặt đất cho anh ấy nằm là được rồi...có điều là ngoài khăn trải giường thì sàn nhà...cũng bị dơ một chút. Hi vọng cô Lâm bỏ qua. Về phần áo choàng tắm, anh Giang có nói anh ấy sẽ mua cái khác đền cho cô.”

“Anh ta đang làm cái quái gì vậy!” Thư Tiểu không nghe nổi nữa, lập tức xông vào phòng ngủ của mình. Chỉ thấy Giang Hoài đang nằm trên sàn, bên dưới chỉ lót một tấm khăn trải giường mỏng dính, thân thể được áo choàng tắm bao bọc thỉnh thoảng run lên vài cái.

“Tôi đem xe lăn lau rửa một chút.” Dường như cảm nhận được bầu không khí quỷ dị trong phòng, Bồi An đẩy xe lăn Giang Hoài tìm cơ hội chạy ra ngoài.

Thư Tiểu tức giận ngồi xổm xuống, luồn tay dưới nách Giang Hoài xốc anh ngồi dậy. Thấy anh khẽ hít khí lạnh cô mới ý thức được bản thân đã dùng lực quá mạnh, lửa giận liền nguôi hơn phân nửa, vội vàng nói: “Xin lỗi, tôi xốc mạnh quá làm anh choáng váng sao?”

Anh gật đầu.

Thư Tiểu một tay ôm anh, một tay dùng tốc độ nhanh nhất rút cái gối trên đầu giường kê trên khăn trải giường rồi mới nhẹ nhàng giúp anh nằm xuống trở lại.

“Nằm một chút trước đã, lát nữa đỡ anh lên giường sau.” Giọng nói cô tuy nhẹ nhàng nhưng lại chắc như đinh đóng cột.

“Thư Tiểu, tôi nằm ở đây cũng được mà.” Anh nói, dường như thể lực đã phục hồi đôi chút, “Dù sao thân thể tôi nằm ở đâu cũng không có gì khác biệt.”

“Câu này là tên lang băm nào đã nói với anh?” Cô nói: “Tôi biết thân thể anh không hoàn toàn mất cảm giác, ngược lại thỉnh thoảng nó sẽ rất nhạy cảm, yêu cầu đối với môi trường xung quanh cũng vô cùng cao. Giường của tôi tuy không phải là loại thích hợp cho anh nằm, nhưng trước mắt nó là biện pháp tốt nhất rồi. Anh lại vì cái lý do buồn cười nào đó tự đi làm khổ mình! Tôi không thể trơ mắt nhìn anh làm vậy...cũng...cũng giống như lúc này ở quán bar anh không thể trơ mắt nhìn tôi bị bọn người đó khi dễ.”

“Thư Tiểu...” Anh ngập ngừng, cuối cùng nhắm mắt lại nói: “Cô cũng thấy tình trạng tôi khi này rồi, tôi thật không dám đảm bảo mình sẽ không xảy ra vấn đề nữa, có thể sẽ...lại làm bẩn giường của cô...tôi sợ tôi không khống chế được...”

Lúc anh nói chuyện lông mi khẽ chớp, mí mắt trắng nõn khẽ lay động, cả khuôn mặt ngập tràn nỗi bất an. Mỗi một cử động trên gương mặt anh đều khiến cô thấy đau lòng, nhất thời đem tay lên che trước môi ngăn

không để anh tiếp tục nói những lời tự khiến mình tổn thương. Giang Hoài bị hành động đột ngột của cô làm cho kinh ngạc, mở to mắt. Bốn mắt nhìn nhau, Thư Tiểu mới ý thức được mình hành động lỗ mãng vội rút tay về.

Bầu không khí trở nên thật lúng túng, mãi đến khi Bồi An đẩy xe lăn trở vào Thư Tiểu mới khôi phục tinh thần. Sau đó, cô nhìn Bồi An, nói: “Phiền cậu giúp Giang Hoài ngồi lại xe lăn, ở nhà có máy ngâm chân tôi muốn để anh ấy ngâm một lát cộng với mát xa có thể giúp giảm bớt cơn co rút. Nếu lát nữa Giang Hoài thật sự không sao nữa thì cậu có thể đưa anh ấy về.”

“Được được” Vương Bồi An rất đồng tình với đề nghị của Thư Tiểu.

“Không cần phiền toái như vậy, chúng tôi sẽ về ngay bây giờ.” Ý tứ của Giang Hoài rất rõ ràng, hoàn toàn trái ngược với hai người còn lại.

Thư Tiểu quyết định chống đối anh đến cùng: “Giang Hoài, nếu bây giờ anh nhất quyết muốn đi, được thôi, tôi không cản nhưng tôi nhất định phải đưa anh về đến nhà. Nếu không, lỡ như trên đường về anh lại bị co rút hay gì đó thì Bồi An cậu ấy phải làm sao đây? Anh không phải sợ nhất là làm phiền người khác sao? Tôi lấy danh nghĩa của một bác sĩ phục hồi nói cho anh biết, tôi bắt ép anh ở lại là muốn giảm “phiền toái” cho anh xuống mức thấp nhất. Có hiểu chưa?”

Giang Hoài không lên tiếng, Thư Tiểu liền coi như anh đã đồng ý lập tức cùng Bồi An, cẩn thận giúp anh ngồi lại xe lăn.

Thư Tiểu đem máy ngâm chân tới, điều chỉnh mức độ một chút. Sau đó liền thuận tay cầm chân Giang Hoài lên

“Để Bồi An làm đi.” Giọng nói anh lạnh như băng trái ngược với gương mặt đã hồng một mảng.

Cô cũng không đôi co với anh nữa, chỉ cười khẽ rồi buông chân anh ra. Bồi An vội vàng tiếp lấy, cẩn thận đặt chân Giang Hoài vào máy ngâm chân.

“Nhiệt độ rất thoải mái!” Bồi An nói, “Cám ơn cô Lâm suy nghĩ chu đáo.”

“Đừng khách sáo! Cái này còn có chức năng mát xa, rất có lợi cho Giang Hoài.” Thư Tiểu nói, “Tuy nhiên lát nữa tôi cũng sẽ tự mình xoa bóp một chút, dù sao xoa bóp bằng tay vẫn tốt hơn là máy móc.”

Vừa dứt lời Thư Tiểu liền nhận được vẻ mặt “phản đối” của người nào đó, nhưng cuối cùng Giang Hoài lại không lên tiếng chỉ lặng lẽ trao cho cô ánh mắt “chấp nhận”.

“Anh Giang ngủ rồi sao?”

“Ừ” Mới đầu khi Thư Tiểu xoa bóp cho anh. Anh còn khách sáo nói “không cần” nhưng cuối cùng không cản được đành mặc kệ cô và Bồi An “song kiếm hợp bích” muốn làm gì thì làm. Cũng không biết từ lúc nào anh ngủ thiếp đi.

Thư Tiểu rón rén mở tủ lấy tấm trải giường mới trải lên giường. Ra hiệu cho Bồi An đem Giang Hoài lên giường.

Trong lúc đó Giang Hoài khẽ mở mắt, vẻ mặt mơ màng có chút nghi ngờ nhìn xung quanh nhưng có lẽ vì quá mệt mỏi rất nhanh đã ngủ trở lại, mặc cho Bồi An đem anh đặt trên giường. Thư Tiểu đưa tay sờ trán anh, mái tóc bị mồ hôi thấm ướt, làn da cũng có chút nóng. Cô đau lòng kéo chăn đắp cho anh.

“Để anh ấy ngủ ở nhà tôi một đêm đi.” Cô vừa đưa tay rút khăn giấy ở tủ đầu giường lau mồ hôi trên sống mũi Giang Hoài, vừa khẽ nói với Bồi An.

18. Chương 18

Bồi An xua tay, nhẹ giọng nói: “Có cô Lâm chiếu cố tôi rất yên tâm, bây giờ tôi ngủ lại cũng không thích hợp, có điều...anh Giang buổi tối cần xoay người, hơn nữa việc đi vệ sinh cũng rất bất tiện, hôm nay anh ấy uống say còn bị co rút nghiêm trọng như vậy, tôi chỉ sợ...”

Thư Tiểu nhìn người trên giường, chân mày anh khẽ nhíu lại, giống như trong giấc mơ cũng chất đầy tâm sự. Cô cũng nhíu mày một chút, lôi kéo tay Bồi An cùng đi ra ngoài. Mặc dù biết Giang Hoài đã ngủ nhưng Thư Tiểu vẫn sợ anh nghe thấy cuộc nói chuyện giữa cô và Bồi An lại khiến anh tổn thương tự trọng.

Cô khép hờ cửa, nhìn Bồi An nói: “Tôi biết cậu lo lắng chuyện gì. Yên tâm, do tính chất công việc mỗi ngày tôi đều tiếp xúc với những bệnh nhân như vậy, cùng họ trải qua rất nhiều tình huống phát sinh. Giang Hoài...anh ấy không dọa được tôi đâu.”

Về mặt Bồi An giãn ra không ít: “Cô Lâm, thật ra thân thể anh Giang bình thường không phiền toái như vậy, lúc ở nhà anh ấy có thể tự mình đi vệ sinh. Chẳng qua là...cần có những thiết bị hỗ trợ đặc biệt mới được.”

Thư Tiểu khá ngạc nhiên khi nghe Bồi An nhấn mạnh việc này, mấy giây sau mới hiểu rõ anh ta làm vậy sở dĩ là muốn giữ lại cho ông chủ mình một chút mặt mũi. Thật là một anh chàng trung thành, chất phác——lòng Thư Tiểu nóng lên, lúc nói chuyện càng ôn hòa từ tốn: “Tôi biết, nhìn bắp thịt Giang Hoài hoàn toàn không giống với những người bị tê liệt mười mấy năm, cho dù có đau buồn cỡ nào thì anh ấy cũng không từ bỏ việc phục hồi trị liệu. Tôi tin anh ấy đã làm rất tốt. Nếu như trong nước có những thiết bị hỗ trợ hiện đại thì cuộc sống của Giang Hoài sẽ càng thêm dễ dàng.” Cô ngừng một chút lại nói: “Bồi An, nếu anh thật sự tin tưởng tôi thì trước mắt cứ về nhà họ Giang, thứ nhất là thông báo tình hình của anh ấy tránh để người nhà lo lắng; thứ hai là sáng sớm mai khi đến đón Giang Hoài, anh mang theo quần áo và những đồ dùng sinh hoạt khác tới đây. À đúng rồi, Giang Hoài rất sợ mẹ anh ấy lo lắng, cậu cứ dựa vào tính cách của anh ấy lựa lời một chút đừng để bà ấy nghi ngờ. Lỡ như bà ấy hỏi Giang Hoài đi đâu thì cậu cũng đừng nói tình huống thực tế cứ nói là có người bạn cũ lâu ngày gặp lại, muốn Giang Hoài ngủ lại qua đêm. Cho nên, cậu trở về một mình, hôm sau đến đón anh ấy.”

Bồi An gật đầu đồng ý, rời khỏi nhà Thư Tiểu. Thư Tiểu trở lại phòng ngủ, lại sờ trán Giang Hoài, nơi đó vẫn âm ẩm như cũ. Cô kéo chăn trên người Giang Hoài xuống một chút, liền thấy người anh rịn đầy mồ hôi. Cô không biết anh rốt cuộc là bị sốt nhẹ hay đơn giản chỉ do cồn rượu gây ra, cô biết cơ thể anh không giống người thường, từ vị trí tổn thương trở xuống rất khó kiểm soát mồ hôi, nếu để lâu nhất định sẽ xảy ra chuyện. Việc cấp bách bây giờ là giúp anh hạ nhiệt!

Thư Tiểu nhúng hai chiếc khăn lông vào chậu nước lạnh, một cái lót dưới gáy Giang Hoài, cái còn lại thì để trên trán anh. Giúp anh chỉnh lại góc chăn, cô không nghĩ nhiều lập tức đưa tay vào trong áo ngủ của anh để kiểm tra——cô muốn xác nhận một chuyện. Quả nhiên, vùng cơ thể trong khu vực bị tổn thương của Giang Hoài vẫn khô ráo, ẩm ẩm giống trán anh(*).

(*): Vì GH bị tổn thương tủy sống nên từ ngực (vị trí tổn thương) trở xuống sẽ khó kiểm soát mồ hôi nên khi bị sốt mới xảy ra hiện tượng từ ngực trở lên thì chảy nhiều mồ hôi còn ngực trở xuống thì khô ráo.

Thư Tiểu do dự một chút, đổ mặt cởi áo ngủ của Giang Hoài xuống, làm cho nửa người trên của anh lộ ra ngoài. Mặc dù cảm thấy xấu hổ khi đối diện với cơ thể nam giới nhưng lý trí của Thư Tiểu nói cho cô biết hiện giờ anh cần được hạ nhiệt nhanh nhất có thể. Sau đó, cô tìm một chiếc khăn mỏng thay cho chiếc khăn dày lúc này, cẩn thận đắp cho anh.

Cô chiếu cố Giang Hoài vô cùng cẩn thận, thậm chí bởi vì sợ động cơ quạt điện làm ồn giấc ngủ của anh mà Thư Tiểu lựa chọn dùng quạt tay. Đến tầm hai giờ sáng, Thư Tiểu sờ trán anh thêm lần nữa, cơn sốt đã lui. Tay cô cũng mỗi nhừ, mí mắt liên tục đánh nhau, cô ngáp một cái ném cây quạt xuống nằm ở cuối giường ngủ thiếp đi.

“Thư Tiểu.”

Anh chỉ nhỏ giọng gọi tên khiến Thư Tiểu đột nhiên tỉnh táo lại. Cô lập tức chạy tới đầu giường xem anh cần gì. Mặt Giang Hoài tràn đầy tự trách: “Tôi ngủ quên ở nhà cô sao? Bồi An đâu rồi?”

“Anh đừng khấn trương. Bồi An trở về chuẩn bị quần áo cho anh, tôi nói cậu ấy sáng sớm mai quay lại đón anh.” Cô nói.

Tay phải của anh ở dưới chăn khẽ động đậy: “Bây giờ là mấy giờ?”

“Chắc gần ba giờ rồi.”

Giang Hoài giống như vừa xác nhận một việc quan trọng, thở phào nói: “Hoàn hảo. Tôi không có làm bẩn ra giường của cô. Thư Tiểu, phiền cô gọi cho Bồi An đến đón tôi được không?”

Cô biết anh đang lo lắng việc gì, “Anh làm một ông chủ có tâm một chút được không? Bây giờ anh gọi điện về nhà, không những làm Bồi An mất ngủ mà còn khiến mẹ anh nghi ngờ. Tôi bảo Bồi An viện cớ rằng anh ngủ lại nhà bạn một đêm. Giờ anh đột nhiên trở về, thử nghĩ xem có kì quái không? Anh nhần tâm huyền não cả nhà mình sao?”

“Cho dù là vậy,” giọng anh nhỏ dần, “Cũng tốt hơn huyền não ở nhà cô.”

“Bởi vậy,” Thư Tiểu nhanh trí nói, “Tôi muốn anh đồng ý một thỉnh cầu của tôi.”

“Thỉnh cầu?”

Ánh mắt Thư Tiểu lóe lên tia狡 hoạt: “Đúng vậy, vốn là ngày mai tôi hứa đến nhà anh trị liệu cho bà Giang, nhưng tối nay lại chiều cổ anh, ngày mai tôi định ở nhà bồi bổ, chuyển trị liệu sang ngày khác anh có thể đồng ý không?”

Giang Hoài liếm liếm môi khô khốc, nhất thời không có lên tiếng.

Cô cố ý thở dài nói: “Aizzzzz, chỉ là một thỉnh cầu nhỏ mà anh cũng không đồng ý sao? Nhà tư bản quả nhiên không có nhân tính, không có nhân tính mà!”

Giang Hoài cười khổ: “Thư Tiểu, tôi đồng ý!”

Cô không chút suy nghĩ vươn tay búng nhẹ trên trán anh: “Anh Giang, ngoan lắm!”

Sau đó cô liền nhìn thấy mặt Giang Hoài đỏ bừng lên, mà mặt cô dường như cũng nóng nóng. Cô lúng túng “ha ha” hai tiếng rồi rút tay về.

Sắc mặt Giang Hoài cũng dần khôi phục, anh có chút do dự nói: “Tôi có thể nhờ cô một chuyện được không?”

Cô vội nói: “Có thể.”

“Nếu như cô từng nói một mình cũng có thể lo liệu được, vậy cô có thể...giúp tôi đi đến phòng vệ sinh một chút được không...” mặt anh lại đỏ.

Phản ứng đầu tiên của Thư Tiểu là vô cùng cao hứng: “Ý của anh là, anh có thể tự mình không chế?”

Giang Hoài nói: “Cũng không hoàn toàn có thể. Chỉ là, do tê liệt quá lâu, đối với thân thể mình tôi cũng có chút hiểu biết, luyện tập lâu dài cũng hình thành thói quen đi vệ sinh, một chút “nhắc nhở” của thân thể tôi có thể cảm nhận được. Loại cảm giác này...có lẽ không giống với người thường nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được. Tôi nghĩ, bây giờ tốt nhất là nên đi vệ sinh một chuyến, tránh cho...” Anh cắn cắn môi dưới, “Tôi biết nhà vệ sinh không có thiết bị hỗ trợ, chuyển tôi đến xe lăn cũng rất vất vả, nếu như...nếu như...”

“Ga giường năm trăm, áo ngủ ba trăm thêm phí phục vụ hai trăm!” Giọng Thư Tiểu như súng liên thanh bắn ra một chuỗi băng giá.

“Hả?” Anh sửng sốt vài giây.

“Ý tôi nói, nếu như tôi không thể thành công giúp anh đến phòng vệ sinh, tạo ra hậu quả gì tôi nhất định tìm anh bắt đền.” Thư Tiểu không muốn cho Giang Hoài một giây nào để suy nghĩ lung tung, cười hì hì nói: “Chớ xem thường tôi nha, chúng ta thử một chút được không?” Vừa nói, cô vừa nhìn anh gật đầu khịch lệ, “Anh cũng phải cố gắng, chúng ta nhất định có thể làm được!”

“Được, thử một chút.” Giọng nói của anh cũng có mấy phần tỉnh táo.

Thư Tiểu đẩy xe lăn đến gần, điều chỉnh phương hướng thật tốt, sau đó vươn tay cẩn thận kéo tay Giang Hoài, kéo anh ngồi dậy, sau khi anh ngồi vững, cô nhanh chóng nắm tay anh đặt ở hông mình còn tay cô thì luôn qua nách anh, “Tôi đếm đến ba, chúng ta cùng nhau đứng dậy, anh phải ôm chặt tôi, nếu có thể thì tay phải nhanh chóng nắm lấy tay vịn xe lăn sau đó ngồi xuống, rõ chưa?”

Giang Hoài gật đầu, ngoan ngoãn nghe lời giống như chú nai nhỏ.

“1,2,3!” Thư Tiểu dồn sức ôm Giang Hoài kéo anh đứng lên. Mà Giang Hoài cũng làm theo lời cô hai tay ôm rất chặt hông cô, lòng bàn chân hướng xuống đất, giống như dùng hết toàn bộ sức lực của mình để đứng dậy, chẳng qua chỉ là mấy giây ngắn ngủi. Sau đó anh đoán chắc thời cơ đưa tay nắm chặt tay vịn xe lăn, Thư Tiểu cũng từ đó mượn lực giúp anh ngồi xuống xe lăn.

Sau khi thành công, hai người đều thở hổn hển.

“Anh làm tốt lắm!” Cô thật lòng khen ngợi, đối với tình trạng của Giang Hoài mà anh phối hợp được như thế thật không dễ dàng.

Anh cười cười, thoát nhìn có chút ưu thương. Vào thời điểm này nếu đi an ủi thì thật xa xỉ, huống chi bây giờ Giang Hoài có chuyện gấp cần làm.

Thư Tiểu đẩy Giang Hoài vào nhà vệ sinh. Thật may cửa nhà vệ sinh là cửa rời, mở ra tương đối rộng rãi, nếu không xe lăn điện chạy vào rất bất tiện. Đối với Giang Hoài mà nói, không chỉ thêm một tầng bất tiện mà còn một tầng đả kích.

Tuy nhiên khó khăn vẫn đeo bám bọn họ. Nơi này đến thiết bị hỗ trợ cơ bản cũng không có chứ nói gì đến thiết bị hỗ trợ đặc biệt cho Giang Hoài như ở nhà họ Giang. Muốn chuyển anh từ xe lăn qua bồn cầu là cả một “công trình”

“Nếu anh không ngại...khụ khụ,” Thư Tiểu nuốt nước bọt, cảm giác chột dạ giống như bản thân sắp làm chuyện xấu, mồm miệng lại vụng về,”Ý..Ý tôi là nếu như anh không ngại, tôi thấy tốt nhất nên cởi áo ngủ ra, cái đó...có chút cản trở!”

Thư Tiểu thiếu chút nữa cắn lưỡi mình, nghĩ lại lời vừa rồi, càng nghĩ càng thấy thật không đúng. Cô lại bổ sung: “Ý tôi là đuôi áo quá dài, khi tôi ôm anh đứng lên sẽ rất khó điều chỉnh vị trí.”

Giang Hoài cúi đầu, nhìn chằm chằm thân thể mình sau đó ngẩn người, một lúc lâu cũng không nói gì.

Chẳng lẽ anh nghĩ cô là “đồ lưu manh” sao? Không có! Cô bất giác lắc đầu phủ quyết, giống như bản thân cô chính trực lương thiện như vậy Giang Hoài làm sao có thể hiểu lầm cô chứ!

——Lúc này khi hạ nhiệt vạt áo của Giang Hoài bị cô cởi xuống, vốn chỉ buộc sơ lỏng lẻo lại trải qua một phen cử động vừa rồi, hiện tại đuôi áo vạt áo gần đều như mở rộng để lộ thân thể ra ngoài.

19. Chương 19

Giang Hoài là đàn ông, còn là đàn ông trẻ tuổi. Thư Tiểu không có cách nào quên đi sự thật này. Cô bất giác thở dài, mặc dù cô muốn giúp anh bảo vệ lòng tự tôn của một người đàn ông, nhưng cô cũng không thể không suy nghĩ đến tình hình trước mắt, cho nên mở miệng nói: “Giang Hoài, xin lỗi tôi dù sao cũng là phụ nữ, e là sức lực không đủ, cho nên tôi hi vọng anh có thể...”

“Người như tôi muốn giữ sự thăng bằng cơ thể thật là một việc xa xỉ...”Giang Hoài khẽ nói, vừa dứt lời hai chân anh run lên mấy cái, Giang Hoài vội ngấn đầu lên, trán rịn đầy mồ hôi nói: “Thư Tiểu, phiền cô...nhanh...”

Thư Tiểu dùng tốc độ nhanh nhất có thể cởi áo ngủ Giang Hoài xuống, đem hai tay của anh ổn định ngang lưng mình, cô lại luồn tay dưới nách anh giúp anh chuyển từ xe lăn sang bồn cầu. Còn chưa ngồi vững đã nghe tiếng tí tách vang lên, lúc liền lúc dứt. Đầu Giang Hoài đặt trên bả vai Thư Tiểu, cô có thể nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của anh. Mồ hôi lăn trên má anh thấm ướt thái dương của Thư Tiểu. Hai tay cô vẫn kiên trì ôm thân thể anh không dám buông, cô biết anh ngồi không vững nên càng ôm chặt thêm chút nữa.

“Anh đừng buông tay nha.” Thư Tiểu cảm giác được cánh tay Giang Hoài đặt sau lưng mình dần lỏng ra, vội vả la ầm lên. Mặc dù cô hiểu một khi anh không giữ nổi nữa thì cô có kêu lên như thế thì anh vẫn phải buông tay, nhưng do tình thế cấp bách nên cô cứ thế mà thốt lên.

“Xin lỗi, làm ơn hãy ôm tôi chặt thêm một chút.” Giọng nói Giang Hoài yếu ớt đến nỗi giống như đang rên rỉ, “Tôi nhất định phải dùng tay để...xử lý cho sạch sẽ. Cho nên...”

“Tay anh mau ôm lấy tôi, không được buông ra!” Cô nói, “Để tôi giúp anh đi, anh yên tâm, tôi dùng một tay cũng có thể giữ được anh! Bên phải anh phục hồi tương đối khá đúng không? Bây giờ hãy dồn trọng lượng cơ thể sang bên phải đi.”

Giang Hoài làm theo, bên tai cô truyền tới tiếng hô hấp càng nặng nề hơn, mà tay anh ôm ở eo cô nhiệt độ tỏa ra từ lòng bàn tay càng lúc càng nóng rực. Thân thể anh run rẩy, bắp đùi kẹp chặt hướng vào trong.

Thư Tiểu vươn tay giúp Giang Hoài xoa bụng dưới, cô dùng lực rất nhẹ nhàng, rất kiên nhẫn từng vòng từng vòng, từ từ rồi mới gia tăng lực xoa.

“Đùi...bên trong bắp đùi.” Giọng nói của anh hết sức đè nén, lúc thì nặng nề lúc thì nhẹ đến mức không thể nghe thấy gì.

Thư Tiểu biết rõ thứ bên trong bắp đùi của Giang Hoài là cái gì, chính là tiểu Hoài của anh!!!! Có điều chỗ đó có chút....cô cắn răng, chỉ chần chờ một giây liền đưa tay vào trong bắp đùi, bắt đầu giúp anh xoa bóp—lượng y như từ mẫu, cô là bác sĩ phục hồi giúp bệnh nhân của mình thì cũng là điều bình thường nhỉ! Nếu như thấy cô nhăn nhó thì Giang Hoài sẽ lại càng tự ti hơn. Đây vốn không phải lỗi của anh không nên để anh vì tự ti mặc cảm mà rồi tự hành hạ bản thân. Chẳng qua là anh cần giúp đỡ mà cô cũng rất sẵn lòng hỗ trợ, chuyện chỉ đơn giản như vậy.

“Tôi nghĩ là xong rồi.” Qua một hồi lâu, anh nói.

“Vậy à.” Cô đỏ mặt trả lời, ánh mắt né tránh làm bộ không nhìn thấy tiểu Hoài của anh nổi lên biến hóa.

“Có thể phiền cô...”

“Dĩ nhiên rồi!” Cô trấn tĩnh đầu óc sau đó giúp anh.

Khi cô giúp Giang Hoài ngồi lại xe lăn, khoảng khắc đầu anh rời khỏi vai cô thì mặt anh lập tức trở nên trắng bệch sau đó thì đỏ bừng. Giang Hoài phát hiện rồi! Phát hiện cơ thể mình phản ứng, cô muốn dùng lời để an ủi anh, nhưng lại xấu hổ không biết nên mở miệng như thế nào.

Sau đó cô nghe thấy anh tự nhủ:

“Tôi khiến cô ghê tởm, thật sự xin lỗi. Nó cũng nằm trong vùng bị tổn thương, nên tôi không thể không chế...tôi thật sự rất xấu hổ...thật xin lỗi, tôi không có ý mạo phạm cô...”

Thư Tiểu nhất thời không nói gì, đưa tay kéo vạt áo trên tay vịn xe lăn che tiểu Hoài lại.

Cô đau lòng muốn chết. Người đàn ông này đã làm sai điều gì? Tại sao lại giống như đứa trẻ làm sai chuyện cúi đầu khúm núm, không dám ngẩng đầu lên nhìn cô, miệng thì liên tục nói xin lỗi? Không biết lấy đâu ra dũng khí, cô nhịn xuống nước mắt sắp tràn ra, đột nhiên khoa trương cười ha ha hai tiếng cúi người nâng mặt anh lên, cười nói: “Ngốc quá, đây là chuyện tốt! Tại sao phải xấu hổ chứ!”

Anh hoàn toàn bị phản ứng của cô dọa sợ, chỉ nghe thấy tiếng cô vỗ lên vai anh bồm bộp, tiếp tục nói: “Lần trước anh bị tên A Phong kia chế nhạo tôi cảm thấy rất khó chịu. Còn nhớ lần trước anh nói tên con mèo nhỏ là tiểu Hoài không? Tôi còn cười nói anh giống như đang đặt tên cho con vậy! Sau này nghĩ lại cảm thấy tuy lúc đó là tôi vô tâm vô phẩy đùa giỡn nhưng cũng đã đâm trúng nỗi khổ của anh. Dù sao...”

“Dù sao, những người đàn ông bị tổn thương cột sống ở vị trí cao như tôi đều rất khó có con.” Giang Hoài bình tĩnh tiếp lời.

Thư Tiểu ngồi xổm xuống gác tay trên tay vịn xe lăn, ánh mắt dịu dàng quan sát anh, nói: “Vậy anh có từng tìm chuyên gia để kiểm tra chưa?”

“Nói thật, tôi còn không định sẽ kết hôn chứ nói gì đến con cái.” Anh nói, “Nhưng mà, mẹ tôi muốn có cháu nội, từng có một thời gian bà mang tôi đi khắp nơi cầu y, hi vọng có thể nghe được một đáp án không khiến bà đau lòng.”

Cô bật thốt lên hỏi: “Bác sĩ nói thế nào?”

Anh cười khổ một cái: “Có lẽ ông trời còn thương xót, hầu như tất cả các bác sĩ đều nói nếu tôi muốn sinh con theo cách thông thường tỷ lệ cực kì thấp nhưng nếu thụ tinh nhân tạo.xác suất có thể lên tới hai mươi lăm phần trăm.”

Tuy đây không phải là một xác suất cao nhưng cũng là một con số khiến cho người ta cảm thấy được nhiều hy vọng.

Phản ứng đầu tiên của Thư Tiểu là vì anh mà cao hứng.

Vậy mà câu nói tiếp theo của Giang Hoài lại khiến cô tụt hứng vô cùng. Anh nói:

“Mẹ tôi khi nghe được rất vui mừng, việc này càng khiến tôi cảm thấy khổ sở. Huống chi tôi vốn dĩ không có ý định kết hôn, cũng không muốn thông qua phương pháp thụ tinh để sinh con. Tôi không muốn để một cô gái vì một người chồng như tôi mà trở nên bất hạnh, lại càng không muốn con tôi sau này bị người ngoài nhạo báng vì có một người cha tàn tật. Tàn tật——bất hạnh này để một mình tôi đối mặt là được rồi. Về phần trọng trách nối dõi tông đường, tôi phản đối việc dùng tiền để “mua” tử cung của một cô gái, cho dù thân thể tôi có bết bát đến thế nào thì nó cũng sẽ không thể chịu đựng sự nhục nhã này...”

“Đừng nói nữa.” cô kéo đầu Giang Hoài xích lại gần mình, “Giang Hoài, anh đương nhiên không cần phải chịu đựng sự nhục nhã này, có điều, sau này nhất định sẽ có người nguyện ý ở bên cạnh anh không vì sự tàn tật của anh mà cảm thấy bản thân bất hạnh, và anh cũng có đủ năng lực để trở thành một người cha đáng tôn kính, dù cho anh phải gắn mình trên chiếc xe lăn.”

Mặt anh khẽ chuyển động giống như muốn nói điều gì, nhưng lại sợ ý để môi mình quét qua lỗ tai cô.

“Xin lỗi...” Anh hơi co người về phía sau, thấp giọng nói.

Hơi thở ấm nóng của Giang Hoài truyền đến màng nhĩ, Thư Tiểu cảm thấy lỗ tai hơi ngứa; bên tai vẫn còn văng vẳng giọng nói êm ái mang theo từ tính của anh. Cô nuốt nước bọt, bỗng dưng cảm thấy tim mình đập loạn một cái.

“Không sao.” Cô hít một hơi thật sâu, “Giang Hoài, vốn dĩ anh cũng không bết bát như trong lời nói, anh còn có một sức hút của riêng mình. Cho nên không cần phải tốn tiền để dụ dỗ cô gái nào đó “hiến thân”, bởi vì trong tương lai sẽ có một người nguyện ý cùng anh xây dựng hạnh phúc gia đình, nhất định sẽ có.”

Giọng điệu của Giang Hoài mang theo ý tứ đùa giỡn xen lẫn chút bi thương: “Thật sao? Vậy thì tốt quá. Có điều, nếu như cô nguyện ý, có thể đưa tôi tới một “tương lai rộng lớn” hơn được không?”

Nhà vệ sinh đúng là không phải nơi để tám chuyện. Thư Tiểu giúp anh sửa sang lại áo ngủ sau đó hai người trở lại phòng ngủ.

“Lời vừa rồi của cô hình như có chút khoa trương. Tôi nghĩ trên đời không có được bao nhiêu cô gái nguyện ý mỗi ngày đều phải thức dậy lúc nửa đêm để giúp chồng mình đi vệ sinh hoặc là dứt khoát ở trên giường đối tá lết, sau đó mỗi hai canh giờ đều phải giúp chồng xoay người.”

Cô bình tĩnh tiếp lời anh: “Nói không sai. Có điều cũng may không cần nhiều cô gái nguyện ý vì anh làm những chuyện này, bởi vì anh chỉ cần một người vợ là đủ.”

Giọng điệu của anh mang theo chút tự giễu: “Ha, nghe rất có đạo lý.”

“Dĩ nhiên.” Cô nói.

Thư Tiểu dừng xe lăn ở đầu giường, chuẩn bị giúp anh nằm lên giường liền bị anh ngăn lại: “Thư Tiểu, đừng...”

“Trời vẫn còn chưa sáng mà.” Cô liếc mắt ra ngoài cửa sổ. Có một khe nhỏ từ rèm cửa, bên ngoài vẫn còn tối đen như mực.

“Tôi biết, nhưng cô đã không ngủ cả đêm rồi.”

Thư Tiểu suy nghĩ một chút rồi thần nhiên nhún nhún vai: “Không liên quan, nếu anh không ngại thì anh nằm đầu này, tôi nằm đầu kia, chúng ta phân chia “lãnh thổ”. Anh đừng thừa lúc tôi ngủ say mà nhào tới là được rồi.”

Giang Hoài ha hả cười, lộ ra gương mặt nhẹ nhõm hiềm hoi. “Vây cũng không được.”

“Giang Hoài, chẳng qua chỉ là ngủ ở nhà bạn một đêm, đừng để ý như vậy có được hay không?” Ánh mắt của cô yên lặng nhìn anh, ấm áp mà trong trẻo. “Tôi biết anh rất mệt, thân thể anh cần bản không thể thức đêm. Đừng cậy mạnh, được không?”

Nhận được cái gật đầu của Giang Hoài, cô thỏa mãn cười một tiếng, bắt tay vào giúp đỡ anh nằm trở lại giường. Lúc này hì hục một phen ở nhà vệ sinh khiến thể lực của hai người đã tiêu hao không ít, lần này chuyển từ xe ăn sang giường có chút lực bất tòng tâm. Thư Tiểu hít một hơi dễ dàng đưa Giang Hoài tới mép giường nhưng bản thân lại mất thăng bằng, bổ nhào lên người anh.

Cô khẩn trương nhắm tịt mắt, không kịp phản ứng thì đôi môi đã dí sát vào cổ anh.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, trước mắt là vành tai đỏ ửng của anh. Đầu óc cô trống rỗng, tâm tình động lại, trong miệng truyền đến tiếng thở dốc.

Mà anh cũng không nhúc nhích, ngay cả lông mi cũng không chớp, có điều hô hấp càng lúc càng nặng nề.

Thư Tiểu dần dần khôi phục thần trí bởi vì cô cảm giác được nơi mềm mại nào đó đang bắt đầu cứng rắn lên, nơi đó vẫn không ngừng biến hóa mang theo cảm giác ấm nóng mãnh liệt.

Mà trước mắt cô là khuôn mặt tuần tú lại suy yếu, đôi mắt trong veo con người lại tràn đầy bất lực, thân thể bất động, giống như một bức tượng điêu khắc tuyệt đẹp.

Đối với sự đối lập mãnh liệt này Thư Tiểu vừa đau lòng lại vừa mê đắm. Bỗng nhiên cô đưa tay giữ lấy bả vai anh, nhướn người đi lên, nhắm mắt hôn xuống.

“Cô đang thương hại tôi sao?” Anh rơi nước mắt nhưng không tránh mặt đi chỗ khác, để mặc cho môi cô từ khóe môi anh chuyển đến vành tai.

Thư Tiểu chần chờ một chút không trả lời ngay. “Em không biết tại sao, em chỉ biết rằng, bây giờ em rất muốn hôn anh.”

“Cô chắc chắn không phải do tác dụng của rượu chứ? Cô có biết mình đang hôn tuýp đàn ông như thế nào không?”

“Em biết,” Một cảm giác đau thương khó tả ập tới, cô cũng chảy nước mắt,” Giang Hoài, em muốn hôn——anh.”

20. Chương 20

Môi Thư Tiểu nhẹ nhàng hôn lên vành tai Giang Hoài. Nơi đó vốn hơi lạnh giờ đây đã nóng rực như lửa đốt. Anh kêu khê một tiếng, tay phải hơi nâng lên đặt ở eo cô: “Không...” Vốn định ngăn cản hành động của cô như vì không có lực đành để mặc cho cánh tay rơi xuống mà Thư Tiểu lại kịp thời bắt lấy nó đem tay anh đặt trở lại eo mình.

Thân thể của anh có chút run rẩy, vẻ mặt lại nhăn nhó vô cùng quái dị. Anh né mặt ra nhìn cô chăm chú sau đó thì nhắm tịt mắt nghiêng đầu tránh né. Cô lại một mực cố chấp đưa tay kéo đầu anh trở lại, bắt anh đối diện với mặt cô.

Giang Hoài chậm rãi mở mắt, lồng ngực phập phồng kịch liệt, ánh mắt anh cũng dần dần khóa lại trên mặt cô, Thư Tiểu cảm giác được tay anh ở eo cô khê siết chặt hơn một chút, chỉ một chút dấu hiệu cũng đủ để cô càng dán chặt trên người anh không buông.

“Anh đừng lo lắng, em đáp ứng anh, khi trời sáng chúng ta sẽ quên sạch chuyện này đi.” Lời lẽ của cô rõ ràng, tỉnh táo nói với Giang Hoài, “Nếu như anh cảm thấy không được tự nhiên, thì anh có thể...xem đây là một loại trị liệu.”

“Thư Tiểu...um...” Giọng nói của Giang Hoài so với thân thể càng run rẩy lợi hại hơn, “Cô không cần thiết...vì tôi làm những loại trị liệu này.”

Thư Tiểu hoàn toàn mặc kệ sự chống cự của Giang Hoài, đôi môi một lần nữa hôn lên vành tai anh tiếp đến là xương quai xanh. Trong ánh mắt anh mang theo chút mê lương và bi thương, cũng mang theo chút điên cuồng và nóng bỏng. Cuối cùng khi môi Thư Tiểu một lần nữa quét qua môi anh, anh khẽ nói: “Tha thứ cho tôi.” Sau đó liền cạy miệng cô, cô để mặc cho đầu lưỡi anh càn quét trong khoang miệng mình. Giang Hoài than nhẹ, âm thanh phát ra có chút đứt quãng, cổ cũng nâng lên một chút dường như có thể thấy gân xanh trên cổ anh, có điều không giữ được bao lâu đã ngã trở về gối nằm.

Thư Tiểu nhìn thấu trong mắt Giang Hoài lóe lên sự suy sụp, cô biết anh lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, lại bắt đầu rơi vào vực sâu thương tiếc thân thể tàn tật. Không được! Cô không chịu được khi nhìn thấy dáng vẻ nản lòng thoái chí đó của anh. Ánh mắt cô long lanh, cười tủm tỉm nói: “Giang Hoài, em mới phát hiện, vành tai của anh rất dày, em nghĩ phúc khí của anh nhất định nhiều nha.”

“Thật sao?” Anh cười rất miễn cưỡng, nghẹn ngào một cái lại nở ra nụ cười thật sâu, nói: “Có lẽ đại nạn không chết, ắt có hậu phúc?”

“Ừ” Cô nói, “Nhất định là như vậy.” Hơi thở nóng bỏng của Thư Tiểu phả vào tai Giang Hoài, cô dịu dàng vén tóc mai bên thái dương của anh, lại dùng ngón tay mơn trớn lông mi đang run rẩy của anh.

Sau đó, cô đổi một tư thế khác, đưa tay xuống phía dưới tìm kiếm cho đến khi tìm được nơi bí mật kia...

Cô để cho anh phóng thích vào tay mình. Cảm giác trơn trượt dính dính đó khiến cô bất giác đỏ mặt. Mặc dù hết thấy đều do cô chủ động, nhưng trong lúc nhất thời cô lại cảm thấy vô cùng lúng túng, cô tuột khỏi giường chạy ào vào nhà vệ sinh.

Đầu tiên cô nặn nước rửa tay, rửa tay sạch sẽ lại dùng khăn lông lau mặt. Trong gương đầu tóc cô có chút toát loạn, gương mặt vẫn còn vẻ mê ly, cô đưa tay ngắt hai gò má mình cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo. Thật sự là quá điên cuồng! Nhưng mà việc điên cuồng nhất không phải một màn mới xảy ra vừa mà là cho đến bây giờ cô không hề hối hận vì hành động của mình với Giang Hoài.

Thật ra thì, ở phương diện nào đó cũng làm cho anh thật cao hứng đúng không?

Cô tự an ủi mình như thế.

Khi Thư Tiểu trở lại phòng ngủ mới sực nhớ, Giang Hoài vẫn duy trì tư thế ngã ngửa, cơ thể trần trụi nằm trên giường, ánh mắt anh trống rỗng nhìn lên trần nhà.

“Thật xin lỗi, đầu óc của tôi, thân thể của tôi vốn dĩ không nên mơ tưởng đến những thứ đó...tôi làm bẩn giường của cô còn làm bẩn tay cô...”

Thư Tiểu trong lòng vừa đau vừa hoảng nhận ra: Bản thân vừa rồi giúp Giang Hoài phóng thích sau đó lập tức xông vào nhà vệ sinh đã khiến anh tổn thương. Cô vội bước đến ngồi xuống bên mép giường, nhìn anh nói: “Anh không cần. Nhưng mà nếu như anh cảm thấy lau rửa một chút sẽ thoải mái hơn thì để em giúp anh được không?”

Mắt anh chuyển động, không thể tin nhìn cô.

Thư Tiểu không biết tại sao lại cảm thấy chột dạ, đứng lên nói: “Chẳng lẽ anh muốn đợi ngày mai Bồi An tới, để cậu ấy lau rửa? Lỡ như cậu ấy phát hiện ra cái gì...”

“Làm phiền cô.” Anh nói, “Nhìn xem, tôi chính là phiền toái như vậy đấy.”

Trong lòng Thư Tiểu dâng lên một loại phiền não không nói nên lời,: “Em sớm đã thấy rồi, được chưa?”

Cô đi pha một chậu nước ấm, cô nhìn dòng nước ào ào mà ngăn người, thật lâu mới giật mình đưa tay tắt vòi nước. Giang Hoài nhìn cô, không nói gì, vẻ mặt của anh không nhìn ra là vui vẻ hay buồn rầu, nhưng bộ dạng bình bình đạm đạm đó của anh càng khiến cho Thư Tiểu lo lắng hơn. Giang Hoài bình tĩnh để mặc cho cô lau thân thể của anh, một câu cũng không nói, ngay cả mắt cũng không chớp, cho đến khi cô bùng chậu nước rời khỏi phòng ngủ anh vẫn không có phản ứng gì.

Sau khi trở lại phòng ngủ, thái độ của Giang Hoài vẫn không thay đổi, Thư Tiểu không nhịn nổi chạy đến trước mặt anh nói: “Giang Hoài, tính tình em vốn nóng nảy, anh đừng để ý...”

Im lặng. Im lặng. Im lặng. Ngay khi Thư Tiểu cho rằng anh sẽ không đáp lại thì đột nhiên anh hé miệng nói

“Không, cô dịu dàng như vậy, tốt đẹp như vậy, cô vì tôi làm...“trị liệu”...tôi rất vui...” Anh cắn cắn môi, gương mặt lại đỏ lên, “Chẳng qua đây không phải chuyện cô nên làm, tôi không hy vọng cũng không đành lòng để cô làm những chuyện này. Đừng nữa...”

“Anh nghĩ nhiều rồi!” Thư Tiểu liều mạng ngăn lại nước mắt, nhếch môi nặn ra một nụ cười, nói: “Chuyện như vậy chỉ một lần này thôi! Nhưng mà...tôi nay ít nhất chúng ta đã chứng minh được một chuyện...tiểu...tiểu Hoài của anh vẫn còn rất “hoạt bát” đấy!”

Lời này nói ra làm chính cô cũng thấy ngượng ngùng, liền lập tức đưa tay che mặt lại không nhìn được hé ra một chút nhìn trộm về mặt Giang Hoài—mà anh đang dờ khóc dờ cười nhìn cô.

“Cảm ơn?” Anh dùng một câu nghi vấn.

“Về chuyện gì?”

“Vì cô đã trị liệu và...khích lệ.”

Tuy tay cô che mặt nhưng vẫn không giấu được tiếng cười.

“Cảm ơn.” Anh nói.

Trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm: Bất kể như thế nào thì không khí lúng túng giữa hai người đã giảm xuống một chút.

“Em giúp anh mặc áo ngủ vào nhé.” Thư Tiểu không muốn anh bị cảm lạnh, càng không muốn để cho Bồi An ngày mai đến phát hiện ông chủ của mình cơ thể trần trụi lại suy nghĩ lung tung.

Giang Hoài cũng nghĩ giống cô, vì vậy cũng không khước từ. Sau khi mặc xong áo ngủ, Thư Tiểu điều chỉnh vị trí để đảm bảo anh nằm thật thoải mái rồi mới lấy thêm cái đệm con trai phía cuối giường.

“Em tắt đèn được không?” Cô hỏi anh.

“Ừ” Anh đáp, “Ngại quá, hại cô ngủ không ngon.”

“Không đâu,” Cô nói “Anh xem em cũng không béo, nửa cái giường là đủ rồi.”

“Ngủ ngon, Thư Tiểu.”

“Ngủ ngon, Giang Hoài.” Cô bỗng nhớ tới cái gì, vội nói: “Đúng rồi, nếu cần cái gì anh cứ gọi em nhé.”

“Ngủ ngon.” Giang Hoài chỉ là lặp lại hai chữ này.

Cô thở dài, tắt đèn nằm xuống.

Thư Tiểu cài báo thức để dưới gối mình. Cô không muốn ngày mai bị chuông cửa reo tỉnh, sau đó rồi tỉnh rồi bù chạy đi mở cửa. Cô thức dậy lúc sáu giờ rưỡi, vừa ngồi dậy chuyện đầu tiên cô làm là liếc nhìn Giang Hoài, anh dường như đã sớm tỉnh, ánh mắt nhìn qua mười phần thanh tỉnh.

“Là chuông báo thức làm anh tỉnh sao?” Cô hỏi.

“Không phải, tôi dậy được một lúc rồi.”

“Vậy sao anh không gọi em?”

“Tôi muốn để cô ngủ thêm một chút, dù sao trước mắt tôi cũng không có chuyện gì cấp bách cần phải xử lý.” Anh ngừng một chút nói: “Bồi An cũng sắp tới rồi nhỉ?”

“Để em giúp anh xoay người.” Cô có thể nghe ra được chút manh mối từ trong lời nói của Giang Hoài: Mặc dù trước mắt anh không có chuyện cấp bách gì nhưng lại lo lắng để lộ tâm tình dường như rất hy vọng Bồi An sớm xuất hiện. Động não một chút cô nhớ đến anh từng nói anh cần một người giúp anh xoay người, như vậy thì thân thể nằm bất động sẽ cảm thấy thoải mái hơn chút.

Quả nhiên, anh nói với cô: “Không cần, lát nữa Bồi An tới tôi sẽ nhờ cậu ấy giúp tôi trực tiếp rời giường.”

Thư Tiểu nghiêm mặt nói: “Bồi An đã nhờ em chiếu cố anh thật tốt, nếu cậu ấy biết em ngủ say như chết để anh cả đêm không lật người thì sau này em còn mặt mũi nào mà nói chuyện với cậu ấy đây? Anh Giang, anh làm ơn phối hợp với em một chút có được không?”

Lời của cô đã có tác dụng, Giang Hoài ngoan ngoãn nghe theo “chỉ thị” của cô, tận lực phối hợp với cô thay đổi một tư thế. Sau đó Thư Tiểu xuống giường đánh răng rửa mặt, rồi xuống bếp hâm nóng sữa tươi.

Thư Tiểu lôi trong tủ ra một túi bánh sandwich hôm qua mới mua, theo bản năng cầm trên tay ước lượng—cảm ơn trời đất, bánh sandwich này hình dáng cũng rất thích hợp để Giang Hoài cầm. Cô xếp vài cái bánh lên đĩa sứ, cầm thêm ống hút vào ly sữa rồi mới bưng vào phòng.

“Chào buổi sáng, phục vụ điểm tâm tới rồi đây.” Thư Tiểu hơi khụy gối làm cái lễ trước mặt Giang Hải. Cô thừa nhận là mình cố ý làm vậy, sau khi trải qua chuyện tối qua cô nghĩ mình nên biểu hiện tự nhiên một chút như thể đây hoàn toàn là một chuyện không đáng lo, nếu không, với tính tình của Giang Hoài anh nhất định sẽ lại suy nghĩ tiêu cực ngu ngốc gì đó. Về phần chính cô...tuy cô cũng không hối hận việc tối qua đã làm, nhưng mà cô không thể làm như không có chuyện gì xảy ra được. Cô sợ anh sẽ nhìn thấu cô đang nghĩ cái gì, sợ anh sẽ phát hiện cô xấu hổ rồi lại quy tất cả “sai lầm” này về mình.

Thật ra bởi vì xoay người, mặt Giang Hoài không có nhìn cô, khi nghe thấy giọng nói của cô anh mới cố hết sức nghiêng đầu lại.

Thư Tiểu đem điểm tâm đặt trên tủ đầu giường, cầm đệm, giúp Giang Hoài chậm rãi ngồi dậy: “Tốc độ như vậy được không?” Cô không dám dùng lực quá mạnh sợ anh bị choáng váng.

Giang Hoài nhắm hai mắt gật đầu, dường như anh không dám mở mắt ngay lúc đó. Cho đến khi Thư Tiểu đem gối đầu và đệm lót điều chỉnh vị trí xong xuôi anh mới chậm rãi mở mắt ra.

“Em có cái này rất tuyệt.” Cô đứng dậy, từ tủ đầu giường lấy ra một cái bàn xếp nhỏ, “Tada, chính là cái này, dùng điểm tâm trên giường cảm giác thật thích đúng không?”

Anh mỉm cười nói: “Thỉnh thoảng thì rất thích. Có điều đối với một người suốt hai năm trời nằm trên giường ăn cơm thì đây cũng không phải một kỉ niệm đẹp để gì.”

Thư Tiểu cứng họng. Tuy lời nói của anh nghe có vẻ nặng nề như gương mặt lại bình thản vô cùng.

“Anh có bao giờ cùng người khác dùng điểm tâm trên giường chưa?” Quỷ thần xui khiến làm Thư Tiểu thốt ra câu này.

Giang Hoài sững sốt: “Chưa từng.”

“Em cũng chưa.” Cô nói, “Vậy thì chúng ta thử một chút nhé? Em xem trên tivi, có vẻ rất lãng mạn.” Thư Tiểu dường như không ý thức được lời này đối với cô và Giang Hoài có chút không thích hợp.

Anh hiển nhiên so với cô tỉnh táo hơn nhiều: “Cùng tôi ăn cơm, chẳng thể nào lãng mạn được.”

“Xem như là tập luyện trước.” Cô càng nói càng miễn cưỡng còn cộng thêm nụ cười khúc khích, “Một ngày nào đó em gặp được một người lãng mạn, có thể cùng người đó tận hưởng bữa sáng trên giường.”

Giang Hoài cười còn miễn cưỡng hơn cô: “Thư Tiểu, mặc dù sau này cô có gặp được một người lãng mạn thì hôm nay “đối tượng tập luyện” này cũng rất đặc thù, cho nên kết quả luyện tập có lẽ sẽ khác xa so với thực tế, không có giá trị tham khảo.”

Ồ, anh cũng có tính hài hước sao! Nhưng mà sao cô lại cảm thấy trong lòng ề ề? Thư Tiểu bĩu môi, máu lì lên não: “Đối tượng đặc thù thì có giá trị đặc thù, anh cứ việc nói thẳng một câu đi, giờ anh có chịu hợp tác hay không đây?”

21. Chương 21

“Tôi không có thói quen chưa đánh răng mà đã ăn sáng.” Giang Hoài hết sức nghiêm túc cự tuyệt đề nghị của Thư Tiểu.

“Vậy bình thường anh dùng bàn chải tự động để đánh răng đúng không?”

“Ừ.” Anh nói, “Tôi có bàn chải chuyên dùng.”

“Thật khéo em cũng xài bàn chải tự động, không biết bình thường anh dùng loại nào chi bằng để em lấy cho anh xem nếu anh có thể dùng được thì em sẽ đổi cái đầu chải mới.”

“Không cần, tôi nghĩ tôi sẽ không dùng được.” Anh cảnh cô, “Bàn chải tự động bình thường tay cầm quá nhỏ tôi không cầm được.”

“Bởi vậy em đã chuẩn bị cho anh cái này——” Thư Tiểu còn có phương án B nha! Cô lấy từ trong túi ra hộp kẹo cao su, lấy ra một viên, “Bây giờ anh ăn tạm cái này đi.”

Giang Hoài vừa hé môi chưa kịp nói gì đã bị cô nhanh nhẹn nhét viên kẹo vào miệng. Anh chỉ có thể cười khổ: “Thì ra cô đã sớm có kế hoạch từ trước, đúng không?”

“Đương nhiên.” Cô thần nhiên thừa nhận, trên mặt còn có chút đắc ý. Tối hôm qua Giang Hoài nôn nhiều lần như vậy, dạ dày sớm đã trống rỗng có điều do thân thể tê liệt nên mới không có cảm giác đói. Thư Tiểu muốn để anh ăn sáng xong rồi mới rời đi, “Để em đem điểm tâm tới.”

Cô dọn điểm tâm ra chiếc bàn xếp trên giường. Do dự một hồi thì quyết định không giống như trên phim ăn sáng lãng mạn trên giường gì đó mà kéo ghế từ bàn đọc sách tới ngồi cạnh giường.

“Anh ăn bơ không?” Cô hỏi.

“Không cần phiền toái thế đâu.” Giang Hoài thậm chí còn không cầm bánh mì lên.

Cô khẽ thở dài, vừa trét bơ lên bánh vừa nói: “Vậy em sẽ xem như anh ăn nhé.” Cô làm ra vẻ mặt thấu hiểu, liếc anh một cái, “Bây giờ thì em biết rồi, mỗi lần anh nói “không cần làm phiền” thì chính là “cần” chẳng qua là không muốn làm phiền người khác, em nói đúng chứ?” Trét bơ xong, Thư Tiểu gác dao sang một bên đưa tay rút hai tờ giấy rồi đưa đến trước mặt Giang Hoài: “Nhả kẹo được rồi.”

Chân mày anh nhíu lại dường như rất không đồng tình, nhưng cuối cùng vẫn cúi đầu nhả kẹo cao su vào khăn giấy trên tay cô.

Cô để bánh mì vừa được trét bơ vào tay anh, nói: “Mau ăn đi.”

“Cô có thể đem bàn kéo lại gần tôi một chút được không?” Anh nhỏ giọng nhờ vả, “Tôi nghĩ mượn lực chống tay trên bàn thì sẽ thoải mái hơn, lúc uống sữa cũng tương đối dễ dàng.”

Cô cười cười kéo bàn sát lại gần anh một chút.

“Cám ơn.” Giọng anh có chút áy náy, nói: “Có lẽ lát nữa tôi sẽ làm rơi vụn bánh và sữa trên giường.”

“Anh Giang, anh có bệnh sạch sẽ hả?” Cô nghiêm túc hỏi anh. Không đợi anh trả lời, liền nói: “Em cũng không có.”

Cô đảo mắt một vòng đột nhiên xé một ít bánh mì ném lên giường còn cố ý vung lên chăn của Giang Hoài mấy giọt sữa.

Giang Hoài trợn mắt, “lạc trôi” lời.

“Ồ, anh nhìn xem, làm sao bây giờ? Giường đã bị em làm bẩn mất rồi!” Thư Tiểu cắn một miếng bánh mì, uống một ngụm sữa tươi vẻ mặt giống như đứa nhỏ lấu cá, thậm chí trên môi còn dính vụn bánh mì, cô thần nhiên đưa lưỡi liếm liếm rồi cười hì hì.

Giang Hoài chậm chạp nâng tay phải, khủy tay gác trên mặt bàn, lại chậm chạp cử động cổ tay đưa bánh mì lên miệng, cúi đầu cắn một cái.

Thư Tiểu lặng lẽ quan sát anh, đợi anh nuốt xuống bánh mì liền bưng ly sữa, kéo ống hút để trước môi anh, nói: “Anh uống thử đi, xem nhiệt độ có vừa không? Lúc này em uống thử, cũng không nóng lắm.”

Anh không từ chối đề nghị của cô, ngậm lấy ống hút, hút một ngụm, nhẹ gật đầu nói: “Cô cũng ăn đi không cần để ý tôi. Tôi ăn cái gì cũng rất chậm....Nếu như lát nữa Bồi An đến mà tôi vẫn chưa ăn xong thì cậu ấy sẽ giúp tôi.”

Giang Hoài vừa dứt lời thì chuông cửa reo lên. Thư Tiểu nhìn đồng hồ, đúng bảy giờ. Cô đặt bánh mì trong tay xuống đi ra mở cửa, người tới chính là Bồi An, cậu ta cầm theo một túi đồ lớn. Sau khi chào hỏi Thư Tiểu xong liền đi vào phòng ngủ.

“Chào buổi sáng, anh Giang.” Bồi An khom lưng chào Giang Hoài.

“Chào buổi sáng.” Giang Hoài gật đầu đáp lễ, “Mới sáng sớm đã bắt cậu chạy tới chạy lui cực khổ.”

“Anh Giang đừng nói vậy mà.” Bồi An đặt túi đồ trên tủ đầu giường, “Tôi đi rửa tay xong sẽ lập tức tới giúp anh.”

“Thư Tiểu.” Giang Hoài nhìn cô, nói: “Ngại quá, nhưng cô có thể ra ngoài một lát không?”

Đây là một lời thỉnh cầu hợp lý, nhưng không hiểu tại sao trong lòng Thư Tiểu lại cảm thấy mất mát, liền muốn xoay người đi ra ngoài.

“Đợi đã, bữa sáng của cô...”

Cô xoay người đi tới bưng đĩa bánh và ly sữa của mình. Lại có chút không yên tâm dặn dò: “Để Bồi An giúp anh ăn sáng xong rồi hãy về.”

“Ừ.” Anh ngắn gọn trả lời, ánh mắt không lập tức rời khỏi mặt cô, mà là phảng phất lưu luyến dừng lại quan sát cô một chút.

Ánh mắt của anh khiến cô thật khó nắm bắt, giống như chiếc lá lay động dưới ánh mặt trời, lúc ẩn lúc hiện. Con người tinh tế sáng ngời làm trái tim cô run rẩy, cô bỗng nhiên giống con nai nhỏ hoảng sợ, rũ mĩ mắt vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Thư Tiểu ngồi trên ghế salon vừa ăn bữa sáng của mình vừa nhớ lại mới vừa rồi cô ném vụn bánh mì lên giường còn vụn sữa lên chăn của Giang Hoài khiến anh nhìn cô như thể người ngoài hành tinh thì không nhận được cong miệng cười lên.

Khoảng ba mươi phút sau, Bồi An đẩy Giang Hoài ra khỏi phòng ngủ. Anh đã thay trang phục khác, mặt mũi đầu tóc cũng được chải chuốt sạch sẽ, chỉnh tề. Thậm chí Thư Tiểu còn ngửi thấy thoang thoang mùi nước hoa Cổ Long từ người anh.

Anh nâng mắt nhìn về phía cô: “Thư Tiểu, tối qua cảm ơn cô đã chiếu cố, chúng tôi về trước.”

Cô hỏi: “Bây giờ đi luôn sao? Anh đã ăn sáng xong chưa đấy?”

“Ừ, ăn rồi.” Anh hết sức đường hoàng đáp lời, còn mỉm cười nói: “Muốn kiểm tra không?”

Cô mân môi, ánh mắt liếc tới tủ đầu giường nhìn thấy cái đĩa trống không.

“Cô Lâm để tôi giúp cô rửa cái đĩa.” Bồi An khách khí nói.

“Không cần, lát nữa tôi sẽ rửa cùng đĩa của tôi là được rồi.” Thư Tiểu nói, “Phải rồi, cậu đã ăn sáng chưa?”

“Lúc này trước khi tới đã ăn một chút, không đói bụng. Tôi muốn nhanh chóng đưa anh Giang trở về vừa tránh để người trong nhà lo lắng vừa tránh phiền toái cô Lâm nghỉ ngơi.”

“Bồi An nói đúng.” Giang Hoài nói tiếp, “Hại cô cả đêm vất vả.”

Câu “cả đêm vất vả” này vừa ra khỏi miệng thì mặt anh và Thư Tiểu đồng thời đỏ lên. Ánh mắt hai người lại vừa vặn chạm nhau, Thư Tiểu cảm thấy chột dạ khi mình và anh không hẹn mà cùng nhau nghĩ đến “chuyện kia”. Ngay sau đó bọn họ lại đồng thời ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt hết sức khó xử.

Bồi An nhìn Giang Hoài, rồi nhìn đến Thư Tiểu, ánh mắt nghi ngờ.

Giang Hoài lấp liếm nói: “Ý...ý của tôi là, hôm qua cô chiếu cố tôi cả đêm nhất định là rất mệt.”

“Biết rồi biết rồi!” Cô lên giọng, trong lòng thầm nghĩ nếu giọng nói vang dội một chút có thể sẽ đáng tin hơn, “Em dĩ nhiên biết ý của anh là gì.”

Hồng bét! Lần này vẻ mặt Bồi An càng kì quái hơn. Thư Tiểu trong lòng tự mắng mình: Bồi An không kì quái, người kì quái là cô và Giang Hoài mới đúng!

“Bồi An, chúng ta đi thôi!” Giang Hoài lấy lại vẻ nghiêm nghị, dường như muốn nhanh chóng kết thúc vấn đề này tại đây.

Lời của anh phát huy tác dụng, Bồi An không còn quan sát hai người nữa.

Thư Tiểu đưa bọn họ đến cửa. Giang Hoài ra hiệu cho Bồi An dừng lại, sau đó anh tự mình điều khiển xe lăn hướng về phía Thư Tiểu, nói: “Nghỉ ngơi thật tốt nhé, Thư Tiểu.”

Cô nói: “Anh cũng vậy.” —— Cô biết đêm qua anh cũng ngủ không ngon.

Cô lẳng lặng nhìn anh đi vào thang máy rồi mới đóng cửa đi vào nhà. Cô hít một hơi, trong phòng vẫn còn thoang thoảng mùi nước hoa của Giang Hoài, trên sàn nhà còn lưu lại dấu vết xe lăn mờ nhạt; trong phòng ngủ tuy đã được sửa soạn nhưng vẫn nhận ra được chút hỗn độn nho nhỏ.

Tủ đầu giường cũng được Bồi An dọn dẹp, ly và đĩa trống đặt ngăn nắp trên đó. Trên đầu ống hút còn lưu lại dấu răng mờ nhạt.

Những dấu vết Giang Hoài vừa lưu lại đó, Thư Tiểu vừa nghĩ đến trong lòng liền cảm thấy đau.

Mệt mỏi dần dần đánh tới. Cô thậm chí không còn sức lau dọn phòng ngủ hay rửa đĩa gì nữa lập tức ngã xuống giường kéo chăn bắt đầu ngủ.

Thư Tiểu bị tiếng chuông điện thoại reo tỉnh. Ban đầu cô còn cảm thấy bức bối nhưng vừa nhìn đến tên người gọi thì chút bức bối kia liền biến mất không chút dấu vết.

“Có chuyện gì thế Giang Hoài?”

“Cô còn ngủ à?” Anh nói, “Xin lỗi...”

“Không có không có,” Cô vội vàng phủ nhận, “Em đang nằm thôi, cảm thấy hơi lười haha.” Cô vội liếc mắt nhìn đồng hồ trên di động, đã hơn một giờ chiều.

Giang Hoài ở đầu bên kia khẽ than nhẹ một tiếng, “Tôi gọi tới chỉ muốn xác nhận xem bây giờ cô có ở nhà hay không.”

“Có!” Cô nói, “Anh muốn tới sao?”

“Không, không phải tôi.” Anh nói, “Tôi nhờ dì Liên tới nhà cô một chuyến, cũng không phải chuyện quan trọng gì, chỉ là muốn gọi hỏi cô một tiếng.”

Cô nghe không hiểu lắm, nhưng cũng chẳng muốn hỏi nhiều, nói: “Ừ, hôm nay em không định đi đâu, dì ấy tới lúc nào cũng được.”

“Vậy thì tốt, cô tiếp tục nghỉ ngơi đi.” Giọng nói của anh rất dịu dàng.

“Ừm.” Đầu óc cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, mơ mơ hồ hồ cúp máy, chút này mới nhận ra chút kì quái: Rốt cục thì Giang Hoài lại nhờ dì Liên tới nhà cô để làm gì?

Cô muốn gọi lại, nhưng nghĩ đến Giang Hoài mỗi lần nghe điện thoại thật không dễ dàng, huống chi lúc này anh nói cũng không phải chuyện quan trọng gì, nên cô liền từ bỏ ý định. Lúc này cơn buồn ngủ cũng biến mất, cô dứt khoát bò dậy, bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, pha ấm trà mới chuẩn bị đón khách.

Khoảng hai mươi phút trôi qua thì dì Liên tới.

Có điều vạ lần Thư Tiểu cũng không nghĩ tới dì Liên lại như vậy đến gặp cô.

“Chào cô Lâm!” Dì Liên vừa vào cửa liền cầm theo hai túi đồ, khom lưng chào cô, nói: “Cái này là chút quà của cậu Giang tặng cô. Bồi An đi cùng cậu ấy, những thứ này đều do cậu Giang tự mình chọn, hy vọng cô đừng từ chối tấm lòng của cậu ấy.”

Thư Tiểu vốn không muốn tùy tiện nhận đồ của người khác, nhưng vừa nghe đến đều do Giang Hoài tự mình chọn thì cô lại tò mò không biết rốt cuộc anh mua những gì cho mình.

Sau khi lấy đồ trong túi ra mỗi một món đều khiến cô vừa tức vừa đau lòng: Áo choàng tắm, bao gối, ra trải giường, thảm lót, vỏ chăn! Mỗi một món đều rất cao cấp, màu sắc rất trang nhã, quả thực anh có mắt thẩm mỹ cực kì tốt, những thứ này không những đẹp mắt mà còn đem lại cảm giác ấm cúng cho phòng phủ.

“Cô Lâm, cậu Giang còn nhờ tôi hỏi cô những thứ này đủ chưa? Còn cần thêm những thứ khác cứ việc nói với cậu ấy.”

Đầu óc người kia rốt cục là chứa cái gì trong đó vậy? Thư Tiểu hít một hơi, giận lẫy nói: “Dì Liên, nhờ dì nói anh ấy là tôi còn thiếu một cái quét vi-rút tia hồng ngoại nữa.”

“Cái gì hồng?” Dì Liên nghe không hiểu.

“Hồng...hazz, không có gì, đùa dì thôi.” Cô thật sự hoài nghi nếu mình nhắc lại cho dì Liên, thì có khi tên ngốc kia thật sự sẽ đem tới nhà cô một cái máy quét vi-rút mất.

Cô ảo não đem những món đồ này cất vào túi, lúc này ánh mắt chợt sáng lên, phát hiện trong túi còn có một thứ khác.

Đó là một tấm thiệp nhỏ màu vàng, phía trên có một dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Thư Tiểu, cảm ơn cô—rất nhiều vì buổi tối hôm qua.

Mỗi một nét chữ đều có chút run rẩy, cô có thể tưởng tượng được dáng vẻ Giang Hoài cầm bút chuyên dụng, khó khăn viết chữ.

Cô cầm hai túi đồ trên tay chút bực tức trong lòng đã hoàn toàn tiêu tán, thay vào đó là đau lòng cùng thương tiếc.

22. Chương 22

“Cô ấy có nhận đồ dì đưa tới không?” Ánh mắt Giang Hoài từ thanh gỗ nhỏ nắm trong tay chuyển đến trên mặt dì Liên.

“Nhận.” Dì Liên nói, “Có điều cô ấy kiên quyết không để tôi dọn dẹp phòng, cho nên tôi mới về sớm một chút.”

Giang Hoài không nói gì, cúi đầu tay lại chậm rãi rút một thanh gỗ khác từ chồng gỗ xếp trước mặt. Đây là cách anh dùng để luyện tập ngón tay, ban đầu anh sẽ theo lời nói của bác sĩ phục hồi rút ra thanh gỗ có màu sắc mà họ yêu cầu, về sau mỗi khi một mình buồn chán anh thường lấy ra tự mình luyện tập. Những bài tập phục hồi anh có thể tự mình làm không nhiều, đây là một trong số đó. Chỉ tiếc cho tới bây giờ chỉ có tay phải của anh là có thể sử dụng linh hoạt hơn một chút.

Dì Liên đứng một hồi thấy Giang Hoài không có phản ứng mới mở miệng nói tiếp: “Cậu Giang, cô Lâm có bức thư nhờ tôi chuyển cho cậu.”

Ngón tay anh dừng lại trong không trung nửa giây, làm cho chồng gỗ trước mặt run rẩy muốn đổ, “Đưa tôi đi.”

Dì Liên mở bì thư sau đó đặt nó trên đùi Giang Hoài. Anh cầm tay trái đặt lên một góc nhỏ của bức thư, tay phải cử động cố gắng lôi bức thư ra ngoài, lại bất cẩn làm nó rơi xuống thảm. Anh theo bản năng cúi người muốn nhặt lên bỗng nhiên bật cười vì hành động của mình.

Dì Liên nhanh chóng nhặt bức thư lên đưa cho anh. Anh nói “Cảm ơn.” Sau đó thì phát hiện vẻ mặt dì Liên hình như là đang cố nhịn cười.

Giang Hoài cúi đầu nhìn nội dung bên trong thư, lúc này mới hiểu rõ tại sao vẻ mặt của dì Liên lúc nhìn anh lại kỳ quái như vậy.

Bên ngoài bức thư chỉ là tranh phong cảnh rất bình thường, vậy mà bên trong lại có hình vẽ manga: Bên trái là một bé trai ngồi trên xe lăn, phía sau ót của cậu bé có một mảnh vải, trên đó viết bốn chữ thật to: “Tôi có bệnh sạch sẽ.” Bé trai hướng mắt “ra lệnh” cho một phụ nữ trung niên một tay bưng trà một tay cầm khăn lau: “Đem những thứ người kia vừa chạm vào vứt hết cho tôi! Đổi tất cả thành cái mới!” Bên

phải lại là hình của một bé gái tóc xoăn đang vùi mình vào chăn ngủ say, khóe miệng còn chảy nước miếng, trên chăn hay trên ra giường đều có mấy chấm màu đen nằm rải rác, có kí hiệu bằng chữ kể bên, “sữa tươi”, “vụn bánh mì”; Càng khiến Giang Hoài giật mình hơn chính là dòng chữ nhỏ bên phải —— “Muốn có giấc ngủ ngon hãy mặc áo ngủ có mùi hương của soái ca.”

“Cậu Giang, cô Lâm đúng là một người có lòng.” Về mặt dì Liên có chút sâu xa cười cười nhìn Giang Hoài.

Anh có chút chột dạ vội cất bức thư đi, “Cô ấy thật sự là rất tốt.” Chỉ đổi một chữ đã khiến cho câu nói mang nghĩa hoàn toàn khác.

“Cậu Giang, tôi cảm thấy cô Lâm đối với cậu không phải chỉ tốt bình thường.” Dì Liên thản nhiên nói, “Mặc dù đây không phải là chuyện tôi nên xen vào, nhưng mà cậu cũng trưởng thành rồi, những tôi ở trong nhà như tôi và lão Lê cũng dần lớn tuổi cả rồi, Bồi An tuy tốt nhưng chưa chắc có thể chiếu cố cậu cả đời, nếu như bên cạnh cậu có thêm một cô gái nguyện ý bầu bạn, chúng tôi cũng yên tâm.”

Giang Hoài kinh hãi: “Dì Liên, dì đang nói cái gì vậy? Chẳng lẽ dì cho rằng tôi còn có thể đi trêu chọc người khác?”

“Gì mà trêu chọc?” Dì Liên cau mày, “Ý cậu là cùng người khác hẹn hò sao? Nếu là ý này tôi cảm thấy chuyện này cũng rất bình thường mà! Cô Lâm dường như cũng có ý với cậu, phòng ngủ của con gái đầu phải ai cũng có thể vào! Huống chi cô ấy còn giữ cậu lại một đêm.”

“Ha ha.” Giang Hoài cười khan hai tiếng, bỗng nhiên không biết lấy đâu ra sức lực vung tay phải, xô đổ tất cả thanh gỗ và bức thư trước mặt xuống đất, “Dì cho rằng tại sao cô ấy lại làm vậy? Đó là bởi vì tối hôm qua tôi thượng thổ hạ tả, người không ra người quỷ không ra quỷ căn bản không thể chống cự để về đến nhà nên cô ấy mới chứa chấp tôi một đêm, giống như...giống như khi cô ấy có lòng tốt cứu vớt con chó nhỏ tàn tật của mình, dì hiểu chứ?”

Chóp mũi dì Liên đỏ lên, vội vã khom người nắm lấy tay anh: “Cậu Giang, là tôi không tốt, khiến cậu tức giận. Cậu đừng kích động, xem như tôi chưa nói gì cả.”

“Dì Liên...” Anh nức nở nói: “Sau khi tôi bị tai nạn dì đã chăm sóc tôi suốt mười mấy năm, trong lòng tôi sớm đã xem dì như người nhà, tôi không nên nổi giận với dì mới phải.”

“Cũng tại vì cậu xem tôi như người nhà nên mới có ý cấu kính mà.” Dì Liên yêu thương vỗ vỗ vai anh, “Bây giờ cậu đừng cử động, để tôi thu dọn mấy thanh gỗ rơi trên sàn trước đã.”

“Xin lỗi, lại khiến dì bận rộn.” Anh áy náy nói.

“Được rồi mà.” Dì Liên ngồi chồm hổm xuống vừa dọn dẹp vừa nói: “Nếu đã coi tôi là người nhà thì cậu đừng nói mấy lời khách sáo đó nữa. Cậu cho rằng tôi không biết hai năm qua cậu tuyển thêm người giúp việc là vì lý do gì sao? Chính là cậu muốn tôi và lão Lê được nhàn rỗi hơn đúng không? Lão Lê thường to nhỏ với tôi rằng bây giờ không lái xe cho cậu nữa cũng không phải khuôn vác dọn dẹp thứ gì, mỗi ngày chỉ ra vào trông nom mấy chậu cảnh đến tháng vẫn lấy tiền lương của cậu ông ta cảm thấy rất ngại, cứ luôn miệng nói chi bằng sớm về quê nghỉ hưu cho rồi.”

“Chú Lê cũng đã sáu mươi tuổi rồi, vốn dĩ nên được về hưu dưỡng già, nếu chú ấy có người phụ dưỡng thì tôi đã sớm đưa ấy một khoản tiền để chú ấy về quê rồi, nhưng theo tôi được biết thì chú Lê không còn người thân nào dưới quê nữa. Chỉ cần chú ấy đồng ý, thì có thể ở lại nhà họ Giang bao lâu cũng được, chỉ là tôi sợ chú Lê làm việc ở đây nhiều năm nhưng vậy đột nhiên bỏ xuống sẽ cảm thấy không được thoải mái nên mới để chú ấy chăm sóc cây cảnh trong vườn, trong lòng tôi thật sự muốn chú ấy có thể cảm thấy vui vẻ lúc về già. Dì Liên cũng vậy. Dì và chú Lê đã dành gần nửa đời người để làm việc cho tôi, tận tình chăm sóc tôi cho tới ngày hôm nay, cái khác tôi không có nhưng để cho hai người vui vẻ an hưởng tuổi già đó chính là trách nhiệm của tôi. Nếu như một ngày nào đó hai người nói muốn nghỉ việc nhưng vẫn đồng ý ở lại nhà họ Giang tiếp tục bên cạnh tôi, tôi thật sự rất vui mừng.”

“Cậu...” Nước mắt của dì Liên rơi xuống mu bàn tay đang cầm thanh gỗ, “Ông trời thật sự là....không có mắt mà!” Sau khi đem mấy thanh gỗ sắp lại trên bàn, dì cúi đầu nức nở chạy ra khỏi phòng.

Giang Hoài nhìn bức thư rơi trên thảm, trong thư là hình vẽ manga và “điển cổ” của Thư Tiểu, không ai có thể hiểu rõ hơn anh. Cô bỏ nhiều công sức như vậy là muốn anh hiểu, bản thân không ngại anh, cũng hi

vọng anh không ghét bỏ mình, cô thật sự là một cô gái tốt. Nhưng mà...Giang Hoài đột nhiên có chút sợ, sợ hãi một điều gì đó mà ngay cả anh cũng không thể xác định.

Thứ hai, sau khi ăn cơm trưa Thư Tiểu liền gọi điện cho Giang Hoài, bởi vì tuần trước đã hẹn lịch trị liệu cho mẹ anh nhưng lại không đi được nên cô muốn hỏi anh xem hôm nay đến có được không.

Nhận điện thoại là Bồi An. Cô có chút ngoài ý muốn, nói: “Bồi An, phiền cậu đưa điện thoại cho Giang Hoài được không?”

“Bây giờ anh Giang đang làm phục hồi, không tiện nghe máy.” Giọng Bồi An vừa có chút khách khí vừa có chút vội vã, “Cô có chuyện gì muốn nói với anh ấy sao?”

“Vậy sao, đừng làm phiền anh ấy.” Trong lòng Thư Tiểu có chút mất mát, cũng không tiện nói nhiều, “Chỉ là tôi muốn hỏi anh ấy xem sau khi tan làm tôi đến trị liệu cho bác Giang được không?”

“Anh Giang nói có thể.” Bồi An giống như nhận được chỉ thị sau đó mau chóng truyền đạt lại, “Anh Giang nói, à không, là tôi, tôi cảm thấy không có vấn đề gì.”

Trong lòng Thư Tiểu phát giác, liền cảm thấy có chút tức giận. Nếu như Giang Hoài cầm điện thoại không tiện thì có thể nhờ Bồi An cầm hộ mà! Lúc trước không phải chính anh luôn tự mình nghe máy sao? Vậy mà hôm nay, rõ ràng đang ở bên cạnh anh lại để Bồi An làm “người phát ngôn”. Tuy bực bội nhưng cô vẫn duy trì giọng nói bình thường: “Được rồi, sau khi xong việc tôi sẽ qua.”

“Cô Lâm,” Bồi An nói, “Anh...à không, là tôi nói, cô cứ xong việc rồi hãy qua, cơm tối ăn ở chỗ chúng tôi đi.”

“Ừ, cảm ơn cậu.” Cô buồn buồn trả lời.

Sau khi cúp điện thoại lại cảm thấy có gì đó không đúng. Cô cắn cắn môi trở lại phòng làm việc, đột nhiên cảm thấy mất hết hứng thú xử lý công việc. Cuối cùng cô đứng dậy, hít một hơi thật sâu, quyết định đẩy cửa đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua phòng làm việc của mấy bác sĩ phục hồi khác vô tình nghe thấy bọn họ đang nói chuyện phiếm. Thư Tiểu vốn không có ý định dừng lại nghe lén nhưng do bản thân bị bất ngờ khi nhìn thấy Vi Minh mang theo vẻ mặt khinh thường ném một cành hoa hồng vào thùng rác, theo sau anh ta là bác sĩ Tiểu Tào, cô ta cầm một tách trà trên tay, nói: “Anh đối xử với tấm lòng của người ta như vậy sao? Thật tàn nhẫn quá!”

“Hừm, tôi chịu nhận hoa của cô ta cũng tính là không tàn nhẫn!” Giọng điệu của Vi Minh cộc nhả trả lời.

“Nhưng anh cũng đâu có đồng ý!” Tiểu Tào uống một hớp.

“Làm sao tôi đồng ý được? Cô cũng đâu phải chưa từng thấy Ninh Hoan Hoan đó, cô ta như vậy...” Vừa nói anh ta vừa ghẹo cổ, lè lưỡi nhại lại bộ dạng của mấy bệnh nhân bị bại não, chọc cho Tiểu Tào nở nụ cười, sau đó anh ta khôi phục bộ dạng của mình, tiếp tục nói: “Chỉ trách bình thường tôi đối tốt với cô ta, chỉ là thương hại một chút, dẫu dằng một chút không ngờ lại khiến cô ta suy nghĩ lung tung.”

“Cũng không thể trách cô ấy, mặc dù bị bại não nhưng đầu óc cô ấy vẫn bình thường, còn là một thiếu nữ mới lớn, trong cuộc đời e là chưa từng tiếp xúc nhiều với người khác phái. Lại được anh dẫu dằng chăm sóc như vậy nên cô ấy nảy sinh tình cảm cũng là chuyện đương nhiên.”

“Quên đi, tôi chỉ là một bác sĩ phục hồi không phải là nhà từ thiện.” Vi Minh hời hợt trả lời, “Nói thật, Ninh Hoan Hoan chẳng qua là sinh ra trong một gia đình giàu có, nếu như là chúng ta, cha mẹ đã sớm từ bỏ rồi! Nhiều năm như vậy, tốn nhiều tiền của và sức lực đi làm phục hồi, làm trị liệu nhưng hiệu quả lại chẳng bao nhiêu, có một câu nói: Bỏ ra nhiều công sức chưa chắc đã có được thứ mình muốn! Lân công tác này bản thân tôi cũng cảm thấy có chút...lãng phí thời gian!”

23. Chương 23

Thư Tiểu cho rằng mình sẽ tức giận xông vào trong, nhưng không cô chỉ đứng ngơ ngác tại chỗ, cô cảm thấy ngón có chút lạnh, mà trong lòng cũng bắt đầu nặng trĩu — nặng dần nặng dần, cho đến khi phát ra tiếng

“bơm” thê lương, giống như cả người đều rơi xuống một hồ băng vừa lạnh lẽo vừa khó thở.

Thư Tiểu xoay người dựa lưng vào tường. Cô không kịp định thần lại thì một màn trước mắt lại khiến cô hít thở không thông.

Ninh Hoan Hoan!

Cô gái đã tặng hoa hồng cho Vi Minh đang đứng sau lưng Thư Tiểu! Cô đứng ở chỗ đó cánh tay vịn vào hành lang đang run rẩy lợi hại——không, đúng ra là cả người cô đang run rẩy, cơ mặt vì bệnh bại não vốn dĩ đã có chút khó coi nay lại càng trong kì dị hơn, hai chân chụm lại nơi khớp gối tạo thành hình cắt kéo, cô nhắc chân bước về phía trước một bước nhỏ.

Ninh Hoan Hoan mặc dù hành động bất tiện nhưng thính lực và trí lực đều phát triển bình thường. Điều này cũng có nghĩa là những gì Thư Tiểu vừa nghe thì Ninh Hoan Hoan cũng nghe được.

“Hoan Hoan!” Thư Tiểu dang tay đỡ lấy hông của Hoan Hoan, lập tức cảm thấy một cỗ trọng lượng dựa vào mình, cô biết Hoan Hoan sắp trụ không nổi vừa khéo lúc đó có một hộ lý đang đẩy xe lăn đi tới, Thư Tiểu vội kêu hộ lý đẩy xe lăn tới chỗ bọn họ.

“Chị...Thư..Thư..” Hoan Hoan mở miệng nói không thành tiếng, thậm chí khóe miệng còn chảy nước miếng. Thư Tiểu không chút do dự ôm mặt cô đặt trên hông vai mình, vừa nhẹ nhàng vuốt ve cái ót cô vừa nhỏ giọng an ủi: “Hoan Hoan, muốn khóc thì cứ khóc đi, có chị đây.”

Vi Minh hình như cũng nghe được tiếng động, đẩy cửa bước ra. Nhìn thấy Thư Tiểu và Ninh Hoan Hoan vẻ mặt anh ta có chút hốt hoảng. Đúng lúc này hộ lý đẩy xe tới, Vi Minh cười khan hai tiếng làm ra vẻ mặt thoải mái đi đến đỡ lấy Ninh Hoan Hoan: “Hoan Hoan, em đi một mình sao? Người nhà em đâu rồi?”

Thân thể Ninh Hoan Hoan run lên, tựa như con chim nhỏ hoảng sợ, khóe miệng co quắp, khuôn mặt ửng đỏ, bởi vì quá căng thẳng mà nói ra âm thanh đứt quãng không đầy đủ, chỉ phát ra tiếng “ô ô” chống cự. Thư Tiểu lạnh lùng nói với Vi Minh: “Để đó cho tôi.”

Vi Minh buông lỏng tay, lúng túng đứng sang một bên. Thư Tiểu đỡ Ninh Hoan Hoan ngồi lên xe lăn, nâng chân cô đặt lên bàn để chân.

“Dì giúp việc của em đâu? Chị đưa em đến chỗ dì ấy được không?” Bố mẹ Ninh Hoan Hoan luôn bận rộn mỗi lần đi phục hồi chức năng cô đều đi với dì giúp việc của mình.

Cô gật đầu nhưng khi Thư Tiểu chuẩn bị đẩy xe lăn thì lại lắc đầu, nói: “A...có lời...với...bác sĩ Vi...”

Vi Minh ngồi xuống, mang theo chút áy náy nhìn cô: “Hoan Hoan, em nói đi.”

Ninh Hoan Hoan hé miệng, cố gắng khống chế cơ mặt lại chỉ phát ra vài âm thanh không tròn trịa. Cô nhìn Vi Minh, ánh mắt vừa trong trẻo vừa ưu thương tiếp đó cô đưa tay làm động tác cầm bút lắc lắc trong không trung.

“Em muốn viết chữ sao?” Thư Tiểu đoán.

Cô gật đầu. Thư Tiểu xoay người đi vào phòng làm việc lấy giấy bút, cố định chúng lên một cái bìa trình ký(*) rồi mới đưa cho Ninh Hoan Hoan.

Cách Ninh Hoan Hoan cầm bút cũng rất quái dị, năm ngón tay siết thật chặt dùng lực ở cổ tay vẽ vẽ lên giấy.

Cô viết chữ rất vắt vả, vẽ mặt vô cùng nghiêm túc.

Ai có thể ngờ, Ninh Hoan Hoan bị bại não làm cho tứ chi co quắp lại có thể viết ra những nét chữ tinh tế đến vậy. Mặc dù cách mà cô cầm bút rất khác người thường nhất định đã trải qua vô số lần khổ luyện mới có thể “khéo léo” viết ra được những nét chữ như thế. Mà nội dung cô ấy viết ra càng khiến Thư Tiểu đau lòng hơn

Trên giấy viết: Khi em nói chuyện bộ dạng rất xấu xí, cho nên mặc dù viết chữ rất chậm nhưng mà vẫn nên viết chữ thì hơn,

Cảm giác đau đớn quen thuộc ập tới, Thư Tiểu đã muốn không chịu nổi nữa nhưng lại không yên tâm để Ninh Hoan Hoan lại với Vi Minh. Cô nhìn về phía Vi Minh, trên mặt anh ta cũng toát lên một tia đau lòng.

Ninh Hoan Hoan cúi đầu tiếp tục viết:

“Thích một người, giống như thích một giấc mộng

Không ai đem giấc mộng cho là sự thật cả

Huống chi em cho tới bây giờ, đều là tỉnh

Em không phải đang nằm mơ, mà là đứng từ xa ngắm nhìn người trong mộng.”

Một tâm hồn tinh tế sâu sắc lại bị giam cầm trong một thân xác như vậy. Thư Tiểu không cầm được nước mắt, cầm lấy tay Hoan Hoan, nói: “Hoan Hoan, ai cũng có quyền được mơ ước.”

Ninh Hoan Hoan lắc đầu, dường như cố gắng một lúc lâu thì trong cổ họng mới phát ra mấy chữ nặng nề: “Em, không có.”

Giọng nói của cô không phải dễ nghe nhưng lại đánh trúng tâm Thư Tiểu. Khổ sở, Thư Tiểu muốn an ủi cô nhưng lời đến môi lại không thốt lên được, bởi vì bây giờ có nói gì thì cũng có vẻ đối trá không thành thật.

Ninh Hoan Hoan kéo khóe miệng nghiêng lệch nở nụ cười vui vẻ, viết lên giấy:

“Đi giúp việc đang đợi em ngoài cửa phòng phục hồi, em phải về rồi.

Bác sĩ Vi, anh đưa em đi được không? Chỉ một lần này thôi.”

“Dĩ nhiên có thể.” Vi Minh đứng lên, đi vòng qua sau lưng Hoan Hoan. Thư Tiểu thấy anh ta vội vàng lau nước mắt ở khóe mắt, sau đó đẩy xe lăn vòng lại.

Bìa trình ký và bút từ đùi Ninh Hoan Hoan rơi xuống đất, Thư Tiểu rưng rưng cúi người nhặt lên, đưa mắt nhìn bóng lưng Vi Minh đẩy Ninh Hoan Hoan rời đi.

Sau khi Vi Minh trở lại nhìn thấy Thư Tiểu vẫn đứng trước cửa phòng làm việc của anh ta, lúng túng nói: “Viện trưởng Lâm, tôi đã đưa Ninh Hoan Hoan ra xe rồi.”

Thư Tiểu chợt cảm thấy không muốn chỉ trích anh ta điều gì, chỉ cảm thấy trong lòng ngổn ngang tâm sự lại không có bất kỳ cách nào để phát tiết ra ngoài.

Cô không phải là người không có lý trí, cô biết rõ mình không có quyền yêu cầu người khác đón nhận tình yêu của một cô gái tàn tật. Tuy Vi Minh không phải là người tốt tính nhưng cũng không phải là người xấu xa. Lúc này hành động của anh ta mặc dù có chút không tôn trọng người tàn tật, cô cũng có thể đứng trên phương diện đạo đức trách phạt anh ta, nhưng thư thể thì đã sao? Trong lòng cô hiểu rõ, đối với những người tàn tật thì thái độ của Vi Minh cũng không hẳn gọi là ác liệt, không đáng ghét như một số người, anh là đại diện cho thái độ của một người bình thường đối với người tàn tật. Không phải là không mềm lòng, không phải là không thương cảm, chẳng qua là không bỏ xuống được cái nhìn của người đời, dùng tiêu chuẩn của mình để đo đạc cuộc sống của người khác, phán xét cái gọi là giá trị cuộc sống, mức độ phục hồi thậm chí là quyền lợi khi yêu.

“Ừ.” Cô nhẹ nhàng trả lời, từ bỏ ý định trách móc. Trong lúc mơ hồ hồ, cô không tự chủ nhớ đến một hình bóng ưu thương quen thuộc——a, chính là Giang Hoài! Anh cũng là một tâm hồn sâu sắc tinh tế lại bị giam cầm trong thân thể tàn tật! Anh là một nhạc công nhưng lại không thể chơi được bất kỳ loại nhạc cụ nào! Thư Tiểu nhắm mắt lại, ngón tay khẽ nhúc nhích, phảng phất giống như đêm hôm đó chạm đến vết sẹo nhô lên trên sống lưng anh. Trái tim cô bỗng dưng co rút kịch liệt, cô siết chặt hai tay, đau đớn đến nỗi nói không nên lời.

“Viện trưởng Lâm, tôi không cố ý tổn thương Ninh Hoan Hoan.” Vi Minh cúi thấp mặt, bộ dáng hối hận, “Cô ấy nói với tôi sẽ không đến phục kiện nữa.”

Thư Tiểu kinh ngạc nhìn anh ta, dề xuống nước mắt, nói: “Dù anh cố ý hay vô ý thì bây giờ đối với Ninh Hoan Hoan cũng không có ý nghĩa, tổn thương vẫn chính là tổn thương. Anh cảm thấy lương tâm có điều bất an? Cho nên mới nóng lòng giải thích là bản thân hoàn toàn không biết đã tổn thương đến người khác,

đúng không? Vì Minh, anh không cần phải giải thích với tôi cái gì, bởi vì anh đâu có tổn thương tôi. Mà đối Ninh Hoan Hoan, cô ấy cũng không cần anh giải thích, cô ấy cái gì cũng hiểu.”

“Vậy cô muốn tôi phải làm sao? Tôi không thể vì lòng thương hại mà lừa gạt cô ấy! Tôi cũng không thể tiếp nhận một cô gái như thế, đây là thực tế!” Giọng nói của Vi Minh hết sức ủy khuất.

“Không có ai ép anh phải tiếp nhận cô ấy. Hoan Hoan cũng không. Chẳng lẽ anh không nhìn ra, cô ấy vốn không hy vọng anh đáp lại tình cảm của mình.” Thư Tiểu nói: “Anh cho rằng cô ấy bị tổn thương chỉ bởi vì bị anh từ chối tình cảm sao? Anh còn nhớ những lời tàn nhẫn lúc này anh đã nói ra không? Anh đã hoàn toàn phá hủy ý nghĩa sinh tồn của cô ấy! Thực tế đối với cô ấy đã quá tàn khốc rồi mà anh còn tước đoạt đi quyền lợi mơ ước của cô ấy!——Không, cô ấy cẩn thận đến ngay cả mơ cũng không dám, chỉ xa xa ngẩng nhìn, hạnh phúc vốn dĩ đã cách cô ấy rất ra giống như chúng ta khi ngẩng đầu nhìn mây trên trời, nhưng mà, hôm nay anh đã để cô ấy cảm thấy bản thân ngay cả tư cách ngẩng đầu cũng không có!” Nước mắt lăn trên gò má Thư Tiểu, cô đưa tay lau đi nhưng nước mắt vẫn ướt ứ ở hốc mắt.

Vi Minh giật mình, yết hầu lẫn lộn, tròng mắt cũng đỏ lên, anh ta hé miệng hồi lâu, cuối cùng nhắm chặt mắt lại, không nói gì xoay người đi vào phòng làm việc của mình.

Bỗng nhiên Thư Tiểu nghe trong phòng làm việc vang lên tiếng vỗ xuống mặt bàn. Cô theo bản năng nhìn vào trong, nhìn thấy khuỷu tay Vi Minh chống lên bàn, khuôn mặt chôn giữa hai tay, phát ra tiếng hừ nhẹ ảo não.

Cô hít sâu một hơi, xoay người đi về phòng làm việc của mình.

Sau khi tan làm, Thư Tiểu liền lái xe đến nhà họ Giang. Cô ăn cơm ở đây không phải lần đầu nên cũng không muốn làm bộ khách sáo. Vì vậy, khi dì Liên gọi điện cho cô nói sau khi tan làm thì đến ăn cơm, cô liền gật đầu đồng ý. Thật ra, khi cha mẹ cô thường xuyên ra nước ngoài trao đổi cô đã sớm có cuộc sống tự lập một mình, trong nhà khi có tiệc cưới sinh hay tang ma gì đó mọi người sẽ tụ họp cùng nhau ăn bữa cơm ấm áp, nhưng cô cũng không thể thường xuyên hưởng thụ cảm giác đó. Khi ăn cơm cùng người nhà họ Giang, tuy cô là khách nhưng lại có thể cảm nhận được không khí ấm áp tương tự như ở nhà mình.

Vậy mà tối nay, trên bàn ăn chỉ có một mình Phương Hiểu Linh, cảm giác phá lệ vắng lạnh.

Thật ra, từ khi bước vào Thư Tiểu đã không nhìn thấy Giang Hoài. Mới đầu cô còn nghĩ anh đang bận việc gì, cũng không quá để ý, nhưng đến khi dì Liên bưng thức ăn lên mà không nhắc tới anh một chữ, Thư Tiểu mới mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Không chỉ Giang Hoài, đến Bồi An cũng không thấy đâu.

“Dì Liên” Cô không nhận được hỏi: “Giang Hoài đâu? Anh ấy không ăn cơm cùng chúng ta sao?”

Tay dì Liên bưng thức ăn có chút khựng lại, khẩn trương cười cười, nói: “Cậu ấy hôm nay đã ăn tối từ sớm, vừa ăn xong. Bây giờ đang ở phòng phục kiện rèn luyện.”

“Mới vừa ăn đã đi rèn luyện?” Thư Tiểu nhìn vẻ mặt kì quái của dì Liên không khỏi nghi ngờ.

“A, không phải, cũng đã ăn được một lúc rồi. Hơn nữa cậu ấy ăn cũng không nhiều, chờ cậu ấy phục kiện xong tôi sẽ chuẩn bị một bữa ăn nhẹ.” Dì Liên mở nắp nồi canh, khói trắng bốc lên làm cho mặt dì trở nên mờ ảo, “Thỉnh thoảng cậu Giang cũng không xuống ăn cơm, cô Lâm đừng trách móc.”

Thư Tiểu thừa nhận bản thân có chút đa nghi, nhưng sau bữa cơm trong đầu cô vẫn hiện lên một ý nghĩ:

Giang Hoài hình như là đang cố ý tránh né cô!

24. Chương 24

Thư Tiểu thấp thỏm dùng xong bữa tối, vẫn như cũ không nhìn thấy Giang Hoài. Bởi vì “chính sự” còn chưa xong nên cô cố gắng áp chế lại ý nghĩ trong đầu, tập trung vào công việc. Sau khi trị liệu cho Phương Hiểu Linh xong, ra khỏi cửa phòng cô liền không nhận được đi tìm dì Liên. Cô biết mình làm thế này là có chút thất lễ, nhưng cô không thể khống chế được suy nghĩ muốn biết rõ Giang Hoài rốt cuộc đang làm gì.

Dì Liên ấp úng, hiển nhiên là đang tránh né. Thư Tiểu càng nóng lòng hơn, dứt khoát không vòng vo mà hỏi thẳng vào vấn đề: “Dì Liên, có phải Giang Hoài đang cố ý tránh né tôi không?”

“Làm sao có thể?” Ánh mắt dì Liên vòng vo chuyển động, “Cậu Giang thật sự là đang phục kiện, tôi xem thời gian chắc cũng gần xong rồi nên mới chuẩn bị cho cậu ấy chút trái cây.” Trên tay dì Liên quả thật đang bưng một đĩa trái cây.

“Mấy lần trước tôi đến anh ấy đâu có rèn luyện vào giờ này? Tại sao phải chọn đúng hôm nay để phục kiện?”

“Chuyện...chuyện này...” Dì Liên cãi chày cãi cối nói, “Thời gian phục kiện vốn sắp xếp theo ý cậu Giang, tôi vốn không thể quản được!”

Thư Tiểu cắn răng, cười khẽ gật đầu nói: “Chính là câu “theo ý cậu Giang”, tôi muốn biết rốt cuộc anh ấy có ý gì.”

Dì Liên nhìn thấy cô muốn đi về phía phòng của Giang Hoài thì vội ngăn lại, cười làm lạnh nói: “Cô Lâm, cô cũng đừng cố chấp, tính tình cậu Giang vốn thích để tâm chuyện vụn vặt...” Dì Liên đang nói bỗng nhiên dừng lại, ý thức được vừa rồi mình đã lỡ lời.

Thư Tiểu nhìn bộ dạng khẩn trương của dì Liên, giọng nói cũng hòa hoãn hơn: “Dì Liên, tôi cũng không muốn làm dì khó xử, nhưng mà dì cũng biết tính Giang Hoài thích để tâm chuyện vụn vặt, chẳng lẽ chúng ta cứ để mặc anh ấy như vậy? Mặc dù tôi không biết nguyên nhân do đâu, nếu đúng như tôi nghĩ anh ấy đang cố tình tránh mặt tôi thì có thể nguyên nhân là do tôi, vậy tại sao tôi không thể đi hỏi rõ anh ấy? Dì yên tâm, tôi sẽ cùng anh ấy nói chuyện rõ ràng.”

Dường như dì Liên còn hơi do dự, bỗng nhiên Bồi An từ đầu hành lang bên kia cao giọng nói, “Dì để cô Lâm lên đi.”

“Bồi An!” Lúc này đột nhiên xuất hiện “quân đồng minh” làm Thư Tiểu hết sức vui mừng, “Sao cậu không ở cạnh Giang Hoài?”

“Tôi vẫn chiếu cố anh Giang, đúng lúc anh ấy rèn luyện xong tôi định đi lấy cho anh ấy một chút nước trái cây, sẵn tiện chuẩn bị nước tắm. À, hiện giờ anh Giang không có trong phòng ngủ, anh ấy đang ở lầu ba làm phục kiện, để tôi dẫn cô đi.”

Dì Liên đưa đĩa trái cây cho Thư Tiểu, thì thầm: “Cũng tốt cũng tốt, tôi cũng nghĩ trốn tránh không phải là cách hay. Cô Lâm, cô nhất định phải cùng cậu Giang nói chuyện một chút, trong lòng cậu ấy có tâm sự, nếu có nói lời khó nghe, cô cũng đừng trách cậu ấy.”

Thư Tiểu nói: “Tôi sẽ không nhẫn nhịn nuông chiều Giang Hoài, bất quá mọi người không cần lo lắng, Giang Hoài cũng không phải một đứa bé không hiểu chuyện, đúng không? Nói không chừng, anh ấy so với mọi người chúng ta còn kiên cường hơn.”

Nói xong, cô cùng Bồi An bước vào thang máy đi lên lầu ba. Bồi An chỉ vào một cánh cửa nói: “Chính là ở đây, bác sĩ phục hồi còn ở bên trong, bất quá lúc tôi đi ra bọn họ cũng sắp phục kiện xong rồi.”

Thư Tiểu hỏi: “Cậu không vào cùng sao?”

Bồi An cười nói: “Tôi cảm thấy một mình cô Lâm vào trong sẽ tốt hơn, anh Giang da mặt mỏng, có mấy lời, trước mặt người ngoài đánh chết anh ấy cũng không chịu nói.”

Thư Tiểu nghe xong thì ngây ngẩn cả người, cảm thấy lời cậu ta có gì rất kì quái nhưng nhất thời không kịp suy ngẫm. Sau khi Bồi An xuống lầu, cô đưa tay gõ một tiếng lên cửa phòng, vừa đúng lúc trong phòng vang lên tiếng chuông điện thoại, theo sau là tiếng người trả lời điện thoại. Không có ai đáp lời Thư Tiểu, lúc này cô mới phát hiện cửa phòng vốn chỉ khép hờ, cô đưa tay đẩy cánh cửa bên trong lập tức xuất hiện một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đi ra, làm cô sợ hết hồn, mà người đàn ông cũng bị bất ngờ vì sự xuất hiện của cô, nhưng có vẻ cuộc gọi kia quan trọng hơn nên ông ta chỉ liếc nhìn cô một cái sau đó đi ra ngoài.

Thư Tiểu đi vào phòng, liền nhìn thấy Giang Hoài đang đeo tai nghe, cả người được cố định trên xe đạp chạy bằng điện, hai chân được cố định vào bàn đạp đang chuyển động một cách bị động phụ thuộc vào xe đạp. Đường như anh không hề nhận ra sự xuất hiện của cô.

Mãi đến khi cô cách anh rất gần, anh nâng mí mắt mới phát hiện sự tồn tại của cô, trong mắt anh có chút hốt hoảng, nhưng vào lúc này xe đạp đột nhiên thay đổi tốc độ chậm lại, trong miệng anh cũng khẽ rít lên một tiếng đau đớn.

Những điều Thư Tiểu chuẩn bị sẵn trong đầu điều quên sạch, cô ngồi xổm cạnh xe đạp, gấp gấp hỏi: “Là chân bị co rút đúng không?” Ở trung tâm phục kiện của cô cũng có xe đạp tương tự như vậy nên cô biết, loại xe này có thể cảm biến được bắp thịt của bệnh nhân khi họ bị co rút, lúc đó sẽ tự động thay đổi tốc độ chậm dần thậm chí còn dừng lại sau đó mới bắt đầu chuyển động ngược giúp cho bệnh nhân giảm thiểu đau đớn do co rút. “Hôm qua mệt mỏi như thế vốn dĩ hôm nay anh không nên phục kiện quá sức!”

“Giúp tôi tháo tai nghe xuống trước đã.” Giang Hoài thấp giọng nói, “Tôi không nghe rõ cô đang nói gì.”

Cô đứng dậy giúp anh tháo tai nghe. Quả nhiên, xe đạp bắt đầu chuyển động ngược lại, sắc mặt Giang Hoài cũng đã khá hơn một chút.

“Cám ơn.” Giang Hoài nói, “Để cô chê cười rồi.”

Thư Tiểu nổi đóa, “Anh cho rằng em cất công chạy tới đây chỉ để chê cười anh thôi sao?”

Mồ hôi từng giọt từng giọt lăn xuống từ trán Giang Hoài, anh nhẹ nhàng thở dốc, nói: “Tôi không phải ý này.”

“Vậy thì em càng không phải!” Đột nhiên Thư Tiểu cảm thấy mình thật ủy khuất, “Được rồi, Giang Hoài, chúng ta đừng mãi suy đoán lẫn nhau, được không? Em đến đây chính là muốn hỏi anh rốt cuộc có ý gì?”

“Tôi không hiểu cô đang nói gì...”

Thư Tiểu mặc kệ mở miệng đánh gãy lời anh: “Kể từ khi anh rời khỏi nhà em thì luôn cố ý tránh mặt em đúng không? Điện thoại cũng không nhận, tới nhà cũng không thấy mặt! Anh đang thiếu tiền em à? Sao cứ trốn em mãi thế?”

“Có thể dừng xe đạp lại giúp tôi không?” Giang Hoài nói.

Giọng nói mềm mại của anh hoàn toàn xoa dịu tâm tình đang kích động của cô, cô giúp anh tắt công tắc xe đạp, lòng mềm nhũn không nhin được quan tâm anh: “Bây giờ thế nào? Chân còn đau không?”

Chân của anh rất yên tĩnh, đã không còn dấu hiệu co rút, “Cô biết không, mỗi lần chân tôi bị co rút thì có một câu rất hay để hình dung nó...” Ngữ khí của anh phá lệ bình tĩnh, “Giống như ‘xác chết vùng dậy’, đúng không?”

Thư Tiểu đang giúp anh cởi đai cố định trên chân, vừa nghe lời anh nói lập tức sững sốt. Cô khó có thể tin nâng mắt nhìn anh, khóe miệng anh thậm chí còn mang theo nụ cười tự giễu.

“Đừng nhìn tôi như thế, cô không cảm thấy lời tôi nói hoàn toàn là sự thật sao?” Anh nói, “Cô biết rõ, bọn chúng vốn đã chết đi, tuy nhiên trong một khắc nào đó sẽ cho cô cảm giác được một chút sức sống, giống như muốn nhắc nhở rằng chúng vẫn chưa hoàn toàn chết đi.”

“Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?” Trong nháy mắt Thư Tiểu không ý thức được nước mắt cô đã muốn chảy xuống.

“Cuộc sống của tôi và cô hoàn toàn không giống nhau.” Giang Hoài nói, “Tôi không muốn cô can thiệp vào cuộc sống của tôi, điều đó là không cần thiết.”

“Vậy chẳng thà anh nói anh không muốn can thiệp vào cuộc sống của em đi.”

“Nếu cô muốn nghĩ như vậy cũng được.”

“Em không thể tin được, buổi tối hôm đó chúng ta còn...còn thân mật như vậy, bây giờ anh lại muốn phũ bỏ!” Thái độ của anh đã chọc giận cô, cô bắt đầu nói bừa, “Ha, Giang Hoài! Trong tên của anh có bộ thủy chử trách sao có thể lạnh như vậy! Là bởi vì thân thể anh chết quá lâu cho nên nước kia vốn chảy xuôi nay đã đóng thành băng rồi đúng không!”

“Đúng vậy!” Ánh mắt Giang Hoài đỏ bừng, không chỉ vì kích động mà còn có lệ nóng, “Chịu đựng năm này qua tháng kia lại không có một tia hy vọng cơ thể khỏe mạnh như cũ đã biến tôi trở thành một kẻ không biết nói đạo lý, không thấu hiểu được nhân tình thế thái! Cho dù tôi có là tảng băng, cục đá hay thậm chí là sắt thép thì cô cũng mặc kệ tôi đi có được không? Tại sao cô cứ muốn làm một đấng cứu thế như vậy? Tại sao phải nhẫn nhịn chịu đựng một cơ thể ghê tởm như vậy? Tại sao lại vẽ bức tranh chết tiệt đó? Có

có biết khi cô làm như vậy sẽ khiến mọi người hiểu lầm không? Hiểu lầm cô tốt với tôi bởi vì...bởi vì cái khác...nhưng căn bản là không phải, tuyệt đối không phải!”

Thư Tiểu cảm thấy trong lòng như có một trận gió thổi qua, làm rụng muông rất nhiều lá cây rơi xuống trước mắt cô, cô đưa tay bắt được một chiếc lá, cảm nhận được độ ẩm do ánh mặt trời chiếu rọi vào mặt lá, thậm chí cô còn nhìn thấy một dòng chữ mờ nhạt phía sau mặt lá, nhưng cô không vội vàng lật nó qua mà chỉ hỏi một câu: ““Mọi người” trong lời anh có bao gồm anh không?”

Giang Hoài nhắm mắt, hồi lâu không có trả lời.

Phiến lá kia từ kẽ tay cô rơi xuống, bị gió cuốn đi xa mất.

Thư Tiểu đột nhiên phần chấn tinh thần, giọng nói khoa trương nhẹ nhõm nói:”Nếu đã là hiểu lầm chúng ta càng không nên trốn tránh, đúng không?”

Giang Hoài mở mắt nhưng không nhìn cô.

“Việc anh làm hôm nay mới khiến cho mọi chuyện thêm khả nghi! Lúc nãy cùng mẹ anh ăn cơm bác ấy có vẻ không yên lòng, khi rèn luyện phát âm cũng vậy không quá tập trung. Di Liên và Bồi An nhất định cũng cho là giữa chúng ta đã xảy ra vấn đề! Không phải anh luôn sợ nhất chính là cái này sao?!” Thư Tiểu nói rất nhanh, dường như sợ rằng Giang Hoài sẽ chen vào cắt đứt lời cô, “Còn có, anh đừng có quê mùa như vậy được không? Chuyện đêm đó vốn dĩ chẳng có gì to tát, không phải em đã nói rồi sao, đây là “trị liệu”. Thật ra ở nước ngoài đã sớm áp dụng hình thức “trị liệu” này! Anh nhất định phải hiểu, đây là những nhu cầu sinh lý bình thường, không có gì phải xấu hổ, đâu có ai muốn ăn cơm mà lại thấy xấu hổ, đâu có ai muốn ngủ lại cảm thấy xấu hổ, đúng không? Cái đó...cũng tương tự, đều là nhu cầu căn bản của con người.”

“Thư Tiểu, đối với cô thì khác, người bình thường sẽ không vì ăn uống ngủ nghỉ mà cảm thấy xấu hổ, nhưng tôi không giống cô.” Lúc đầu giọng nói Giang Hoài còn nhã nhặn nhưng càng về sau thì càng thấp, “...tôi sẽ.”

Thư Tiểu không phải là không hiểu ý tứ của Giang Hoài, trong lòng cô cũng loạn muốn chết, ban đầu còn nghĩ mình đã hiểu rõ nhưng hóa ra vẫn không nắm bắt được trọng tâm, nhưng mà cô cũng không có hơi sức để đi phân tích cặn kẽ. Hiện giờ cô chỉ muốn thuyết phục Giang Hoài, bất kể là dùng đạo lý hay ngụy biện chỉ cần có thể không bị anh đuổi ra khỏi cửa cô nhất định sẽ nói: “Giang Hoài, nếu như anh thấy không thoải mái thì từ giờ em đảm bảo sẽ không làm trị liệu đó với anh nữa, như vậy anh yên tâm chưa?!” Thư Tiểu vừa nói xong thì mặt đỏ bừng, cảm giác lời mình vừa nói ra giống như bản thân là “hái hoa tặc” cố ý “xâm phạm” thân thể anh vậy, thật là làm cho người ta vừa tức vừa buồn cười mà.

25. Chương 25

Ánh mắt Giang Hoài phức tạp: “Thư Tiểu, cô đừng làm tôi sợ...”

“Anh đang sợ cái gì?” Cô một giây kích động quyết truy hỏi đến cùng.

Giọng nói của anh nhẹ đến mức không còn nghe rõ: “Không biết nên mới sợ, mới hoảng hốt.”

Thư Tiểu còn chưa kịp phản ứng thì bác sĩ phục hồi của Giang Hoài từ ngoài đi vào.

Thư Tiểu đối với vị bác sĩ này trong lòng có chút thành kiến bởi vì trong lúc ông ta ra ngoài nghe điện thoại thì chân Giang Hoài bị co rút, điều này khiến cô cảm thấy bức bối. Vừa muốn phát hỏa lại nghe Giang Hoài ân cần hỏi thăm: “Chú Trình, bệnh tình của ba chú như thế nào?”

Lúc này Thư Tiểu mới phát hiện đôi bác của bác sĩ họ Trình đỏ hoe, dường như rất đau lòng.

“Anh Giang, tôi rất xin lỗi, tôi phải về nhà một chuyến, mẹ tôi nói ở bệnh viện ba tôi đã có hai lần lên cơn nguy kịch, rất có thể sẽ...Tôi muốn về gặp ông ấy lần cuối.”

Giang Hoài nói: “Đều tại tôi suy nghĩ không thấu đáo, nếu biết bệnh tình của ba chú trong khoảng thời gian này không tốt tôi đã không gọi chú đến phục kiện rồi. Chẳng qua là hai ngày nay cơ thể tôi cũng không

khỏe nên mới gọi cho chú. Như vậy đi, tôi sẽ gọi tài xế tối nay lái xe đến đưa chú về tránh cho chú lo lắng sốt ruột.”

Bác sĩ Trình nói: “Không cần không cần! Ngày mai tôi sẽ đặt vé tàu.”

“Nhà chú cách nơi này chỉ có hai tiếng đi xe, bây giờ cũng còn sớm sẽ không phiền toái gì.” Giang Hoài nói: “Chú Trình, vào thời điểm này đừng cùng tôi khách sáo nữa, tránh để sau này cảm thấy hối hận.”

Bác sĩ Trình nghẹn ngào nói: “Cám ơn anh Giang.”

“Chú về chuẩn bị ít đồ đi, tôi sẽ gọi tài xế chuẩn bị xe đưa chú đi.”

Bác sĩ Trình lại cúi đầu cảm ơn, chợt nhớ tới điều gì, vội nói: “Anh Giang, tôi đi chuyến này không biết sẽ phải ở lại mấy ngày, trong thời gian này việc phục hồi của anh...”

“Đã là lúc nào rồi mà còn thay tôi lo lắng những thứ này...” Giang Hoài cười khổ một tiếng, “Đã lâu như vậy, thỉnh thoảng ngừng một chút tôi cũng sẽ không khiến tôi sốt ruột đến mức từ xe lăn nhảy lên đâu, đứng không?”

Thư Tiểu cảm thấy anh đùa chẳng vui chút nào, “Này, anh Giang,” Cô nhún mày, “Anh đây là đang giễu cợt phẩm giá của các bác sĩ phục hồi chúng tôi phải không?”

Giang Hoài dường như bị chất vấn của Thư Tiểu dọa đến, có chút gấp gáp giải thích: “Ý tôi không phải vậy, Thư tiểu, ý tôi là dù sao tôi cũng đã quen rồi...”

Thư Tiểu muốn phản bác lại nhưng nghĩ đến sẽ cản trở công việc của bác sĩ Trình. Cô định sẽ chờ ông ta đi thì sẽ cùng Giang Hoài nói tiếp vấn đề kia, vì vậy cô nói: “Chú Trình đúng không? Chú không cần lo lắng cho Giang Hoài, những ngày chú không có ở đây, tôi sẽ làm bác sĩ phục hồi cho anh ấy.”

“Thư Tiểu!” Giang Hoài thấp giọng kêu lên.

“Chuyện này chúng ta sẽ bàn sau, được không?” Thư Tiểu nắm được “nhược điểm” thích lo lắng cho người khác của anh, nói: “Anh xem, chú Trình đang vội nhưng vậy, mau chuẩn bị xe cho chú ấy đi.”

Quả nhiên, Giang Hoài không phản bác việc cô đòi làm bác sĩ phục hồi cho mình nữa, “Chú trình, phiền chú ấn giùm tôi một số điện thoại.” Giang Hoài nghiêng đầu lễ phép nói với bác sĩ Trình.

Bác sĩ Trình cầm điện thoại, ấn số điện thoại theo lời Giang Hoài, sau đó để điện thoại bên tai anh.

Sau khi Giang Hoài phân phó cho tài xế ở đầu bên kia liền để cho bác sĩ Trình rời đi.

Trong phòng, một lần nữa chỉ còn lại Giang Hoài và Thư Tiểu.

“Cô nghiêm túc?” Về mặt Giang Hoài bắt đầu nhìn cô.

“Em đối với công việc luôn luôn nghiêm túc.” Cô nói: “Không giống với người nào đó có thể đem ra đùa giỡn.”

“Cô biết tôi không có ý đó mà.”

“Ý của anh so với em còn tệ hơn!” Thư Tiểu giả bộ nghiêng răng nghiêng lợi nhưng thực chất đã sớm mềm lòng, “Anh xem, em vô tâm quá, cứ lo nói chuyện, anh ngồi trên xe rất lâu rồi đúng không? Em giúp anh ngồi lại xe lăn đã.”

“Đem xe lăn đến đây đi.” Anh nói, “Như vậy sẽ ý tứ hơn.”

Thư Tiểu gật đầu, đẩy xe lăn tới, buộc đai cố định vào người Giang Hoài, ấn công tắc chậm rãi đem anh chuyển dời đến xe lăn.

Cô giúp anh sửa sang lại vị trí hai chân, đột nhiên nhớ tới một chuyện không kìm được khẽ cười một cái.

“Đang nghĩ chuyện gì vậy?” Giang Hoài hỏi.

Cô lúc này mới giật mình phát hiện biểu hiện của mình rõ ràng như thế, cũng không giấu diếm nói: “Thật ra lúc này khi anh nhờ em giúp anh, em thấy rất vui.”

Anh khó hiểu đưa mắt nhìn cô giúp mình mang dép lê: “Có gì mà vui?”

Thư Tiểu ngẩn mặt lên, ánh mắt long lanh: “Em thích được vì anh mà “phục vụ” haha.”

Sự khó hiểu càng tràn ngập trong mắt Giang Hoài, “Cô thật sự là một cô gái kì quái!” Anh thở dài nói, “Phục vụ cho một người phiền phức như tôi thì đúng ra phải cảm thấy cực khổ chứ tại sao lại lấy đó làm niềm vui?”

“Trước kia anh chưa từng gặp qua cô gái như thế sao?” Cô thuận miệng hỏi.

Trong mắt anh có chút âm đạm xẹt qua. Cô liền phát hiện được, cũng hiểu rõ bản thân trong tình huống này vốn không nên lăm mồm, nhưng cô không nhịn được tò mò a

~“Em không phải là người duy nhất, đúng không?”

Anh nói: “Đúng là từng có một cô gái như thế, nhưng cô ấy...không giống cô.”

“Bạn gái?” Cô hỏi xong mới cảm thấy lòng hiếu kì của mình chính là “muốn tìm đường chết”

“Không phải.” Anh trả lời như chém đinh chặt sắt.

Thư Tiểu cố nhin xuống lòng hiếu kì đang cuộn cuộn như sóng trào, bởi vì cô nhìn thấy sắc mặt của Giang Hoài ngày càng nặng nề. E là cô gái trong lời nói của Giang Hoài thân phận còn phức tạp hơn cả bạn gái, sức ảnh hưởng cũng không nhẹ. Có lẽ Giang Hoài đã từng vì cô ấy mà bị thương, từng vì cô ta mà dă kích, nên cô cũng không muốn vạch trần vết sẹo của anh nữa.

“Tốt lắm, Giang Hoài,” Cô đứng lên, hai tay chấp sau lưng đi qua đi lại, “Mặc kệ người khác như thế nào, nhưng riêng em thì cảm thấy rất vui khi được anh dựa dẫm, nhưng mà anh có biết em chán ghét nhất điểm gì ở anh không? Chính là anh rõ ràng rất cần sự giúp đỡ nhưng lại một mực từ chối người khác!” Trừ điểm đó ra thì anh chính là một người bạn hoàn hảo! Đây——” Cô dừng lại trước xe lăn của anh, “Tại sao anh không bỏ cái khuyết điểm ấy, làm một Giang Hoài đáng yêu hơn đi?”

“Giang Hoài đáng yêu? Người bạn hoàn hảo?” Giang Hoài lẩm bẩm nói, “ “Đáng yêu” và “Hoàn hảo” cảm giác những từ này đối với tôi thật xa vời. Quả là những mỹ từ làm cho người ta không nhịn được mà khát khao...”

“Xa vời cái gì!” Thư Tiểu nắm lấy ngón tay anh, giống những đứa nhỏ đang làm nũng, “Em biết trong đầu anh lại suy nghĩ những thứ không đâu nữa rồi đúng không? Làm ơn đi, anh đừng có dùng cái chiêu cũ rích ấy đối phó em được không?”

Anh khẽ cử động mấy ngón tay phải đang bị Thư Tiểu nắm trong tay, không biết là do lực không đủ mạnh hay do anh không muốn tránh thoát khỏi tay cô, tay anh vẫn bị cô nắm lấy, anh dường như lấy hết dũng khí, ánh mắt bỗng nhiên trở nên trong trẻo vô cùng, “Thư Tiểu, tôi không biết mình có thể trở thành người bạn hoàn hảo hay Giang Hoài đáng yêu như trong lời nói của cô hay không, nhưng tôi quyết định sẽ không tránh mặt cô nữa, bởi vì...trong mắt tôi cô thật sự là một người bạn hoàn hảo nhất, một Thư Tiểu đáng yêu nhất. Thư Tiểu, tôi chỉ hy vọng đến một ngày nào đó cô sẽ không vì làm bạn với tôi mà cảm thấy gánh nặng, nếu lúc đó...”

“Đến khi đó hãy nói.” Cô vẫn nắm chặt tay anh, thản nhiên trả lời.

Giang Hoài khẽ cười cười, “Có thể xin cô giúp tôi một việc không?”

“Rất vinh hạnh.”

“Tôi hơi khát, cô giúp tôi ăn chút trái cây được không?”

Thư Tiểu buông tay anh ra, lúc này cô mới ý thức được mình nắm tay anh lâu như vậy. Ánh mắt cô vội vàng chuyển đến vị trí lúc này cô đặt đĩa trái cây, cầm một múi cam đưa lên miệng anh.

“Không phải cái này.” Giang Hoài cau mày, “Ăn cam rất dễ làm bẩn quần áo.”

“Không phải bình thường anh vẫn ăn đó sao?” Thư Tiểu chẳng thèm để ý lời anh, “Nếu là những món anh không thích ăn, em tin chắc dì Liên sẽ không chuẩn bị. Thế nào? Chẳng lẽ người giúp anh ăn là em nên anh ngượng ngùng sao?”

Giang Hoài không lên tiếng.

“Cam bổ sung rất nhiều vitamin C, anh nên ăn nhiều một chút. Ăn cái này so với uống nước cam còn tốt hơn nhiều.” Cô làm động tác há mồm, trước sự “áp bức” của cô, Giang Hoài rất cục cựa hé miệng cắn một miếng.

“Rất ngọt!” Giang Hoài lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói.

Thư Tiểu cười cười, “Thật sao? Em cũng ăn.” Vừa nói, cô cũng cầm lên một múi cam.

Dì Liên chuẩn bị trái cây rất phong phú, từ táo, lê, cam đến chuối tiêu đều có. Vốn vượt xa khẩu phần của hai người nhưng Thư Tiểu và Giang Hoài hai người ăn một miếng em một miếng đã ăn sạch cả đĩa trái cây. Ăn xong, Thư Tiểu dùng khăn giấy ướt lau tay, cũng giúp Giang Hoài lau sạch nước trái cây còn đọng lại quanh môi, hiếm khi Giang Hoài không nói tiếng khách sáo với cô.

“Khẩu vị của anh không tệ nhỉ.” Lúc này Thư Tiểu cảm thấy có chút hối hận vì đã cho anh ăn quá nhiều, “Em dứt anh ăn nhiều như vậy, tối nay sẽ không hại anh đau bao tử chứ?”

“Tôi đối với cảm giác no hay đói không rõ lắm” Anh nói, “Hôm nay tôi cũng không ăn bao nhiêu, cô đừng lo lắng, tôi không có chuyện gì đâu?”

Dường như cô phát giác được điều gì đó, “Giang Hoài, anh khai ra mau, có phải hôm nay anh vẫn chưa ăn cơm đảng hoàng đúng không?”

Anh cúi đầu: “Tôi vốn định chờ cô về sẽ xuống ăn, dù sao tôi cũng không thấy đói.”

Thư Tiểu nhìn bộ dạng của anh, rất muốn nổi giận nhưng lại không đành lòng.

“Nếu hôm nay em không lên đây tìm anh, có phải anh sẽ vĩnh viễn tránh mặt em đúng không?” Nín nhịn nửa ngày, giọng nói của cô vừa có tức giận vừa có ủy khuất nói.

“Tôi cũng không biết.” Ánh mắt anh thẳng thắn, khẽ thở dài nói: “Tôi thật có chút...không biết nên làm thế nào.”

Thư Tiểu giậm chân: “Giang Hoài, em thật sự rất ngạc nhiên, bên ngoài anh đẹp đẽ như vậy bên trong hóa ra lại rất kì quái! Anh nói không biết nên làm thế nào với em trong khi anh đã làm quá nhiều chuyện không giải thích được, đưa áo choàng tắm và khăn trải giường còn chưa đủ, anh còn chơi trò tránh né em, còn vì tránh né mà chấp nhận nhìn đói không ăn cơm! Trời ạ! Em không biết mình có phải cô gái kì quái duy nhất mà anh từng gặp hay không, nhưng anh chính là chàng trai kì quái nhất mà em từng gặp đấy!”

“Trong công việc, không phải cô thường tiếp xúc với người tàn tật hay sao? Ít nhiều gì cô cũng hiểu, những người như chúng tôi...”

Thư Tiểu đánh gãy lời anh: “Em biết, em có thể hiểu, nhưng dù sao cũng không thể hiểu hết, huống chi em rất không đồng tình với cái ý nghĩ mà anh luôn cho là đạo lý đó. Ít nhất khi anh đem những bản khoản của anh áp đặt lên người em, điều đó là dư thừa! Còn nhớ bức thư em về chứ? Sau khi em rời khỏi nhà anh, anh cũng không đem những thứ em vừa chạm qua vứt đi đúng không? Em cũng thế! Bởi vì em cũng giống như anh, tiếp đãi một người bạn tốt đến chơi. Anh không bắn thỏ, lại càng không có ghê tởm, cũng không làm chuyện gì đáng hổ thẹn, anh hoàn toàn có thể thẳng thắn nhiên tiếp nhận tình bạn của em, không cần vì đón nhận sự giúp đỡ từ em mà cảm thấy áy náy trong lòng.”

26. Chương 26

Cô nhìn thấy quai hàm anh rớt cuống cũng hạ xuống, sau đó anh khẽ mỉm cười nói: “Thư Tiểu, tôi không phải là áy náy mà là cảm kích.”

Thư Tiểu chu miệng một cái: “Cái đó em cũng không cần.”

“Vậy cô muốn cái gì?”

Cô thoáng sửng sốt, rõ ràng là anh chỉ nhàn nhạt nói lại khiến cho cô nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Cuối cùng, cô nhẹ giọng nói: “Em chỉ hy vọng tình bạn giữa chúng ta sẽ không có sự khách khí. Anh giúp em một chút, em giúp anh một chút, đều là chuyện rất bình thường, chúng ta cũng không thể suốt ngày tạ ơn qua tạ ơn lại, như vậy chẳng phải là quá phiền toái sao?”

Giang Hoài nói: “Đáng tiếc là tôi không thể giúp cho cô gì cả.”

Thư Tiểu không kịp suy nghĩ thì lời đã vọt ra khỏi miệng: “Ai nói? Anh...ít nhất cũng có thể làm em vui vẻ!”

“Vui vẻ?” Về mặt Giang Hoài không dám tin nhìn cô.

“Có vui vẻ, cũng có lo âu.” Cô nhìn anh, ánh mắt mê ly, giống như có một bức tường vô hình ngăn cách giữa hai người, lúc gần lúc xa, “Nhưng mà vui vẻ vẫn chiếm đa số, bây giờ em không biết mình sẽ ra sao nếu phải mất đi một người bạn giống như anh, cho nên, em mới bị kích động mà xông vào phòng anh như vậy, lôi ra anh từ bức bình phong.” Đuôi lông mày cô nhẹ nhàng nhướn lên, thần sắc nửa nghiêm túc nửa nghịch ngợm.

“Bình phong của tôi?” Anh cúi đầu cười một tiếng, “Đây là một tính từ rất tốt để hình dung.”

“Ừ, là bình phong.” Cô nói, “Em rất mừng bởi vì anh chẳng qua chỉ là dựng lên bức bình phong xung quanh mình, không bịt kín hoàn toàn như xác ướp, vẫn còn nhìn thấy ánh sáng và gió, vẫn còn cảm thấy lạnh ấm, vẫn còn nghe thấy âm thanh bên ngoài. Giang Hoài, anh không phải là một người nhu nhược chỉ biết trốn tránh thực tế, mà chẳng qua là anh vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng vào bản thân mình. Nếu như một ngày nào đó, anh chịu bỏ xuống bức bình phong kia, em nghĩ anh có thể sẽ vui vẻ hơn nhiều.”

Đêm nay Thư Tiểu ngủ không ngon. Buổi sáng mơ màng tỉnh dậy cô vẫn còn nhớ rõ giấc mơ hỗn loạn đêm qua: Một lát là gương mặt dịu dàng nhưng tái nhợt của Giang Hoài, một lát là Ninh Hoan Hoan bám lấy tay vịn loạn choạng bước đi, một lát là Vi Minh mang theo chút áy náy nhìn Ninh Hoan Hoan từ bỏ việc phục kiện, Thư Tiểu sợ hãi kêu lên: “Đừng mà Hoan Hoan!” Lại trở mắt nhìn cô ấy ngồi trên xe lăn bị người khác đẩy đi. Một tờ giấy rơi trên sàn, Thư Tiểu khom lưng nhặt lên, trên giấy viết: Không có ai đem giấc mộng thành sự thật. Huống chi, em cho tới bây giờ đều là tỉnh.” Sau đó, cô tỉnh dậy.

Sắc trời tờ mờ sáng, Thư Tiểu xuống phòng bếp rót một ly nước. Ngồi trở lại đầu giường uống hai hớp. Cạnh chân giường khẽ truyền đến tiếng động của Ròng Rọc. Cô phục hồi tinh thần, nhảy xuống giường bước tới cạnh ổ nằm của Ròng Rọc. Buổi tối trước khi đi ngủ, cô sẽ cởi giá đỡ trên người Ròng Rọc xuống, để nó có thể ngủ thoải mái hơn. Lúc này Ròng Rọc cũng đã mở mắt, sau khi nhìn thấy chủ nhân, nó thân mật duỗi hai chân trước ra.

Cô cầm lấy móng vuốt nhỏ xíu của nó, nhìn hai chân sau xụi lơ, trong lòng khẽ thở dài thương tiếc.

“Mỗi ngày con đều phải mang giá đỡ rất vất vả đúng không?” Ròng Rọc lật người lộ ra bụng của mình, làm bộ đáng lấy lòng. Cô yêu thương vuốt vuốt cái bụng nhỏ của nó.

“Nằm nhiều một chút đi, bảo bồi Ròng Rọc của mẹ.” Cô cầm khay uống nước của Ròng Rọc lên đổ thêm vào đó chút nước, cũng đổ thêm chút thức ăn vào khay cơm bên cạnh của nó.

Cô đã hoàn toàn tỉnh táo, cũng không muốn lên giường nằm lại, quyết định đi rửa mặt thay quần áo chuẩn bị đi làm.

Sau khi rời khỏi bãi đậu xe bệnh viện, Thư Tiểu đi vào đại sảnh thì đụng mặt Vi Minh.

Cô không ngờ anh ta cũng tới sớm như vậy. Tuy trong lòng có chút bức nhưng vì phép lịch sự cô vẫn lên tiếng chào hỏi anh ta.

Ánh mắt Vi Minh lóe lên, dường như vẫn còn vì chuyện ngày hôm qua mà cảm thấy không được tự nhiên, sau khi cùng cô chào hỏi, anh ta mở miệng muốn nói nhưng lại thôi.

Thư Tiểu không để ý tới anh ta, cố ý bước nhanh về phía trước. Vi Minh lại đuổi theo, anh ta tiến lên hai bước gọi cô lại.

“Viện trưởng Lâm, tôi muốn cùng cô nói một chút về chuyện của Ninh Hoan Hoan.”

Cô nhìn anh ta chăm chú mấy giây: “Đến phòng làm việc của tôi rồi hãy nói.”

“Tôi suy nghĩ cả đêm, cảm thấy không thể để mặc cho cô ấy từ bỏ việc phục kiện như vậy.” Sau khi Thư Tiểu mời Vi Minh ngồi xuống, ánh mắt anh ta kiên quyết nói.

“Hửm?!” Cô cách anh một cái bàn, cố nén xuống xúc động trong lòng, “Nếu như tôi nhớ không lầm, chính anh từng nói, tình trạng cô ấy như vậy, phục kiện không có ý nghĩa cơ mà.”

“Tôi thừa nhận tôi từng nói như thế.” Vi Minh nói, “Thẳng thắn mà nói, bây giờ tôi vẫn không cho là cô ấy phục kiện tình trạng sẽ lạc quan hơn. Tôi cũng biết bản thân mình đã sai bởi vì đã bỏ quên tôn nghiêm của Ninh Hoan Hoan.”

Trong mắt Thư Tiểu dâng lên chút xúc động.

“Tôi cũng không vĩ đại, không đạt tới cảnh giới có thể vì người khác mà hy sinh chính mình. Bác sĩ phục hồi đối với tôi mà nói cũng chỉ là một phần công việc, chưa nói tới tham vọng gì. Trong mắt cô, có lẽ tôi chỉ là một kẻ làm thuê vì công danh lợi lộc mà bỏ công sức——à không, trên thực tế tôi ngay cả một kẻ làm thuê cũng không bằng, tôi chỉ là con của một nông dân nghèo ở vùng xa. Cho dù đều là đi học đại học, nhưng so với viện trưởng Lâm vẫn có khác biệt rất lớn. Thật ra, những lời hôm qua tôi nói đều là thật, nếu một đứa bé tàn tật giống như Ninh Hoan Hoan sinh ra ở quê tôi, đến việc sống sót còn khó huống chi là được chăm sóc điều trị tử tế.” Anh thở dài, “Cứ cho lời hôm qua tôi nói, ít nhiều là vì cảm thấy bất công đi, nhưng mà Ninh Hoan Hoan trong cái rủi có cái may, có thể nhận được trị liệu tốt nhất, bất luận là kết quả thế nào chúng ta cũng phải cố gắng hết sức. Cô ấy cứ như vậy từ bỏ, tôi...tôi cảm thấy rất không yên lòng.”

Thư Tiểu có chút xúc động, không thể phủ nhận, cô có chút bất ngờ đối với sự thẳng thắn của Vi Minh, cô còn nghĩ ra muôn vàn lý do Vi Minh sẽ dùng để biện hộ cho mình. Vi Minh nói quả thật không sai, bản thân cô sinh ra đã là đứa bé ngậm thìa vàng, có những thứ người khác cố gắng cả đời mới có được, còn đối với cô lại rất dễ dàng. Đứng ở khía cạnh đạo đức, quả trách người khác dĩ nhiên rất dễ dàng, nhưng mà, cô không cho rằng bản thân mình có quyền làm điều đó.

Cô bình tĩnh hỏi: “Vi Minh, anh nghĩ chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

“Viện trưởng Lâm, tôi muốn nhờ cô khuyên Ninh Hoan Hoan một tiếng, còn có cha mẹ cô ấy nữa, để cô ấy quay trở lại tiếp tục làm phục kiện. Nếu như...nếu như cô ấy không muốn gặp tôi, thì có thể đến những bệnh viện phục hồi khác. Chỉ cần không để cho tình trạng của cô ấy tệ hơn.”

Thư Tiểu không hỏi lý do vì sao Vi Minh không tự mình đi khuyên. Điều này cô có thể tự lý giải, nếu lúc này Vi Minh ra mặt, chính là một sự kích động, đây không phải là chuyện tốt. Có lúc tránh né cũng là một loại bảo vệ.

Thư Tiểu nói: “Trước mắt tôi muốn suy nghĩ chút biện pháp, anh cứ ra ngoài làm việc đi.”

“Cô không trách tôi vì sao không tự mình đi?” Giọng nói Vi Minh có chút thấp thỏm.

“Vi Minh, tôi không cần nhân viên của mình là một thánh nhân đảm đương mọi thứ, có điều tôi hy vọng tất cả mọi người có thể trở thành một bác sĩ phục hồi tốt.——Anh rất có tiềm năng trong chuyện này, phải cố gắng lên.” Thư Tiểu nói.

Thư Tiểu tìm trong hồ sơ bệnh án, tìm được số điện thoại nhà Ninh Hoan Hoan, liền gọi tới. Người nghe điện thoại giọng nói rất quen, cô sực nhớ, đó là giọng của dì Lưu, người luôn đi cùng Ninh Hoan Hoan mỗi khi cô đến bệnh viện làm phục kiện.

“A, là viện trưởng Lâm à.” dì Lưu nói, “Hoan Hoan ở trong phòng nghe nhạc, cha mẹ con bé cũng không có ở nhà. Cô có chuyện gì cần nói à? Để tôi đưa cô số di động của họ.”

Thư Tiểu suy nghĩ một chút: “Chuyện này không vội, để tôi cùng Hoan Hoan nói chuyện một chút được không?”

“Hazz, đứa bé kia nói năng không rõ ràng, nói qua điện thoại cô nghe có thể hiểu không? Có chuyện gì cứ gọi vào di động, trực tiếp nói cho cha mẹ con bé là được rồi.”

Giọng nói và từ ngữ của bà ta khiến cho Thư Tiểu cảm thấy bực mình. Cô điều chỉnh lại tâm tình, bình tĩnh mà kiên trì nói: “Xin chuyển điện thoại cho Hoan Hoan, cảm ơn.”

“Viện trưởng, Lâm!”

Cách điện thoại, Ninh Hoan Hoan gọi tên cô mơ hồ không rõ. Thư Tiểu vội nói: “Hoan Hoan, em vẫn khỏe chứ? Có người giúp em xoa bóp tay chân không?”

“Vẫn, khỏe.” Ninh Hoan Hoan nuốt nước bọt, “Làm, theo hướng dẫn.”

Thư Tiểu loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc từ đầu dây bên kia truyền tới, giai điệu rất quen tai.

“Hoan Hoan, em đang nghe nhạc à?”

“Vâng, ờn chị sao?” Ngay sau đó Thư Tiểu nghe giọng Ninh Hoan Hoan cách xa điện thoại một chút, hình như cô đang dặn dò người bên cạnh: “Chỉnh nhạc...nhỏ một chút.”

“Vậy để tôi tắt luôn cho rồi, nghe đến bảy tám lần, có cái gì hay chứ!” Giọng nói dì Lư rất không kiên nhẫn. Tiếng nhạc im bặt.

Đầu dây bên này Thư Tiểu nghe rất rõ ràng, Ninh Hoan Hoan rõ ràng chỉ kêu chỉnh nhỏ lại nhưng bà ta lại tự làm theo ý mình. Trong lòng Thư Tiểu lửa giận bốc cao nhưng cũng không thể tùy tiện phát tiết.

Cô chợt nghĩ đến một người, dường như mọi sinh hoạt hằng ngày của anh đều phải dựa vào người khác hỗ trợ, anh cũng từng gặp những bộ mặt lạnh hay giọng nói lạnh lùng như vậy ư? Cô lại nhớ đến dì Liên và Bồi An, bọn họ hiền lành tận tụy như vậy, trong lòng cô mới cảm thấy an ủi đôi chút.

“Hoan Hoan, chị gọi điện cho em là muốn nói, phục kiện là nhiệm vụ của em, chị hy vọng em sẽ vì bản thân mình mà cố gắng, đừng để bị ngoại lực ảnh hưởng mà từ bỏ. Giống như khi em học viết chữ, nhất định là khi mới bắt đầu có rất nhiều người nói em không thể cầm bút, đúng không? Nhưng em nhìn em bây giờ xem, viết chữ đẹp như vậy, tuyệt không bại bởi người khác, đúng không?”

“Cha, mẹ cũng đồng ý không phục kiện.” Giọng Ninh Hoan Hoan khàn khàn.

“Cái gì?” Thư Tiểu kinh hãi.

“A, ai cũng nói lãng phí tiền bạc và thời gian.”

“Sao bọn họ có thể nói như vậy?” Thư Tiểu biết bản thân không nên ở trước mặt Ninh Hoan Hoan nói cái này, nhưng mà cô vẫn không kìm chế được thốt lên.

“Đừng trách họ, em vốn là...khụ khụ...khụ khụ...”

“Không sao, từ từ nói, Hoan Hoan!” Thư Tiểu đoán cô ấy bị sắc nước bọt.

“Ôi trời! Lại làm bắn hết rồi! Đưa điện thoại cho tôi!”

Thư Tiểu nghe được dì Lư ở đầu dây bên kia không ngừng oán trách. Tiếp đó truyền đến âm thanh chà sát vào điện thoại, cuối cùng là giọng nói của bà ta: “Thật ngại quá, viện trưởng Lâm cô xem, đứa bé này làm bắn hết cả điện thoại, toàn là nước bọt! Tôi thấy cô không nên dài dòng với một đứa bé bại não làm gì, có chuyện gì cứ trực tiếp bàn bạc với cha mẹ nó, cô nên khuyên bọn họ mới đúng chứ con bé Hoan Hoan này chắc gì nó đã giữ lời, tôi nói cô thấy có đúng không?”

Thư Tiểu hít một hơi, bởi vì sợ nếu lúc này bản thân phát tiết chỉ khiến cho Ninh Hoan Hoan khó xử thậm chí càng phải chịu tội nên cô cố gắng mà nhịn xuống, chỉ lạnh lùng nói “Được rồi” liền cúp điện thoại.

Cơn giận còn sót lại khiến bàn tay cầm tách cà phê của Thư Tiểu run lên. Cô khấn trương khuấy khuấy cà phê trong ly, nhìn cà phê chuyển động, trong đầu cô đột nhiên vang lên đoạn nhạc vừa rồi nghe được trong điện thoại.

Giai điệu bài nhạc rất quen tai là bởi vì cô cũng đã từng nghe qua, mà người sáng tác nó không ai khác ngoài Giang Hoài.

Một tia sáng lóe lên trong đầu cô, lập tức bấm điện thoại gọi cho Giang Hoài.

“Giang Hoài, anh đã từng nói cảm thấy đáng tiếc vì không thể giúp gì cho em đúng không?”

“Đúng là tôi đã nói như vậy.”

“Vậy thì bây giờ em có một chuyện rất cần anh hỗ trợ.”

27. Chương 27: Trên Con Đường Đầy Gai Ấy Liệu Có Thấy Được Hoa Hồng?

“Cô, thật sự đã suy nghĩ kĩ chưa? Cô cho rằng tôi là lựa chọn thích hợp?”

Khi xe dừng dưới nhà của Ninh Hoan Hoan, giọng nói Giang Hoài vẫn mang theo hoài nghi hỏi Thư Tiểu.

Thư Tiểu nhìn cẩn thận sang trọng trước mặt, nói: “Thật ra em cũng không biết anh có phải là lựa chọn tốt nhất hay không nhưng mà hiện giờ trước mắt không có ai thích hợp hơn anh cả. Giang Hoài, em không cần anh nói những lời nói suông không thực tế, em chỉ muốn anh cho Ninh Hoan Hoan thấy con người thật của mình—một người không bao giờ từ bỏ việc phục kiện! Một...người không bao giờ từ bỏ hy vọng! Một người luôn cố gắng nỗ lực sống mỗi ngày!”

“Đối với cô tôi là một người như vậy sao?” Trong giọng nói của anh xen lẫn chút vui mừng.

Thư Tiểu bất ngờ đưa mắt đến gần mặt anh, giả bộ làm dáng vẻ suy nghĩ. Nhìn anh há hốc mồm, cứng lưỡi, bối rối đến nỗi bên tai phấp phồng, cảm thấy anh như vậy thật sự quá đáng yêu, liền cười hì hì nói: “Đúng vậy, Giang Hoài, anh tốt hơn nhiều so với những gì anh nghĩ.”

Giang Hoài cúi đầu không trả lời. Bồi An bên cạnh ho khan một tiếng, cười ha ha nói

“Đúng đúng, tôi cũng cảm thấy anh Giang tốt vô cùng, đúng không cô Lâm?”

“Bồi An!” Giang Hoài khẽ quát anh ta, nói: “Tôi cùng Thư Tiểu đi lên một lát, cậu ở dưới chờ chúng tôi đi, đến một lúc quá nhiều người sẽ không thích hợp.”

“Thư Tiểu nói: “Ừ, cũng đúng, Bồi An cậu yên tâm, Giang Hoài đã có tôi chiếu cố. Ở đây trên dưới đều có thang máy, rất thuận tiện.”

Sau khi chuông cửa vang lên, cổng lớn mở ra, Thư Tiểu đẩy Giang Hoài vào thang máy.

Mẹ Ninh Hoan Hoan tự mình ra mở cửa, Thư Tiểu chỉ gặp bà ta một lần ở bệnh viện, đây mà một người phụ nữ giỏi giang, bà đối với Thư Tiểu rất khách khí, có điều rất ngạc nhiên khi thấy cô mang một người ngồi xe lăn đến cùng. Tuy trên mặt có chút ngoài ý muốn nhưng rất nhanh đã che giấu bằng nụ cười mỉm, sau khi mời bọn họ vào nhà liền gọi người giúp việc đi rót trà.

Bởi vì cuộc nói chuyện qua điện thoại lần trước, Thư Tiểu có chút thành kiến với dì Lưu giúp việc. Đợi khi bà ta đem chén trà đưa cho Giang Hoài, cô liền đưa tay nhận lấy, sắc mặt không vui. Ngược lại làm cho Giang Hoài băn khoăn, vội xin lỗi nói: “Thật ngại quá, tay tôi không tiện, cảm ơn dì.”

Mẹ Ninh đứng dậy đi vào phòng bếp, lúc trở lại trên tay còn cầm theo ống hút: “Đây.”

Thư Tiểu nhận lấy, cắm vào chén trà của Giang Hoài, mỉm cười nói với mẹ Ninh: “Cảm ơn.”

“Không có gì, trong nhà có một đứa bé như Hoan Hoan, những chuyện này...không có gì đặc biệt.” Trên mặt mẹ Ninh lộ ra nụ cười mệt mỏi, “Để tôi đẩy Hoan Hoan ra, con bé về nhà vẫn hay nhắc tới cô.”

Thư Tiểu đem chén trà đặt vào khay nhỏ trên tay vịn xe lăn của Giang Hoài. Cô ý thức được chuyến này đến đây không phải để nổi giận với dì Lưu, liền sửa lại tâm tình, nói: “Mẹ Hoan Hoan, nói trong điện thoại không thể rõ ràng, hôm nay cháu đến đây là muốn bàn bạc với bác về kế hoạch phục kiện cho con gái bác.”

Mẹ Ninh nói: “Hoan Hoan cũng đã lớn rồi, con bé có chủ ý của mình. Nếu nó không muốn đi phục kiện nữa chúng tôi cũng...không muốn miễn cưỡng con bé. Dù sao, con bé làm những thứ đó cũng giống như...chịu tội, đúng không? Dù sao cũng không tốt lên được cần gì phải khổ cực như vậy? Để chúng tôi nuôi con bé cả đời chúng tôi cũng đồng ý.”

Giang Hoài nhẹ nhàng nói: “Nói dối.” Đường như ý thức được bản thân mình thất lễ, trên mặt anh lập tức đỏ ửng, “Cháu là nói, con gái bác, em ấy đang nói dối.”

Thư Tiểu và mẹ Ninh đều nhìn về phía anh, chỉ có Hoan Hoan cúi đầu nhìn chằm chằm hai chân mình.

“Phàm là những người tàn tật có điều kiện phục kiện, không có ai không muốn bản thân mình tốt lên. Cho dù một vạn phần cố gắng chỉ đổi được một phần thành quả, cũng nguyện ý bỏ công sức. Nếu như không có lòng tin, Hoan Hoan nhất định sẽ không cố gắng nhiều năm như vậy, nếu như muốn từ bỏ thì những năm đầu gặp phải khó khăn đã sớm buông tay. Nếu quả thật có điều gì làm chúng ta từ bỏ mọi cố gắng thì chỉ có thể là do...mọi người xung quanh mình buông tay, thì mới có thể ra quyết định đó. Nhưng mà mẹ Ninh, bác thật sự muốn buông tay sao? Bác nghĩ đây là buông tay cho con gái không phải chịu tội hay chính là buông tay để bản thân thấy nhẹ nhõm?” Ngón tay Giang Hoài khẽ run rẩy, “May mắn là cháu không phải nhận sự đả kích này, cho nên cháu vẫn còn sống. Mười lăm năm, cố gắng phục kiện nhưng cháu vẫn không thể đứng lên, thậm chí tay trái cũng không thể phục hồi, nhưng mà, cháu có người thân và bạn bè bên cạnh, bọn họ đều dùng ánh mắt khích lệ cổ vũ nên cháu mới có thể dũng cảm mà sống tiếp. Mười lăm năm cố gắng, cháu đổi lấy tay phải cử động tự do hơn phân nửa, cháu không biết đây có được xem là điều đáng giá hay không bởi vì rất khó đoán trước được điều gì. Cháu chỉ biết là, nếu như lại dùng mười lăm năm cố gắng có thể đổi được một cái tay khác cử động linh hoạt, cháu rất nguyện ý.”

Thư Tiểu cong môi, khoe mắt ươn ướt.

Giang Hoài điều khiển xe lăn điện, dừng lại trước mặt Hoan Hoan: “Hoan Hoan, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, cùng anh bắt tay một cái đi.” Anh chậm rãi đưa tay phải về phía Hoan Hoan.

Ninh Hoan Hoan nghẹo đầu, gạt một cái, tay phải rất nhanh nắm lấy tay anh.

“Tay của em so với anh còn tốt hơn rất nhiều.” Giang Hoài mỉm cười nói: “Anh nghe chị Thư Tiểu nói em viết chữ rất đẹp, đúng không? Anh thì không, chữ anh viết giống như gà bới, xấu lắm.”

Thư Tiểu đến gần bọn họ, ngồi xổm xuống nói: “Hoan Hoan, em rất thích nhạc sĩ Giang Hoài phải không? Anh ấy chính là Giang Hoài đó.”

Ninh Hoan Hoan tròn to hai mắt: “Không phải chứ...”

“Anh ấy có điểm nào không giống nhạc sĩ à?” Thư Tiểu cười nói, “Chẳng lẽ em không biết, nhạc sĩ Giang Hoài ngồi xe lăn sao?”

Ninh Hoan Hoan nhếch miệng cười: “Em biết, trên mạng có viết. Nhưng mà không ngờ anh ấy lại “soái” như vậy.”

Thư Tiểu cười ha ha không ngớt, chỉ vào Giang Hoài đang đỏ mặt: “Em xem em xem, khen anh ấy một chút, mặt liền đỏ lên rồi.”

Cuối cùng, mặt Giang Hoài vốn đỏ nay còn đỏ hơn.

Cười đùa xong, Thư Tiểu nhìn Ninh Hoan Hoan nói: “Hoan Hoan, nếu như em không muốn đến bệnh viện của chị thì có thể đến bệnh viện khác tiếp tục phục kiện, bởi vì chị không muốn em từ bỏ cơ hội để bản thân trở nên tốt hơn. Hoan Hoan, em không còn nhỏ nữa, chị không muốn nói dối em, phục kiện tuy không giúp em hoàn toàn khỏe mạnh, nhưng ít nhất nó sẽ giúp cơ thể bớt co rút, phòng ngừa teo cơ, cuộc sống của em cũng sẽ chất lượng hơn, bây giờ em nói cho chị nghe, em muốn tiếp tục đi phục kiện hay là từ bỏ?”

Con người Ninh Hoan Hoan sáng lên một cái liền ảm đạm xuống: “Em không biết, mẹ, con muốn về phòng...”

Thư Tiểu còn muốn khuyên lại bị Giang Hoài dùng ánh mắt ngăn cản. Thư Tiểu đẩy Ninh Hoan Hoan trở về phòng ngủ, Giang Hoài cũng theo sát phía sau.

“Tôi cùng Hoan Hoan nói chuyện một chút, cô cũng nói chuyện với mẹ em ấy đi.” Giang Hoài ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói với cô.

Thư Tiểu nghĩ một chút, cảm thấy rất hợp lý. Có mấy lời, ở trước mặt Hoan Hoan, mẹ Ninh không tiện nói ra.

“Viện trưởng Lâm, có phải cô thấy tôi là một người mẹ tắc trách đúng không?” Ánh mắt mẹ Ninh nhìn Thư Tiểu có vẻ xa xôi, giọng nói hơi run.

“Cháu biết, bác cũng không dễ dàng gì.” Thư Tiểu ngồi lại ghế salon, rất chân thành trả lời.

“Lại nói, tôi cùng ba Hoan Hoan cũng đã cố hết sức.” mẹ Ninh gật đầu, ánh mắt trống rỗng chết lặng, “Hai năm đầu sau khi sinh Hoan Hoan, tôi cùng ba con bé dường như mỗi ngày đều khóc, đôi khi là ôm đầu khóc rống, đôi khi là âm thầm khóc một mình, khóc đến hai mắt đều sưng, hôm sau lại tiếp tục đi làm. Về sau, khóc cũng không có tác dụng, trong lòng suy nghĩ chỉ còn cách phải kiếm thật nhiều tiền, bởi vì chúng tôi biết, nếu không có tiền thì cuộc sống của một đứa trẻ tàn tật nhất định sẽ rất thảm! Vì Hoan Hoan, đến việc sinh đứa thứ hai chúng tôi cũng không dám nghĩ đến, một lòng dốc sức cho sự nghiệp, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vắng vẻ, giống như...dù bản thân có cố gắng cách mấy thì cũng không có ý nghĩa! Bởi vì trong nhà không có một đứa trẻ khỏe mạnh thì vẫn không đạt được cái gọi là gia đình viên mãn, cho nên lao đầu vào công việc cũng vì muốn làm tê dại chính mình. Cuộc sống gia đình tựa như vực sâu không đáy, bất kể thời gian gian nào cũng không dám cùng nhau ra cửa. Tôi và ba Ninh Ninh cảm thấy thời gian tám tiếng ở cơ quan mới chính là khoảng thời gian thoải mái nhất, không sợ người ngoài chê cười, chúng tôi có thể tạm thời quên đi bản thân là ba mẹ của một đứa trẻ tàn tật, có thể giả vờ như mình rất thành công. Viện trưởng Lâm, cô có thể cười chúng tôi ham hư vinh, chỉ trích chúng tôi ích kỷ, nhưng chúng tôi...chúng tôi thật sự cần chỗ để thở, để chúng tôi không bị kiếp sống lao ngục không hồi kết này bức điên.”

“Lao ngục?” Thư Tiểu biết rõ đây là những từ ngữ rất nặng nề, nhưng lại không có cách nào phản bác.

Mẹ Ninh cười khổ nói: “Nếu như nói Hoan Hoan là bị thân thể chính mình cầm tù, tôi và ba Hoan Hoan vẫn cam tâm tình nguyện bị cầm tù cùng con bé——tù chung thân, đến già đến chết.”

Thư Tiểu đi lên phía trước, cúi thấp người nhẹ vỗ vai mẹ Ninh Hoan Hoan. Bà giương mắt nhìn cô, cánh tay lại bị cô nắm chặt nhẹ nhàng ôm lấy.

“Cháu vẫn chưa kết hôn, chưa có con cái, cháu không biết tâm tình của một người mẹ như thế nào, càng không thể hình dung được nếu làm mẹ của một đứa bé đặc thù giống như Hoan Hoan thì tâm tình sẽ lo âu nhiều như thế nào. Cho nên cháu không muốn cùng bác nói suông, cháu chỉ muốn dùng tấm lòng của mình mang đến cho Hoan Hoan chút tiếng cười, cũng muốn cho bác cái ôm khích lệ! Mẹ Hoan Hoan, nước mắt sẽ không bao giờ hết, thương tâm, lo lắng, cảm động, mừng rỡ——những tâm trạng này đều sẽ khiến chúng ta rơi lệ, khi muốn khóc thì bác đừng tiếc nước mắt của mình, được không?”

“Viện trưởng Lâm...” mẹ Ninh ôm cô khóc lớn.

“Lúc này ở trước nhà bác, Giang Hoài còn rất do dự, anh ấy sợ bộ dạng của mình không đủ thuyết phục Hoan Hoan và mọi người, anh ấy sợ mọi người nhìn anh ấy thì sẽ càng mất lòng tin đối với phục kiện. Nhưng mà, thay vì nói cháu muốn mọi người có thêm lòng tin vào phục kiện thì chỉ bằng để cho mọi người tin tưởng, mặc dù tứ chi tàn tật nghiêm trọng nhưng vẫn có thể sống cao quý ưu nhã.” Thư Tiểu nhàn nhạt cười: “Người nhà và bạn bè khích lệ cũng không thể giúp thân thể tốt lên được mà mọi thứ đều do nghị lực cùng với quyết tâm, và một bác sĩ tốt. Cháu có vài người bạn cũng bị tàn tật, chẳng hạn như nhạc sĩ Giang Hoài, còn có giáo sư đại học, dĩ nhiên, bọn họ cũng làm được một vài công việc như người bình thường. Cháu cảm thấy chúng ta không cần quá bi quan, bất luận là Giang Hoài hay Hoan Hoan, cuộc sống của bọn họ chúng ta cũng không thể lo lắng cho bọn họ mãi được. Chẳng có gì để chắc chắn rằng trên còn đường đầy gai kia sẽ không có hoa hồng đâu?”

28. Chương 28

Ninh Hoan Hoan nhờ dì Lưu mang giấy bút tới. Sau đó nói: “Dì Lưu, cháu muốn...nói chuyện riêng với anh ấy một lát.”

“Hả, hai người nói cái gì mà tôi không thể nghe? Hai người thân thể đã bất tiện, nếu để hai người ở riêng lẻ như xảy ra chuyện gì tôi không gánh nổi trách nhiệm đâu!”

Giang Hoài nói: “Dì Lưu, Hoan Hoan hy vọng dì tạm thời tránh mặt một chút, mong dì hiểu cho.”

Giọng nói của anh không cao không thấp, bất ty bất kháng (*), lại khiến người ta không thể cự tuyệt. Dì Lưu bữu môi, xoay người đi ra khỏi phòng.

(*)Bất ty bất kháng: không kiêu ngạo không siểm nịnh

——Cám ơn anh. Hoan Hoan viết lên giấy rồi cầm tờ giấy giờ về phía Giang Hoài.

“Anh đối với loại “thiện ý” này vốn rất quen thuộc.” Giang Hoài có chút bất đắc dĩ cười một tiếng.

——Anh là bệnh nhân của chị Thư Tiểu sao?

“Không phải. Cô ấy...là bạn thân của anh.”

——Có bạn thật là tốt!

“Em không có bạn sao?”

Hoan Hoan lắc đầu ——Từ khi sinh ra đến giờ em đã như vậy, trước sáu tuổi, em còn không ngồi được. Không có đi nhà trẻ, cũng chưa từng đi học. Trừ người nhà, bảo mẫu, bác sĩ phục hồi, em rất ít khi tiếp xúc với người ngoài.

Cô nở nụ cười méo mó, viết tiếp: —— Chắc là cũng không có ai muốn tiếp xúc với em. Em không có cách nào để người khác yêu thích mình được.

“Thay đổi là rất khó, bất luận là thay đổi bản thân hay thay đổi thế giới này.” Giang Hoài nói: “Nhưng mà thay đổi một chút vẫn tốt hơn, anh đã tốn rất nhiều thời gian mới có thể hiểu được đạo lý này. Một người nếu như cái gì cũng không làm, chỉ có thể dừng lại một chỗ. Cuộc sống của chúng ta cũng giống như làm phúc kiện vậy, mỗi ngày tiến bộ một chút, dù khó khăn cũng dốc toàn lực cố gắng——thậm chí khi hy vọng rất mong manh vẫn không màng

——Không màng kết quả?

“Không màng.” Giang Hoài nói, “Có lẽ em sẽ cười anh giống đà điểu, nhưng mà, có những lúc không màng đến kết quả mới là cách tốt nhất.”

——Em hiểu. Giống như...khi ta thích một người, cũng không màng kết quả.

“Con đường này rất chông gai, nhưng em có quyền được trải nghiệm.” Giang Hoài nhẹ nhàng nói.

——Anh đã từng thử qua sao?

“Anh hả, còn chưa thử đã bỏ chạy.” Giang Hoài cười tự giễu, “Anh là tiểu quỷ nhất gan.”

——Nếu như rung động thêm lần nữa, anh sẽ lại bỏ chạy sao?

Ninh Hoan Hoan đặt quyển sổ lên đùi Giang Hoài, ánh mắt long lanh nhìn anh.

Giang Hoài không trả lời.

Rời khỏi Ninh gia trở lại thang máy, Thư Tiểu muốn cảm ơn Giang Hoài chuyện lần này nên đề nghị anh làm khách để cô mời cơm.

Giang Hoài nói: “Tôi ăn cơm bên ngoài không được tiện lắm.”

Thư Tiểu từ túi xách lấy ra một bao tay chuyên dụng và bộ dụng cụ ăn uống chuyên dụng: “Em biết nên đã sớm chuẩn bị cái này cho anh rồi nè.”

Giang Hoài kinh ngạc: “Cô cố ý mua?”

“Cũng không hẳn.” Cô cười ha ha nói, “Anh quên em làm nghề gì rồi ư? Trong bệnh viện có rất nhiều, nhưng mà anh yên tâm, đây là bộ mới vẫn chưa có ai dùng qua.”

Giang Hoài im lặng hai giây: “Vậy có thể tìm một phòng ăn riêng tư được không?”

Thư Tiểu không nhịn được phấn khích vỗ vỗ đầu vai anh: “Vậy chúng ta đến nhà hàng của anh em nhé?”

“Anh cô có nhà hàng?”

“Đúng vậy, nhưng đồ ăn ở nhà hàng của anh ấy dở tệ.”

Giang Hoài ghen cười: “Cô nói món ăn của nhà mình như vậy sao? Đã vậy còn dám mời khách!”

“Mặc dù món ăn bình thường nhưng cảnh trí lại khá tuyệt, hơn nữa em cũng đã nói anh hai chuẩn bị một phòng ăn riêng cho chúng ta rồi.”

“Chắc là còn được chiếu cố đặc biệt đúng không?”

Thư Tiểu nói: “Anh giận sao?” Trên thực tế, vì bữa cơm lần này Thư Tiểu đã đích thân lựa chọn thực đơn, cố ý chọn những món dễ ăn một chút. Chẳng qua là những thứ này cô không muốn cho Giang Hoài biết, chỉ sợ khiến anh cảm thấy bản thân thất bại.

Giang Hoài cười nói: “Làm sao có thể? Tôi cảm ơn cô chu đáo còn không kịp nữa.”

Lúc hai người đi xuống sườn dốc, Thư Tiểu đi theo phía sau Giang Hoài, Bồi An đã mở cửa xe phía sau đợi sẵn. Khoảnh khắc xe lăn bị đẩy vào trong, cô phát hiện nụ cười của anh đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt thoáng chút bất đắc dĩ. Cô nghĩ những khoảnh khắc xuất hiện bất tiện trong sinh hoạt luôn là những thứ giết chết vui vẻ của anh.

Xe của Giang Hoài là loại đã trải qua cải tiến, nhà hàng của anh trai Thư Tiểu lại là một nơi náo nhiệt, nên khi tới nơi Giang Hoài khó tránh thu hút những ánh nhìn chăm chú.

Giang Hoài biểu hiện vẫn bình tĩnh, anh nghiêng đầu nói với Bồi An: “Ở đây đông đúc, rất dễ va vào người khác, cậu đẩy tôi đi.”

Thư Tiểu nghe vậy liền bước lên một bước, nắm lấy tay cầm xe lăn: “Để tôi. Bồi An, cậu mở cửa đi.”

Đây là nhà hàng nhỏ bày trí theo phong cách trang nhã, vừa vào cửa liền nhìn thấy rất nhiều mèo bằng sứ kích thước lớn nhỏ nằm rải rác ở khắp nơi, một chiếc dương cầm ba chân màu trắng đặt ở vị trí trung tâm vô cùng bắt mắt, một nữ nhạc công đang gảy đàn.

““Mèo và Dương Cầm” quả là danh phù kỳ thực (*)” Giang Hoài nói, “Khó trách nhà hàng lại lấy tên này.”

(*) Danh phù kỳ thực: tên xứng với thực

“Là do em đặt đó, vừa ngắn gọn vừa nghệ thuật, đúng không?”

“Ừ, đặt rất tốt.”

Nghe được giọng anh khẳng định như vậy, trên mặt cô bất giác không kìm được nở nụ cười. Lơ đãng cúi đầu nhìn thấy vài sợi tóc sau ót của anh có chút rối loạn, cô không chút nghĩ ngợi đưa tay lên vuốt vuốt lại.

Anh hơi ngẩng đầu nhìn về phía cô, đôi môi mím chặt dần dần thả lỏng, không nói gì.

Cô thì ngược lại, có chút hoảng hốt vội giải thích: “Tóc anh bị rối, em vừa giúp anh chỉnh lại.” Cô vừa nói vừa giúp anh đẩy xe lăn, bọn họ đi vào một không gian riêng được ngăn cách với bên ngoài bởi tấm bình phong.

“Nơi này cũng không tính là phòng ăn riêng tư gì, mong anh thông cảm.” Thư Tiểu nói, “Ban đầu thiết kế như vậy là để thực khách có thể vừa ăn vừa thưởng thức dương cầm.”

“Không sao, như vậy cũng rất tốt rồi.” Giang Hoài nói.

“Thư Tiểu, khách của em tới rồi à? Có thể dọn đồ ăn lên chưa?” Một người đàn ông đứng cạnh bình phong mỉm cười nói, dáng dấp anh ta có năm phần giống với Thư Tiểu.

“Đây là anh trai em, Thư Bồi.” Thư Tiểu giới thiệu mọi người: “Đây là Giang Hoài, còn đây là Bồi An.”

“Xin chào mọi người!” Cũng không biết là do Thư Tiểu đã nói trước hay như thế nào mà Lâm Thư Bồi nhìn thấy bộ dạng của Giang Hoài, vẻ mặt không một tia khác thường, “Em gái tôi sáng sớm đã gọi điện bắt tôi phải chờ lại phòng ăn riêng này cho nó, anh Giang anh nhất định phải ăn uống no say đó.”

Giang Hoài vuốt cằm nói: “Làm phiền anh Lâm rồi.”

Thư Tiểu làm bộ không nhận được, nửa là làm nũng kéo tay Thư Bồi ra bên ngoài: “Được rồi anh hai, không cần thực đơn hay gì hết, anh cho phục vụ mang đồ ăn lên đi, em và bạn em sẽ trò chuyện một chút, ngoại trừ mang thức ăn, không được để người khác đến quấy rầy bọn em đây. Cảm ơn lần nữa.”

Lâm Thư Bồi ý vị thâm trường nhìn em gái, nói: “Có vẻ như em cũng liệt anh vào “phạm vi” quấy rầy luôn nhỉ?”

Thư Tiểu không để ý đến anh, quay trở về chỗ ngồi, từ trong túi xách lấy ra bao tay chuyên dụng: “Em giúp anh đeo nó đi.”

“Để Bồi An làm đi.”

“Chút chuyện nhỏ này em làm được mà.” Cô cầm tay anh, mi khẽ nhú lại, sau đó lấy bấm móng tay trong túi xách ra, “Móng tay anh bị sứt rồi.”

Cổ tay anh nhẹ lật một cái, giọng có chút khản trương: “Kệ nó đi.”

“Chớ lộn xộn.” Cô êm ái nói, “Nếu không em cắt phạm anh đừng trách.” Thấy anh ngồi bất động, cô thật cẩn thận bấm chỗ móng tay bị sứt, sau đó cố định bao tay chuyên dụng trên tay anh, cuối cùng đem muống chuyên dụng gắn vào giữa, “Xong rồi.”

“Quả là cô gái tỉ mỉ.” Bồi An nói, “Tôi ngày ngày chiều cổ anh Giang vẫn sợ ý những việc này.”

“Bồi An, cậu làm rất tốt rồi, móng tay Giang Hoài được cắt tỉa rất tỉ mỉ sạch sẽ, bộ dáng cũng rất xinh đẹp.” Thư Tiểu thật lòng nói. Cô không nhận được nhìn vào mắt cá tay của Giang Hoài, tuy có chút dấu hiệu héo rút tuy nhiên vẫn như cũ thấy được, đó quả thật là một đôi tay rất đẹp, thon dài trắng nõn.

Dường như ý thức được ánh mắt cô đang rơi trên người mình, tầm mắt Giang Hoài có chút mất tự nhiên, cúi đầu tránh né: “Thư Tiểu, tay tôi rất xấu.”

“Không hề.” Thư Tiểu nâng tay trái không mang bao tay, nhẹ nhàng kéo thẳng mấy ngón tay, mở lòng bàn tay anh ra sau đó nắm lấy.

“Vô ích thôi, cô vừa buông ra chúng nó sẽ co lại như cũ.”

“Vậy sau này em sẽ giúp anh phục kiện cái tay này tốt một chút.” Thư Tiểu rất nghiêm túc đáp lời, “Ít nhất sẽ không để nó tệ hơn.”

“Trước giờ tôi không hề gián đoạn việc phục kiện, nếu như có thể thì nó đã sớm giống như tay phải rồi. Tôi nghĩ, nó đã hết hy vọng rồi.”

Thư Tiểu nói: “Đừng quá bi quan. Anh vốn thuận tay phải đúng không? Cho dù là người bình thường thì lực ở tay phải và tay trái cũng đều khác nhau. Em nghĩ tình huống tay trái anh không thể phục hồi giống như tay phải có thể là do mức độ tổn thương của lần tai nạn đó, hoặc có thể là trong phục kiện hay trong cuộc sinh hoạt hằng ngày anh thường chú trọng vào tay phải nên số lần sử dụng tay trái giảm đi. Trước mắt anh đừng vội đặt ra quá nhiều giới hạn cho bản thân, có được không? Lúc ở Ninh gia anh đã từng nói nếu như lại dùng mười lăm năm để đổi lấy tay trái sử dụng linh hoạt hơn chút, anh rất nguyện ý, vậy thì em cũng nói cho anh biết, em thật lòng rất tin tưởng, hy vọng anh sẽ không thất bại. Bên cạnh việc anh phục kiện với bác sĩ của mình, em cũng sẽ lập ra kế hoạch phục kiện riêng cho anh.”

“Thư Tiểu, cứ cho là tay trái tôi có thể từ từ tốt lên, nhưng đây là một quá trình rất dài, cô...”

“Dài thì có làm sao?” Thư Tiểu hỏi ngược lại, “Không phải người xưa có câu “hữu nghị dài lâu” sao? Chẳng lẽ còn có thể dài hơn cái này à?”

29. Chương 29

Giang Hoài nhẹ nhàng cười lên, mi tâm thoáng nhú lại trong nháy mắt liền biến mất: “Thư Tiểu, những lời nói có chút ngớ ngẩn của cô đều dễ tôi vui vẻ, nhưng mà tôi không thể không thừa nhận những lời đó rất đáng yêu.”

Cô nhìn anh nở nụ cười không mang theo một nỗi hiềm thấy kia, không khỏi phồng má cười lên như trẻ con: “A, thật không? Vì bác quân(*) cười một tiếng, em không ngại thỉnh thoảng ngó ngán một chút. Anh cũng đừng xem thường cái này, đây chính là đãi ngộ khó lường nha!”

(*)Bác Quân: Xưng hô đối với bề trên.

“Cô là một cô gái thông minh, nếu như không phải tự mình nguyện ý, thật sự rất khó để giả vờ ngó ngán.” Giọng nói Giang Hoài chân thành, “Thật lòng cảm ơn cô!”

Lời của anh khiến cô thất thần, mãi đến khi phục vụ mang thức ăn lên cô mới hoàn hồn.

Khoai tây nghiền hấp ngọt, súp kem nấm, cá mú xào với nước sốt gấc. —— Đây là những món ăn cô chọn riêng cho Giang Hoài, đều là những món dễ ăn. Món của Thư Tiểu và Bồi An là súp nghêu và sườn lợn nướng kiểu phương Tây.

Sau khi phục vụ lui xuống, Thư Tiểu nói với Giang Hoài và Bồi An: “Mấy món này cũng không mới mẻ gì, chủ yếu là “tươi”, ha,”tươi” là gì, nếu dùng trên người chính là thanh đạm, dùng ở phòng ăn chính là trong lành không khí(*). Mọi người cũng đừng quá hy vọng vào mỹ vị của nó, bởi vì không biết khẩu vị của hai người nên em tùy tiện đặt vài món dựa theo kinh nghiệm mấy lần ăn cơm ở nhà anh. Nếu không hài lòng, thì có thể gọi thêm món khác.”

(*)Chỗ này ta cũng bán loạn, đại ý của nó chính là những món ăn Thư Tiểu chọn là những món thanh đạm cho cơ thể, mùi vị trong không khí cũng quá nặng.

Giang Hoài nói: “Cô chọn món rất tốt.” Bồi An cũng lên tiếng phụ họa.

Cô vừa bung khăn ăn cẩn thận trải lên đùi anh vừa nói: “Cá mú rất mềm, dùng thìa cũng có thể cắt được, anh thử một chút đi.” Giọng nói của cô không cao không thấp, nghe qua giống như hoàn toàn lơ đãng, nhưng cẩn thận nghe lại giống mang theo nhu tình tỉ mỉ từ đáy lòng tan ra.

Giang Hoài hiển nhiên nhận ra, khẽ mỉm cười, bắt đầu tập trung dùng thìa xắn xuống, tiếng kim loại va chạm, anh dễ dàng cắt được chút thịt cá, sau đó nâng thìa từ từ đưa vào miệng.

Nhìn anh ăn cơm, lòng Thư Tiểu căng như dây đàn, lo lắng có phải cá mú còn chưa đủ mềm hoặc là bao tay còn chưa đủ chặt. Thấy anh thành công ăn cơm, cô thở phào một cái, lúc này mới cảm dao nĩa của mình lên.

Bồi An cũng bắt đầu ăn.

Giang Hoài nói: “Tôi ăn không đẹp, cô đừng cười.”

Thư Tiểu trả lời: “Trong phòng ăn này toàn người mình, anh sợ cái gì? Lại nói, đây cũng không phải lần đầu em thấy anh ăn.”

“Cũng phải.” Chén canh hơi nhỏ, tay anh phải cử động nhiều lần mới múc được. Bởi vì không muốn nước canh tràn ra, anh múc một thìa rất ít, sau đó sống lưng và cổ cố gắng cúi xuống, nâng cánh tay lên cẩn thận đặt sát vào môi.

Bồi An nói: “Anh Giang, có muốn tôi giúp anh không? Hay là gọi phục vụ mang ống hút tới.”

Giang Hoài dường như chỉ nhấp một miếng liền buông thìa, “Không cần, tôi uống chậm một chút là được.”

Thư Tiểu nói: “Canh này lâu nguội, dùng ống hút rất dễ bỏng. Nếu cần lát nữa chúng ta gọi phục vụ mang lên sau.”

Thật ra ngoại trừ nguyên nhân này thì trong lòng cô vẫn còn tính toán khác, thân là bạn bè và sắp tới sẽ là bác sĩ phục hồi tạm thời cho Giang Hoài, cô rất muốn biết khả năng tự mình sinh hoạt của anh đạt đến mức độ nào. Tuy cô có chút đau lòng nhưng vẫn cảm thấy may mắn, tình huống của anh quả nhiên không tốt lắm, nhưng vẫn không tệ lắm như cô dự đoán. Về phần đề nghị giúp anh của Bồi An, dùng đầu gối để nghĩ cô cũng biết cho là lúc ở một mình hay ở trước mặt cô thì Giang Hoài cũng sẽ không đồng ý.

Anh ăn uống tuy vất vả nhưng căn bản không tạo ra chương ngại không thể vượt qua.

“Anh ăn thử sườn lợn nướng đi.” Thư Tiểu rất tự nhiên gấp miếng sườn gỡ lấy thịt bỏ xương, nhận được ánh mắt đồng ý của anh, cô lấy nĩa nãy giờ anh vẫn chưa dùng tới thay vào vị trí của chiếc thìa trên bao tay chuyên dụng.

Cô nín thở nhìn anh, trong lòng có chút run, sợ lỡ như trong lúc ăn tay anh không đủ lực sẽ làm rơi cái nĩa, nó nhọn như vậy rất dễ làm anh bị thương. Cũng may, tay phải anh phối hợp với bao tay chuyên dụng, cử động cũng tạm coi như thuận tiện.

“Rất ngon.” Anh nói, “Tôi không thường xuyên ăn đồ nướng, lâu rồi vẫn chưa được ăn.”

Ăn được một lúc, Giang Hoài nói nhỏ bên tai Bồi An, cậu ta đứng dậy đi ra khỏi phòng ăn. lát sau liền quay trở lại, theo sau là Lâm Thư Bồi.

“Em gái, cậu này nói với anh muốn nhận hóa đơn thanh toán, anh nói nếu anh dám thu tiền nhất định sẽ bị em cầu nhàu đến chết nhưng cậu ấy không tin.”

Thư Tiểu nói: “Giang Hoài, rõ ràng đã nói là em mời, thì em nhất định sẽ thanh toán, bình thường em tới chỗ này ăn đều không phải bỏ tiền, lần này khi em nói muốn mời bạn đến ăn cơm anh hai em cũng nói không lấy tiền nhưng em không đồng ý. Anh đừng có tranh với em, nếu lần sau anh muốn mời em ăn cơm em sẽ vui vẻ nhận lời tuyệt không tranh chuyện thanh toán với anh.”

Giang Hoài không kiên trì nữa. Thư Tiểu sau khi đi tính tiền thì vào phòng rửa tay. Lúc này cô đột nhiên nhớ đến bọn họ ra ngoài thật lâu rồi, liệu Giang Hoài có cần vào phòng vệ sinh một chuyến không? Nơi này tuy có nhà vệ sinh dành cho người khuyết tật nhưng đối với Giang Hoài mà nói thiết bị vẫn có chút miễn cưỡng.

Thời điểm trở lại phòng ăn, không biết có phải là do ảnh hưởng của suy nghĩ lúc nãy hay không, cô cảm thấy sắc mặt anh không tốt lắm. Mặc dù muốn anh ngồi lại một lát nhưng bởi vì lo lắng cho sức khỏe của anh, cô chỉ có thể lấy cớ nói: “Cũng không còn sớm, em sẽ ở lại giúp anh hai chuẩn bị đóng cửa, chiều dài không chu đáo, lần sau có cơ hội chúng ta lại cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Được...” Giang Hoài nhẹ giọng nói, thái dương dường như có tầng mồ hôi rịn ra.

“Cô Lâm, nơi này có...”

“Bồi An, tôi không sao.” Anh nói mấy chữ này rất bình tĩnh, chẳng qua là sau khi nói xong đôi môi khẽ run một cái.

Thư Tiểu rất nhanh phát hiện thấy tình trạng của anh không ổn, bước lại gần, ân cần nói: “Giang Hoài, nếu anh không thoải mái thì ở lại nghỉ ngơi một lát đi.”

Anh nhắm hai mắt, yết hầu lặn lội, nhỏ nhẹ lắc đầu một cái.

“Anh Giang, tôi cũng nghĩ...”

Anh hé miệng dường như muốn nói điều gì, nhưng chỉ là hút ngụm khí lớn, hai chân lay động từ từ khép chặt, đùi phải dường như nâng lên một chút, mũi chân chĩa xuống run run mấy cái trong không trung.

Thư Tiểu nhìn liền hiểu: “Bồi An, mau lên, tôi đưa mọi người đến phòng vệ sinh.”

Nhà hàng nhỏ này của anh trai Thư Tiểu có thể dành ra phòng vệ sinh cho người khuyết tật là chuyện không dễ dàng, nhưng đối với Giang Hoài mà nói, tay vịn bình thường căn bản không làm nên trò trống gì. Cũng may bên cạnh có Bồi An hỗ trợ mới không làm rối loạn “trận tuyến”. Cô không dám đi đâu xa, vẫn đứng đợi bên ngoài cửa, cô nói với Bồi An rằng mình đợi bên ngoài, nếu có gì cần giúp đỡ thì nhất định phải lên tiếng. Cô thậm chí cảm nhận được mùi không tốt lắm, sau đó nghe thấy Giang Hoài không ngừng tạ lỗi với Bồi An.

“Cô Lâm.”

“Tôi đây!” Cô không kịp nhớ cái gì nam nữ thọ thọ bất thân, cái gì cô gái ngượng ngùng, vừa nghe thấy Bồi An gọi liền vọt thẳng vào trong, “Cậu cần tôi làm cái gì?”

“Tôi cần một chậu nước nóng, và một cái khăn lông, còn có...quanh đây có nhà thuốc nào không?”

“Có.”

“Nếu...nếu như có thể, cô mua giúp tôi mua một bọc tã lót được không?”

Cô lấy tốc độ nhanh nhất có thể đáp: “Không thành vấn đề.” Đối với lời thỉnh cầu này cô biết cô nhất định không được chần chừ, thái độ của cô chỉ cần toát lên một tia thương xót hoặc thông cảm sẽ dễ dàng khiến cho Giang Hoài lại nghĩ ngợi lung tung.

Cô bưng nước nóng và khăn lông vào phòng rửa tay. Sau đó nhanh chóng đến nhà thuốc cách đó một trăm mét mua một bọc tã lót dành cho người lớn.

“Cô để đồ ở đó rồi ra ngoài đi. Nơi này không khí không tốt.” Cửa phòng vệ sinh không mở chỉ có tiếng của Giang Hoài truyền ra. “Thật xin lỗi, để một cô gái phải đi mua những thứ này.”

“Đây chỉ là đồ y tế bình thường thôi mà, không có gì to tát.” Cô nói, “Ngược lại anh đó, đồ ăn làm anh bị đau bụng sao?”

“Không phải.” Giọng nói anh rất ôn hòa, “Vấn đề của chính tôi.”

“Cô Lâm, thật sự không phải do đồ ăn, từ sáng sớm bụng của anh Giang đã không tốt, chẳng qua là nhận lời cô nên mới...”

“Đồ ngốc, tại sao anh không nói sớm?” Cô cắn móng tay mình, đè nén cơn tức nở.

“Chuyện thường như cơm bữa, không đáng nói.” Anh nói, “So với táo bón thì tiêu chảy đối với tôi vẫn có lợi hơn.” Trong giọng nói của anh mang theo ý tứ an ủi, “Đừng lo lắng, Bồi An sẽ giúp tôi xử lý tốt, cô đi ra ngoài trước đi, tôi không sao.”

Lúc Bồi An đẩy Giang Hoài ra phòng rửa tay, Thư Tiểu vẫn đợi ở cửa.

Cô có chút lo lắng cho tâm tình của anh, không ngờ đến, khi anh nhìn thấy mình lại nhàn nhạt cười, bả vai hơi giật giật, dường như muốn bản thân biểu hiện nhẹ nhõm một chút: “Hi, Thư Tiểu!”

Cô cắn cắn môi, đột nhiên bị tâm tư yếu đuối đánh úp, nước mắt rơi xuống lã chã.

“Sao vậy?” Anh tự mình điều khiển xe lăn, đến gần cách cô không tới một thước, đưa tay phải ra: “Thư Tiểu, đừng vậy mà, còn nói là sẽ làm bác sĩ phục hồi cho tôi, chẳng qua là tôi chỉ xảy ra một chút tình huống đối với người tê liệt mà cô đã chịu không nổi rồi sao?”

Dựa vào tính tình của anh, bởi vì anh đang ở trước mặt một cô gái, cô biết tình trạng của anh tuyệt không hời hợt giống miệng anh nói, trong lòng anh nhất định rất khó chịu. Anh làm bộ bản thân không có việc gì chỉ có một cách giải thích: Anh không đành lòng nhìn cô vì anh mà đau lòng vì anh mà tự trách!

“Thư Tiểu, tình huống của tôi chính là như vậy, cô còn nguyện ý để tôi làm bệnh nhân của cô nữa không?” Anh vẫn cười, khóe mắt lại óng ánh như bể nước, tay phải có chiều hướng rơi xuống, “Thư Tiểu nếu nhưng cô vẫn nguyện ý thì mau nắm tay của tôi đi, ai da, tôi sắp giữ không nổi rồi.”

Thư Tiểu vội vàng nắm tay phải của anh, tay còn lại cũng cầm lên tay trái đang đặt trên đùi của anh, cẩn thận kéo thẳng những ngón tay co rút, đem chúng cùng tay cô nắm lại một chỗ: “Giang Hoài, em tuyệt đối không nuốt lời.”

30. Chương 30

Thư Tiểu tiễn Giang Hoài và Bồi An rời khỏi “Mèo và Dương Cầm”, xoay người lại liền phát hiện anh trai Thư Bồi đang nhìn cô, trong mắt anh mang theo chút ý vị sâu xa.

“Anh chàng đó có vẻ tàn tật rất nghiêm trọng.” Thư Bồi thương xót nói.

Trong lòng Thư Tiểu run lên một cái, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, nói ngắn gọn: “Vâng.” Cũng không giải thích gì thêm.

Thư Bồi cũng không truy hỏi đến cùng, anh đột nhiên chuyển đề tài, nói: “Đúng rồi, mấy ngày trước anh về nhà, bố mẹ kêu anh hỏi em, gần đây em bận rộn việc gì mà không về nhà ăn cơm.”

Thư Tiểu suy nghĩ một chút: “Công việc khá bận rộn, em vừa tiếp nhận một bệnh nhân khó nhằn.”

“Là Giang Hoài đó à?”

“Không phải” Cô nói: “Nói đúng ra, em không có trực tiếp trị liệu cho anh ấy nhưng vài ngày nữa thì sẽ có, có lẽ sẽ còn bận rộn hơn trước.”

“Bận rộn thì nửa tháng về một lần, chuyện đó không quá khó khăn chứ?” Thư Bồi dừng một chút, giống như còn do dự điều gì, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Có phải em vẫn còn trách họ chuyện năm đó với Chữ Vân Hành đúng không?”

Thư Tiểu sững sốt một chút, lắc đầu: “Anh hai, anh cũng là con của họ, người khác có thể không biết, nhưng anh thì biết rõ hơn ai hết, quan hệ giữa em với bố mẹ không tốt không phải là chuyện một hai ngày. Có rất nhiều việc mặc dù em rất hiểu cho bố mẹ, cũng rất thương bọn họ nhưng lại không có cách nào gần gũi thân mật như những gia đình bình thường khác, em và bọn họ đã bỏ lỡ khoảng thời gian tốt nhất để xây dựng mối quan hệ giữa bố mẹ và con gái.”

Thư Bồi cười, có chút đồng cảm nói: “Lại nói, hai anh em chúng ta đây cũng đủ làm cho vợ chồng giáo sư thất vọng rồi.”

“Đúng vậy!” Thư Tiểu cũng cười khẽ.

—— Chủ nhà hàng và bác sĩ phục hồi, chưa bao giờ là mục tiêu để vợ chồng giáo sư Lâm bồi dưỡng con cái.

Sau khi về nhà, Thư Tiểu mở điện thoại định gọi cho Giang Hoài, không ngờ anh lại gọi đến trước.

“A lô!” Ban đầu cô cảm thấy vừa mừng vừa sợ, sau đó mới cảm thấy có chút lo lắng, “Giang Hoài, anh không có gì đáng lo chứ?”

Ở đầu dây bên kia, anh nở nụ cười: “Cũng bởi vì không có gì đáng lo nên mới gọi điện để cô an tâm đây.”

“Vậy thì tốt.” Cô thở phào một cái, “Ngày mai em đến nhà thăm anh.” Cô không dùng câu nghi vấn để nói, nói xong mới phát hiện bản thân tự nói tự quyết, cuống quýt bổ sung: “Ý em là, nếu như anh không ngại, em muốn xem qua bệnh án của anh.”

“Tối mai có thể, ban ngày tôi phải đến phòng làm việc một chuyến.”

“Ngoại trừ đầu tư và sáng tác, còn rất nhiều thứ anh phải tự mình ra mặt sao?” Cô đối với lĩnh vực công việc của Giang Hoài dường như là mù tịt.

“Ai da, còn phải xem là phương diện nào đã, nếu chỉ là việc thay bình lọc nước, tôi đương nhiên sẽ không ra mặt được rồi.”

Thư Tiểu có chút hoài nghi tại mình vừa nghe lầm chẳng, cô vừa nghe được Giang Hoài nói đùa, hơn nữa bên kia còn truyền tới tiếng cười của anh!

“Phải ha.” Khóe miệng cô cũng bắt giắc cong lên, “Giang Hoài, chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, nhất định có rất nhiều người giành bình nước kia.”

“Bởi vì trên đời còn rất nhiều người tốt?”

“Sai!” Cô ghen cười, nghiêm trang nói: “Bởi vì anh đủ đẹp trai nha! Không phải nói “mặt tiền” là quan trọng nhất sao!”

“Hoàn hảo, cũng may ông trời còn cho tôi giữ lại gương mặt không quá khó coi này.”

Thư Tiểu trong lòng có chút buồn: “Thật ra ông ấy còn để lại cho anh rất nhiều thứ tốt, nhưng mà Giang Hoài, càng quen biết anh, em càng cảm thấy ông trời quá keo kiệt với anh.”

“Cám ơn.”

“Cám ơn em?”

“Vì đã cho tôi biết, con người tôi trong lòng cô cũng không quá tệ.”

Cô giống như bị điện giật: “Chuyện này quan trọng vậy sao?”

“Quan trọng.”

“Là do anh quá quan tâm đến cái nhìn của người khác.”

“Có lẽ vậy.” Giang Hoài nói, “Càng không hoàn mỹ, thì càng dễ ý đến bản thân trong mắt người khác.”

“Chỉ bởi vì lí do này thôi sao?” Cô có chút thất vọng không nói ra được.

Đầu dây bên kia trầm mặc hồi lâu, “Không hoàn toàn đúng.”

Anh không giải thích gì thêm, cô cũng không tiếp tục truy hỏi.

“Anh vẫn chưa ngủ sao?”

“Có chút mất ngủ.”

“Do cơ thể không khỏe à?”

“Không, không liên quan đến chuyện đó.” Anh nói: “Tôi nói rồi, cơ thể tôi không có gì đáng ngại. Bồi An đã giúp tôi uống thuốc rồi.”

“Cậu ấy ở bên cạnh?”

“Không có, tôi kêu cậu ấy ra ngoài trước.”

“Anh nói chuyện điện thoại vậy có mệt không?”

“Không mệt.” Anh nói: “Thật ra, nói chuyện điện thoại với nói chuyện bình thường không có gì khác nhau.”

Thư Tiểu nói: “Nếu cơ thể anh không có gì đáng ngại thì chúng ta tán gẫu thêm chút nữa được không?”

“Được, có điều tôi không giỏi trong việc nói chuyện phiếm.” Anh có chút xấu hổ nói.

“Bình thường những lời này sẽ bị hiểu thành: Chúng ta nên kết thúc câu chuyện đi.”

“Tôi không phải ý này, cô biết mà.” Anh trả lời rất chắc chắn.

Cô mỉm cười: “Em biết mà.”

“Sắp tới chúng tôi sẽ mở một buổi biểu diễn âm nhạc thánh phòng, đến lúc đó cô muốn đi nghe một chút không?”

“Ngoại trừ viết nhạc và xuất bản đĩa CD anh còn biểu diễn nhạc thánh phòng sao?”

“Dự án vừa được khởi động vào năm nay.” Anh nói, “Quy mô không lớn, ừm, cô có thể xem như một buổi hòa tấu âm nhạc dân gian nho nhỏ, tiết mục cũng không nói là chuyên nghiệp, tất cả những tác phẩm đều do các thành viên ở phòng làm việc chúng tôi biểu diễn, tính thử nghiệm rất cao.”

“Anh soạn nhạc sao?”

“Không hẳn” Anh nói, “Có những thành viên khác soạn nhạc, còn có những bài mọi người cùng nhau phối khí. Có điều tôi là tổng giám, phụ trách khâu kiểm duyệt tác phẩm.”

“Vậy tổng giám đại nhân có thể cho em một vé vip không?”

“Không thành vấn đề.”

Não Thư Tiểu nóng lên, không kịp nghĩ liền thốt ra: “Vị chỗ ngồi cạnh anh được không?”

Dường như anh không nghĩ đến cô lại đề nghị như vậy, “Có lẽ sẽ có phóng viên đến phỏng vấn.” Anh trầm ngâm nói, “E rằng sẽ làm cô cảm thấy phiền toái.”

“Anh cảm thấy phiền toái sao?” Cô hỏi ngược lại.

“Đúng vậy.” Anh nói, “Làm một nhạc sĩ tàn tật đã đủ khiến người ta “nhìn chăm chú” rồi, tôi không muốn cuộc sống riêng tư của mình lại bị người khác soi mói.”

“Nếu quả thật có hiểu lầm, em sẽ tự mình giải thích.” Cô có chút thở phà, nói: “Em có thể ngại trang thành fan cuồng, bỏ tiền ra mua ghế vip để được ngồi cạnh anh.”

“Cô giận sao?” Giang Hoài sợ sệt hỏi.

“Có một chút.” Cô nói, “Cảm giác thấy mình rất kém cỏi, nếu không cẩn thận sẽ làm liên lụy tới người khác.”

“Thư Tiểu, cô biết rõ thực tế hoàn toàn ngược lại.”

“Vậy anh ở đây lo lắng cái gì?” Cô nói, “Em chưa kết hôn, cũng không có bạn trai, nếu thật sự bị hiểu lầm thì anh nghĩ em có trách nhiệm phải giải thích với ai? Em lại cần cho ai mặt mũi?”

“Thư Tiểu” Giọng nói anh tuy khô khốc nhưng vẫn dịu dàng, “Dù sao một ngày nào đó cô cũng sẽ gặp được một nửa của đời mình, cho nên hiện tại không nên có những tin tức không cần thiết trên báo chí, cho dù cô nói nó không ảnh hưởng gì nhưng ai biết được sau này nó sẽ tạo nên bao nhiêu sóng gió. Hơn nữa, nếu bị bạn bè người nhà nhìn thấy cô và một người đàn ông tàn tật nghiêm trọng xuất hiện trên mặt báo, sợ rằng sẽ khiến họ lo lắng. Xin hãy tin tưởng, tôi chỉ là đơn thuần không muốn cô gặp rắc rối.”

“Cần thiết hay không, chẳng phải do em tự phán đoán?” Thư Tiểu nóng nảy, giọng điệu trở nên không quá ôn hòa.

Giang Hoài không có lập tức trả lời, thời gian trôi qua rất chậm, mặc dù chỉ là dừng lại mấy giây, nhưng Thư Tiểu cảm thấy như rất lâu rồi mới được nghe giọng anh, “Cũng tốt, dù sao gần đây những phán đoán của tôi cũng không còn chuẩn xác nữa.”

Giống như bắt được tin tức sốt dẻo, cô dồn dập hỏi: “Anh phán đoán cái gì?”

“Không có gì, lúc rảnh rỗi thường suy nghĩ lung tung.” Anh cười, nói: “Sau khi thân thể tê liệt, đại não cũng trở nên quá mức sống động.”

31. Chương 31

Thứ hai, sau khi tan tầm, Thư Tiểu gặp Vi Minh trên đường tới bãi đậu xe. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Thư Tiểu chủ động bắt chuyện với anh, nói lần trước đến nhà Ninh Hoan làm công tác tư tưởng đã có tiến triển, mặc dù bọn họ không bày tỏ thái độ rõ ràng, nhưng hứa sẽ nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị của cô. Vi Minh nói: “Cô đã làm hết những gì mình có thể rồi, cảm ơn!”

Thư Tiểu nói: “Anh không cần nói cảm ơn vì chuyện này. Đúng rồi, dù sao cũng thuận đường, để tôi đưa anh đến trạm xe lửa.”

“Không cần, mấy ngày trước tôi vừa mua xe, bằng lái cũng vừa thi trong năm nay.” Vi Minh khách khí nói.

Hai người đến bãi đậu xe mới phát hiện hai chiếc xe đậu khá gần nhau. Hai người ngồi vào xe của mình, Vi Minh tỏ ý muốn nhường Thư Tiểu đi trước.

Thư Tiểu khởi động xe, chuyển động vô lăng chạy xe về phía trước, thì phát hiện điều bất thường, quẹo trái một hồi, phải một hồi, cô cố hết sức điều khiển vô lăng nhưng chiếc xe vẫn chuyển động không theo ý mình. Cô suy nghĩ một chút, sau đó đem xe đỗ lại chỗ cũ.

“Sao vậy?” Vi Minh nhìn thấy cô xuống xe, cũng mở cửa xe của mình xuống theo.

“Vô lăng rất lạ, hình như bị hư rồi!” Cô nói, “Lái xe thế này quá nguy hiểm, tôi định sẽ đi taxi. Ngày mai gọi người bảo trì xe đến sửa.”

“Tôi có thể đưa cô đi.” Vi Minh mở cửa xe phía ghế phụ, “Nếu như cô không ngại tôi là tay lái “lạ”.”

Thư Tiểu cũng không từ chối, thứ nhất vì giữa đồng nghiệp với nhau, thỉnh thoảng đi nhờ xe cũng không phải chuyện to tát; thứ hai vì bây giờ đang là giờ tan tầm, xe cộ tấp nập, muốn gọi taxi cũng không phải chuyện dễ dàng. Cô biết Giang Hoài nhất định chờ cô đến dùng cơm, cô không muốn anh phải đợi lâu. Thân thể của Giang Hoài so với người thường càng chú trọng hơn trong vấn đề làm việc, nghỉ ngơi, thậm

chỉ đến những việc như dùng cơm, phục kiện, bài tiết không thể tùy tiện thay đổi giờ giấc, nếu không cẩn thận nhất định sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Thư Tiểu nói cho Vi Minh địa chỉ. Vi Minh lại vô tư cảm khái nói: “À, là nơi đó à, tôi biết, đó là khu biệt thự.” Sau đó lại giống như nhớ ra cái gì liền hỏi, “Viện trưởng Lâm dọn nhà sao? Tôi nhớ hình như nhà cô không đi hướng này.”

“Không có, hôm nay tôi đi thăm một người bạn.”

“Buổi tối làm sao cô về nhà? Chỗ đó buổi tối khó thuê xe lắm.” Vi Minh rất nhanh nói, “Ôi, đúng rồi, nhà bạn cô nhất định có xe đưa cô về.”

Thư Tiểu gật đầu, có chút miễn cưỡng lên tiếng: “Ừ.”

Thời điểm xe dừng lại trước cổng nhà họ Giang, Thư Tiểu nhìn xuyên qua hàng rào thấy Giang Hoài một mình ngồi trong sân, cửa lớn khép, ánh đèn vàng ấm áp lọt ra từ cửa sổ phòng khách. Ngay sau đó, Bồi An từ phòng khách đi ra, trên tay cầm theo chân mông nhẹ nhàng đắp lên người anh.

Thư Tiểu đột nhiên cảm thấy lòng chua xót hòa lẫn ấm áp, cô ngẩn ngơ nói cảm ơn Vi Minh sau đó liền xuống xe.

Xe lăn của Giang Hoài phát ra tiếng “ong ong” tiến về phía cô, cô cũng tăng nhanh bước chân của mình.

“Trên đường đi bị kẹt xe à?” Anh nói, “Tôi nên sớm nghĩ đến không nên để cô làm việc cả ngày còn phải lái xe đến đây.”

“Đúng là hơi kẹt, hơn nữa nếu không nhờ có đồng nghiệp chắc em sẽ còn tới trễ hơn nữa.” Cô le lưỡi một cái, “Xe của em lâu rồi không bảo trì, nên bị hư một chút, thiếu chút nữa là phải thuê xe đi.”

Ánh mắt Giang Hoài kinh hãi: “Xe hư? Cô không sao chứ?”

“Một móng tay cũng không bị gì!” Cô xòe tay, lại chậm rãi xoay một vòng tại chỗ, làm ra bộ dáng giống như “kiểm tra quân đội”, cười khanh khách nói, “Em cần bản không có lái xe ra khỏi bãi đậu xe, vốn dĩ định thuê xe, nhưng vừa vặn gặp được đồng nghiệp tốt bụng, anh ta đưa em tới.”

Giang Hoài khẽ hạ đầu vai, ánh mắt nhìn về chiếc BYD dừng bên ngoài, nói: “Là chiếc xe kia sao?”

Thư Tiểu quay đầu lại mới phát hiện Vi Minh vẫn chưa rời đi.

“Lúc này em thấy anh liền nhanh chóng xuống xe, hình như vẫn chưa cảm ơn người ta đằng hoàng, để em đi chào anh ta một tiếng.”

Giang Hoài hỏi: “Nhà anh ta ở gần đây sao?”

“Theo em biết thì hình như không, cách đây khá xa.”

Lông mi của Giang Hoài khẽ chớp hai cái: “Người ta cố ý đưa cô về, cứ để anh ta đi như vậy không được. Chỉ bằng gọi anh ta vào cùng chúng ta ăn cơm đi.”

Trong lòng Thư Tiểu có chút không vui, nhưng cũng không hiểu vì sao bản thân lại không vui. Rõ ràng lời anh nói rất hợp tình hợp lý, cô không có lý do gì để cự tuyệt lời đề nghị này. Vì vậy cô đi về phía xe của Vi Minh, đầu tiên là cảm ơn vì đã cho cô đi nhờ, sau đó là chuyển lời mời của Giang Hoài đến anh ta.

Vi Minh rất vui vẻ nhận lời. Lúc này Giang Hoài đã cho người mở rộng cổng lớn, ý bảo Vi Minh lái xe vào trong sân.

Dì Liên vẫn còn ở phòng bếp, bận rộn chuẩn bị thức ăn, nữ giúp việc trẻ tuổi Tiểu Mãn đã nhanh chóng mang ra hai đôi dĩa. Vi Minh vừa đổi giày vừa đưa mắt quan sát cách bày trí trong phòng khách.

Chờ bọn họ thay dĩa xong, Tiểu Mãn dẫn bọn họ đến bàn ăn, vừa mời nước trà vừa báo cho bọn họ biết rất nhanh có thể ăn cơm.

Bữa tối được lục tục mang lên bàn ăn. Người giúp việc diu đỡ mẹ Giang Hoài ngồi vào bàn ăn. Bồi An thì vẫn như thường ngày, ngồi bên cạnh Giang Hoài, Thư Tiểu và Vi Minh ngồi đối diện bọn họ.

“Không biết nên xưng hô thế nào?”

“Tôi họ Vi, Vi Minh.” Vi Minh bằng sự nhạy bén trong nghề nghiệp, rất nhanh phát hiện tay Giang Hoài không tiện, từ vị trí ngồi đối diện gạt đầu với anh.

“Giang Hoài.” Anh tự giới thiệu mình, sau đó cười nhả nhận, nói: “Anh Vi, cảm ơn anh đưa Thư Tiểu tới.”

“Anh Giang, tôi và Thư Tiểu là đồng nghiệp nhiều năm, hơn nữa còn là cấp trên của tôi, anh không cần vì chút chuyện nhỏ này cảm ơn tôi.”

Giang Hoài có vẻ lúng túng cười một tiếng: “Cũng đúng.”

Vốn dĩ hôm nay Thư Tiểu rất muốn cùng Giang Hoài nói chuyện một chút về thân thể anh, nhưng bây giờ trước mặt Vi Minh, vì muốn giữ tôn nghiêm của anh, cô không tiện hỏi nhiều. Mặc dù tiêu chảy không phải vấn đề gì lớn, nhưng cũng không thể mặc kệ, tiêu chảy làm cơ thể mất nhiều nước tổn hại đại tràng thậm chí nếu nặng có thể làm rối loạn chức năng hệ tiêu hóa, đây không phải chuyện đùa. Hiện giờ nhìn sơ qua Giang Hoài mặc dù không có vấn đề gì nhưng vành mắt vẫn còn có chút xanh đen, môi hơi tái, giọng nói nghe có chút suy yếu. Cô lo lắng nhìn anh, cố ý oán trách nói:

“Ai da, dùng câu nệ nghi thức xã giao nữa, ăn cơm đi, em đói bụng rồi.”

Giang Hoài cười nói: “Hôm nay có món vịt nấu khoai sọ cô thích, không phải cô nói dì Liên làm món này là độc nhất vô nhị sao. Cô mau động đũa đi, nhà tôi không có quy cũ chủ nhà không động đũa thì khách cũng không thể ăn, nếu không thì chắc mọi người đều không được ăn cơm mất.”

Anh đây là...lấy khiếm khuyết của bản thân ra đùa giỡn sao? Đây tuyệt không giống anh. Về mặt của anh có chút khó lí giải, vừa giống như đang cười rất thoải mái, lại vừa giống như đang cất giấu tâm sự nặng nề.

Thư Tiểu không hề cảm thấy buồn cười, nhưng cô vẫn gấp khối thịt vịt, miễn cưỡng đưa lên miệng cắn.

Vi Minh cũng gấp một khối thịt vịt, sau khi ăn anh ta không ngừng tán thưởng tài nấu nướng của dì Liên.

“Anh không ăn sao?” Thư Tiểu thấy Giang Hoài vẫn không nhúc nhích, có chút nghi ngờ cùng lo lắng.

“Tôi ăn liền đây.” Giang Hoài nhìn cô một cái, lại đưa mắt nhìn Vi Minh nói: “Anh Vi, tôi ăn rất khó coi, hi vọng sẽ không ảnh hưởng anh dùng bữa.”

Vi Minh nói: “Không sao, tôi cũng là bác sĩ phục hồi, cái gì cũng đã nhìn thấy qua, anh Giang không cần lo lắng.”

Rõ ràng Vi Minh nói rất khách khí, nhưng khi lọt vào tai thư Tiểu, cô vẫn cảm thấy giống như bị đâm một nhát.

Phương Hiếu Linh trong miệng phát ra tiếng ô ô, Thư Tiểu nghe xong chỉ miễn cưỡng hiểu được: “Đi, nga, mau, tới...” Về phần mấy chữ kia là nhằm vào người nào, chuyện gì, cô không rõ.

Cô nhìn Giang Hoài, bộ dạng anh bình thản tĩnh táo, trong lời nói còn mang theo chút cảm tạ: “Vậy thì tốt quá.” Sau đó Bồi An giúp anh mang bao tay chuyên dụng, múc một chén cháo đến cho anh.

Anh ăn rất chậm, không biết là do tay không tiện hay là do cháo quá nóng. Bởi vì Thư Tiểu chỉ thấy anh ăn vài muỗng cháo những món ăn khác căn bản không động tới, liền ân cần hỏi: “Sao anh không để Bồi An gấp thức ăn đi?”

Bồi An không nói gì, trên mặt có chút mất hứng. Thư Tiểu cảm thấy, bộ dạng của cậu ta giống như đang cùng người nào giận dỗi. Chẳng lẽ là Giang Hoài? Mặc dù cô biết quan hệ giữa Giang Hoài và Bồi An đã sớm vượt xa mối quan hệ chủ tớ, nhưng không có gì đảm bảo trong sinh hoạt thường ngày họ không xảy ra xung đột. Chẳng lẽ là vì Giang Hoài ngại làm phiền Bồi An?

Cô không biết rõ sự tình nên cũng không dám đứng ra khuyên ngăn, dứt khoát đứng dậy đi đến bên cạnh Giang Hoài, cô nhẹ nhàng lật tay phải anh lên, để cho mặt thìa hướng lên trên, sau đó gấp một khối khoai sọ đặt vào trong thìa: “Món này em đã nêm qua, đã ngấm mùi vị thịt vịt, vừa thơm vừa mềm.”

Sắc mặt Giang Hoài lập tức trở nên có chút khó coi, đôi môi ngậm ngừng, dường như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ nói câu: “Cám ơn, tôi tự mình ăn.” Anh run run, cố gắng nâng thìa lên môi, sau đó cắn một chút.

Bồi An ngẩng đầu nhìn Thư Tiểu: “Bác sĩ nói hai ngày này anh Giang chỉ nên ăn thức ăn nhẹ, dễ tiêu hóa, nhất là bữa tối, không được ăn quá nhiều. Tôi nghĩ anh ấy ăn cháo là được rồi, xin cô tốt nhất đừng bắt anh ấy phải ăn thứ gì khác.”

Không gọi tên, không khách sáo, giọng Bồi An tuy lãnh đạm nhưng cũng không nhìn ra thái độ gì quá đáng, thậm chí lời cậu ta nói rất có đạo lý, nhưng mà cô lại cảm thấy hôm nay bất luận là Giang Hoài hay thái độ của Bồi An đều có vấn đề, mà còn là vấn đề lớn.

Giang Hoài để thìa xuống, vươn tay về phía Bồi An dường như muốn ngăn cậu ta nhưng đưa không tới, vẻ mặt anh mang theo một tia chán nản nhưng giọng nói lại rất kiên quyết: “Bồi An, tôi không thích cậu nói chuyện như vậy với Thư Tiểu. Tôi hy vọng cậu mau xin lỗi cô ấy.” Anh không nói ba chữ “không cho phép” mà nói “không thích”; anh không “ra lệnh” cho Bồi An phải xin lỗi mà là “hy vọng” cậu ta xin lỗi cô. Khẩu khí anh không chút hung hãn nhưng lại nghiêm túc khiến người ta không thể chống cự.

Bồi An thở dài, đứng lên nói: “Cô Lâm, có thể ra ngoài nói chuyện một chút không?”

“Bồi An?” Giang Hoài nghi ngờ nhìn cậu ta.

“Anh Giang, dù gì tôi cũng là đàn ông, xin lỗi một cô gái trước mặt nhiều người như vậy thật xấu hổ. Tôi muốn một mình nói xin lỗi cô ấy, được không?”

Thư Tiểu đi theo cậu ta ra khỏi phòng ăn, đến một căn phòng khác. Bồi An đột nhiên hướng cô cúi gập người, cô sợ hết hồn vội đỡ cậu ta đứng thẳng dậy, nói: “Đừng như vậy, Bồi An, tôi không chịu nổi.”

Bồi An nói: “Thật ra tôi không có tư cách nổi giận với cô, nhưng mà tôi muốn cô biết anh Giang không bao giờ để người khác đút cơm cho mình trước mặt người ngoài. Trước kia nếu gặp phải nghi thức xã giao buộc phải ra mặt, anh Giang luôn tận lực ăn ít uống ít, chỉ ăn những món mình có thể tự ăn. Tôi không biết anh ấy làm vậy là đúng hay sai, nhưng hôm nay cô mang một người xa lạ đến ăn cơm khiến anh ấy trong lòng không kịp chuẩn bị! Hazz, Mong cô thông cảm anh ấy khó xử, đừng để anh ấy trước mặt người ngoài lúng túng thêm nữa, được không?”

32. Chương 32

Sau khi trở lại phòng ăn, Thư Tiểu trở nên ít nói hơn hẳn, nhưng Giang Hoài ngược lại chủ động tán gẫu về kế hoạch âm nhạc trong tương lai của mình, lúc này mới khiến không khí trên bàn ăn bớt căng thẳng một chút. Vì Minh nghe anh nói về mặt không giấu được kinh ngạc cùng hâm mộ, lại nhìn cả căn phòng cảm khái nói: “Thật không ngờ, bây giờ làm âm nhạc lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.”

Giang Hoài nói: “Cũng không kiếm được bao nhiêu, thậm chí ban đầu còn thua lỗ.”

“Anh Giang khiêm tốn!”

Thư Tiểu biết những gì Giang Hoài nói không phải là khiêm tốn, tiền anh kiếm được hơn phân nửa là nhờ vào kinh doanh, mặc dù đã giao công ty cho người khác nhưng anh vẫn là đại cổ đông của tập đoàn Giang thị, chẳng qua là những thứ này người ngoài như Vi Minh không cần biết.

Giang Hoài cũng chỉ cười cười, không có giải thích thêm.

Sau khi ăn tối xong, Vi Minh nhỏ giọng hỏi Thư Tiểu: “Viện trưởng Lâm, cô xem, tôi ở đây có chút không thích hợp, hay là cô cứ ở đây nói chuyện với bạn cô, tôi ra xe đợi sau khi cô nói xong thì tôi đưa cô về.”

Thư Tiểu cảm thấy không ổn: “Anh về trước đi, không cần đợi tôi đâu.”

Không biết Giang Hoài thính tai nghe được bọn họ nói chuyện, hay cũng vừa vận nghĩ đến vấn đề này, anh liền mở miệng nói: “Anh Vi hãy ngồi ở phòng khách một chút, Thư Tiểu hôm nay đến đây vì muốn lấy bệnh án của tôi, giờ tôi sẽ vào phòng lấy ngay, không tốn nhiều thời gian đâu. Nếu lát nữa anh Vi không bận phiền anh đưa Thư Tiểu về nhà.”

Thư Tiểu cắn môi, trong lòng không biết từ đâu bùng lên lửa giận, chẳng qua là rất nhanh ngọn lửa ấy đã tắt thay vào đó là trong tim giống như xuất hiện gai nhọn, vừa đụng liền rất đau. Cô không để ý Vi Minh trả lời thế nào liền đi vòng ra sau lưng Giang Hoài anh đẩy về hướng thang máy.

“Thư Tiểu, cô...”

“Mau đi lấy bệnh án, phải tiết kiệm thời gian!” Chẳng biết cô là đang giận lấy với ai, giọng nói không mấy thiện cảm, “Lấy xong bệnh án em liền đi ngay, để người ta đợi lâu không tốt!”

Giang Hoài ngậm miệng. Cửa thang máy khép lại, trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn âm thanh hô hấp của hai người.

“Bệnh án ở đâu?” Tiếng bước chân Thư Tiểu “thình thịch” đi vào phòng ngủ Giang Hoài.

Giang Hoài ấn điều khiển, đèn tự động sáng lên, sau đó anh di chuyển xe lăn, anh nhìn cô, đáy mắt trầm tĩnh lại phảng phất chút kiềm chế không được tự nhiên.

“Anh không thể cầm đứng không? Chỉ em chỗ để em có thể tự lấy.” Cô chăm chú nhìn anh, trong mắt rực lên hai ngọn lửa.

Giang Hoài tránh tầm mắt cô, điều khiển xe lăn đến trước tủ đầu giường, tay phải cầm lấy cây gậy có đầu móc đặt trên tủ, dùng nó kéo ngăn tủ ra.

“Ở trong này.”

Thư Tiểu nhìn một màn vừa rồi tim lập tức mềm nhũn. Cô cúi người lấy túi hồ sơ bệnh án của Giang Hoài ra, khoe môi vẫn như trước mím chặt, nhìn anh khẽ cúi thấp đầu đột nhiên cô cảm thấy đau lòng, rất đau lòng. Túi hồ sơ trong tay bất cẩn rơi xuống, vài tờ giấy bên trong bị rơi ra ngoài.

“Thật xin lỗi!” Cô hoảng hốt cúi người, vội vàng nhặt mấy tờ giấy lên cất lại trong túi, “Em bất cẩn quá!”

“Thư Tiểu” Giang Hoài gọi cô, “Không quan trọng.”

“Chuyện liên quan đến anh thì tại sao lại không quan trọng hả?” Cô lật mở tài liệu, đọc một lượt từ trên xuống dưới.

“Bệnh án có xem hay không cũng không quan trọng, đã bao nhiêu năm rồi...thật...”Giang Hoài nói, “Thật ra cô chỉ cần cho tôi phục kiện như bình thường là tốt rồi.”

Không hiểu sao khi nghe anh nói chuyện ử rữ như vậy lại khiến cô rất tức giận, cô kéo ngăn tủ đầu giường ra “soạt” một tiếng ném bệnh án vào trong.

“Anh có biết không, dù sao em cũng được xem là một trong những nhân tài trong ngành phục hồi này, cái em muốn chính là mang đến cho anh loại phục kiện tốt nhất thích hợp nhất. Nhưng xem ra em đã đánh giá cao nhu cầu của anh rồi, hoặc là Giang Hoài anh quá khinh thường công việc của em. Nếu anh chỉ muốn phục kiện như bình thường, tốt thôi, ngày mai em sẽ cho bác sĩ phục hồi đến giúp anh. Hiện tại đang có người đợi em, em đi đây, không cần tiễn!”

Thời điểm đi đến phòng khách, trên mặt cô mang theo nước mắt uất ức, dì Liên và Bồi An đều nhìn cô chăm chăm, cũng may lúc đó Vi Minh đang ngồi uống trà, xoay lưng lại với cô, cô thừa dịp vội lau đi nước mắt, nặn ra nụ cười nói với anh ta: “Vi Minh, chúng ta về thôi.”

Trở lại xe, Vi Minh không có lập tức khởi động xe, mà ân cần hỏi một câu: “Viện trưởng Lâm, cô có cảm thấy lạnh không? Máy điều hòa một lát nữa mới ấm lên, trước mắt cô ráng nhịn một chút.”

Song, Tiểu không để ý anh ta vừa nói gì, cô hạ cửa sổ xe xuống, ghé đầu ra nhìn cửa sổ trên tầng hai.

Ánh đèn sáng rực nhưng cô không nhìn thấy người ngồi bên trong.

“Khoan hãy lái xe!” Cô nói, “Để tôi suy nghĩ một lát.”

Cô cúi đầu, mái tóc che khuất nửa khuôn mặt, phảng phất thời gian trôi qua rất lâu, cô khẽ mỉm cười, trong mắt ánh lên linh quang.

Cô đẩy cửa xe, bước một chân ra ngoài: “Vi Minh, tôi còn để quên đồ, anh không cần chờ tôi.” Cô quay đầu lại nói.

Thư Tiểu chạy lên lầu hai, phát hiện Giang Hoài căn bản không có đóng cửa phòng.

Anh nhìn cô, ánh mắt phức tạp khó hiểu.

Thư Tiểu tiến thẳng lại trước mặt anh, dường như muốn đụng vào bàn đạp xe lặn thì mới dừng lại: “Anh nói cho em biết, “phục kiện” thế này có tính là như bình thường không?”

Vừa dứt lời, cô cứ như vậy nhanh chóng cúi người xuống, một tay nâng gáy anh, một tay nâng gò má anh, hung hăng hôn môi anh.

Tư thế của Giang Hoài cứng nhắc, không biết bởi vì do cơ thể bị tê liệt hơn phân nửa hay là bị hành động của cô làm choáng váng. Anh không chống cự, cũng không phối hợp, để mặc cho cô cắn rách khoe môi mình. Hô hấp của anh trở nên gấp gáp, trên trán đã rịn đầy mồ hôi, mà hai tay Thư Tiểu nâng mặt Giang Hoài cũng cảm thấy ướt ướt, không phân biệt được đó là mồ hôi của cô hay là của anh.

Tim của cô đập rất nhanh, không biết là vì hưng phấn hay sợ hãi. Một giọng nói nóng nảy rít lên: “Lâm Thư Tiểu, cô điên rồi!”

Nhưng lại có một giọng nói mang theo sáng khoái đáp lại: “Đúng vậy! Em điên rồi! Em tình nguyện phát điên!”

Khi cảm xúc hỗn loạn dần dần thoái lui, lý trí dường như đã trở về, cô lại cảm giác được một bàn tay đặt trên eo mình, mềm mại, yếu ớt, ấm áp,... Là Giang Hoài! Là Giang Hoài đã đáp lại cô, vụng về nhưng dốc toàn lực đáp lại cô! Đúng vậy... Lý trí của cô giống như thủy triều thoái lui, cô lại một lần nữa rơi vào ý loạn tình mê, lần này cô không còn nghe thấy gì nữa! Cô ngồi trên chân anh, vòng tay quấn quanh cổ anh, cô không hôn anh nhưng lại dùng ánh mắt sâu thẳm, trần trụi mật ý nhìn anh.

Lần này, anh không tránh cái nhìn của cô, hai người dùng ánh mắt nóng bỏng giằng co nhìn đối phương. Anh thở hỗn hển, điều chỉnh lại hô hấp của mình anh chậm rãi mở miệng nói: “Thư Tiểu, em biết không? Nếu như em không muốn, ngay cả hôn em anh cũng không làm được.”

“Em biết.” Cô nói, “Cho nên, khi nào em muốn hôn anh, em sẽ tự mình chủ động. Nếu như anh muốn hôn em thì cứ giống như bây giờ, nhìn em, là em có thể biết.”

Lông mi Giang Hoài khẽ run, dưới ánh đèn, lông mi anh tạo thành hai bóng nhỏ khẽ động đậy bên dưới mắt: “Ngay cả bản thân anh cũng không biết rõ.”

Khoe môi Thư Tiểu cong lên, cô cầm tay trái co rút của anh, khẽ hôn lên nó: “Hiểu chưa?”

“Nó...nó không còn cảm giác. Thực tế, hơn nửa người anh cũng...”

Thư Tiểu lắc đầu, cười nói: “Em chính là hôn trái tim anh.”

Giống như bị một luồng điện đánh trúng, con người anh sáng lên, giọng nói run rẩy: “Thư Tiểu, anh từng cho rằng tim của mình cũng đã chết hơn phân nửa, nhưng thực tế nó vẫn còn sống! Nó vẫn đập, đập rất nhanh!”

Cô áp mặt vào lồng ngực anh, cách lớp áo ngủ, cô cảm nhận được bên trong lồng ngực gầy yếu kia có một thứ đang không ngừng đập phồng. Cô nhắm mắt tập trung cảm nhận nó, cảm giác đó vô cùng đẹp đẽ, vừa khẩn trương vừa vui sướng.

“Giang Hoài, em muốn hôn anh.” Cô dịu dàng nói.

“Em đang thương hại anh?”

Cách đây không lâu, anh cũng từng hỏi cô như thế.

“Em không phủ nhận, cảm giác em đối với anh có một chút thương xót, nhưng đó không phải là loại tâm tình xét từ góc độ ban ơn, mà là xuất phát từ nội tâm tiếc hận. Nếu như một cô gái, đối với một người đàn ông vừa khâm phục, vừa thương xót, trong đầu lại thường nghĩ đến người đó, cho dù không phải là tình yêu thuần túy nhưng cũng không cách tình yêu thuần túy quá xa đúng không?” Thư Tiểu mở mắt, rất

trịnh trọng nhìn anh nói, “Giang Hoài, em không biết em có hoàn toàn yêu anh hay không, nhưng mà em rất nghiêm túc nói cho anh biết—em muốn yêu anh.”

Anh hỏi: “Em đã nghĩ kĩ?”

“Về chuyện “em muốn yêu anh” thì em đã nghĩ rõ.”

Anh cũng không nổi giận, ngược lại có chút tỉnh táo trở lại: “Những chuyện khác, em có thể từ từ suy nghĩ.”

“Anh cũng có thể từ từ suy nghĩ.” Thư Tiểu nói, “Chúng ta đều đã trưởng thành, chuyện yêu đương không cần quá gánh nặng.”

Giang Hoài nói: “Anh cũng hy vọng mình sẽ không là gánh nặng.”

Thư Tiểu nói: “Anh cảm thấy em có nặng không?”

“Hả?”

Cô cười tinh nghịch: “Em đang nói—cân nặng!” Cô rũ mắt nhìn qua tư thế của mình và Giang Hoài hiện tại hết sức mập mờ, càng vui vẻ hơn.

Anh theo tầm mắt cô cúi đầu nhìn xuống, trong mắt thoáng qua một tia xấu hổ: “Thư Tiểu, em đứng lên đi.”

Cô cuống cuống nhảy xuống, vuốt vuốt chân anh, khấn trương hề hề nói: “Sao vậy? Em ngồi làm đau anh sao?”

“Lúc này ăn tối, trên quần áo dính chút cháo.” Anh xin lỗi nói, “Em đừng chạm vào.”

“Chỉ là chút cháo thôi mà.” Thư Tiểu bất mãn, lại lần nữa ôm cổ anh, “Sớm đã nói với anh, em không mắc bệnh sạch sẽ.”

“Đúng vậy, hôm nay chẳng qua chỉ là chút cháo, sau này có lẽ còn sẽ...ghê tởm hơn...” Anh không dám nhìn mặt cô.

Thư Tiểu kéo mặt anh, nói: “Giang Hoài, chúng ta quen nhau, em đáp ứng với anh một chuyện, chính là tuyệt không để bản thân trở thành bảo mẫu của anh.”

33. Chương 33

“Cám ơn.” Giống như nhận được kích lệ vô cùng lớn, anh cảm kích nhìn cô, “Chuyện này đối với anh rất quan trọng.”

Thư Tiểu biết rõ, cười một tiếng: “Đây là ranh giới cuối cùng của anh, cũng là của em.”

Giang Hoài nói: “Cho dù như vậy, ở cạnh anh, vẫn sẽ rất khác biệt.”

“Em thích độc nhất vô nhị.” Cô nói.

“Còn thích thử thách?”

“Chẳng lẽ anh không thích thử thách?”

“Người bình thường khi nắm được phần thắng mới thích thử thách. Anh không thích, bởi vì anh đúng là sợ thua. Nhưng mà trận chiến này anh đã không có cách nào lui về nữa rồi. Không phải là anh thích khiêu chiến, mà là bởi vì người anh dây vào là em.” Anh nhìn cô, tiếp tục nói: “Thật ra anh rất nghi ngờ, tại sao em lại đột ngột quay trở lại?”

“Khi em ngồi trong xe, nhìn đèn phòng ngủ của anh sáng rực. Rõ ràng là rất sáng rất sáng, nhưng không hiểu sao em lại cảm thấy anh giống như đang ngồi trong căn phòng đen như mực.” Cô ngược mắt nhìn anh, đáy mắt long lanh.

“Thư Tiểu, em khờ quá. Em tội gì phải chạy tới?” Anh cười nói, giọng nói rung động, trân trọng mà mang theo một tia thở dài.

“Em nghĩ, anh chính là thử thách đối với em. Trong tiềm thức em đã hết lần này đến lần khác buông bỏ. Vấn đề khiến anh luôn bận tâm, em đương nhiên cũng đã nghĩ qua! Nhưng em vẫn phải tới! Chỉ vì không muốn “buông bỏ” sẽ khiến em hối tiếc cả đời.”

“Thư Tiểu, là em cho anh dừng khí, anh vốn định sẽ buông bỏ...”

Cô nhìn anh cúi đầu, lông mi nồng đậm thon dài, đáy lòng cảm thấy mềm mại, không nhịn được đưa tay chạm tới: “Có lẽ khi anh buông bỏ một số người, xét đến cùng thì những người đó cũng cho phép anh bỏ qua. Nhưng em trịnh trọng nói cho anh biết, Giang Hoài, em không cho phép anh bỏ qua em!”

Cô cảm nhận được tay phải anh khẽ cử động, là anh đáp lại tình cảm nóng bỏng của cô, mặc dù đối với người khác đây chỉ là cái ôm vô lực, nhưng cô biết rõ anh dùng sức cùng dụng tâm. Cô không nhịn được hôn vào lồng ngực anh, nơi đó không rộng rãi to lớn nhưng lại khiến cô cảm thấy ấm áp và an tâm.

“Thư Tiểu, có thể phiền em gọi Bồi An vào một lát không?” Một lát sau, anh ngượng ngùng nói.

Cô “ừ” một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài cũng không hỏi thêm cái gì.

Thư Tiểu xuống lầu tìm Bồi An, sau đó nhìn thấy dì Liên đang chuẩn bị trái cây liền đi đến giúp một tay.

Dì Liên khách khí với cô nhiều hơn bình thường: “Cô Lâm, những chuyện này một mình tôi làm được rồi.”

“Dì Liên, dì cũng giận tôi sao?” Bây giờ nghĩ kỹ lại, việc cô đưa Vi Minh, vị khách không mời mà đến này đã khiến cho trên dưới nhà họ Giang đều không vui vẻ.

“Làm sao có thể? Cô nói quá lời rồi! Cô Lâm, tôi muốn thay Bồi An xin lỗi cô.” Dì Liên vội nói.

Thư Tiểu nghĩ hiện giờ cô và Giang Hoài đều đã hiểu rõ tiếng lòng của đối phương nên dứt khoát cười hì hì nói với dì Liên: “Thật ra tôi cảm thấy may mắn vì đã mang đồng nghiệp đến đây, nếu anh ta không tới, tôi và Giang Hoài có lẽ không thể nhanh như vậy được ở bên nhau.”

Dì Liên trợn mắt, sau đó liền nở nụ cười, khoe mắt hiện lên nếp nhăn rất sâu, gương mặt hiền lành dịu dàng: “Cô Lâm, cô nói thật chứ? Chúng tôi còn cho rằng...”

“Cho rằng anh ta là bạn trai tôi, hoặc là người đang theo đuổi tôi sao?” Cô mở vòi nước, đem trái cây rửa sạch sẽ, “Tôi không phải người được săn đón như vậy, nhưng nếu quả thật như vậy thì tôi cũng có quyền tự chủ, tự mình lựa chọn.”

“Cô không ngại cậu Giang?” Dì Liên dè dặt hỏi, “Mặc dù cậu ấy là người rất tốt, nhưng thân thể thì...điều kiện của cô quá tốt, những ngày qua nhìn hai người tôi nghĩ đã đến chuyện này nhưng không dám mong đợi điều gì...”

Thư Tiểu biết dì Liên nói lời này là xuất phát từ lòng tốt nên cô cũng không nổi giận, chỉ là hơi hột trả lời: “Theo tôi thấy thì điều kiện của Giang Hoài cũng không phải là kém.” Một câu nói, bất luận trong mắt người khác thân thể anh có bị tàn phá đến mức nào thì đối với cô anh vẫn đủ tốt.

“Vậy thì tốt.” Dì Liên nói, “Cô còn chưa biết, khi cô gửi bức thư cho cậu Giang, tôi đã thử thăm dò ý tứ của cậu ấy, không ngờ cậu ấy nổi giận đùng đùng, nói cô chẳng qua là có lòng tốt chứa chấp cậu ấy một đêm giống như khi cô chăm sóc con chó nhỏ tàn tật của mình. Nghe được lời này tôi...tôi cũng không dám nhắc lại việc này nữa.”

“Tên khốn kiếp!” Thư Tiểu vừa tức vừa đau. Tại sao anh lại có thể so sánh mình với con chó nhỏ được chứ!

“Cô Lâm, cô đừng mắng cậu ấy. Chuyện này...chỉ trách tôi lắm mồm.”

Thư Tiểu an ủi: “Tôi không trách anh ấy, do tôi hơi nóng nảy. Anh ấy là người tôi thích, tôi không muốn anh ấy coi thường bản thân mình như vậy!”

“Cậu ấy không phải coi thường bản thân, ngược lại cậu Giang rất nghiêm khắc với chính mình, là một người tự ái rất cao. Chẳng qua là cậu ấy không sợ người khác coi thường mình chỉ sợ họ đối xử với cậu ấy quá tốt mà cậu ấy lại không thể đáp lại, càng sợ sẽ trở thành gánh nặng cho người khác. Bộ dạng cậu Giang như vậy, cô cũng hiểu nỗi khổ tâm của cậu ấy, về sau mong cô Lâm có thể rộng lòng tha thứ!”

Thư Tiểu bĩu môi nói: “Tôi sẽ không nuông chiều anh ấy đâu, anh ấy cần phải sửa tật xấu hay câu nệ này.”

Dì Liên lắc đầu cười, nói: “Coi như tìm được người có thể trị cậu Giang rồi!”

Hai người vừa nói vừa cười chuẩn bị xong trái cây, vừa đứng lúc Bồi An trên lầu chạy xuống, nhìn thấy Thư Tiểu liền nói: “Anh Giang mời cô lên.”

Dì Liên đưa đĩa trái cây cho cô, nhìn cô cười khích lệ một tiếng.

Thư Tiểu nghe thấy sau lưng có âm thanh thì thầm, tiếp theo là tiếng cười dè dặt của hai người họ. Cô biết bọn họ đang bàn tán về chuyện của mình và Giang Hoài, cô nhẹ nhàng cong môi, trong lòng không cảm thấy ngại ngược lại cảm thấy mùi vị ngọt ngào đang lan tỏa.

Vừa vào cửa, Thư Tiểu liền phát hiện Giang Hoài đã thay bộ quần áo khác, cô cười cười, cảm thấy có chút không biết làm sao với bệnh ưa sạch sẽ này của anh.

Giang Hoài nhìn cô bưng đĩa trái cây trên tay, chân mày nhíu lại, nói: “Hôm nay anh ăn cơm rất no, sẽ không ăn trái cây đâu.”

Thư Tiểu đặt đĩa trái cây xuống, đột nhiên véo véo chóp mũi anh: “Anh đoán xem có phải lỗ mũi của anh đang dài ra không?”

“Thư Tiểu, anh vừa mới thay quần áo...”

“Cho nên anh chọn để em dứt anh ăn hay là đeo khăn ăn tự mình ăn đây?” Giọng nói của cô thản nhiên giống như đang hỏi anh thích ăn táo hay ăn chuối vậy.

Giang Hoài sợ run lên, vẻ mặt lập tức trở lại bình thường: “Tự anh ăn. Trong tủ đầu giường có khăn ăn sạch, em giúp anh đeo vào đi.”

“Em còn tưởng anh sẽ chọn để em dứt cơ.” Thư Tiểu cười trêu chọc, “Thật không có tình thú!”

Giang Hoài cũng cười nói, “Bây giờ em mới biết anh không có tình thú sao? Bất quá nếu em không chê tay anh vụng về, anh có thể dứt em ăn.”

Thư Tiểu giúp anh đeo khăn ăn, kết một cái nút xinh đẹp phía sau cổ anh, cô nằm trên đầu vai anh reo lên: “Được, cùng lắm thì em cũng đeo một cái khăn ăn.”

“Tốt nhất em cũng đeo một cái đi.” Anh nói, khẩu khí nhàn nhạt, nhẹ nhõm.

Ban này Thư Tiểu nhìn thấy trong tủ đầu giường có không ít khăn ăn sạch sẽ, thấy anh không phản đối, cô dứt khoát lấy ra thêm một cái rồi đeo vào cổ mình.

Cô lấy điện thoại di động ra, dựa vào vai anh, nâng cao cánh tay, ấn nút chụp lại hình ảnh của anh và cô.

“Rất giống đồ đôi đúng không?” Cô cười rạng rỡ.

Giang Hoài nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt giống như nhìn một bảo vật khiến người ta bị mê hoặc không cách nào dứt ra được: “Thư Tiểu, em quả thật là một cô gái kì lạ, rõ ràng là một chuyện khổ hê hê tại sao em có thể xem thành ngọt ngào như vậy?”

Thư Tiểu suy nghĩ một chút nói: “Em nghĩ, đây cũng không hẳn là ngọt ngào, mà là giống như vị đậm đà trong cà phê: vị mặn của muối và vị ngọt của đường hòa quyện cùng vị đắng của cà phê, đây chính là cảm giác khi em ở cùng anh.”

“Anh vốn chỉ là một tách cà phê đen, ngoại trừ đắng cũng chỉ có đắng.” Anh nói, “Là em mang đến muối và đường, để cho cuộc sống của anh trở nên phong phú.”

“Nếu như anh là cà phê đen thì bản thân cũng là loại cà phê hảo hạng nhất, nếu không dù có thêm nguyên liệu gì cũng không thể trở nên thơm ngon được.” Thư Tiểu đem nĩa chuyên dụng nhét vào tay anh, đặt tay anh gác lên bàn trà, sau đó dứt khoát ngồi sát bên người anh, hai tay nâng đĩa trái cây lên để anh dễ dàng xăm chúng.

Cô cẩn thận quan sát động tác của anh, phát hiện mặc dù có cố gắng, tư thế so với người thường cũng mất sức hơn nhiều, nhưng quả thật tay anh phục hồi không tệ, lực tay khi anh điều khiển các góc độ khá tốt, dường như mỗi lần cử động đều có thể đưa nĩa đến miệng một cách chính xác.

Cô há miệng, cười chỉ chỉ.

“Anh sợ sẽ làm em bị thương.” Anh do dự nhìn cô, “Tay của anh...”

“Anh dùng nĩa rất khá, tay phải anh phục hồi không tệ đâu.” Cô nói, “Anh nên tự tin lên một chút.”

Rốt cục anh xăm một khối táo, ánh mắt khẩn trương nhìn chăm chăm vào tay mình, cho đến khi nó dừng lại bên môi cô.

Cô ghé miệng sát vào, cắn lấy khối táo.

“Thật ngọt.” Cô nói, “Em phát hiện trong lòng hiện giờ ngoại trừ mật ngọt cũng chỉ là mật ngọt, mận đắng gì gì đó không còn chút nào nữa.”

Giang Hoài cười cười: “Thật kì quái, có một ngày anh lại đút người khác ăn trái cây.” Anh nói, “Em biết không, có một quãng thời gian rất dài, thậm chí bây giờ vẫn có một số thời điểm anh rất sợ phải ở trước mặt người khác ăn cái gì, như vậy sẽ khiến anh hoàn toàn bại lộ sự tàn tật của mình, không còn chỗ trốn. Dù biết lời này nói ra chỉ là lừa mình dối người, ai cũng có thể nhìn thấy anh so với người thường quá khác biệt, nhưng mà anh chỉ là không muốn ở trước mặt bọn họ để bản thân quá mức chật vật. Nhưng ở trước mặt em, anh lại thấy rất thoải mái.”

“Vi Minh khiến anh không thoải mái, đúng không?” Cô cười khanh khách nhìn anh, trong mắt mang theo chút đắc ý nho nhỏ.

Anh đỏ mặt: “Biểu hiện của anh rõ ràng vậy sao?”

“Cũng không phải,” Cô nói, “Thật ra biểu hiện của anh coi như rất có phong độ. Chẳng qua là em đoán trong lòng anh ăn giấm chua.”

“Không phải ăn giấm chua.” Anh nói: “Là không cam lòng, Thật ra anh có thể không cần mời anh ta vào cùng ăn cơm, nhưng vừa giận dữ em, lại vừa muốn em mời anh ta vào. haizzz, anh không biết nói sao nữa...”

“Không chỉ là giận dữ, mà còn muốn âm thầm quan sát anh ta, đúng không?” Thư Tiểu nằm lên đầu gối của anh, dịu dàng hỏi.

“Thư Tiểu, có phải em cảm thấy anh rất ti bi không?”

“Em cảm thấy khi anh nổi giận rất đáng yêu!” Cô đưa tay vẽ vòng tròn trên đầu gối anh, “Thật ra hôm nay em rất cảm kích Vi Minh, còn anh?”

“Anh cũng vậy.” Giang Hoài nói: “Thật hy vọng anh có thể làm được nhiều việc vì em.”

“Khi yêu nhau, con người luôn muốn làm nhiều việc cho đối phương.” Thư Tiểu cười, mặc dù tránh nặng tìm nhẹ nhưng vẫn xuất phát từ lòng chân thành, “Em cũng vậy.”

34. Chương 34

Không chờ chuông báo thức vang lên Thư Tiểu đã tỉnh táo đến tám phần. Cô tắt báo thức nhưng không vội rời giường, hí hóp hồi tưởng lại chuyện xảy ra ngày hôm qua, cảm giác vừa rõ ràng vừa khẩn trương.

Tối hôm cô ở trong phòng Giang Hoài đến mười một giờ đêm mới rời đi phòng cho khách. Thời điểm cùng anh nói chúc ngủ ngon cô cảm thấy còn rất nhiều cảm xúc chưa cùng anh chia sẻ, nhưng lại không đành lòng để anh quá mệt mỏi, cô không thể làm gì khác hơn là tạm thời tách ra. Lý trí nói cho cô biết, thân thể Giang Hoài so với người thường cần nhận nhiều sự quan tâm chăm sóc hơn, khi bọn họ ở bên nhau có nhiều việc không thể buông lỏng. Đối với điều này cô không cảm thấy tiếc nuối chẳng qua là đau lòng cho người đàn ông mình yêu.

Chuông điện thoại trong phòng vang lên, Thư Tiểu cảm lên nghe—hẳn là Giang Hoài gọi nội tuyến.

“Có đánh thức em không?” Giọng nói anh dịu dàng mang theo từ tính.

“Không có, em dậy lâu rồi.”

“Rời giường rồi à?”

“Vẫn chưa.” Cô ngượng ngùng cắn cắn môi, giọng nói thẹn thùng, “Em có thói quen sau khi ngủ dậy phải lăn lộn trên giường một chút.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười khê của anh: “Vậy em khoan hãy rời giường, anh sang tìm em.”

Cô có chút mông lung không rõ. Bất quá anh đã nói vậy cô cũng không nghĩ nhiều. Không lâu sau đó cô nghe được tiếng gõ cửa, Giang Hoài ở bên ngoài gọi cô. Cô trở mình ngồi dậy, gỡ gỡ tóc rối rồi mới lên tiếng: “Mời vào, cửa không khóa.” Suy nghĩ một chút, lại sợ anh không tiện mở tay nắm cửa, liền hỏi thêm một câu, “Anh muốn em mở cửa giúp không?”

“Không cần.” Đang nói chuyện, cửa đã mở ra.

Thư Tiểu trợn to hai mắt, nhìn Bồi An hai tay bưng bàn ăn thấp còn dì Liên thì bưng khay điểm tâm đi đến đầu giường mình, nhất thời vừa mừng vừa sợ.

“Thư Tiểu, anh đến cùng em ăn sáng.”

Giang Hoài mặc trên người bộ quần áo ở nhà màu xanh trúc, nửa người dưới đắp tấm chăn làm từ gấm vóc màu bạc có hoa trang văn trang trí, vô cùng thích hợp với khí chất vốn có của anh, so với bình thường càng tăng thêm mấy phần thư sinh nho nhã. Thư Tiểu bất giác ngấm đến ngây người, anh đẹp trai như vậy cho dù là ngồi trên xe lăn vẫn giống như cảnh thủy trúc tao nhã tuấn dật. Khi cô hồi phục tâm tình anh đã cười khanh khách đi theo phía sau Bồi An và dì Liên dừng lại trước giường của cô.

Cô vẫn còn nhớ cách đây không lâu, khi cô và Giang Hoài ăn sáng trên giường ở nhà cô. Lần đó để lại biết bao chua xót và ngọt ngào, cô vĩnh viễn nhớ đến bộ dạng anh cẩn thận không dám để thức ăn rơi vãi trên ra giường của cô, vậy mà hôm nay anh lại chủ động muốn cùng cô ăn sáng trên giường.

Thư Tiểu vui vẻ không nói nên lời, chỉ nhìn anh cười khúc khích.

Bồi An đem bàn ăn cố định trên xe lăn của Giang Hoài ra, thịt heo hun khói và trứng rán để lên mặt bàn, lại giúp anh đeo bao tay chuyên dụng, sau đó liền thức thời cùng dì Liên rời khỏi.

Anh nhìn cô, có chút khấn trương: “Thư Tiểu, sao em không nói chuyện?”

Cô cầm cổ tay anh: “Chào buổi sáng, Giang Hoài. Một ngày mới bắt đầu thật tốt!”

“Ừ, là một ngày mới.” Anh nói, “Anh đã thật lâu chưa từng mong đợi ngày mới đến nhanh một chút như thế này. Lúc rạng sáng anh có mơ mơ màng màng tỉnh dậy một lần, khi đó Bồi An giúp anh xoay người, trong lòng anh thầm nghĩ, trời mau sáng đi! Giống như trời vừa sáng thì sẽ có rất nhiều điều tốt đẹp tìm đến, không nhận được mà mong đợi.”

Cô cười đến vừa vui mừng vừa đau lòng: “Nửa đêm...khi tỉnh giấc, có phải rất khó chịu không?”

Anh khê gật đầu, trên mặt vẫn là vui vẻ thoải mái: “Qua rồi.”

Thư Tiểu không hy vọng không khí đột nhiên trở nên thương cảm, liền nhẹ nhàng nói: “Hey, Giang Hoài, sau này khi cảm thấy khó chịu cứ việc nhớ đến em.”

“Nhớ đến em? Chuyện này tuyệt không khó khăn. Anh từng muốn bản thân ngừng nhớ về em, nhưng mà” Anh nói, “Thư Tiểu, em khiến anh không thể nào xao lãng sự tồn tại của em được. Xinh đẹp hào phóng, nhiệt tình thiện lương, không chỉ vậy, em...trên người em luôn mang theo một loại hương vị khiến người ta mê muội.”

“Anh hãy thành thật khai báo, có phải đã sớm thích em rồi phải không?” Thư Tiểu trêu ghẹo anh.

Giang Hoài đưa một khối trứng rán vào miệng, chẳng qua là há miệng nhai nuốt, cái gì cũng không nói.

Thư Tiểu nhìn khoe môi bị cô cắn rách của anh: Qua một đêm, nơi đó hơi sưng lên, còn hơi phồng hồng. Nhớ tới “chiến tích” của mình cô liền cười khúc khích, đợi Giang Hoài đưa mắt nhìn cô, cô liền chỉ chỉ khoe miệng mình.

Giang Hoài lập tức hiểu cô chỉ cái gì, nghiêm túc nói: “Ngày hôm qua anh thật sự đã lĩnh giáo được cái gì gọi là “miệng lưỡi bén nhọn.” Vừa nói xong cũng đã không nhịn được cười thành tiếng.

Cô nhìn khoe miệng khi anh cười, nơi đó có dính chút dầu mỡ của trứng rán, nhưng mà môi anh đỏ nhuận như vậy khi cười càng đẹp biết bao, làm cô kích động có một chút...muốn lặp lại “trò cũ”.

“Điểm tâm không hợp khẩu vị của em sao?” Anh thấy cô một chút cũng không động, liền hỏi.

“So với ăn điểm tâm” Cô cười xấu xa nói, “Em càng muốn ăn anh hơn.”

“Thư Tiểu” Anh hạ tay phải, mang theo khăn cầu khê nói, “Đến đây.”

Cô lấy bàn ăn ra khỏi xe lăn của anh, cũng cởi bao tay chuyên dụng ra, dịu dàng hôn lên môi anh, cô chưa hoàn toàn đánh mất lý trí, cẩn thận tránh chỗ bị thương trên môi anh, hôn xong, tay cô nhẹ nhàng vuốt qua chỗ rách, nâng lông mi dịu dàng nỉ non: “Rất đau à?”

“So với chết lặng thì anh thích cảm giác đau đớn hơn.” Giang Hoài nói, “Có thể cảm nhận mình còn sống một cách chân thật là một chuyện may mắn.”

Thư Tiểu xăm một khối thịt heo hun khói đưa lên miệng anh: “Khiến anh cảm giác được bản thân vẫn còn tồn tại không chỉ có đau đớn, mà còn nhiều cảm xúc tốt đẹp khác, Giang Hoài, chúng ta sẽ cùng nhau trải nghiệm, được không?”

Ánh mắt anh sáng lên như muôn vạn vì sao, tay trái co rúc hơi giãn ra chút xíu, cô nhìn thấy động tác nhỏ này, nâng tay anh lên, cô khê hôn vào lòng bàn tay của anh...

“Chào buổi sáng, viện trưởng Lâm!”

Trên hành lang của bệnh viện phục hồi, Vi Minh tiến lại chào Thư Tiểu.

Tâm tình cô lúc này không tệ, khi đáp lại khẩu khí cũng rất nhiệt tình: “Chào buổi sáng, Vi Minh. Tối qua thật sự cảm ơn anh!” Những lời này trong lòng nàng không chỉ cảm kích hôm qua anh ta cho cô đi nhờ, mà còn....còn cảm ơn anh ta đã vô tình đẩy cô và Giang Hoài đến bên nhau.Nhớ đến điều này nụ cười trên môi cô lại càng sâu hơn.

“Bạn cô đưa cô tới à?” Vi Minh dường như chỉ lơ đãng hỏi.

Cô cũng không nghĩ nhiều thuận miệng đáp: “A, sao anh biết?”

Nét mặt Vi Minh khê biến, cuối cùng cười một tiếng nói: “Tôi ở trong phòng làm việc nhìn thấy cô bước xuống từ một chiếc xe, chiếc xe đó hình như đã qua cải biến cho người tàn tật sử dụng. Người bạn đó của cô bị tổn thương tủy sống vị trí cao như vậy, lái xe cũng rất khó khăn nhỉ?”

Thư Tiểu không biết có phải do bản thân mình đa nghi hay không nhưng khi cô nghe những lời này của Vi Minh liền cảm thấy không vui, nghiêm mặt nói: “Thật ra anh nói vậy cũng không đúng. Ở nước ngoài có không ít người tổn thương c5 tự mình lái xe đâu.”

Vi Minh cười có chút giả tạo: “Cũng đúng, lại nói anh Giang này điều kiện tốt như vậy, dù không thể lái xe cũng có thể thuê tài xế.”

Thư Tiểu cảm thấy hôm nay Vi Minh có chút cổ quái cũng không muốn tranh luận thêm với anh ta làm gì. Nhớ tới Giang Hoài từng nói, anh cảm thấy Vi Minh có ý tứ với cô, mặc dù cô không để tâm chỉ nghĩ từ nay nên tránh anh ta xa một chút là được, nhưng giờ phút này cô lại cảm thấy hoài nghi, vì vậy nói với anh ta: “Về chuyện liên quan đến bạn tôi, tôi cũng không muốn nói nhiều, bây giờ đang là giờ làm việc, chúng ta nên trở lại đúng cương vị của mình, anh thấy thế nào?”

Vi Minh cười ngượng ngùng, gật đầu nói: “Xin lỗi viện trưởng Lâm, tôi đi làm việc đây.”

Thư Tiểu đi về phía trước mấy bước, đột nhiên hạ quyết tâm, nghiêng đầu gọi anh ta: “Vi Minh——“

Anh ta xoay người, dừng lại trước mặt cô.

“Tôi muốn nói với anh điều này, Giang Hoài là bạn trai của tôi, tôi không thích người khác bàn tán sau lưng anh ấy.”

Trong mắt Vi Minh toát lên một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

“Thì ra là vậy.” Anh nói, “Viện trưởng Lâm, nói thật tôi cũng có chút kinh ngạc. Nhưng mà cũng không cảm thấy kì quái, bởi vì anh Giang đó ngoại trừ thân thể ra thì những điều kiện khác rất tốt.”

“Điều kiện của anh ấy trong mắt tôi cũng không xem là quá lí tưởng.” Cô nói, “Mặc dù anh ấy giàu có, anh tuấn, học thức và nhân phẩm đều được tu dưỡng tốt, nhưng mà anh ấy dù sao cũng là một người bị tổn thương tủy sống nghiêm trọng. Nếu như chỉ so sánh dựa trên điều kiện dĩ nhiên tôi có thể dễ dàng tìm được người xứng với mình, nhưng mà...anh ấy là người tôi chọn, chỉ một điều này cũng đã đủ hơn những điều kiện trên rất nhiều!” Cô khoanh tay ôm trước ngực, vừa thản nhiên lại vừa trong sáng nở nụ cười, nếu như bản thân đủ cường đại, đủ tốt thì không cần dựa vào điều kiện của người khác để ba hoa về thân phận của mình. Vào thời điểm phải đối mặt với sự lựa chọn, mới có tư cách làm theo ý định của chính bản thân! Cái tôi muốn, chính là sự lựa chọn này trong tình cảm, tôi có thể làm được!”

35. Chương 35

Gần đến giờ tan tầm Thư Tiểu nhận được điện thoại Giang Hoài gọi đến, trải qua mấy giây hai người vẫn không ai nói gì.

Cuối cùng vẫn là cô mở miệng hỏi: “Giang Hoài, anh khỏe không?”

Trong lòng âm thầm cười chính mình đột nhiên cùng anh nói chuyện khách sáo như vậy. Cũng khó trách, mối quan hệ của bọn họ chuyển biến nhanh như vậy, mặc dù buổi sáng ở nhà họ Giang hai người vẫn rất tự nhiên nhưng sau khi tách ra mấy tiếng đồng hồ đột nhiên trở nên có chút xa lạ.

“Thư Tiểu, em nhìn ra cửa sổ một chút đi.” Giọng nói của Giang Hoài vừa dịu dàng lại vừa có chút khẩn trương.

Thư Tiểu mơ mơ hồ hồ đoán ra điều gì đó nhưng có chút không dám tin. Khi cô từ cửa sổ phòng làm việc nhìn xuống thấy xe của Giang Hoài đậu bên dưới cô mới hoàn toàn chắc chắn——Giang Hoài đang ở dưới lầu!

Cô bị cảm giác hưng phấn đánh xuyên, hạnh phúc như chuỗi hạt thủy tinh đứt dây rơi đầy mặt đất, mỗi một viên đều lóe sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời buổi chiều càng khiến cô hoa mắt choáng váng. Cô không khỏi cao hứng đứng lên: “À, anh đến đón em tan tầm sao?”

“Ừ, anh muốn cùng em hẹn hò.” Anh vừa dứt lời, lại có chút lo lắng nói thêm một câu, “Có thể không?”

Cô mỉm cười, phảng phất thấy được vẻ mặt quen thuộc vừa trông đợi vừa lo lắng của anh.

“Có hoa không?” Cô cố ý trêu anh.

Anh sững sốt một chút: “...bây giờ anh có thể đi mua.”

“Đùa anh thôi!” Cô cười nói, “Em xuống ngay!”

Cô còn chưa lên xe, cửa sổ xe đã hạ xuống, Giang Hoài quay đầu nhìn cô khẽ mỉm cười, con ngươi lóe sáng. Trời à, anh đẹp trai quá! Tâm tình thiếu nữ trong Thư Tiểu trỗi dậy, đỏ mặt cúi đầu, chỉ cảm thấy trong lòng ngực lúc này có một đàn nai con đang chạy loạn.

Cô lên xe, còn chưa kịp ngồi vững liền ôm chầm lấy anh: “Giang Hoài, chúng ta mau đi hẹn hò thôi!”

“Bồi An, phiền cậu...”

Lời Giang Hoài còn chưa dứt Bồi An đã rất thức thời ấn nút nâng tấm cách âm lên, phía sau buồng xe trở thành không gian riêng tư, chỉ còn lại Giang Hoài và Thư Tiểu.

Anh khẽ nói bên tai cô: “Thư Tiểu, tha thứ cho anh vì không thể cho em buổi hẹn hò tốt nhất, nhưng mà anh muốn cho em thấy sự chân thành của anh nên đã tới đây. Thư Tiểu, anh phải nhắc nhở em, đây là một

chuyện tình rất gian khổ, chỉ là một buổi hẹn bình thường cũng rất phiền toái hơn so với người khác.” Tay phải anh ôm thấy vòng eo mảnh khảnh của cô, giọng nói chợt trở nên kiên định, “Nhưng mà, anh nghĩ, anh vẫn có thể cố gắng để trở thành một người bạn trai không quá tệ. Anh không muốn bởi vì thân thể mình bất tiện mà khiến em ngay cả một buổi hẹn hò cũng không thể hưởng thụ được điều ngọt ngào, anh muốn em cảm thấy, người bạn trai này tuy rằng thân thể tàn tật nhưng mà cũng không đến mức không thể chịu nổi...”

“Anh là đang chất vấn mắt nhìn của em sao?”

“Quả thật—có một chút.” Anh nở nụ cười, mi tâm khẽ nhăn lại.

Sau khi cô ngồi vững vàng, đưa tay cầm lấy tay anh: “Nếu nhìn bằng mắt, chúng ta có lẽ không quá xứng đôi, nhưng là trong lòng em cũng đang nói, Giang Hoài, em thích anh.”

Anh rất nhẹ rất nhẹ dùng lực nắm lấy ngón tay cô, lại rất nhẹ rất nhẹ cười nói, “Thật không biết em thích anh điểm nào.”

“Em cũng không biết nha.” Cô mở to hai mắt, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh, một bên tóc xõa xuống làm bộ dáng của cô nhìn qua vừa ngây ngờ lại vừa quyến rũ.

“Thư Tiểu,” Anh giật giật ngón tay, cổ tay cũng nâng cao lên một chút, ánh mắt anh dịu dàng mang theo chút buồn, “Anh muốn hôn tay em.”

“Giống như vậy sao?” Cô kéo tay anh đưa đến đến môi mình hôn một cái, khanh khách cười.

Một tầng sương mù mỏng tản ra từ mắt đến đuôi lông mày của Giang Hoài, anh nhìn cô gật đầu một cái.

Thư Tiểu nâng tay mình đưa đến trước môi anh. Anh liền cúi đầu hôn lên tay cô.

Môi của anh hơi lạnh, dường như còn phát run, khiến lòng cô có chút đau, anh chính là như vậy, dễ dàng khuấy động tâm tình cô. Anh dịu dàng, anh đa cảm, anh kiên cường và yếu ớt, tất cả đều chạm đến tâm can của cô.

Thư Tiểu một tay giữ thân bằng cho cơ thể, dựa vào đầu vai anh cũng không dám dùng toàn lực. Một tư thế chẳng thể chẳng thể nào thoải mái như vậy lại khiến cô cảm thấy ấm lòng. Ngược lại qua một lúc, Giang Hoài không nhìn nổi, đau lòng nói: “Thư Tiểu, em ngồi như vậy sẽ mệt lắm.”

Thư Tiểu cũng không cựa mạnh, từ đầu vai anh ngồi thẳng lưng lên, cười hì hì nói, “Em hưởng thụ một chút là được rồi.”

Anh thở dài: “Thật ra anh muốn em có thể dựa hẳn vào người anh, anh có mang đai cố định, dây an toàn trên xe lăn cũng rất tốt.”

Cô lắc đầu: “Em biết, chỉ là anh sợ em mệt, em cũng vậy, không muốn anh quá cực khổ.”

Giang Hoài: “Ồ cùng với em, anh không có tư cách nói cực khổ.” Đáy mắt anh thâm thúy, lộ ra kiên nghị, “Anh vốn đã an phận làm một tên tàn phế mềm yếu, có lẽ tự tin duy nhất chính là khi sáng tác âm nhạc, chuyện tình cảm anh không dám mơ tới. Nhưng vì em đã dũng cảm như thế, nên anh...anh cũng vì tình cảm của em không thể tiếp tục làm tiểu quỷ nhất gan chỉ biết oán trách trời đất, anh muốn cùng em giành lấy hạnh phúc của mình! Thư Tiểu anh không cần em làm thử thách của anh, mà chỉ cần em làm bạn đồng hành là đủ! Đến một ngày nào đó nếu em muốn rút lui, anh mới có thể cam tâm chấp nhận thất bại...”

“Giang Hoài, anh thật quá vĩ đại!” Thư Tiểu hôn mạnh một cái vào má anh, “Em xong rồi!”

“Em làm sao lại xong?”

Cô cười nói: “Ý em là: Em càng ngày càng mê muội anh rồi! Hoàn toàn bị anh bắt lấy! Cũng may anh bây giờ muốn em làm bạn đồng hành của anh, nếu như bắt em làm kẻ thù, thì em coi như xong đời!”

“Thư Tiểu” Về mặt Giang Hoài nghiêm túc lại dịu dàng, “Gặp được em, anh mới cảm thấy đời mình vẫn chưa tận!”

“Khoa trương! Âm nhạc thì sao?”

“Âm nhạc chỉ là liều thuốc giảm đau, không thể chữa chính căn bệnh.” Anh nói, “Mà em lại cho anh một dũng khí, có lúc, anh cảm giác bản thân mình được giải phóng, mặc dù thực tế vẫn bị giam cầm trên xe lăn nhưng không giống với trước kia, không giống với anh phế vật và hèn nhát trước kia, anh...anh bắt đầu muốn làm rất nhiều việc sau khi bị thương nghĩ cũng dám nghĩ, cho dù có thất bại cũng muốn ném thử một lần.”

“Anh sẽ không hối hận. Bởi vì anh vốn không phải phế vật, mà là một người rất kiên cường.” Đường như cô cũng có điều suy nghĩ, “Em cũng sẽ vì anh mà kiên cường.” Cô nghĩ tới chút chuyện cũ, lại nhẹ lắc đầu xua đi “Em đã không còn nhỏ nữa, em có thể chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình.”

“Thư Tiểu, anh biết em rất độc lập kiên cường. Nhưng mà, có một số việc sẽ vẫn khiến em cảm thấy rất áp lực, đúng không? Anh hai em nếu biết chuyện của chúng ta chắc sẽ giật mình.” Đường như nhạy cảm bắt được ánh mắt của cô, Giang Hoài có chút bất đắc dĩ nói, “Còn có, bố mẹ em...”

“Anh em sẽ không.” Cô bình tĩnh nói, “Còn phần bố mẹ em thì chắc sẽ bị dọa đến bất tỉnh.”

Thật ra trong lòng cô nghĩ chính là, bố mẹ cô còn lâu mới bị dọa bất tỉnh, với “công lực” của bọn họ, rất có khả năng sẽ “hạ mã uy”(*) cho Giang Hoài ăn mềm đĩnh nữa là đằng khác.

(*)Hạ mã uy: ra oai phủ đầu.

“Hiện tại chúng ta không cần nghĩ những chuyện này....nó còn rất xa.” Bộ dáng của anh không có vẻ bi thương ngược lại đặc biệt trầm tĩnh, “Chúng ta nên từng bước một tiến triển, bây giờ sẽ đi bước thứ nhất——nhìn xem, đến nơi rồi!”

Xe ngừng lại, Thư Tiểu biết khách sạn này, là sản nghiệp của nhà họ Giang—khách sạn Nguyệt Hà, cô vẫn còn nhớ nơi này khi cô làm dâu phụ cho Triều Lộ.

“Em có ngại khi buổi hẹn đầu tiên lại ở chỗ này không?” Giang Hoài được Bồi An hỗ trợ rời khỏi xe, sau đó anh có chút bất an hỏi cô.

“Không ngại.” Cô vẫn nhớ chuyện xảy ra đêm đó, Giang Hoài cũng từng đến đây tham dự tiệc đầy tháng con của một người bạn, mà mẹ của đứa trẻ này lại có vị trí rất đặc biệt trong lòng anh. Cô cũng không ngốc đến nỗi truy hỏi anh đến cùng về cô gái đó, có điều hôm nay đến đây trong lòng cô cũng có chút khúc mắc. Không nhận được trong lời nói mang theo chút ý tứ khiêu khích: “Còn anh?”

“Thư Tiểu,” anh trả lời, giọng nói rất bình tĩnh rất thành khẩn, “Anh cố ý chọn nơi này để hẹn em là bởi vì nó là nơi mà anh có thể hoạt động thuận tiện nhất. Nếu như em không thích, lần sau chúng ta sẽ đến nơi khác.”

Cô vốn không phải người nhỏ mọn lại càng không muốn phá hư buổi hẹn đầu tiên giữa cô và Giang Hoài cho nên vội cười cười nói: “Hẹn hò ở nhà hàng năm sao cao cấp nhất thành phố em còn có gì không hài lòng chứ?” Tầng cao nhất của Nguyệt Hà là một phòng ăn bằng thuyền theo kiểu phương Tây, cô đoán có lẽ anh muốn đưa cô đi ăn cơm.

Sau khi vào đại sảnh, có một quản lý tiến đến cúi chào Giang Hoài, anh gật đầu với anh ta sau đó đưa mắt nhìn Bồi An một cái, Bồi An ghé vào lỗ tai quản lý dặn dò mấy câu đối phương liền rời đi.

Bồi An đẩy Giang Hoài vòng qua đại sảnh dừng lại trước một buồng thang máy, lấy thẻ chuyên dụng ra chà sát một cái cửa thang máy liền mở ra. Thư Tiểu nhìn ra đây chính là thang máy tư nhân của Giang Hoài.

“Trước kia anh đều đi thang máy này đến phòng làm việc sao?”

“Hiện tại là vậy.” Anh nói, “Tầng ba mươi một nửa anh dùng làm phòng làm việc, một nửa còn lại là phòng nghỉ ngơi, những lúc làm việc quá mệt mỏi anh sẽ trực tiếp đến đó nghỉ ngơi.”

“Vậy là, anh muốn mời em đến phòng ngủ của mình sao?” Thư Tiểu có chút kinh ngạc, trong đầu không hiểu sao lại nhớ tới đêm đó ở nhà cô hai người như vậy “thần mật”, một chút ý nghĩ kì quái xông lên não, trong nháy mắt mặt cô liền đỏ lên, “Ồi chao, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, làm như vậy thật quá...” Câu kế tiếp cô không dám nói tiếp nữa.

Giang Hoài có chút áy náy nhìn cô: “Anh cảm thấy chỉ có hai người chúng ta ăn cơm cũng không cần quá phô trương. Hơn nữa nơi đó anh thường xuyên sử dụng có rất nhiều thiết bị hỗ trợ vô cùng tiện lợi. Bất quá, nếu em cảm thấy không đủ lãng mạn anh có thể lập tức cho người đi chuẩn bị phòng ăn khác—Nguyệt Hà có mấy phòng ăn cao cấp, thức ăn bằng thuyền kiểu phương Tây, hoặc phòng ăn kiểu Nhật đều có cả!”

Bộ dáng của anh nhìn qua không chút tà niệm khiến Thư Tiểu bừng tỉnh đại ngộ, nhất thời có chút ngượng ngùng

“Chỉ vì thuận tiện nên anh mới chọn chỗ này để hẹn hò?”

Anh ngây ngốc gật đầu nói: “Ừm.” Ánh mắt anh giống như muốn hỏi ngược lại: Chẳng lẽ còn vì lí do nào khác?

Nhìn lông mi đen dài cùng tròng mắt vừa sáng vừa trong veo của Giang Hoài, cô chỉ cảm thấy anh giống như một chú nai nhỏ đơn thuần, mà chính cô mới là “sói già” khoe miệng chảy nước miếng!

36. Chương 36

Khi Bồi An đang định quẹt thẻ mở cửa phòng Giang Hoài gọi cậu ta lại: “Bồi An, cậu đưa thẻ cho Thư Tiểu đi.”

Bồi An làm theo. Thư Tiểu nhìn thấy Bồi An xoay người đi đến phòng cách vách chỉ để lại cô và Giang Hoài đứng trước cánh cửa, trong lòng không khỏi khẩn trương. Cô hỏi: “Cái đó, Bồi An không cùng chúng ta ăn cơm sao? Cậu ta ăn cơm tối thế nào?”

“Cậu ta ăn ở phòng bên cạnh, anh đã chuẩn bị thêm một bữa cho cậu ấy.” Giang Hoài nói, “Thư Tiểu, đây là buổi hẹn đầu tiên của chúng ta, anh hi vọng em có thể tự mở cánh cửa này.”

Thư Tiểu hỏi: “Chẳng lẽ có điều gì bất ngờ sao?”

Giang Hoài cười không đáp.

Cô cũng không quá mong đợi vào điều bất ngờ bởi vì Giang Hoài có thể tự mình chủ thể này đã khiến cô rất cảm động rồi. Vừa nghĩ tới sẽ được cùng anh hưởng thụ thế giới riêng của hai người cô không chờ được lập tức mở cửa phòng.

Cánh cửa mở ra, chỉ cần đứng ở cửa nhìn vào cũng biết đây là một căn phòng rất xa hoa, khắp gian phòng đều được bày trí hoa khô dịu dàng ưu nhã. Diện tích phòng rất lớn làm người ta cảm thấy có chút trống trải, cô đoán ít nhất cũng phải tám mươi mét vuông, sàn nhà lát gỗ đào trải dài từ ngoài cửa đến tận dưới chân cửa sổ mang lại cảm giác thời thượng, bên dưới bàn trà là thảm lót kiểu dáng Ba Tư, các đồ dùng bày biện cũng không nhiều tạo không gian thoải mái cho xe lăn thuận tiện di chuyển. Có lẽ vừa được lau dọn cách đây không lâu, Thư Tiểu ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhàng khiến tâm tình thoải mái vui vẻ.

Thư Tiểu làm bộ tỏ ra thất vọng, thở dài nói: “Em còn tưởng rằng anh sẽ tạo điều gì đó bất ngờ cho em...”

Lời còn chưa nói xong bỗng nhiên Thư Tiểu im bặt, trợn to hai mắt ——

Rèm cửa sổ được Giang Hoài dùng hộp điều khiển từ xa vén ra, để lộ cửa kính bằng thủy tinh. Phía trên cửa kính gắn rất nhiều giấy——kì quái ở chỗ đây cũng không phải là giấy dùng để làm thủ công mà chỉ đơn giản là giấy tập, so với tổng thể căn phòng sang trọng thế này trông có vẻ tức cười. Thư Tiểu nghi hoặc tiến lên xem xét, phát hiện trên mỗi tờ giấy đều tràn ngập nét chữ lớn có nhỏ có, xiêu xiêu vẹo vẹo, toàn bộ đều là tên của cô——“Thư Tiểu”

“Giang Hoài, anh...” Cô quả thật không biết nên biểu đạt sự cảm động trong lòng mình thư thế nào, cô không biết anh tốn bao lâu để viết hết số chữ này, nhưng cô có thể tưởng tượng được anh viết nó cực khổ thế nào. “Thật ngạc nhiên!” Cô sắp khóc rồi.

“Thư Tiểu, cái này cũng không phải anh viết trong một ngày được tất cả.” Giang Hoài nói, “Có lẽ em muốn biết từ lúc nào anh đã rung động vì em, anh nghĩ mặc dù không phải ngay từ ban đầu nhưng mà có những thời điểm anh đã không nhận được mà động tâm. Đặc biệt khi em đưa anh bức thư đó, tuy ngoài miệng anh nói với dì Liên em chẳng qua là tốt bụng thương hại, nhưng trong lòng anh đã thật sự dao động, một

người trong lúc viết nhạc mà tâm hồn lại bay thật xa, nhớ em, nhớ đến buổi tối đó, thậm chí...anh còn nghĩ chúng ta có thể có tương lai...”

“Anh vừa viết vừa nhớ đến em?” Thư Tiểu cười, khước mắt ngăn nước nhìn anh.

“Đúng vậy, sau đó anh nhìn lại chữ viết xấu xí rồi tự nói với mình, haizzzzzz, đây là chuyện không thể nào...”

“A” Cô cố ý tỏ ra giống như bản thân biết được một chuyện rất động trời, “Thì ra là anh đã sớm thích em rồi!”

Giang Hoài nói: “Anh thích em chuyện này không kỳ quái, kỳ quái là anh gặp một cô gái rất không giống ai: Cô ấy xinh đẹp lại thông minh, cũng rất kiêu kì nhưng trong chuyện tình cảm lại quá ngốc, chọn một con đường khổ nhất mà đi.”

“Là tại ai làm hại?” Thư Tiểu quyết miệng nói.

“Anh.” Anh thật nhanh thừa nhận.

“Vậy anh phải chịu phạt!” Cô ngồi xổm trước xe lăn của anh, một tay chống cằm mình gác lên chân anh, ngửa đầu nói: “Em phạt anh sau này mỗi năm đều phải viết tên em như thế này, hơn nữa tuyệt đối không được viết tên khác chỉ cho anh viết hai chữ này, viết thật nhiều! Anh còn phải đảm bảo chữ của năm sau phải tốt hơn chữ của năm trước!”

“Được, anh đảm bảo.” Anh cười.

Có người ấn chuông cửa, Giang Hoài nói: “Là phục vụ mang thức ăn đến.”

Quả nhiên, có hai người đàn ông mặc đồng phục quản gia đẩy xe thức ăn vào trong phòng.

Thư Tiểu đi theo Giang Hoài vào phòng ăn bên trong. Trên bàn ăn đặt một bình hoa bằng thủy tinh, trong bình cắm vài cành hải đường. Đèn thủy tinh nho nhỏ lung linh nhưng không quá phô trương, ghế ngồi không phải bằng gỗ mà là ghế da mềm mại, lưng dựa hoàn toàn phù hợp với độ cong cột sống, nhìn qua cảm giác rất thư thái.

Phục vụ kéo ghế mời Thư Tiểu ngồi, Giang Hoài không đổi ghế, anh vẫn ngồi trên xe lăn chỉ là ấn bảng điều khiển bên tay vịn điều chỉnh độ cao của xe lăn. Sau khi phục vụ dọn thức ăn lên bàn, anh mỉm cười bảo họ lui ra ngoài.

“Trước đó anh vẫn chưa hỏi ý kiến của em mà đã tự mình chọn món Quảng Đông. Hình như em ăn không quen đúng không?”

“Anh đâu phải là người lớn gan như vậy.” Thư Tiểu nói.

Giang Hoài nhẹ nhàng nói, “Có chút khẩn trương, anh sợ nói trước sẽ bị em một tiếng cự tuyệt.”

“Cho nên mới dứt khoát, “tiền trăm hậu tấu”?” Cô trêu anh.

“Có một chút ý đó.” Anh nói, “Thư Tiểu, anh sợ hôm nay anh không chủ động hẹn em sau này sẽ càng không có dũng khí đối mặt, cũng không có dũng khí nói lời thật lòng.”

“Sự thật chứng minh, anh rất dũng cảm nha.” Đáy mắt cô long lanh sáng ngời, “Món Quảng Đông em ăn ok.”

Giang Hoài nói: “Bất quá nếu em cảm thấy món ăn kiểu Pháp lãng mạn hơn nhưng đối với anh mà nói để ăn được cũng phải cố hết sức. Anh liền nghĩ đến món ăn Quảng Đông ở Nguyệt Hà nấu không tệ, cho nên muốn em thử một chút, anh tin em sẽ thích, mà cho dù có ăn không quen thì dù sao cũng ở khách sạn nhà mình, muốn đổi món cũng dễ dàng.”

“Em trước tiên sẽ thử món canh cải trắng này xem sao!” Thư Tiểu không khách sáo dùng đũa gấp một miếng cải trắng lên, sau khi nếm thử liền lớn tiếng tán thưởng, “Món này hai năm trước em đã ăn thử một lần, nhưng không ngon bằng ở đây nấu.”

“Em dứt anh một miếng nào.”

Thư Tiểu không ngờ anh lại chủ động yêu cầu như vậy, trong lòng sung sướng đứng dậy đến ngồi cạnh anh, gấp một ít cải trắng đưa vào miệng anh.

Bộ dạng Giang Hoài ăn hết sức vui vẻ: “Trước kia anh cảm thấy, lớn như vậy còn để người khác đút ăn thật sự rất mất thể diện, nhưng bây giờ mới phát hiện, đó cũng là một loại hạnh phúc.”

“Nào, cùng nhau mất thể diện đi!” Thư Tiểu nhìn một lượt các món ăn trên bàn sau đó chọn món bào ngư xào măng tươi được cắt thành khối rất dễ gấp đưa cho Giang Hoài, rồi lại chỉ chỉ vào miệng mình.

Giang Hoài cũng không bày vẽ, dùng thìa chuyên dụng của mình múc một khối đưa đến miệng cô.

Thư Tiểu cảm thấy Giang Hoài ở trước mặt cô đã dần dần không còn tự ti vụn vặt chuyện ăn cơm nữa. Có thể ở trước mặt người khác vô tư bại lộ sự tàn tật của mình cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng Giang Hoài đang vì cô mà thay đổi.

Sau khi ăn cơm xong Giang Hoài muốn cô cùng anh đến phòng khách, anh có một ít đồ muốn cho cô xem.

“Trong ngăn kéo dưới TV có một đĩa CD, em bỏ nó vào trong đầu CD đi.” Giang Hoài nói.

Thư Tiểu làm theo lời anh, tìm được CD sau đó mở lên.

Ngay sau đó một loạt hình ảnh hiện lên màn hình TV. Trong tiếng vỗ tay, một thiếu niên trẻ tuổi trên người mặc bộ trường sam màu xanh đi lên giữa sân khấu, ưu nhã, hồng hào, cao quý — đó là Giang Hoài khi anh hai mươi tuổi, dùng tất cả những mỹ từ trên đời này để hình dung anh quả thật không ngoa, khi đó anh còn chưa bắt đầu biểu diễn nhưng khí chất cũng đã đủ khiến lòng người khuyên đảo.

Thư Tiểu không biết về Nhị hồ nhưng khi tiếng đàn vừa vang lên cô đã khóc.

Khi gảy đàn vẻ mặt anh say mê, khiêm tốn nho nhã lại mang theo chút ngông cuồng của tuổi trẻ. Biểu diễn xong, anh chậm rãi đứng dậy — phảng phất mang theo hào quang, mỉm cười cúi chào khán giả. Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, anh xoay người đi vào trong, sống lưng thẳng tắp, bước chân nhẹ nhàng thong dong.

“Đây là bản ghi hình khi anh hai mươi tuổi.” Giang Hoài bình thản nói, “Đó là lần cuối cùng anh biểu diễn trên sân khấu, là mẹ quay cho anh.”

Thư Tiểu hít mũi, tắt TV đi, cô cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, anh không nên cho em xem cái này...Em thật sự không chịu nổi...”

“Đã mười lăm năm...anh chưa từng xem qua video này.” Anh nói, “Anh so với em càng không chịu nổi, không chịu nổi đau đớn, càng sợ mình sẽ hỏng mất.”

Cô không hiểu: “Vậy sao hôm nay anh lại...”

“Bởi vì anh muốn đổi mặt, Thư Tiểu.” Anh nói, “Anh muốn chân chính đổi mặt. Những chuyện quá khứ, hiện tại bây giờ và cả trong tương lai. Nếu anh không vượt qua được quá khứ thì còn nói gì đến chuyện tương lai? Thư Tiểu, thật ra trong đầu anh có một suy nghĩ buồn cười—đời này, anh không có cơ hội đem quãng thời gian đẹp nhất của anh cho em, chỉ có thể cho em một thân thể bị tàn phá đến mức này, cảm thấy rất áy náy nên mới nghĩ ra phương pháp đền bù cho em, chính là cùng nhau xem lại quãng thời gian tốt đẹp nhất của anh, hi vọng sau khi xem xong em vẫn sẽ không ngại ở bên cạnh anh của hiện tại.”

“Anh không sợ em sẽ đau lòng sao?” Cô hỏi.

“Anh không lo lắng cái này,” anh cười nói, “Lo lắng cái này, chẳng bằng anh nên lo lắng em có thể được người ưu tú như anh của năm đó theo đuổi.”

“Có đấy!” Cô nghiêm túc đáp lời, “Trước mắt em có một người, còn ưu tú hơn cả anh của năm đó!”

Giang Hoài cau mày, không nói gì.

Nhìn dáng vẻ anh khấn trương hề hề lại không dám hỏi nhiều, cô liền cười ha ha, nắm lấy tay trái của anh nhẹ nhàng mở lòng bàn tay anh ra, nói: “Em sẽ nói anh biết tên anh ấy!” Tay còn lại của cô nắm lấy ngón tay phải của anh, viết vào lòng tay trái một chữ “Hoài”.

Giang Hoài nhìn chằm chằm vào nơi cô vừa viết, giọng nói khàn khàn: “Không, đây không phải sự thật.”

Thư Tiểu yên lặng nhìn đôi tay anh, giọng nói dịu dàng như nước: “Đối với người khác thì lời của em nói có thể không phải sự thật, nhưng đối với em mà nói, anh bây giờ so với năm đó lấp lánh như tiên giáng trần, còn ý nghĩa hơn nhiều! Bởi vì, anh năm đó mặc dù hào quang chói mắt nhưng đối với em lại không đặc biệt ý nghĩa; nhưng anh bây giờ mặc dù vết thương đầy mình vẫn có thể khiến Lâm Thư Tiểu em rung động nha. Không phải tốt nhất thì sao? Dù sao em cũng rất thích rất thích Giang Hoài, chính là Giang Hoài của hiện tại!”

37. Chương 37

Sau bữa ăn, Giang Hoài ấn chuông gọi phục vụ, phục vụ vào dọn dẹp bát đĩa sau đó đốt huân hương.

Mùi hoa bách hợp thanh nhã, Thư Tiểu rất thích.

“Mùi huân hương này rất giống mùi nước hoa bình thường em hay dùng.” Cô nói, “Khách sạn Nguyệt Hà quả nhiên là khách sạn năm sao, phục vụ rất chuyên nghiệp!”

“Cô Lâm, cảm ơn cô đã khen ngợi Nguyệt Hà! Bất quá, huân hương này là do anh Giang tự mình chọn, hi vọng cô thích.” Người phục vụ mỉm cười nói.

Thư Tiểu khó tin quay sang nhìn Giang Hoài, trên mặt anh điểm một nụ cười nhàn nhạt.

“Làm sao anh biết em thích mùi bách hợp?”

“Anh cũng không biết đó là mùi bách hợp, chẳng qua là khi người ta đưa anh một số loại huân hương để lựa chọn, vừa vặn anh ngửi thấy một loại rất giống mùi nước hoa bình thường em dùng, nên anh nghĩ em sẽ thích.”

Thư Tiểu cảm thấy trong lòng có một hồ nước đang gợn sóng dưới ánh mặt trời chói chang, một đóa hoa thủy tiên trong nháy mắt nở rộ, cô không chút nghĩ ngợi ôm lấy đầu vai Giang Hoài, hung hăng hôn lên cổ anh một cái thật kêu.

Da thịt nơi cô vừa hôn bắt đầu nóng lên, khi cô ngẩng đầu liền phát hiện mặt anh đã đỏ rực.

Người phục vụ rất chuyên nghiệp, như cũ khom người nói, “Anh Giang, nếu như không còn gì phân phó chúng tôi ra ngoài trước.”

Giang Hoài ho nhẹ một tiếng: “Xin hãy giúp tôi gọi trợ lý hay đi cùng, cậu ấy đang ở phòng bên cạnh. Cảm ơn!”

“Sao? Phải về rồi sao?” Thư Tiểu có chút lưu luyến.

Giang Hoài chần chờ một chút: “Ừm, không còn sớm, em cũng nên về nghỉ ngơi! Hơn nữa...anh muốn đến phòng vệ sinh một lát.”

Thư Tiểu nói: “Em có thể giúp anh mà.”

“Em quên lời hứa của chúng ta rồi sao?” Giang Hoài mỉm cười, ánh mắt lại không cho phép cô thương lượng, “Anh không muốn em làm bảo mẫu.”

Thư Tiểu rất muốn nói, bạn gái cũng có thể thỉnh thoảng giúp anh đi phòng vệ sinh được, chút chuyện này cũng không thể coi là bảo mẫu, nhưng cuối cùng cô vẫn không miễn cưỡng anh.

“Thật xin lỗi.” Sau khi đi ra từ phòng vệ sinh, tâm tình của anh có chút xuống thấp.

“Sao lại xin lỗi? Anh không khỏe sao?” Cô cầm tay anh, khẽ hỏi.

“Em biết tôi nói cái gì mà...” Giọng nói anh lộ ra chút yếu ớt và phảng phất chút thê lương, “Đây chính là một chút trong rất nhiều phiền phức của anh thôi...”

“Bồi An, tôi muốn nói chuyện riêng với Giang Hoài một chút.” Thư Tiểu nói với Bồi An.

Bồi An đi ra khỏi phòng.

“Cho dù là chuyện “phiền phức” thì anh cũng đâu có ở trước mặt em hoàn toàn bại lộ đâu, đúng không?” Cô đẩy xe lăn tới trước ghế sofa trong phòng khách, để cho mặt anh đối diện với mặt mình.

“Thật ra thì so với em, anh mới là người càng phải chuẩn bị tinh thần thật tốt, vì vậy hiện tại em sẽ không miễn cưỡng anh phải bại lộ hoàn toàn cuộc sống của mình cũng như những bất tiện trong sinh hoạt. Giang Hoài, em đối với tình huống thân thể của anh vô cùng rõ ràng: Anh có thể không chế đầu, cảnh bộ, bả vai, có thể gấp khúc khuỷu tay cùng cuốn bàn tay, nếu nhờ sự trợ giúp từ một số thiết bị đặc thù thì có thể độc lập ăn cơm, uống nước, rửa mặt, đánh răng, cạo râu, sửa sang lại tóc và một số kỹ năng khác nữa. Em thậm chí đã từng thấy một bệnh nhân tê liệt cổ dùng một số thiết bị hỗ trợ thì có thể tự mình lái xe. Về phần chuyện anh lo lắng, đó là vì anh đứng trên phương diện của các cô gái bình thường mà lo lắng, nhưng em không phải là những cô gái ấy, em là Lâm Thư Tiểu.”

“Anh đã sớm biết em không một cô gái bình thường.” Về mặt anh giãn ra rất nhiều, “Nếu vậy chẳng phải anh cũng vừa vặn có chút đặc thù sao?” Giọng nói anh có chút đùa giỡn mang theo ý cười.

Cô nở nụ cười, ánh mắt trông như trăng đêm rằm, “Bởi vậy cho nên chúng ta rất xứng đôi nha.”

“Thư Tiểu, anh không còn tư cách để xứng hay không xứng...” Anh nhìn cô, con người sâu thẳm khiến người ta vừa say mê vừa đau nhói, “Anh muốn ôm em, em nguyện ý sao? Anh muốn có em, anh có thể không?”

“Giang Hoài, em nguyện ý!” Cô đứng lên, hạ tay vịn xe lăn xuống hai bên, quay lưng về phía Giang Hoài ngồi trên đùi anh. Cô đau lòng anh không dám dùng toàn bộ trọng lượng đè lên đùi anh, hai mũi chân chống đỡ cơ thể, “Em là Thư Tiểu của anh! Anh cũng là Giang Hoài của em!” Cô nâng hai tay anh lên vòng qua ôm lấy eo mình.

Tay phải của anh ở eo cô khẽ cử động, cô biết đây là anh cố gắng rất nhiều.

Đột nhiên cô cảm giác được một thứ chất lỏng ấm nóng rơi trên gáy mình, cô ngẩn người một giây, trong lòng đau xót.

“Giang Hoài, anh có thể khóc nhưng không được phép trốn!” Cô cứng rắn nói.

“Không trốn!” Giọng nói anh nghẹn ngào bên trong pha lẫn một tia vui vẻ, “Ngồi xe lăn vốn đã chạy không được huống chi bây giờ còn mang theo em!”

Miệng cô mở to: “A, anh đây là nói em rất nặng sao? Rất nhiều người khen vóc dáng của em rất chuẩn nha...”

Lời của cô giống như đã động phải công tắc vô hình khiến cô và anh chợt trở nên trầm mặc.

Trong đầu cô lại nghĩ đến chút hình ảnh về đêm đó ở nhà cô, thân thể hai người dán vào nhau, cô hôn anh, anh phóng thích trong tay cô... Cô không biết anh có cùng nghĩ đến giống cô không nhưng mà cô nhạy bén phát hiện không khí bây giờ có chút tương tự đêm đó.

Cô theo bản năng ở trên đùi anh khẽ động một chút, muốn đứng lên nhưng lại sợ mình đột nhiên làm vậy sẽ làm Giang Hoài tính vốn nhạy cảm sẽ thấy tổn thương. Ai ngờ Giang Hoài nói: “Thư Tiểu, em ngồi lại ghế sofa đi, anh... cảm thấy có chút cổ sức..”

Cô vội vàng đứng dậy ngồi lại trên ghế, chân của anh khẽ rung vài cái, cũng may chỉ là bắp thịt hơi co rút, rất nhanh liền khôi phục.

Có một tiếng thở dài rất nhẹ rất nhẹ.

Cô đưa tay đề đầu gối anh, an ủi: “Chúng ta rút nhẹ giúp làm chậm quá trình héo rút cơ, đây cũng không phải chuyện xấu.”

Tay phải anh bao lấy mu bàn tay cô: “Anh biết, anh thở dài không phải vì chuyện này...”

“Anh...” Dù sao cũng là con gái, có mấy lời sẽ khiến cô rất xấu hổ, “Anh đang lo lắng... cái đó?”

Anh nói, “Thật ra sau khi rời khỏi nhà em, anh... anh đã đến bác sĩ chuyên khoa...”

“A?” Mặt cô càng đỏ hơn, ánh mắt khẩn trương nhìn chằm chằm anh.

Anh nhìn cô gật đầu một cái, có chút xấu hổ cười cười.

“Em sớm đã biết anh có thể mà!” Cô rất vui vẻ, liền đem gương gương con gái gì đó ném lên chín tầng mây.

“Thư Tiểu, em cùng một người đàn ông quen biết không bao lâu đàm luận về vấn đề này không cảm thấy có chút sát phong cảnh sao?” Giang Hoài nói, “Có điều anh cho là anh có nghĩa vụ nói cho em hiểu rõ điều này, dù sao tình huống của anh so với người bình thường cũng khác biệt....nhưng nếu như ngay cả phương diện này cũng vô dụng thì quả thật không có tư cách cùng em nói chuyện tương lai...”

“Xem ra ông trời đối với chúng ta cũng không quá tàn nhẫn, đúng không?”

“Em nói rất đúng! Anh vốn tưởng rằng may mắn đã bỏ anh đi rất xa nhưng bây giờ anh mới biết có thật nhiều điều tốt đẹp đang tồn tại xung quanh như vậy.” Giang Hoài nói, “Thư Tiểu, tối nay anh thật cao hứng.”

Thư Tiểu nhìn vào mắt anh, nói: “Có muốn đêm nay chút ta cao hứng thêm chút nữa không?”

Anh có chút hốt hoảng xen lẫn mong đợi nhìn cô, hô hấp trở nên dồn dập.

Cô đứng lên, ngồi xuống đùi anh, kéo cánh tay anh —— đầu tiên là tay phải, sau đó là tay trái, để cho hai tay anh ôm lấy eo cô, tay trái anh rất nhanh rơi xuống, cô không nổi giận mà càng chủ động ôm anh hơn.

Hô hấp anh nặng nề, đáy mắt nóng bỏng nhưng lại nghiêng mặt tránh né làm cho chóp mũi anh lướt qua gò má cô——dường như đây là biên độ quay đầu lớn nhất mà anh có thể cử động.

“Giang Hoài, những chuyện như vậy anh không cần cảm thấy quá gượng nặng.” Rõ ràng trong lòng cô khẩn trương muốn chết nhưng cô cố đè xuống biến lo lắng thành khách lệ.

“Không” Anh nói, “Thư Tiểu, em còn chưa suy nghĩ kĩ! Anh không thể...”

Thư Tiểu không ngờ Giang Hoài vẫn để ý lời hôm đó của cô, tuy nhiên cô không thể không thừa nhận cô quả thật chưa từng suy nghĩ kĩ càng, chẳng qua là cô không nhận được muốn thân mật với người đàn ông này, cho anh sự dịu dàng nhất. Dù sao cô cũng là cô gái lớn lên ở phương Tây, đã sớm qua cái tuổi thiếu nữ ngây ngô, vì vậy ở phương diện tình ái cô không quá bảo thủ. Cô nâng mặt anh lên, không cho anh cơ hội lảng tránh: “Giang Hoài, hiện tại em không muốn nghĩ gì nữa!”

“Em phải suy nghĩ!” Anh kiên trì nói, “Nhất định phải nghĩ kĩ!”

“Tại sao?” Trong mắt cô ánh lên mị hoặc, gò má ửng hồng mê người.

“Thư Tiểu” Anh mang theo ánh mắt đè nén nhìn cô, “Em, cô gái điên này!”

“Em thích chiến sĩ xe lăn.” Cô cười vô cùng quyến rũ, tuyệt không gượng ép.

Trong mắt Giang Hoài mang theo khoái cảm cùng kiêu ngạo cũng tràn ngập hai chữ “đầu hàng” nhưng đây là cam tâm tình nguyện “nộp khí giới đầu hàng”.

Cô bắt được tín hiệu của anh, khẽ mỉm cười một tay ôm người anh, một tay hướng thắt lưng anh đưa đến, lưng quần anh là lưng thun thoải mái, không bị cản trở cô không chút trở ngại tìm kiếm bên trong rất nhanh tìm được một vật ấm áp mềm mại.

Bọn họ hôn vành tai và xương quai xanh của đối phương, nụ hôn của anh nhẹ nhàng như mưa xuân mà cô thì ngược lại giống như bão táp mãnh liệt hôn anh!

Có điều, trận “mưa” này chợt ngừng.

Anh phóng thích trong tay cô. Cô sửng sốt một chút sau đó liền biết mọi thứ đã kết thúc.

Cô chợt dừng lại động tác, vẻ mặt ngẩn ra không thoát khỏi ánh mắt Giang Hoài, sắc mặt anh nhất thời sa sầm.

Đã không kịp thu lại tâm tình của mình. Cô đọc được khó chịu trong mắt anh, suy nghĩ một chút thay vì trốn tránh bằng không nhìn thẳng vấn đề một lần, liền nói: “Giang Hoài, anh không cần phải tự trách, thật ra chuyện này rất bình thường. Trải qua luyện tập chúng ta nhất định sẽ khá hơn.”

Anh nhìn cô, trong mắt thoáng chút ưu thương: “Anh rất xin lỗi, còn bắt em phải “luyện tập” với anh.” Anh đem hai chữ cuối nhấn mạnh xuống.

Cô muốn đem hết toàn lực ra an ủi anh không hy vọng anh đem thất bại lần này toàn bộ nhận hết lên đầu mình, khẽ cắn răng nói: “Em nghĩ, đây cũng không phải lỗi của một mình anh, em ở phương diện này...cũng không có kinh nghiệm gì cho nên...”

Giang Hoài dường như có chút ngoài ý muốn: “Anh còn cho là...”

“Bởi vì em chủ động với anh cho nên nhìn qua rất * (*)sao?” Cô có chút tức giận.

(*): chỗ này tác giả để dấu * ta cũng không biết chữ gì nhưng chắc là “sắc” hay “biến thái” gì đó =))))))

“Không, anh chỉ cảm thấy biểu hiện của em rất...”

Thư Tiểu dĩ khóc dĩ cười, thật ra kinh nghiệm của cô phần lớn là từ sách vở, các bài giảng chuyên môn về kháng phục cho sinh viên, các loại sách phục hồi về phương diện tình ái cho những bệnh nhân chấn thương tủy sống cô cũng có đọc sơ qua. Cũng may là có xem trước nếu không lúc đang cùng Giang Hoài “vui vẻ” cô lại tay chân luống cuống.

“Thư Tiểu, em đừng tức giận! Anh không có tư cách truy cứu cái gì cả.” Giang Hoài rất lo lắng giải thích, “Thật ra anh cũng không phải là một kẻ bảo thủ, thân thể của em là do em hoàn toàn làm chủ, không bị bất cứ ai chiếm hữu, trừ chính mình! Em là một cô gái tốt, cho dù có cùng anh trải qua phương diện kia hay không quan hệ! Thân thể và tâm hồn không nên bị giam mãi một chỗ!” Tay phải của anh cử động không ngừng, dường như rất kích động.

Cô thấy bộ dạng khẩn trương của anh, có chút buồn cười có chút cảm động, đưa một ngón trỏ lên để ở môi anh.

38. Chương 38

Trong cuộc sống, cô đã từng tiếp xúc qua không ít bệnh nhân nam có tính độc chiếm rất cao, họ sẵn sàng bỏ tiền ra để mua “lòng chung thủy” của phụ nữ, cũng may, Giang Hoài của cô tuy “lạc hậu” một chút nhưng vẫn hiểu được việc nên tôn trọng phụ nữ, anh đích thực là quân tử nha! Cô cảm thấy ánh mắt mình quả nhiên không tầm thường, trong lòng đối với anh càng tăng thêm mấy phần kính trọng và vui sướng, bất giác cười nói, “Giang Hoài, anh cực kỳ “man”!”

Anh không nói lời nào, chỉ khẽ lắc đầu, vẻ mặt lộ ra nét dịu dàng nhàn nhạt.

Sau khi được anh đồng ý, Thư Tiểu đẩy Giang Hoài đến phòng tắm, lau người một chút.

Về mặt cô rất tự nhiên dùng khăn lông lau người cho anh, kéo quần lót trở lại thắt lưng, cuối cùng còn cẩn thận sửa sang lại chút nếp nhăn trên quần dài.

Giang Hoài nói: “Có đôi lúc khó tránh được để em phải chịu thiệt.” So với bức rút, giọng nói của anh càng có phần thẳng thắn hơn.

“Nếu như đây là một loại “chịu thiệt” thì đây cũng là lựa chọn của em, em không oán trách mà còn có chút vui vẻ.”

Thư Tiểu đứng lên, đẩy anh ra khỏi phòng tắm.

Mặc dù không nỡ cùng anh nói tạm biệt nhưng cô nhìn ra được anh mệt mỏi, vì thế liền chủ động đi gọi Bồi An. Dù sao tối mai bọn họ cũng có một chút thời gian bên nhau.

Sau khi lên xe Bồi An chủ động nâng tấm cách ly lên, Thư Tiểu le lưỡi một cái ngượng ngùng nhìn về phía Giang Hoài, chớp mắt nói, “Em nói này, anh nên tăng lương cho Bồi An nha, một trợ lý chu đáo tận tình như vậy biết đi đâu mà tìm?”

“Em nói đúng.” Anh lại chủ động khẽ nắm lấy ngón tay cô, “Thư Tiểu, anh rất may mắn.”

Có thể nói ra được hai chữ “may mắn” này đối với anh cần biết biết bao cố gắng—điều này cô hiểu rõ hơn ai hết. “Em cũng rất may mắn, Giang Hoài. Thật ra, trái tim có thể rung động lần nữa sau khi tổn thương là rất khó. Là em tự buông bỏ nhưng lại cảm thấy vô cùng đau đớn, em từng cho rằng bản thân sẽ không thể vượt qua nỗi, nhưng mà bởi vì hiện tại có anh, em không còn tiếc nuối nữa....”

Giang Hoài nói: “Sau khi bị tai nạn, anh cũng không dám yêu, nhưng “yêu” chính là thứ cảm giác không thể không chế, trong quá khứ anh đã lựa chọn trốn chạy, mà bây giờ, em khiến anh không còn chỗ để trốn!”

“Không phải em không cho anh chỗ để trốn mà là chính anh cũng không muốn trốn, đúng không?” Cô cầm tay anh lên áp vào gò má mình.

“Ừ.” Giọng nói rõ ràng có chút run rẩy nhưng lại lộ ra sự hạ quyết tâm rất kiên định.

Sau khi xe dừng lại trước nhà Thư Tiểu, trước khi xuống xe cô cùng anh hẹn lịch bắt đầu việc phục kiện là vào ngày thứ hai, Thư Tiểu từ cửa sổ nhìn xe anh rời đi trong màn đêm, trong lòng vừa có chút mãn nguyện lại vừa có chút trống rỗng.

Vừa xa đã nhớ — câu nói này quả thật không sai chút nào.

Nếu không phải trời đã khuya sợ quấy rầy hàng xóm, cô thật muốn mở dương cầm trong phòng khách lên đánh một bài để giải tỏa nỗi lòng tương tự nhưng cuối cùng cô vẫn làm một công dân tốt. Tâm trạng nhất thời không thể ngủ yên, cô dứt khoát xuống giường mở máy tính xem một chút tin tức trùng tu nhà cửa, cô dự định sẽ sửa sang lại nhà vệ sinh để Giang Hoài có thể dễ dàng sử dụng. Có một vài việc cô không thể không suy tính kĩ càng một chút, Giang Hoài hành động bất tiện, về sau mỗi lần hẹn hò đều phải đi bên ngoài chi bằng đến nhà cô, vừa riêng tư lại dễ dàng chiếu cố, lỡ như thân thể anh mệt mỏi cũng có thể qua đêm ở đây. Như vậy, việc cải tạo lại phòng tắm và vệ sinh là điều thiết yếu.

Cuối cùng cô chọn được hai công ty trùng tu, dự định sáng thứ hai sẽ gọi điện cho bọn họ bàn bạc cụ thể. Làm xong hết thấy hai mắt cô cũng sắp đú lại, vọt đi tắm rửa rồi lên giường đi ngủ.

Chiều thứ hai, cô rời khỏi bệnh viện phục hồi sớm hơn hai tiếng so với bình thường. Sau khi tới Giang gia, đầu tiên là cô huấn luyện phục hồi ngôn ngữ cho mẹ Giang Hoài như thường lệ. Hôm nay tâm trạng của Phương Hiếu Linh rất tốt, dạy bà những cụm từ bà cũng nhớ rất nhanh, còn lôi kéo tay Thư Tiểu, nhìn cô cười híp mắt, miệng không ngừng nói hai chữ “tốt lắm”. Thư Tiểu bị bà nói đến ngượng ngùng, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, nghĩ đến tâm trạng người bệnh mà thoải mái thì việc phục hồi sẽ rất tốt liền hào phóng nói với Phương Hiếu Linh, “Cháu cũng cảm thấy Giang Hoài rất tốt.” bà ấy nghe xong mặt mày càng hồng hỏ hơn.

Ra khỏi phòng Phương Hiếu Linh, Thư Tiểu liền nhìn thấy Giang Hoài, anh đang ở trước cửa phòng mẹ mình. Trên người anh mặc bộ quần áo thể thao mỏng màu bạc, chắc là đã chuẩn bị kĩ càng cho buổi phục kiện hôm nay, có điều trên đùi vẫn còn đắp thêm chăn mỏng để tránh bị lạnh.

Cô nói, “Đợi em hả?”

Anh không phủ nhận: “Ừ, đợi một ngày một đêm.”

Lời kia rất đơn giản nhưng lại ẩn chứa biết bao ngọt ngào nhớ nhung. Cô nghe xong không khỏi cười, nói: “Nhớ em đến vậy sao?”

“Vừa nhớ,” Anh nói, “Vừa sợ.”

“Sợ cái gì?”

“Sợ lát nữa làm phục kiện, sẽ bị em phát hiện ra anh vô dụng thế nào.”

Cô cũng không phản bác. Có một số việc không cần dùng nhiều lời, dùng hành động để chứng minh tâm ý và quyết tâm của mình thì mới đem lại hiệu quả, “Vậy có thể bắt đầu chưa?” cô hỏi.

Anh gật đầu, điều khiển xe lăn dẫn đường.

Phòng phục kiện của Giang Hoài rất lớn, dường như không thua gì phòng phục kiện đặc biệt của bệnh viện phục hồi. Bên trong thậm chí còn có thiết bị điều khiển trọng lực tự động mới nhất hiện nay, cho dù là bệnh nhân tứ chi tê liệt như Giang Hoài khi sử dụng thiết bị hỗ trợ này cũng có thể đứng lên thậm chí là đi lại.

Thư Tiểu không có nóng lòng bắt đầu phục kiện ngay, mà là lấy chân trên đùi anh xuống, sau đó điều chỉnh tư thế xe lăn. Xe lăn của Giang Hoài rất cao cấp có thể điều chỉnh từ tư thế ngồi sang đứng thẳng. Thư Tiểu điều chỉnh rất chậm, cẩn thận quan sát vẻ mặt của Giang Hoài xem anh có bị choáng vì thay đổi tư thế hay không. Cũng may, thần thái của anh coi như nhẹ nhõm, xem ra bình thường anh rất hay làm loại phục kiện này.

Một lát sau cô điều chỉnh xe lăn trở lại bình thường, sau đó nói: “Thế nào? Anh vẫn ổn chứ?”

“Mỗi ngày anh đều sẽ đứng như vậy một hồi, cho dù phục kiện những thứ khác không mang lại nhiều hiệu quả nhưng đối với luyện tập đứng thẳng anh vẫn luôn kiên trì.”

Cô nhìn anh, gật đầu nói: “Rất tốt.” Lại nói tiếp, “Dù sao đây cũng là lần đầu em giúp anh làm phục kiện, chỉ bằng anh nói em biết bình thường anh thường phục kiện những gì?”

Anh dường như suy nghĩ xong, hất cằm chỉ về phía giường nằm nói: “Váy chỗ đó đi.”

Thư Tiểu tôn trọng ý kiến của anh. Đẩy anh tới trước giường nằm: “Anh định dùng ván gỗ(*)?”

(*): Tấm ván mỏng được làm từ nhiều chất liệu (gỗ, nhựa, v.v..) chịu được lực, giúp bệnh nhân di chuyển từ xe lăn đến giường hoặc ngược lại.

“Nếu như em đồng ý hỗ trợ thì chúng ta dùng cái đó đi.” Anh nói, “Không có ngoại lực hỗ trợ thì anh không thể tự mình làm được.”

Thư Tiểu đem ván gỗ trên giường nằm đặt vào giữa mặt ghế xe lăn và mông của Giang Hoài: “Xong rồi, chúng ta cùng nhau cố gắng nào.”

Cổ tay phải Giang Hoài chống lên mặt giường, cổ tay trái thì chống lên nệm ngồi của xe lăn, cả người nghiêng một góc độ, mông sa sát với ván trượt di chuyển tới phía mặt giường, chưa tới hai giây cả người anh bắt đầu run lên. Thư Tiểu che chở anh, cũng không dùng sức chẳng qua là khi anh ngã trái ngã phải thì cô đưa tay ôm lại. Sau khi Giang Hoài vất vả chuyển được nửa cái mông lên mặt giường thì anh gần như ngã xuống, thật may tay phải, khuỷu tay vẫn còn chút lực chống đỡ thân thể anh. Thấy anh không còn hơi sức để nâng hai chân đang xụi lơ lên giường Thư Tiểu liền thu hồi ván gỗ, sau đó nâng hai chân anh đặt lên giường.

Anh nằm trên giường, thở hồng hộc. Cô cầm khăn lông đã chuẩn bị trước giúp anh lau mồ hôi.

“Anh cần nghỉ ngơi một lát không?” cô ân cần hỏi.

“Một phút thôi.” Anh nói.

Quả nhiên ước chừng nghỉ ngơi được một phút anh liền nói có thể tiếp tục phục kiện.

“Anh thật sự rất muốn học cách tự mình lật người, nhưng mà rất khó, nhất là khi đã lật qua được nửa người bên trái, nửa còn lại anh căn bản không làm được.” Anh có chút chán nản nói, “Người trong nhà luôn luôn phiên giúp anh lật người lúc nửa đêm, hại bọn họ ngủ không ngon, trong lòng anh thật sự rất khó chịu.”

Thư Tiểu an ủi anh, “Anh sẽ càng ngày càng tốt lên, chẳng qua là cần thêm thời gian.”

“Có phải anh không nên ủ rũ trước mặt em không?”

“Anh có thể, có điều sau khi nói xong thì anh không được nản chí, từ bỏ cố gắng.” Cô giúp anh xoa bóp tay chân, “Vậy thì hôm nay chúng ta tiến hành bài tập “Tự mình lật người” đi.”

Thế nào là “tự mình lật người”? Giang Hoài cắn răng, sử dụng đầu, cổ, bả vai và lợi dụng một chút lực còn lại của khuỷu tay phải nằm trên giường chiến đấu với nửa người dưới của mình, cả người anh vặn vẹo thành một tư thế kì quái, lại không có cách nào lật người qua, lúc sắp thành công lại bị thất lực và sức nặng của hai chân ghì trở lại, anh thở hổn hển, đưa tay phải kéo lấy chân của mình, một lần, hai lần,....dùng hết toàn lực cũng chỉ miễn cưỡng kéo nó qua được một nửa, phần eo giống như có keo dán chặt vào mặt giường, làm cho tư thế của anh càng thêm quái dị.

Cô có chút không đành lòng, trong miệng lại khích lệ, nói: “Sắp thành công rồi, không được từ bỏ, cố lên!”

Anh vực lại tinh thần, khuỷu tay phải phối hợp với bả vai và đầu dùng sức nghiêng qua, tay trái để bên hông cũng suy yếu dùng lực, cuối cùng miệng anh khê a một tiếng đem thất lực lật qua. Đường như anh đã sức cùng lực kiệt, sau khi thở mạnh mấy hơi mới dùng tay phải điều chỉnh hai chân nằm nghiêng qua.

Mặc dù tư thế của anh không đẹp mắt, thậm chí còn có chút chật vật nhưng mặc kệ thế nào thì anh cũng đã thành công tự mình lật người.

Nhưng đó là “thành công” thế nào chứ! Trong lòng Thư Tiểu đau xót. Người đàn ông trước mắt dù sao cũng là một bệnh nhân, mà còn là người cô yêu, nhìn anh cực khổ cô không thể chịu nổi.

“Nhìn xem, không phải anh đã làm được rồi sao?”

Từ lúc anh bắt đầu tự mình lật người đến giờ đã hết mười lăm phút.

Giang Hoài cười sáng sủa, nói: “Em có cho đây cũng là một loại thành công không?”

“Đương nhiên rồi!” Cô nói, “Mặc dù nó chỉ là khởi đầu thành công nhưng dù sao cũng là một khởi đầu tốt, đúng không?”

Giang Hoài nói: “Khi anh từ chỉ có thể nằm đến có thể ngồi một phút chính là khởi đầu thành công; khi anh từ chỉ có thể để cho người khác đút cơm đến tự mình cầm thìa chuyên dụng ăn cơm cũng chính là khởi đầu thành công; Thư Tiểu, loại “khởi đầu” này đối với anh mà nói vĩnh viễn không có chừng mực, về điều này anh đã rất sẵn sàng...nhưng mà còn em? Em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

39. Chương 39

Thư Tiểu cúi đầu, ngón tay lướt qua trán đầy mồ hôi của Giang Hoài, ánh mắt dịu dàng nhìn anh, im lặng lắng đầu.

Tay phải Giang Hoài chống trên mặt giường, đầu ngón tay khê co lại một cái: “Vậ à...cũng khó trách...thật ra em có thể từ từ suy nghĩ, cẩn thận suy nghĩ, hiểu rõ em và anh...”

Đột nhiên Thư Tiểu một tay ôm hông anh, tay kia giúp anh điều chỉnh tư thế chân lại một lần nữa: “Thế này anh có thoải mái hơn không?”

Anh thấp thỏm nhìn cô: “Nếu em vẫn hết lòng chiều cố anh như vậy, anh sẽ không thể rời xa em được, sẽ không nhịn được mà ý lại vào em...”

“Giang Hoài, yêu anh vốn không nằm trong kế hoạch của em, đương nhiên em không thể chuẩn bị trước cái gì.” Thư Tiểu nói, “Em rất hiểu tình trạng bây giờ của anh, lấy tư cách là một bác sĩ phục hồi em đương nhiên sẽ kì vọng vào những thứ thiết thực nhất. Em yêu Giang Hoài, là một người đàn ông lệ thuộc vào chiếc xe lăn, sinh hoạt không thể tự mình lo liệu, nhưng mà đây không phải lí do khiến em yêu anh ấy! Em yêu anh ấy là bởi vì anh ấy rất ưu tú cũng rất hấp dẫn, vì vậy tình cảm của em hiện giờ mới là thứ cần xác minh còn việc em có sống cùng anh ấy hay không bây giờ vẫn chưa phải lúc cần suy tính. Giang Hoài, mời anh nói cho em biết, điều gì là quan trọng với anh? Là khiêm khuyết hay là trái tim của anh?”

Mắt Giang Hoài có một tia sáng lên, đầu tiên là lưu luyến dừng lại trên mặt cô, sau đó chăm chú nhìn vào tay trái của mình.

Thư Tiểu nhìn theo tầm mắt của anh, bàn tay anh vểnh lên phía trước các ngón tay vẫn co rúc như cũ.

Anh thở dài một tiếng, cười nói: “Vừa rồi anh muốn thử xem mình có thể nâng bàn tay đã phế này lên không, nhưng vẫn không có kì tích xảy ra...”

Thư Tiểu dự định nói mấy câu an ủi anh, không nghĩ đến tay phải, cổ tay anh khê động hai cái, sau đó đầu ngón tay của cô bị hai ngón tay anh chậm rãi nắm lấy.

“Nếu như một tay anh không thể ôm em vậy thì anh sẽ dùng tay còn lại của mình để ôm em, mặc dù nó cũng chẳng linh hoạt cho lắm nhưng mà ít nhất anh muốn em biết rằng anh muốn nhận tâm ý của em.” Giang Hoài nhìn hai bàn tay quăn quýt chung một chỗ, mỉm cười nói.

“Anh đừng tưởng nói mấy câu dễ nghe thì em sẽ để anh lười biếng không luyện tập nha.” Rõ ràng đã cảm động muốn khóc nhưng cô lại giả bộ nghiêm túc nói.

Giang Hoài lại cười thành tiếng.

Thư Tiểu nhìn ra, một mình Giang Hoài tập xoay người còn quá miễn cưỡng, thể lực cạn kiệt từ lần vừa rồi nếu vẫn cố tập sẽ tạo thành tổn thương vì vậy mấy lần lật người tiếp theo đều là cô hỗ trợ anh cùng nhau làm.

Trước khi bắt đầu bài tập tiếp theo, Thư Tiểu giúp Giang Hoài mang đai cố định từ dưới nách xuống tới bụng và thắt lưng. Sau đó đem bóng hơi ở góc phòng đến đặt lên mặt giường rồi dùng dụng cụ cố định hai bên quả bóng.

“Anh ngồi cái đó rất khó...” Anh khó xử nhìn cô, “Em sẽ rất mệt. Anh có thể gọi Bồi An đến hỗ trợ.” Loại phục kiện này đối với bệnh nhân tổn thương tủy sống cao như Giang Hoài đúng là có chút khó khăn, bởi vì lực tay chân của anh rất yếu, rất khó để giữ thăng bằng.

“Khi nào cần hỗ trợ, em sẽ không khách khí với anh.” Cô nói, “Về phần bài tập này, một mình em có thể làm được.”

Thư Tiểu chuyển Giang Hoài đến trước quả bóng. Phòng ngừa anh bị ngã cô ngồi trước mũi chân anh, hai chân kẹp lấy hai chân anh, hai tay dang ra che chắn người anh, để tùy thời điểm anh ngã khỏi quả bóng thì cô sẽ kịp thời đỡ lấy.

Giang Hoài hiển nhiên không phải lần đầu luyện tập bài tập này, rất nhanh đưa hai cổ tay chống ở hai bên người, lợi dụng lực còn sót lại ở cánh tay giữ thăng bằng cho cơ thể. Chân của anh dưới bắp đùi Thư Tiểu mỗi khi thân thể nghiêng lệch thỉnh thoảng cũng nghiêng theo, Thư Tiểu sẽ giúp anh điều chỉnh lại. Về phần Thư Tiểu cô cũng không tốn sức chỉ là giữ vững tư thế bảo vệ thỉnh thoảng còn khích lệ anh.

Anh ngồi được ba phút rồi cuộc cơ thể ngã về bên trái. Lần này Thư Tiểu ôm anh nhưng không để anh tiếp tục ngồi thăng bằng mà để anh nằm hẳn xuống giường.

Cô ngồi xổm người xuống, điều chỉnh hai chân để anh hoàn toàn nằm ngang cho thoải mái một chút, lại bị anh uyển ngôn ngăn cản: “Không cần phiền toái, em đẩy xe lăn đến đây đi. Anh muốn đến tắm đệm bên kia tập một lát.”

Thư Tiểu nói: “Nếu như anh mệt phải nói ra, luyện tập quá độ không khoa học đâu.”

“Anh biết, người ta nói bệnh lâu thành y, anh tê liệt lâu như vậy làm sao không hiểu được đạo lý này? Yên tâm đi, anh vẫn còn tập được.”

Thư Tiểu cẩn thận nhìn anh chậm chạp bò trên đệm. Anh nằm ở đó, bất động rất lâu cũng không mở miệng nói chuyện.

“Sao vậy?” Cô ân cần hỏi.

Cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ nghe anh cười tự giễu một tiếng, nói: “Không có gì, chỉ là cảm thấy xấu hổ khi luyện tập trước mặt em thôi.”

Cô có thể hiểu tâm tình của anh, cố làm ra vẻ thoải mái mà nói: “Vây tạm thời anh cứ quên em là bạn gái anh đi, chỉ coi em là bác sĩ phục hồi thôi là được rồi.”

“Chuyện này có chút khó khăn đấy.” Giang Hoài nói, “Anh thấy, hay là tận lực để mình bò trông đẹp trai một chút, như vậy có vẻ hiện thực hơn.”

Cô nở nụ cười, cảm động vì anh hiếm khi được hài hước như vậy, cô biết anh vì để bản thân vui vẻ một chút nên lúc đầu anh rất cố gắng bỏ đi cảm giác tự ti trong lòng, mặc dù vẫn không hoàn toàn thành công. Cô khích lệ nói: “Em và anh cùng nhau làm đi, làm một đôi tình nhân bò đẹp đến nỗi khiến người ta phải ganh tị, như thế nào?”

Thư Tiểu giúp anh điều chỉnh tư thế, đầu gối, bắp chân và bàn chân thành một đường thẳng xuống mặt đệm, đồng thời để khuỷu tay anh chống xuống nâng đỡ cơ thể, còn cô ở phía sau dùng đầu gối của mình thúc đẩy anh đi về phía trước. Cô đã xem qua bệnh án của Giang Hoài, lực ở đùi phải của anh phục hồi ở cấp độ hai

còn chân trái chỉ ở cấp độ một vì vậy khi giúp anh bò cô thường ưu tiên bên trái hơn. Mỗi khi nửa người phải di chuyển thì bên trái có chút không theo kịp lúc này cô sẽ bên cạnh khích lệ anh cố gắng dùng lực, đến khi anh mệt thì cô lại điều chỉnh một chút tư thế để anh thấy thoải mái hơn.

Có điều chỉ mới bò được mấy thước anh đã thở hồng hộc.

Đừng nói là Giang Hoài, đến Thư Tiểu hỗ trợ một bên cũng đổ mồ hôi ướt cả áo.

“Em lấy quần áo cho anh thay.” Thư Tiểu nói, “Để áo ướt rất dễ bị cảm mạo.”

Được Thư Tiểu giúp đỡ anh chậm rãi lật người qua. Anh ngửa mặt nhìn cô, nói: “Không cần, từ ngực trở xuống cơ thể anh sẽ không xuất mồ hôi. Khi nào đi tắm anh sẽ thay.”

Thư Tiểu cũng không miễn cưỡng anh, đứng dậy đi phòng rửa tay phía trong, cô nhúng một chiếc khăn ướt lau mồ hôi trên trán anh.

Thấy cô giúp mình lau mặt, lại đi phòng rửa tay nhúng thêm cái khăn khác, Giang Hoài nói, “Em cũng đi rửa mặt đi, anh không sao.”

“Anh ngoan ngoãn nằm yên cho em.” Thư Tiểu cười, vén vạt áo của anh đưa khăn lông vào trong, nhẹ nhàng lau người anh, “Không ra mồ hôi nhưng so với cơ thể bình thường nhạy cảm hơn nhiều.”

Khi cô lau đến thắt lưng, liền nhìn thấy một đoạn tả lót bị lộ ra ngoài, chắc bởi vì vừa rồi trong quá trình tập bò làm cho lưng quần và quần lót ma sát với nhau nên quần bị tuột xuống một chút. Thư Tiểu không lấy làm lạ vì điều này, bởi vì: Khi phục kiện, bàng quang rất dễ bị đè ép tạo thành kích thích không khống chế, bệnh nhân tê liệt mặc tả lót khi làm phục kiện là điều rất bình thường. Thừa dịp anh không chú ý cô len điều chỉnh quần lót của anh về lại như cũ. Giang Hoài một chút cũng không phát hiện.

Sau khi kết thúc bài tập trên đệm, Thư Tiểu giúp Giang Hoài mặc đai cố định trên thiết bị điều khiển trọng lực, cả người anh giống như bị treo lên, dựa vào thiết bị này anh có thể đi lại trong cự li ngắn. Cô lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ anh “đi bộ”, mặc dù dáng đi có chút vụng về nhưng vẫn nhận ra được anh vốn dĩ là một người đàn ông cao ráo tuấn tú biết chừng nào. Cô nhìn anh, bất giác có chút run sợ.

“Có phải rất giống quái vật robot đúng không?” Khóe miệng anh đang cười nhưng giọng nói có chút trầm muộn.

“Không.” Cô nói, “Giống như...trích tiên(*)“

(*) Trích tiên: Tiên giáng trần/ Tiên mắc nợ.

“Nếu như anh là trích tiên thì em chính là thiên sứ hoàn mỹ.” Nụ cười của anh trở nên rạng rỡ hơn nhiều, đáy mắt tràn đầy nhu tình.

Sau khi Giang Hoài hoàn thành phục kiện, Thư Tiểu gọi Bồi An vào đưa anh đi tắm rửa.

“Thư Tiểu.” Cô vừa định ra khỏi phòng thì Giang Hoài gọi cô lại, sau đó dặn dò, “Anh đã dặn dì Liên chuẩn bị quần áo sạch, em cũng đi tắm rửa rồi hãy xuống ăn cơm.”

“Anh đây là đang chê người em thôi sao?” Thư Tiểu trêu anh.

“Không phải đâu.” Anh rất nghiêm túc giải thích, “Anh sợ em mặc quần áo ướt mồ hôi lâu sẽ bị lạnh.”

Anh thậm chí còn suy tính tới mức này, còn chuẩn bị sẵn quần áo cho cô thay! Nếu không phải Bồi An đang có mặt cô rất muốn nói với anh: “Có anh ở đây phóng nhiệt mạnh như vậy, em làm gì còn thấy lạnh?”

Thư Tiểu tắm ở phòng dành cho khách, sau khi tắm xong, cô bưng tách hồng trà nóng dì Liên chuẩn bị cho cô, thong thả bước đến cửa sổ, nhìn tuyết đầu mùa rơi không khỏi mỉm cười ngẫm: Thật là một mùa đông ấm áp!

——Giang Hoài, em yêu anh quá đi mất!

40. Chương 40

Tiếng xe lặn điện vang lên sau lưng Thư Tiểu, cô xoay người thấy Giang Hoài mỉm cười với mình. Ánh mắt kia vừa trong trẻo lại vừa nhu tình khiến cô không nhận được bước tới đón anh, cô ngồi xổm xuống trước mặt anh, bốn mắt nhìn nhau.

Giang Hoài cười nói: “Sao thế? Mới xa có một lát thôi mà, em cứ như vậy mà nhìn anh sao?”

“Bộ mắt em rất kì quái à?” Thư Tiểu thản nhiên chớp mi, đẩy anh đến trước cửa sổ, cô dựa người bên khung cửa, “Chẳng lẽ anh nghĩ được mùi nguy hiểm?” Vốn dĩ cô chỉ định nói đùa nhưng không hiểu sao lời vừa ra khỏi miệng tâm không nhận được có chút nhộn nhạo, lỗ tai cô cũng nóng lên—giống như lại muốn làm “chuyện xấu”...

Giang Hoài cười cười, hơi đưa tay phải của mình ra, Thư Tiểu liền nắm lấy tay anh.

“Bên ngoài tuyết rơi, lái xe ngoài đường rất nguy hiểm.” Anh nói, “Tối nay em đừng về, được không?”

“Sao em lại cảm thấy bản thân sắp rơi vào vòng nguy hiểm nhỉ?” Cô cười hì hì nói, vung tay xoa rối cả mái tóc vốn được chải chuốt rất chỉnh tề của anh.

“Anh thấy “an toàn” của người bạn trai tệ liệt này mới đáng quan ngại hơn đây.” Anh đáp, giọng nói không nghe ra chút tự ti nào, chỉ đơn giản là trêu chọc.

Thư Tiểu sáng khoái nói: “Cũng đúng, nếu anh mà dám sắp lại em sẽ đánh anh.”

“Vậy anh khẳng định bản thân không còn sức mà đánh trả em.” Anh cứng chiu nhìn cô, trong mắt mang theo vui vẻ.

Đáy lòng cô mềm mại một mảng, nhẹ nhàng cầm tay anh, nói: “Giang Hoài, em muốn ôm anh.”

Giang Hoài nói: “Khung cửa sổ này khá lớn, nếu em không chê anh phiền phức thì mang đệm và chăn đến đây chúng ta cùng nhau ngắm tuyết một lát.”

Còn lâu Thư Tiểu mới cảm thấy phiền, cô nghe lời anh lập tức mang chăn và đệm đến trải ra trước cửa sổ. Anh dùng tay phải để giữ thăng bằng cho cơ thể, nhìn qua có vẻ mất sức nhưng vẫn miễn cưỡng xem như ngồi được vững vàng. Thư Tiểu vội vàng ngồi xuống bên cạnh anh, dứt khoát vòng tay ôm anh vào người.

Anh hơi ngẩng đầu lên nhìn cô: “Thư Tiểu anh khiến em cảm thấy không an toàn phải không?”

“Cảm giác an toàn hay không là tự bản thân mình đặt ra.” Cô nói, “Em cảm thấy bản thân rất an toàn.”

“Vậy rốt cuộc anh có thể cho em cái gì đây?”

“Anh biết em muốn cái gì.” Cô nói, “Có điều anh không cần phải nói ra, cũng không cần phải nghi ngờ. Giang Hoài, giờ khắc này, chúng ta chỉ cần ôm nhau, lẳng lặng ngắm tuyết rơi là tốt rồi, không phải sao?”

Giang Hoài không nói gì, chẳng qua là thật chậm thật chậm nâng hai tay của mình ôm lấy lưng cô.

Cô nhìn thấy đáy mắt anh sáng ngời tinh tế liền không nhận được càng ôm anh chặt hơn.

Hai tuần sau, Thư Tiểu mời Giang Hoài đến nhà cô làm khách.

Hiển nhiên là Giang Hoài rất nhanh phát hiện nơi này đã trải qua trùng tu. Phòng tắm biến đổi lớn nhất, cửa vào không những rất rộng rãi mà trên bồn tắm và bồn cầu đều lắp đặt thêm thiết bị hỗ trợ chuyên dụng.

“Thật ra em vẫn cảm thấy có vài chỗ chưa hài lòng.” Cô nói với anh, “Bất quá nơi này cũng không thể so với nhà anh được, chỉ có thể “lấy vỏ ốc làm đèn thờ” thôi, anh cứ dùng đi nhé.”

“Đã rất được rồi, thật đấy.” Anh cảm động nhìn cô, “Nhưng mà nếu như vậy thì lúc em sử dụng có bất tiện không? Hơn nữa lắp thêm mấy thiết bị này trông thật...khó coi.”

“Những thứ đó mỗi ngày anh đều sử dụng sao lại nói chúng khó coi chứ?” Cô nghiêm túc kháng nghị lại câu nói của anh.

“Nếu như bạn bè thậm chí là người nhà em đến đây nhìn thấy những thứ này chắc chắn sẽ truy hỏi em...”

“Thì ra anh đang lo lắng chuyện này?”

“Em không lo lắng sao?”

Thư Tiểu suy nghĩ một chút: “Em không lo bị người khác phát hiện hay hoài nghi cái gì, bởi vì em nghĩ có một chuyện sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối mặt, chẳng qua là ở thời điểm hiện tại, suy nghĩ sẽ bị phát hiện này vẫn còn sớm.”

Giang Hoài nói: “Cũng đúng.”

Thư Tiểu thấy anh toát ra một tia ngập ngừng liền nghiêm túc nói: “Em nói “thời điểm hiện tại vẫn còn sớm” nhưng không có nghĩa là em không có suy nghĩ lâu dài về chuyện tình cảm của chúng ta, anh lo lắng về vấn đề khách quan không sai nhưng chẳng qua em cảm thấy so với việc chúng ta lo lắng việc bị phát hiện thì việc hưởng thụ thời gian chúng ta bên nhau mới là quan trọng.”

Có điều, tuy lời nói là thế nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến cho bọn họ không kịp trở tay.

Khi ống điện thoại bên cạnh cửa phòng khách vang lên, Thư Tiểu bắt máy, nghe thấy giọng của Thư Bồi, trong lòng cô theo bản năng có chút hoảng.

“Thư Tiểu, anh đang ở dưới lầu, em mau mở cửa đi.”

“Anh, sao anh lại tới đây?” Trong giọng nói của cô không giấu được chút nóng giận.

“Hôm qua anh và chị dâu của em đi hồ Dương Trường, mang về được kha khá cua đồng, còn không phải vì nghĩ cho em gái anh sao? Còn không mau mở cửa cho anh trai tốt nhất quả đất này?”

Bồi An giống như gà mẹ bảo vệ gà con, đứng chắn trước người ông chủ của mình, nhíu mi nói: “Cô Lâm, hay là cô để cho anh cô về nhà trước đi?”

“Là ai ở trong nhà em vậy?” Thư Bồi nghe được động tĩnh từ đầu dây bên kia, lên giọng nói.

Lúc này Thư Tiểu đã bình tĩnh lại, dứt khoát nói: “Không có gì, anh vào nhà đi.” Cô vừa nói vừa ấn nút mở cửa.

Cô bất ngờ phát hiện, thần sắc Giang Hoài tuy bình thường nhưng tay phải lại khê điều khiển xe lăn lùi về phía sau một chút rồi dừng lại.

“Anh em là người rất tốt.” Cô có thể nhìn thấu nỗi bất an của anh, “Đừng lo lắng.”

Giang Hoài nói: “Nếu như em cảm thấy thời cơ chưa tới có thể nói chúng ta chỉ là bạn—anh không để ý đâu.”

Cô trợn mắt nhìn anh một cái: “Em để ý!”

Thư Bồi đã từng gặp Giang Hoài, chẳng qua là vừa bước vào liền nhìn thấy anh ta trong nhà em gái mình đương nhiên vẫn sẽ cảm thấy ngoài ý muốn, vẻ mặt rõ ràng là sững sốt.

Giang Hoài điều khiển xe lăn chủ động đến chào hỏi Thư Bồi: “Chào anh Lâm.”

“Xin chào!” Thư Bồi đưa túi thức ăn trong tay cho Thư Tiểu sau đó gạt đầu mỉm cười, “Thật là trùng hợp, có thể gặp lại cậu, cậu Giang!”

“Gọi tôi là Giang Hoài được rồi.” Anh nói, “Cậu Giang” hai chữ này nghe thật quá khách sáo, có điều không biết anh có để ý tôi gọi anh bằng anh(*) Lâm không?”

(*): Chữ “anh” này Giang Hoài dùng thêm kính ngữ để gọi Thư Bồi.

“Không ngại.” Thư Bồi hào sảng cười một tiếng, vỗ vỗ vai của Giang Hoài.

Hình như là anh dùng lực hơi mạnh Thư Tiểu theo bản năng dặn dò: “Anh à, nhẹ tay một chút. Ai mà chịu nổi vận động viên Judo cấp hai như anh chứ?”

Về mặt Thư Bồi đọng lại mấy giây cuối cùng chỉ là cười nhạt cho qua.

“Thư Tiểu, để cho Giang Hoài và anh bạn kia ngồi ở phòng khách một lát, chúng ta vào bếp làm cua hấp nào. Có em giúp anh sẽ làm nhanh hơn.”

Bồi An nói: “Để tôi giúp anh, công việc này là sở trường của tôi. Mấy con cua rất hung có thể làm tay cô Lâm bị thương.”

Giang Hoài không đợi Thư Bồi trả lời liền nói: “Bồi An, để Thư Tiểu đi đi.”

“Hai cậu cứ ngồi trước, chúng tôi sẽ làm xong nhanh thôi.” Thư Bồi vừa nói vừa kéo tay em gái đi vào phòng bếp.

Trong lòng Thư Tiểu hiểu, Bồi An sợ cô sẽ bị anh trai mình tẩy não, mà phản ứng của Giang Hoài cũng chứng minh được anh đoán được ý tứ của anh trai muốn nói chuyện riêng với cô nên mới không muốn Bồi An vào làm nhiễu loạn. Cô chỉ quay đầu lại nhìn Giang Hoài rồi gật đầu một cái.

Giang Hoài mỉm cười nháy mắt đáp lại, vẻ mặt tin tưởng.

Thư Tiểu cầm bàn chải và túi cua sống đưa cho Thư Bồi: “Em không dám làm đâu anh mau tới rửa đi.”

Thư Bồi mở vòi nước, bắt đầu nghiêm túc cọ rửa thật kĩ từng con cua một, có điều tay làm nhưng miệng cũng không rảnh rỗi: “Hai đứa bắt đầu bao lâu rồi?”

“Chính thức bắt đầu còn chưa tới một tháng.” Thư Tiểu nói, “Nhưng mà em thích anh ấy cũng được một thời gian rồi.”

“Hả?” Mặt Thư Bồi quay ngoắc một cái, “Em gái à, em trả lời cũng rành mạch quá đấy.”

“Thật ra em có thể trả lời úp mở.” Cô tựa người vào bệ dọc theo bồn rửa, nhìn Thư Bồi nói, “Nhưng mà anh thông minh như vậy, nhìn cũng hiểu nên em không cần phải che che giấu giấu làm gì.”

“Lần trước khi em đến nhà hàng của anh ăn cơm, anh đã nhìn ra chút đầu mối nhưng cũng không nghĩ nhiều. Khi đó anh từng nhắc nhở em Giang Hoài đó là một người tàn tật nghiêm trọng, anh có chút lo lắng vì chuyện năm xưa ba mẹ phản đối em với Chữ Văn Hành, trong lòng em không bỏ xuống được nên đối với Giang Hoài nảy sinh chút cảm giác đặc biệt...”

Thư Tiểu ngắt lời anh: “Anh hai, em hiểu mức độ tàn tật của Giang Hoài còn rõ hơn anh, hơn nữa em không phải đứa trẻ chỉ vì giận dữ ba mẹ mà cố tình đi tìm một mối tình khó khăn như vậy.”

“Xem ra em cũng biết anh ta thuộc tổ hợp “yêu cầu cao”?” Thư Bồi nói, “Thật ra trong thâm tâm em cũng loáng thoáng nhìn ra hai đứa không xứng với nhau, có đúng không?”

“Anh không cần tẩy não em.” Cô có chút tức giận, “Nếu như anh muốn nói như vậy thì em sẽ đổi một cách khác để nói lên suy nghĩ của mình: Đúng vậy, em biết trong mắt nhiều người bọn em không xứng với nhau, em cũng biết rõ nếu đem điều kiện ra so sánh em hoàn toàn có thể tìm được một người khỏe mạnh hơn Giang Hoài thậm chí còn có thể ưu tú hơn cả anh ấy, nhưng mà chuyện tình cảm có thể lấy điều kiện ra để bàn sao? Nếu như vậy thì năm đó anh đã không kiên quyết muốn lấy chị dâu!”

41. Chương 41

Thư Bồi hơi ngần người, nói: “Thư Tiểu, không phải anh cố ý phản đối chuyện của em và Giang Hoài, chẳng qua là không hài lòng. Không có người anh trai nào lại vui mừng nhìn em gái mình gả cho một người đàn ông đến sinh hoạt của bản thân cũng không thể tự lo liệu được. Nhưng không hài lòng thì không hài lòng, anh cũng chỉ có thể tôn trọng quyết định của em thôi. Về phần ba mẹ, em nên cẩn thận suy tính, hai đứa nhất định sẽ rất cực khổ! Đến Chữ Văn Hành mà còn bị bọn họ phản đối như vậy, vậy thì Giang Hoài sẽ còn phải nhận “đãi ngộ” như thế nào? Cho dù em đã có kinh nghiệm trong chuyện này nhưng mà cậu ta chưa chắc sẽ chịu được...”

“Anh à” Thư Tiểu cười rạng rỡ một tiếng, “Nếu như anh ấy đối với tương lai của cả hai chưa từng cố gắng đã từ bỏ hoặc là nói rõ em đối với anh ấy không quan trọng chút nào thì em sẽ đá anh ấy luôn, vậy đã được chưa?”

Thư Bồi nghiêng mặt qua nhìn chăm chăm cô một lát, nhẹ giọng nói: “Em ra ngoài tiếp bọn họ đi, nơi này anh một mình làm được rồi.”

Thư Tiểu nhìn thấy thái độ hòa hoãn của anh trai trong lòng cũng thả lỏng mấy phần, nói: “Trong tủ lạnh còn mấy nguyên liệu, anh giúp em làm chút đồ ăn nhẹ nhé.”

“Cố ý làm cho Giang Hoài chứ gì?” Thư Bồi chế nhạo cô. Tuy nói vậy nhưng anh vẫn mở tủ lạnh xem xét một chút lấy ra mấy quả trứng gà và cà chua, “Anh nghĩ trứng chiên cà cậu ta ăn cũng không quá khó khăn nhỉ.”

Trong lòng Thư Tiểu cảm động: Anh trai quả thật là một người rất tử tế. “Cám ơn anh.”

Thư Tiểu ra khỏi phòng bếp, Giang Hoài chậm rãi điều khiển xe lăn đến trước mặt cô, nói: “Hại em khó xử à?”

“Anh lo lắng?”

Anh cười một cách miễn cưỡng: “Lo lắng cũng vô ích. Anh không thể làm gì khác ngoài việc ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ em “tuyên án”.”

Nỗi đau từ trong tim tràn ra ngoài, Thư Tiểu ngoài mặt vẫn bình tĩnh nói: “Từ khi nào thì em lại thành quan tòa rồi?” Cô đẩy anh đến ghế salon, cô ngồi xuống ghế, vừa nói vừa xoa nắn tay trái của anh, “Em phải nói cho anh mấy câu thật lòng: Anh em đối với anh tuy không hài lòng nhưng không đến nỗi căm ghét. Bởi vì căn bản trước giờ, anh ấy không biết rõ anh.”

Giang Hoài nói: “Nhưng có một việc anh em biết rất rõ...”

“Dù vậy, anh ấy không có kịch liệt phản đối chúng ta quen nhau, bởi vì anh ấy cũng là người biết thấu tình đạt lý.”

Thư Bồi bưng đĩa cua hấp nóng hổi lên, kêu Giang Hoài và Bồi An cùng ngồi vào bàn, lại kêu Thư Tiểu vào bếp mang hai đĩa khác lên. Lúc này Thư Tiểu mới buông tay Giang Hoài ra, mỉm cười đứng lên.

Thư Bồi nói: “Sớm biết Giang Hoài ở đây, tôi đã mang đến một bàn “cua tám món” để cho các người ăn đến chừng nào ngán thì thôi.”

Giang Hoài thụ sủng nhược kinh: “Anh Lâm khách khí quá! Thật xin lỗi, thân thể tôi không tốt, vốn không thể ăn món ăn có tính hàn, thân mình khó chịu chỉ mang đến phiền phức cho người xung quanh.”

Thư Bồi cười sâu xa, trong mắt lộ vẻ tán thưởng: “Cậu thắng thắng đấy.”

“Đại khái thì ưu điểm trên người tôi cũng không nhiều lắm.”

Thư Tiểu trầm nghĩ: Giang Hoài, từ khi nào anh lại trở thành một người hài hước như vậy?

Về mặt Giang Hoài nhìn qua rất tự nhiên, nhưng Bồi An ngồi bên cạnh lại có chút khẩn trương hề hề, dường như có điều gì đó khiến cậu ta do dự, đưa mắt liếc trộm về phía Thư Tiểu giống như đợi quyết định của cô.

Thư Tiểu bắt được “tần số cầu cứu” của cậu ta liền đoán được hơn phân nửa: Bồi An là đang do dự có nên mang bao tay chuyên dụng cho Giang Hoài hay không! Có một số việc nếu đã không thể giấu được chi bằng cứ thẳng nhiên đối mặt với nó! Huống chi Giang Hoài cũng không thể không ăn gì suốt bữa cơm, để Giang Hoài tự mình ăn ít ra còn tốt hơn là để người khác dứt. Vì vậy cô dứt khoát giúp Giang Hoài mang bao tay chuyên dụng vào. Giang Hoài bình thần đón nhận trợ giúp của cô.

Bởi vì lần ở nhà hàng đã từng nhìn thấy Giang Hoài ăn cơm nên Thư Bồi cũng không cảm thấy bất ngờ, ngược lại còn thẳng nhiên gấp một đĩa trứng chiên vào chén của Giang Hoài, nói: “Đều là món ở nhà làm, cậu đừng chê.”

“Làm sao có thể? Cám ơn anh Lâm.” Giang Hoài điều chỉnh phương hướng cổ tay, dùng thìa chuyên dụng cắt trứng chiên thành từng khối nhỏ rồi múc lên đưa vào miệng.

“Lần đầu gặp mặt tôi đã nói chúng ta xưng tên là được rồi,” Thư Bồi nói thêm, “Huống chi bây giờ cậu còn là bạn trai của em gái tôi.”

Nghe Thư Bồi nói như vậy Thư Tiểu cảm thấy anh trai mình thật quá đáng yêu, vội tiếp lời anh, gật gù nói: “Đúng vậy Giang Hoài, anh gọi anh em là “anh Lâm” vậy chẳng lẽ anh cũng muốn gọi em là “cô Lâm” à?”

Giang Hoài cười: “Thư Bồi, Thư Tiểu, cảm ơn.”

Thư Tiểu cảm giác được, tuy chỉ là sáu chữ đơn giản nhưng lại ẩn chứa rất nhiều tâm tình cùng lời muốn nói của Giang Hoài, cô tin anh trai mình cũng có thể cảm nhận được.

Thư Tiểu nói: “Em không có thời gian cùng các người đàm lễ tiết nha, con cua này sắp lạnh hết rồi.” Cô vừa nói vừa mở tủ bếp lấy ra kiềm kẹp vỏ cua: “Em sức nhớ năm ngoái có mua một cây kiềm kẹp vỏ cua. Bây giờ đừng nói đến “cua tám món” của anh, có nhiều cua hơn em cũng có thể diệt sạch.”

Cô vừa nói vừa cầm lên một cái càng cua dùng kiềm kẹp một cái sau đó tách vỏ lấy phần thịt cua bên trong, chấm nước chấm rồi đặt vào chén của Giang Hoài: “Gạch cua ăn rất ngon nhưng quá lạnh, anh không có lộc ăn rồi cho nên em sẽ ăn giùm anh. Thịt cua anh ăn một chút cũng không sao coi như không phụ công anh em đường xa mang cua đến.”

Giang Hoài nói cảm ơn sau đó ăn.

Thư Bồi trêu ghẹo nói: “Giang Hoài, cậu đừng vì em gái tôi thỉnh thoảng chu đáo mà bị lừa, bình thường nó không như vậy đâu, dù tôi là anh trai nhưng số lần được hưởng đãi ngộ này chỉ đếm trên đầu ngón tay, khụ khụ.”

“Này, anh đang muốn phá hủy hình tượng của em đấy à?” Thư Tiểu đặt kiềm kẹp vỏ cua xuống, giả vờ giận dỗi nói: “Vốn định thưởng cho anh phần gạch cua này, nhưng hiện tại xem ra không cần rồi.”

Thư Bồi hỏi: “Trước tiên phiền em nói một chút vì cái gì mà muốn thưởng cho anh trai em vậy?”

“Coi như là vì...vì anh đứng về phía của em và Giang Hoài.”

Thư Bồi suy nghĩ một chút, nói: “Anh không nghĩ mình đứng về phía của hai người.”

Thư Tiểu cảm nhận được tâm trạng của anh trai, cũng không có cách nào trách cứ anh, chỉ là cô hơi lo lắng sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của Giang Hoài. Không nghĩ tới Giang Hoài nói:

“Thư Bồi, cho dù là vậy tôi vẫn muốn cảm ơn anh vì từ lúc bắt đầu đã không gây áp lực cho tôi và Thư Tiểu. Anh nói anh không nghĩ bản thân sẽ đứng về phía chúng tôi, tôi biết đó là lời thật lòng nên càng muốn cảm ơn anh, bởi vì anh chưa từng chuẩn bị tâm lý để phát hiện việc em gái mình hẹn hò với một người tàn tật, anh không lựa chọn đứng ở phe đối lập cũng không lựa chọn làm phe trung lập mà là lựa chọn để bản thân dung nhập vào, “ném thử để biết”! Tôi biết anh làm như vậy cũng không dễ dàng gì, tôi cũng biết so với người bình thường thì bản thân tôi hồng bét như thế nào. Thật ra tôi không biết bản thân có thể mang đến hạnh phúc cho Thư Tiểu hay không, nhưng nếu anh đồng ý tin tưởng, tôi hứa nhất định sẽ đem đến cho cô ấy những thứ tốt đẹp nhất. Tôi muốn chứng minh cho anh thấy tôi có thể làm được những việc này.”

Thư Bồi ngưng mắt nhìn anh, trầm giọng nói: “Cậu có từng nghĩ, cho dù cậu có làm tất cả mọi thứ nhưng kết quả chưa chắc sẽ như cậu mong muốn.”

Giang Hoài liếc mắt nhìn Thư Tiểu, dịu dàng cười một tiếng sau đó lại nhìn về phía Thư Bồi: “Nếu như tôi dốc hết toàn lực nhưng vẫn không thể mang lại hạnh phúc cho Thư Tiểu thì ít nhất vẫn còn một việc tôi có thể làm——đó chính là chúc phúc cho cô ấy.”

42. Chương 42

Sau khi ăn xong, Thư Tiểu dọn dẹp bàn ăn, Bồi An cũng vào bếp phụ cô một tay, chỉ để lại Thư Bồi và Giang Hoài ngồi ở phòng khách đối diện.

Giọng nói của bọn họ đều rất nhỏ, Thư Tiểu đứng ở bếp hoàn toàn không nghe thấy gì. Cuối cùng cô có chút bất an cầm chén đĩa bẩn bỏ vào bồn rửa chén sau đó lặng lẽ đi đến cạnh cửa bếp quan sát bọn họ, chỉ thấy vẻ mặt hai người thông dong, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt, tâm trạng cô cũng an tâm phần nào không thấp thỏm nữa.

Cô quay người nhìn thấy Bồi An sẵn tay áo chuẩn bị rửa chén, cô vốn định đẩy cậu ta ra ngoài nhưng suy nghĩ kĩ lại, cảm thấy nên nhân cơ hội này để anh trai nói chuyện với Giang Hoài một chút, để anh ấy hiểu về Giang Hoài hơn. Vì vậy cô nói: “Để tôi rửa chén cậu tráng lại nước sạch là được rồi.”

Thư Tiểu rửa xong một cái chén liền đưa cho Bồi An, thấy vẻ mặt tâm sự nặng nề của cậu ta cô liền mở miệng trấn an một tiếng

“Bồi An, tôi cảm thấy ấn tượng của anh hai về Giang Hoài không tệ.”

“Hả? Có thật không?” Tinh thần Bồi An quả nhiên phấn chấn lên nhưng vẫn còn chút do dự nói: “Nhưng mà, thân thể anh Giang rất kém...”

“Cái này chúng ta đều đã sớm biết, không phải sao? Cho nên chúng ta nên nhìn thoáng hơn một chút: Anh tôi nhìn thấy một mặt của Giang Hoài, đó là mặt mà tất cả mọi người đều nhìn thấy: một người tàn tật; nhưng chúng ta biết Giang Hoài vẫn còn rất nhiều mặt tốt đẹp khác: anh ấy là một người luôn nỗ lực cố gắng trong mọi việc, chỉ cần anh ấy chịu mở lòng mình thì người khác nhất định sẽ bị cảm hóa, hiểu được anh ấy tốt đẹp biết bao—tôi rất tin tưởng vào Giang Hoài!”

Rửa chén xong trở lại phòng khách, Thư Tiểu cúi người ghé sát vào tai Giang Hoài, cười khẽ, nói: “Anh và anh em đang nói cái gì thế?”

“Đàn ông đang nói chuyện.” Anh nói, “Bí mật.”

Cô cũng không hỏi nhiều chỉ liếc mắt nhìn vẻ mặt Thư Bồi, anh cũng vừa vắn nhìn cô và Giang Hoài, ánh mắt nhu hòa ấm áp.

Thoạt nhìn, Giang Hoài đối phó “tình huống đột phát” này cũng không tồi lắm!

Cô liền dứt khoát “thừa thắng xông lên”!

Thư Tiểu bước tới trước đàn dương cầm, chậm rãi ngồi xuống, nhấc nắp đàn lên, tay phải đưa lên vén mái tóc ra sau lưng.

“Thật lâu không có đánh đàn, hôm nay cao hứng, em tặng mọi người một bài nhé.”

Từ lúc bốn tuổi Thư Tiểu đã bắt đầu học đàn dương cầm, dù chưa chính thức trình diễn trên sân khấu nhưng vì yêu thích nên đến giờ cô vẫn giữ thói quen luyện đàn này, nói thật lâu không đàn chẳng qua là cô khiêm tốn.

Bài mà cô đàn hẳn là “Mưa trước mái hiên” và “Điệp vũ”.

Đó là hai tác phẩm hòa tấu dân gian tiêu biểu của Giang Hoài, Thư Tiểu sửa lại chút xíu và kết hợp cả hai thành một bài dương cầm hoàn chỉnh! Khó trách sau khi Giang Hoài nghe cô đàn xong liền kêu lên: “Thư Tiểu, em là thiên tài sao?”

Nói thiên tài quả thật có chút khoa trương nhưng có thể chuyển tác phẩm hòa tấu nhạc cụ dân gian thành hòa tấu dương cầm không phải người học đàn nào cũng làm được. Thư Tiểu đóng nắp đàn, nghiêng người đi tới cười nói: “Em đang suy nghĩ, nếu không phải lúc đó do bố mẹ áp bức có lẽ em thật sự đã đi theo con đường làm cầm sư chuyên nghiệp rồi.”

Giang Hoài cau mày: “Bố mẹ rất kì vọng vào em sao?”

Thư Tiểu biết anh lo lắng cái gì, chưa kịp mở miệng trấn an liền nghe Thư Bồi nửa bắt đắc dĩ nửa cười giỡn nói: “Ai da, khi còn bé đại khái là như vậy, chẳng qua là sau này chỉ có thể để bọn họ thất vọng thôi.”

Giang Hoài trầm ngâm nói: “Hai người như vậy còn bị xem là “thất vọng”, không biết phải “siêu quần bạt tụy” như thế nào mới khiến cho người hài lòng đây..”

(*) Siêu quần bạt tụy: nổi tiếng xuất sắc.

Thư Tiểu nói: “Về vấn đề này, em và anh trai cũng từng rất khổ tâm, bởi vì tính tình bọn em đều bướng bỉnh ích kỷ không có cách nào lựa chọn trở thành đáng vẽ mà bố mẹ kì vọng mà chọn trở thành người mà mình mong muốn.”

“Lúc nhỏ bố mẹ cũng hi vọng tôi lớn lên sẽ thừa kế sản nghiệp của gia đình, nhưng tôi lại chọn con đường âm nhạc này.” Giang Hoài nói, “Cũng may bọn họ thông cảm và ủng hộ, ai ngờ trời xui đất khiến, tôi vẫn là...” Giọng nói của anh không giấu được thương cảm.

“Sau tai nạn, anh không thể không trở thành một nhà kinh doanh, có thể nói đối với việc chuyển đổi này anh cũng coi như thành công.” Thư Tiểu chăm chú nhìn anh, “Nhưng mà anh không hề vui vẻ, trên thực tế khi đó không có chuyện gì có thể làm anh vui vẻ, anh chẳng qua làm ra dáng vẻ “cam chịu thuần phục” số mạng an bài thôi. Nhưng em biết, anh không cam lòng!”

Tay phải Giang Hoài dùng sức, giống như trong tiềm thức muốn bắt lấy cái gì: “Đúng vậy, tôi không có cách nào tiếp tục diễn vai một người “siêu nhiên” nữa, bắt quá đó chỉ là đè nén xuống một lại tâm tình không thể buông bỏ thôi! —— có lẽ có một vài thứ, tuy rằng tôi làm chưa chắc tốt nhưng khi tôi đã muốn có nó thì cũng sẽ cố gắng đạt được không thua gì người khác.”

Thư Tiểu đau lòng cho anh, lại cười chỉ chỉ mình: “Vậy em có nằm trong số đó không?”

Giang Hoài nhìn cô: “Em biết rõ đáp án.”

Thư Bồi: “Khụ khụ!”

Thư Tiểu cắn môi, liếc mắt nhìn anh trai, cô đè nén sung sướng đang tràn ra khắp cơ thể, lát sau mới nói: “Anh, bài em mới đàn chính là do Giang Hoài viết đó. Lúc trước anh ấy chính là một nhạc công xuất sắc, bây giờ thì anh ấy là một nhạc sĩ xuất sắc! Em rất yêu anh ấy, cũng rất sùng bái anh ấy!”

Thư Bồi làm bộ đưa tay lên che miệng, ho càng lớn hơn, biểu đạt mình không chịu nổi lời thú tội nghe mà buồn nôn của em gái. Có điều vừa buông tay xuống, liền nghiêm mặt nói: “Yêu và sùng bái là hai thứ tình cảm rất tốt đẹp, nhưng nếu hai đứa muốn cùng nhau tiến xa hơn thì những tình cảm này là không đủ. Có điều anh phải thừa nhận, ít nhất kể từ hôm Giang Hoài đã cho anh thêm chút tin tưởng; và anh đối với tương lai của hai đứa từ không mấy lạc quan chuyển thành có chút coi trọng.”

Anh chuyển ánh mắt qua Giang Hoài, tăng thêm giọng nói: “Giang Hoài, tôi nói thẳng, điều kiện của cậu bây giờ không được tốt lắm, nhưng....cậu là người mà em gái tôi đã chọn! Bởi vì tôi cũng có chút tin tưởng vào cậu nên có một câu nói tôi muốn cậu hiểu rõ: Cậu nói nếu cậu đã dốc toàn lực nhưng cũng không thể mang đến hạnh phúc cho Thư Tiểu, ít nhất còn một việc có thể làm, chính là chúc phúc cho nó, vừa nghe qua dĩ nhiên sẽ làm người ta thấy cảm động, nhưng có lúc, đấu tranh trong tình yêu là không cho phép bản thân có đường lui. Một khi đã lui về phía sau, cho dù là thiện ý cũng sẽ trở nên không đủ quả cảm bền bỉ. Giang Hoài, nếu như cậu thật sự muốn cùng Thư Tiểu đi đến kết cục viên mãn thì tuyệt đối không được có suy nghĩ bất đắc dĩ chúc phúc kia, mà hãy suy nghĩ nên làm thế nào để giống như người đàn ông dũng cảm khiêng lên tất cả phong ba bão táp!”

Sau khi tiễn Thư Bồi về, Thư Tiểu để Bồi An ngồi ở phòng khách còn cô đẩy Giang Hoài vào phòng ngủ của mình.

“Anh có muốn nằm nghỉ một lát không?” Cô biết anh ngồi hơn nửa ngày, thân thể mệt không nói, tinh thần cũng khẩn trương cao độ, sớm đã có chút không chịu nổi.

Giang Hoài cũng không cứng rắn nữa, đành hoàn toàn thừa nhận “Ừ, hơi mệt chút.” Ngay sau đó bộ dạng có chút túng quẫn, “Thư Tiểu, trước hết đẩy anh đến phòng vệ sinh đã, để lát nữa không phải phiền phức...” Anh đỏ mặt, giọng càng nói càng nhỏ: “Hay là để Bồi An vào giúp anh cũng được...”

Thư Tiểu không nói lời nào, gơ tay đánh vào ót anh một cái, trừng mắt kháng nghị.

Anh cười xấu hổ, trong mắt ngang theo ầm ập và cảm động: “Được được được, anh biết sai rồi.”

Cửa nhà vệ sinh đã được trùng tu nên rất rộng rãi, xe lăn ra vào không còn khó khăn nữa, bồn cầu cũng có thêm tay vịn và những thiết bị tắm rửa tự động chuyên dụng, Giang Hoài nói: “Em đem nhà vệ sinh biến thành như vậy lúc bản thân sử dụng sẽ rất bất tiện.”

“Hơ, những thiết bị em dùng đều là những thiết bị tốt nhất nha.” Thư Tiểu bĩu môi.

“Bạn bè em tới chơi nhìn thấy sẽ giật mình!”

“Ha, vậy thì để cho bọn họ chiêm ngưỡng phong cách độc lạ của em đi.” Cô tuyệt không để ý.

“Phong cách của em quả thật “độc lạ”.” Giang Hoài nói, cúi đầu nhìn cơ thể héo rút của mình, nhẹ nhàng thở dài.

Thư Tiểu hỗ trợ anh điều chỉnh vị trí, qua một hồi tiếng nước chảy tí tách vang lên. Mãi đến khi tiếng nước ngừng chảy Giang Hoài vẫn cúi đầu.

“Xong chưa nhỉ?” Cô hỏi.

“Anh cũng không biết nữa.” Anh bất đắc dĩ cau mày, “Cảm giác của anh nhiều lúc cũng không nhạy bén....chờ một chút nữa đi.”

Vừa nói, anh vừa đưa tay phải xoa xoa bụng dưới, lại có tiếng nước vang lên.

“Anh nghĩ chắc là được rồi.” Anh nói.

Thư Tiểu nói: “Anh tự ấn nút xả nước đi.”

Giang Hoài làm theo. Sau đó Thư Tiểu lại để anh tự mình chỉnh lại quần áo, cô chỉ đứng một bên hỗ trợ.

“Thư Tiểu, có lẽ sau này mỗi lần chúng ta gặp nhau sẽ không tránh được để em làm mấy việc sát phong cảnh này.”

Cô lắc đầu, cười thoải mái, nói: “Giang Hoài, anh có từng nghe qua câu: Tình yêu chính là “chỉ cần hai người ở bên nhau thì làm cái gì cũng thấy lãng mạn” chưa —— Em cảm thấy em đang có một tình yêu rất tuyệt, bởi vì bây giờ, em cùng anh làm cái gì cũng đều cảm thấy lãng mạn.”

Sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, Thư Tiểu lấy ra một tấm khăn gỗ kê vào dưới mông Giang Hoài: “Mặc dù em biết em giúp anh thì rất dễ dàng nhưng em muốn anh phải tự mình luyện tập nhiều hơn. Anh đừng lo lắng mình làm không được bởi vì đã có em ở đây! Hơn nữa em rất tin tưởng sẽ có một ngày, một mình anh cũng có thể tự làm được!”

43. Chương 43

“Thư Tiểu, anh sẽ cố gắng để bản thân có thể khá hơn một chút.” Vất vả một hồi Giang Hoài cũng chuyển được cơ thể từ xe lăn sang nằm trên giường, anh thở hồng hộc nói.

“Anh luôn tiến bộ lên từng ngày mà không phải sao?” Thư Tiểu leo lên giường nằm song song với anh, “Em đã nghiên cứu kĩ bệnh án của anh rồi, tình huống của anh có tiến triển.”

Anh nhìn lên trần nhà, cười khẽ: “Cứ coi là có tiến triển đi.”

“Anh có muốn thử phương pháp phục kiện trong hồ bơi không?” Cô tích cực đề nghị.

“Anh đã từng thử qua rồi.” Anh nói.

Thư Tiểu bắt được một tia thương cảm trong lời nói của anh. Cô ngồi dậy, cúi mặt nhìn anh, nói: “Hiệu quả không tốt à?”

“Anh chưa từng đặt quá nhiều kì vọng vào những phương pháp phục kiện.” Anh cười tự giễu, “Chẳng qua là nhớ đến một chút chuyện mất mặt thôi.”

Cô dịu dàng đến gần cánh tay anh, nhẹ nhàng dựa vào: “Có thể nói cho em nghe không?”

“Đó là một năm sau khi anh bị tai nạn, bác sĩ phục hồi khuyên anh nên áp dụng phương pháp phục kiện trong hồ bơi, anh đồng ý. Hết thấy đều rất thuận lợi, thời gian đó anh còn học được cánh quạt nước...” Giang Hoài dừng một chút rồi mới nói tiếp, “Nhưng đến một ngày, anh bơi ra xa, suýt chút nữa bị chết đuối.”

Thư Tiểu khẩn trương nắm chặt cổ tay anh, dù biết chỉ là chuyện cũ nhưng cô vẫn mở to mắt hỏi anh: “Anh đuối nước sao? Bên cạnh anh lúc đó không có người nhà hay bác sĩ phục hồi nào sao?”

“Nói đúng ra là anh thừa dịp bác sĩ phục hồi không chú ý tự dìm mình xuống hồ...”

Thư Tiểu sợ hãi kêu lên: “Anh cố ý? Anh...anh tự...”

“Ừ, là anh muốn tự sát.” Anh bình tĩnh nói ra hai chữ đó. “Mọi người bao gồm cả anh cũng không ngờ, người đã tàn tật hơn một năm mà vẫn còn muốn đi con đường này.”

Thư Tiểu nhắm ngay đầu vai anh, hung hăng cắn xuống một cái: “Em không cho phép.”

Về mặt Giang Hoài đầu tiên có chút đau nhưng rất nhanh sau đó nhẹ nhõm trở lại: “Thật đáng tiếc vì khi đó không có em bên cạnh nói rằng anh đã sai.”

Thư Tiểu cuối cùng cũng bình tĩnh lại, đau lòng ngồi dậy muốn đi lấy hòm thuốc: “Hình như em cắn anh mạnh quá rồi, đợi em đi lấy thuốc bôi.”

“Áo rất dày không sao đâu.” Anh nói, “Thư Tiểu, anh không muốn em đi, em đến nằm cạnh anh được không?”

Thư Tiểu giúp anh lật người qua, hai người mặt đối mặt, ôm nhau nằm trên giường.

“Thật ra thì lần tự sát đó hoàn toàn không có chuẩn bị trước, chính là trong lúc bơi lội, nhìn hồ nước xanh ngắt trước mắt đột nhiên anh rất sợ, rồi trong đầu nảy sinh ra một suy nghĩ, cảm thấy chỉ cần chìm trong hồ nước này tất cả mọi thống khổ đều sẽ kết thúc.” Giang Hoài nhắm mắt lại, “Rất nhanh sau đó anh được mọi người phát hiện và kéo lên bờ, họ đều bị dọa một phen, mẹ anh cũng cảm anh không được phục kiện dưới nước nữa. Cũng đúng, một người tứ chi tê liệt muốn tự kết liễu mình không dễ. Mẹ anh cũng không dám để anh ở một mình nữa, có lẽ bà ấy không biết, sau lần đó anh vốn không muốn tìm cách tự sát nữa.”

“Bởi vì anh đã suy nghĩ thông suốt rồi đúng không?”

“Thay vì nói suy nghĩ thông suốt chỉ bằng nói anh chính là sợ quá trình đi đến cái chết.” Giang Hoài mở mắt, chăm chú nhìn Thư Tiểu, “Cơ thể chết đi thì không còn cảm giác nhưng mà quá trình đi đến cái chết thì rất thống khổ. Anh vẫn còn nhớ rõ cảm giác khi yết hầu bị sắc nước, một khắc đó cảm giác sắp được giải không hề giống như anh mong đợi, trong lòng chỉ cảm thấy rất rất sợ hãi và hối hận. Sau vụ việc đó anh cũng lo mình sẽ vì một phút nhất thời xúc động lại làm ra chuyện điên rồ nên đã đồng ý với mẹ, không tiếp tục phục kiện dưới nước nữa.”

“Nhưng mà chuyện đã xảy ra lâu rồi.” Thư Tiểu nói, “Anh không nên vì chuyện này mà bỏ qua một phương pháp phục kiện tốt như thế.”

“Em nói đúng, thật ra anh cũng không phải vì chuyện lần đó mới không tiếp tục trị liệu, bởi vì anh không ôm nhiều hi vọng vào những phương pháp này nên cũng không muốn trị liệu trở lại.” Nhìn thấy vẻ tức giận nhàn nhạt trong mắt Thư Tiểu, anh mỉm cười nói, “Nhưng mà bây giờ không giống lúc trước, Thư Tiểu, mặc dù anh vẫn như cũ không đặt quá nhiều hi vọng vào phục kiện, nhưng mà vì em, anh nhất định sẽ cố gắng phối hợp hết sức có thể.”

Thứ hai sau khi tan làm, Giang Hoài đến đón Thư Tiểu đi ăn cơm, sau đó Thư Tiểu lại đưa Giang Hoài đến khu vực hồ bơi phục kiện của bệnh viện phục hồi.

Đã hơn tám giờ tối, không còn bệnh nhân đến đây trị liệu, tất cả nhân viên cũng đã về hết. Thư Tiểu chọn thời gian này cũng vì suy nghĩ cho Giang Hoài, anh không quen ở trước mặt mọi người làm phục kiện. Từ trước tới giờ anh vẫn luôn tiếp nhận trị liệu tại nhà, cô biết rõ mặc dù bị thương đã nhiều năm nhưng anh vẫn như cũ không thích để người ngoài nhìn thấy thân thể tàn tật của mình.

Thư Tiểu để Bồi An giúp Giang Hoài thay quần áo, còn cô cũng đến phòng thay đồ thay một bộ đồ bơi nữ. Phần áo hình chữ nhật che lưng, bên dưới là quần giả váy xòe, đồ bơi màu xanh lam khiến cả người cô căng tràn sức sống.

Cô soi gương, buộc tóc thành một búi trên đỉnh đầu, chớp chớp mắt bày ra vẻ mặt khiêu gợi. Đột nhiên ý thức bản thân đang làm chuyện kì quái, không nhận được đưa tay vỗ má, tự nhủ: “Lâm Thư Tiểu, trong đầu mày rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy chứ? Phong thái của bác sĩ chuyên nghiệp biến đâu mất rồi hả?”

Đành chịu thôi, tối nay cô không chỉ là bác sĩ của Giang Hoài mà còn là bạn gái của anh! Ôi, cô chính là muốn bản thân thật tỏa sáng trước mắt anh nha! Cô không khỏi che miệng cười khúc khích, mặt vừa đỏ tâm vừa ngọt.

“Viện trưởng Lâm...”

Thay đồ xong, vừa bước tới hồ bơi Thư Tiểu liền nhìn thấy một người khiến cô nhất thời sửng sốt: “Vi Minh?”

Vi Minh mặc quần bơi, trong tay cầm theo mũ bơi, hiển nhiên là muốn xuống nước bơi lội.

“Xin lỗi, viện trưởng Lâm, tôi...tôi biết tôi không được sử dụng của công vào việc tư. Tôi có thói quen bơi lội, nhưng hồ bơi ở gần nhà mới đóng cửa, nhất thời tôi vẫn chưa tìm được chỗ mới cho nên...”

Chuyện vốn không phải vấn đề gì nghiêm trọng, Thư Tiểu cũng không muốn chuyện bé xé ra to, nhưng vấn đề bây giờ là cô không muốn sự xuất hiện của Vi Minh lại tạo áp lực cho Giang Hoài làm phúc kiện.

“Chuyện này hôm khác chúng ta nói tiếp, bắt quá...tôi nay tôi sẽ sử dụng hồ bơi này.”

“Cô hẹn anh Giang đến phúc kiện sao?” Vi Minh chỉ chỉ vào hướng phòng thay đồ nam, vừa đúng lúc Bồi An đẩy Giang Hoài đi ra, “Tôi vừa gặp anh Giang ở phòng thay đồ, anh ấy nói anh ấy không ngại nếu tôi ở lại giúp một tay. Thành thật mà nói, đối với tình huống của anh Giang, có hai bác sĩ phục hồi hỗ trợ sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Thư Tiểu có chút không vui: “Tôi không nghĩ vậy đâu.”

Xe lăn của Giang Hoài dừng trước mặt cô: “Thư Tiểu, đồng nghiệp của em nói đúng, đã lâu rồi anh không phúc kiện dưới nước, Bồi An trước giờ cũng chưa từng thấy anh trị liệu bằng phương pháp này. Có thêm người hỗ trợ em sẽ bớt cực nhọc hơn.”

Thư Tiểu vốn định kháng nghị nhưng Giang Hoài lại đưa cổ tay phải nhẹ nhàng cọ cọ vào tay cô. Anh chỉ dịu dàng cười nhưng lại khiến cho người ta không có cách nào để cự tuyệt.

Bồi An ngược lại không vui, lầm bầm nói: “Tôi còn hận bản thân không thể trở nên trong suốt, nhưng người nào đó lại cứ muốn làm bóng đèn chói lọi.”

Về mặt Vi Minh đã có chút không nhìn được, Thư Tiểu cũng lười phải đứng ra giảng hòa, liền nói: “Thôi được rồi, em giúp anh làm vận động thư giãn gân cốt trước đã.”

Vi Minh nói: “Vậy tôi xuống hồ bơi chuẩn bị dụng cụ trước.”

“Bồi An, cậu đi giúp anh Vi một tay đi.” Giang Hoài nói.

Vi Minh nói: “Không cần, một mình tôi là được rồi. Anh Giang mới cần nhiều hỗ trợ hơn là tôi đây.”

“Ra vẻ như thế là cho ai xem đây?” Bồi An tức giận nói.

“Cậu đừng để ý người ta là được rồi, không phải sao?” Giang Hoài nói.

Thư Tiểu nhìn thấy sắc mặt Giang Hoài nhàn nhạt như vậy trong lòng cũng buông lỏng không ít, vừa giúp anh xoa bóp tay chân vừa nhủ thầm: “Này, anh không ngại à?”

“Anh có thể giả vờ như không ngại mà.” Anh cười có chút miễn cưỡng, thẳng thắn đáp, “Bởi vì anh cũng không muốn mình mất phong độ. Dù là ngồi xe lăn nhưng anh cũng cần có phong thái của đàn ông nha.”

Lòng Thư Tiểu tuy hơi đau vẫn kiên nhẫn nhìn anh nói, “Em rất thích! Tiếp tục giữ phong độ thể nhé!”

Mặc dù biết Giang Hoài đã cố gắng khắc chế tâm tình của mình nhưng khi Vi Minh chạm vào cơ thể anh, chuẩn bị giúp anh xuống nước, Thư Tiểu vẫn nhìn ra được sự kháng cự trong mắt anh, thậm chí cơ thể anh còn né ra một cái nhưng rốt cuộc vẫn bị Vi Minh nắm lấy.

“Anh Giang, anh ngồi cẩn thận.”

Thư Tiểu không nhìn nổi nữa: “Vi Minh, khi nào cần giúp tôi sẽ nhờ anh, bắt quá hiện tại một mình tôi hỗ trợ Giang Hoài là được rồi.”

Vi Minh cũng không kiên trì, đi qua hồ bên kia bắt đầu bơi lội.

Thư Tiểu để Bồi An đứng trong nước, dùng phao nhỏ nâng bên dưới hai bắp chân của Giang Hoài, còn cô lại dùng một cái phao khác luồn qua nách anh. Cả người Giang Hoài bồng bênh trong nước, bộ dạng giống như chúa Jesus khi bị hành hình.

Thư Tiểu đứng sau ót anh, hai tay giữ chặt lấy phao, dịu dàng nói: “Thế nào? Có sợ không?”

Anh nói: “Mặc dù đang ở trong nước, cảm giác rất xa lạ nhưng có em ở đây, anh không thấy sợ.”

“Mặc dù trước đây anh đã từng có thể một mình bơi lội nhưng mà đã quá lâu anh chưa áp dụng lại phương pháp trị liệu này, hôm nay em chỉ làm những bước cơ bản nhất, đợi sau khi anh thích ứng được, có thể không chế cơ thể của mình em sẽ để anh tự mình bơi lội, được không?” Thư Tiểu biết, rất nhiều bệnh nhân bị tê liệt tứ chi rất thích phương pháp trị liệu trong hồ bơi, bởi vì nhờ vào sức nổi của nước bọn họ có thể dễ dàng không chế cơ thể của mình, để cho bọn họ hưởng thụ được cảm giác “cơ thể tự do” hiếm khi có được trên bờ.

“Em cũng bơi cùng anh chứ?”

Trong nói của anh mang theo lưu luyến vui vẻ. Cô nhìn thấy anh nhướng mắt lên rất cao, giống như muốn nhìn cô thật rõ.

Cô điều chỉnh tay cầm phao, đi đến phía bên trái của anh: “Dĩ nhiên rồi.”

Anh không chớp mắt nhìn cô: “Thư Tiểu, lúc này anh quên chưa nói em biết: Hôm nay em thật sự rất đẹp.”

44. Chương 44

Ban đầu Thư Tiểu còn bị lời của Giang Hoài chọc cười sau đó lại lơ đãng nhìn thấy hai chân anh gầy tong trôi lơ lửng trong nước khiến cô cảm thấy đau lòng không thôi. Cô cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán anh.

“Ha, Thư Tiểu, hiện tại anh không thể hôn lại em được rồi.” Anh cười xấu xa.

“Thế à?” Cô nhìn anh, nhướng nhướng mày nói, “Vậy sao chúng ta không đổi một tư thế lãng mạn hơn chút nhỉ?”

Thư Tiểu bảo Bồi An mang đến cho cô cái phao hình chữ U đang nổi trên mặt nước cách đó không xa, đem hai đầu của nó luồn qua nách Giang Hoài để cho chiếc phao vòng qua người anh, sau đó cô giữ lấy hai đầu của chiếc phao. Cứ như vậy trông giống như cô ôm anh từ phía sau.

“Giang Hoài, nước cạn lắm anh cứ thoải mái quạt nước, hãy dùng hết lực của cả hai tay, cả chân của anh nữa, cố gắng cảm nhận, không chế bọn chúng!” Cô vừa đứng nước vừa dặn dò anh.

Ban đầu, Giang Hoài bơi không mấy thuận lợi, Thư Tiểu cảm giác chỉ cần cô hơi lỏng tay một chút thì cơ thể anh sẽ chìm xuống ngay——dù sao thì anh cũng đã thật lâu không có trị liệu bằng phương pháp này hơn nữa khả năng hoạt động của hai tay cũng có hạn. Nhưng mà một lát sau, anh dần dần không chế được sức nổi của cơ thể, Thư Tiểu đếm nhịp cùng anh phối hợp quạt nước, hai người chậm rãi mà vững vàng bơi về phía trước, khoảng cách với bờ bên kia dần dần thu nhỏ lại.

“Chà, anh Giang bơi không tệ nhỉ!” Vi Minh từ đường bơi bên cạnh trôi lên khỏi mặt nước, anh ta vọt nước trên mặt, nhìn về phía Giang Hoài và Thư Tiểu, cười nói: “Có điều làm vậy rất phí sức nha, anh Giang không thường xuyên phục kiện kiểu này, nếu muốn đạt hiệu quả tốt thì đừng bơi quá nhiều trong lần đầu tập. An toàn là trên hết!”

Thật ra lời của Vi Minh nói không phải không có lí nhưng mà Thư Tiểu cảm giác được trong lời nói của anh ta mang theo sự “bất thiện”. Hồ rất cạn, cô dứt khoát đứng chạm chân dưới đáy hồ, “Tôi sẽ không để anh ấy ‘bất an’.” Cô tìm một từ “Nhất ngữ song quan” (*)

(*) Nhất ngữ song quan: Một từ hai nghĩa.

Ngược lại Giang Hoài lại nói: “Tôi thì không sao có điều, Thư Tiểu, em ôm anh bơi như vậy có mệt lắm không? Chúng ta nghỉ ngơi một lát đi.”

Vi Minh nói: “Bằng không để tôi thay viện trưởng Lâm đi, dù sao thể lực của đàn ông cũng tốt hơn phụ nữ.”

Bồi An tức giận nói: “Để tôi thay.”

Vi Minh khách khí trả lời: “Tính an toàn luôn phải được đảm bảo hàng đầu, anh Giang nên có bác sĩ phục hồi bơi cùng là tốt nhất. Tôi nghĩ viện trưởng Lâm sẽ đồng ý với ý kiến của tôi.”

Dù lời anh ta nói không sai nhưng Thư Tiểu không muốn đáp lại. Không ngờ Giang Hoài lại nói: “Anh cũng đồng ý với ý kiến của anh Vi.”

Thư Tiểu vừa định nói ra ý kiến của mình thì bụng truyền tới một trận đau đớn, cô nghĩ một chút nhớ ra hôm nay là ngày thứ hai “bà đi” tới.

“Thư Tiểu, khó có được người giúp một tay, em nghỉ ngơi một chút đi.” Giang Hoài nói.

Bụng dưới càng lúc càng đau nên cô cũng không kiên trì nữa, có điều vẫn không hoàn toàn yên tâm giao Giang Hoài cho người khác nên sau khi nói tiếng cảm ơn Vi Minh cô âm thầm dặn dò Bồi An: “Bồi An, phiền cậu bơi theo phía sau bọn họ nếu có gì liền hỗ trợ một tay.”

Thư Tiểu thấy Vi Minh hỗ trợ Giang Hoài rất khá, lúc này mới một mình bơi vào bờ

45. Chương 45

Cơn đau dai dẳng vô cùng khó chịu trong bụng khiến vẻ mặt Thư Tiểu trở nên nhợt nhạt. Giang Hoài hiển nhiên phát hiện ra, cổ hơi hướng về phía trước dò xét, chân mày nhíu lại, khuôn mặt mang theo vẻ lo lắng không che dấu được: “Thư Tiểu, em có vẻ không khỏe...”

“Ừ, em rất khó chịu!” Ánh mắt cô sáng quắc nhìn anh, “Em đang rất rất khó chịu! Cả người đều khó chịu chết được! Em muốn anh chăm sóc em, anh có làm được không?”

Anh sững sốt, đáy mắt có chút thương cảm nhưng vẫn gặt đầu một cái: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Vi Minh nói: “Viện trưởng Lâm có cần tôi giúp...”

Thư Tiểu cười khẽ nói: “Tôi có bạn trai tôi là đủ rồi.” Cô giúp Giang Hoài đeo vòng cổ định cổ tay, đặt tay anh lên vòng đẩy của bánh xe để anh có thể tự mình điều khiển xe lăn. Sau đó cô nghiêng đầu nói với Vi Minh, “Công nhân viên thỉnh thoảng có thể tới đây bơi để tăng cường sức khỏe, đây cũng không phải vấn đề lớn, thậm chí tôi còn đang suy tính sẽ mở thêm một hồ bơi dành cho nhân viên. Đúng rồi, lát nữa về đừng quên tắt điện.”

Cô nắm lấy tay vịn sau xe lăn, cúi đầu cười rạng rỡ nói: “Giang Hoài, bây giờ chúng ta cùng nhau đẩy xe lăn, có điều em chỉ dùng chút xíu lực thôi đấy nhé.”

Lúc lên xe, Giang Hoài không ngồi trên xe lăn nữa mà chuyển qua ngồi trên ghế bình thường. Từ khi chính thức hẹn, mỗi khi ra ngoài cùng Thư Tiểu anh thích sử dụng xe lăn tay hơn là xe lăn điện, mặc dù hoạt động bị hạn chế nhưng anh có thể cùng cô ngồi chung một băng ghế.

Giờ phút này Thư Tiểu dựa vào ngực anh, hai tay của anh vòng lại ôm eo cô. Bàn tay của anh rất ấm áp khiến bụng Thư Tiểu bớt khó chịu hơn nhiều. Qua một lúc lực tay của anh không đủ khiến chúng dần dần giãn ra, cô đưa tay giữ lại, để anh lần nữa ôm lấy mình.

“Em có thấy đỡ hơn không?” Từ bệnh viện phục hồi ra đến xe Thư Tiểu không chịu nổi Giang Hoài liên tục hỏi han nên đã nói cho anh biết chuyện cô đang tới tháng.

“Ừm.” Cô rũ mi, giống như đứa trẻ nghịch nghịch ngón tay của anh: “Còn anh? Dáng vẻ của anh hiện giờ trông còn nghiêm trọng hơn em.”

“Ban nãy biểu hiện của anh rất hồng bết, đúng không? Em đã rất không thoải mái mà anh còn ử rử kích thích em thêm. Thật xin lỗi, Thư Tiểu.”

“Chỉ cần anh đừng quá tuyệt vọng hay tự ti, em có thể cho phép anh thỉnh thoảng ủ rũ một chút.” Cô nở nụ cười, “Giang Hoài, thật ra, nếu nhìn ở một góc độ khác, thấy anh vì em mà bất an, còn ghen vì em nữa, em cảm thấy thật cao hứng.”

“Anh đâu có ghen.”

“Còn mạnh miệng!”

Giang Hoài lắc đầu: “Thật sự không ghen, bởi vì anh biết em không có tình cảm với Vi Minh——nói mấy lời khó nghe chính là lợi thế duy nhất của anh. Nhưng mà bất an đúng là có một chút, dù sao...cậu ta cũng là một người đàn ông thân thể khỏe mạnh, mà anh thì vừa già vừa tàn...”

“Ba mươi mấy mà cũng gọi là già sao?” Thư Tiểu kháng nghị, nói: “Lại nói, anh cho rằng em còn trẻ lắm hả? Sang năm em cũng bước sang tuổi ba mươi rồi! Như vậy sang năm có phải em có thể cùng anh “chiều tà luyến ái”(*)? A, qua năm mươi năm nữa, lúc đó có thể em đã ngồi xe lăn, bèo nhất cũng sẽ chống gậy, có phải đến lúc đó anh mới cảm thấy chúng ta xứng đôi không?”

(*) Chiều tà luyến ái: yêu khi tuổi xế chiều, hiểu nôm na như tình yêu của hội người già =)))

Trong mắt anh mang theo một tầng sương mù mỏng, vừa vui vẻ cảm động vừa phảng phất một chút bi thương, khẽ nâng tay phải vuốt ve bàn tay của cô đang đặt trên ngực anh, nghẹn ngào nói: “Em có từng nghĩ tới, có lẽ khi đó, anh đã không còn nữa rồi?”

Thư Tiểu hiểu ý tứ của anh, người bị tê liệt vị trí cao như anh rất dễ bị phát sinh biến chứng, cho nên tuổi thọ của anh không ai biết sẽ kéo dài bao lâu, “Em đáp ứng anh.” Cô cười khẽ, “Từ giờ sẽ bắt đầu chuẩn bị tâm lý để đến lúc đó sẽ không quá mức đau lòng.” Cô dừng một chút, “Anh xem, thời gian vui vẻ anh cho em có thể sẽ rất ít, cho nên từ giờ trở đi mỗi giây mỗi phút anh đều phải tận lực bù đắp cho em nha, như vậy đến lúc đó em sẽ suy nghĩ lại mà tha thứ cho anh.”

46. Chương 46

Sau khi Bồi An đưa Giang Hoài vào nhà Thư Tiểu, cô liền xin cậu ta trở về Giang gia trước.

Lần này Giang Hoài không có dị nghị gì, chỉ là thời điểm Thư Tiểu đẩy anh vào phòng tắm về mặt anh hơi lộ ra chút xấu hổ. Nhưng không lâu sau bởi vì cùng Thư Tiểu đùa giỡn làm anh quên cả câu nệ. Giang Hoài mặc cho Thư Tiểu “giở trò”, “làm xằng làm bậy” trên người mình, nhìn cô từ đầu đến chân toàn là bọc xà phòng trong lòng anh không thấy chút phiền toái ngược lại nhìn cô như vậy cảm thấy đặc biệt đáng yêu.

Vì để thuận tiện di chuyển Thư Tiểu chỉ tháo đai cố định trên người Giang Hoài xuống, sau khi tắm rửa Thư Tiểu giúp anh lau người và thay quần áo khác, làm xong đâu vào đó thì người cô cũng ướt sũng. Giang Hoài nhìn bộ dạng của cô hết sức đau lòng: “Em mau đi tắm đi, mặc quần áo ướt như vậy rất dễ bị cảm.”

Thư Tiểu: “Lát nữa em tắm, trước hết để em giúp anh lên giường cái đã.”

Giang Hoài rũ mí mắt: “Em lót thêm một cái đệm trên giường đi, để buổi tối ngủ thoải mái chút, cũng tránh cho hôm sau...”

Thư Tiểu biết anh lo lắng cái gì, cô cười cười nói: “Anh nói đúng, mỗi lần bà dì tới em thường ngủ say như chết trời có lạnh cỡ nào cũng lười chui ra khỏi chăn, cho nên em có thói quen lót thêm một tấm đệm, muốn làm dơ cũng khó.” Cô vừa nói vừa mở tủ lấy ra một tấm đệm rồi trải lên giường.

Sau khi hỗ trợ Giang Hoài nằm lên giường, cô hôn anh một cái thật kêu, nói: “Honey, anh thật giỏi! Ngoan ngoan nằm đây chờ em nhé!” Thấy nét căng thẳng trên mặt Giang Hoài dần dần nhạt đi lúc này Thư Tiểu mới cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Áo ngủ màu san hô, may bằng vải nhung càng làm cho đáng người Thư Tiểu trở nên tinh xảo. Giang Hoài nhìn cô không chớp mắt, con ngươi sáng lên. Thư Tiểu đọc được si mê trong mắt anh, không nhịn được dịu dàng cười một tiếng. Cô cúi người đem tay trái của Giang Hoài bỏ vào gối ủ tay – Gối ủ tay này dùng điện tạo nhiệt, độ ấm vừa phải, vừa giúp anh phòng ngừa chứng co rút cơ vừa giúp tuần hoàn máu.

“Mau đến đây đi, coi chừng bị lạnh.” Anh nói.

Cô chui vào trong chăn, nhanh chóng quấn lấy người anh giống như bạch tuyết.

“Lạnh quá à

”

Bình thường vào mùa đông, Thư Tiểu thích ngủ trên giường điện, nhưng hôm nay bởi vì sợ thân thể Giang Hoài không có cảm giác rất dễ bị nhiệt làm bỏng cho nên mới không bật điện. Mặc dù không dùng giường điện nhưng trước khi vào phòng tắm Thư Tiểu đã mở máy điều hoà, câu “lạnh quá” này đa phần là làm nũng.

Giang Hoài nói: “Người anh có đủ ấm không?”

Mặc dù tuần hoàn máu của Giang Hoài không được tốt lắm nhưng dù sao cũng là cơ thể của đàn ông, lại mới vừa tắm nước nóng, cảm giác ấm áp không ngừng tràn ra từ cơ thể anh. Thư Tiểu dán chặt vào người anh, vùi mặt vào ngực anh mơ màng nói, “Ừm, không chỉ ấm mà anh còn rất thơm rất mềm.”

Đầu Thư Tiểu chôn ở cổ Giang Hoài, “Giang Hoài, cho em làm bác sĩ phục hồi của anh luôn được không?” Ý nghĩ này không phải lần đầu tiên hiện lên trong đầu Thư Tiểu, cô thật hi vọng có nhiều thời gian cùng anh làm phục kiện.

Giang Hoài một mực từ chối: “Chuyện này không được.”

Thư Tiểu cho rằng anh vẫn không quen bại lộ khiếm khuyết của mình trước mặt cô, không ngờ anh nói tiếp, lý do chính là: “Thư Tiểu, không phải anh không muốn em làm bác sĩ riêng của anh, nhưng mà vị bác sĩ hiện tại đã phục vụ cho anh từ rất lâu rồi, chú ấy luôn tận tâm tận trách, cũng không làm điều gì sai, là tự anh đồng ý cho chú ấy nghỉ phép, anh không muốn khi chú ấy trở lại lại vô duyên vô cớ bị sa thải. Dĩ nhiên nếu có một ngày chú ấy chán ghét công việc này, muốn đổi sang một chỗ khác lúc đó chúng ta quyết định ý kiến của em cũng không muộn.”

Lòng Thư Tiểu phút chốc trở nên mềm mại: “Anh chưa từng sa thải nhân viên đúng không?”

Anh cười: “Trước kia còn quản lý nhà hàng, dĩ nhiên có đuổi việc nhân viên. Bất quá những việc nhưng vậy tôi không cần ra mặt, có người bên nhân sự đứng ra xử lý. Thành thật mà nói, lúc đó anh cũng chẳng phải là một ông chủ tốt tính. Nhưng mà, những lúc đó những nhân viên đều hết lòng chiều cổ anh! Trong cuộc sống của anh có quá nhiều thứ không thể thiếu sự hỗ trợ của họ, bọn họ có bao nhiêu khổ cực anh đều hiểu hết. Nói thật, nếu không phải vì mưu sinh kiếm sống, có bao nhiêu người nguyện ý ở cạnh anh như vậy. Cũng chính vì hiểu được áp lực cuộc sống rất lớn nên việc anh có thể làm là cho họ một công việc ổn định và một mức lương cao. Thư Tiểu, hi vọng em có thể thông cảm cho anh.”

Thư Tiểu luôn biết Giang Hoài trước giờ luôn đối đãi chân thành với người khác, có điều khi nghe được anh có thể vì người khác mà nghĩ mức độ này khiến cô không khỏi cảm động: “Nếu chút chuyện này còn không thể thông cảm thì nói gì đến yêu anh? Giang Hoài, anh khiến em tin trên đời vẫn còn người tốt bụng đến vậy. Em cảm thấy có thể cùng anh yêu nhau là em rất may mắn!” Cô nói từ tận đáy lòng.

Giang Hoài khẽ nói: “Đều nói tình yêu làm cho người ta mờ mắt, anh thấy quả không sai, em đó, yêu đến không còn tỉnh táo mà nhìn rõ anh như thế nào.”

“Nên nói sao nhỉ, là anh không biết bản thân có bao nhiêu tốt đẹp nên mới cảm thấy em nhìn không rõ anh. Anh không phải nhìn không rõ ngọn núi vì bản thân anh chính ngọn núi đó, cho nên anh mới không biết mình trong mắt người khác là như thế nào. Em từng nghĩ ông trời tàn nhẫn, em cũng thẳng thắn thừa nhận đối với anh em từng có thương hại, những thứ cảm giác đó làm em mơ hồ, làm em hoang mang, làm em chần chờ nhưng mà khi cuối cùng mọi thứ dần dần trở nên rõ ràng, chỉ còn một câu — nghe theo tiếng nói trái tim!”

Mới Giang Hoài nhàn nhạt cong lên: “Một câu “nghe theo tiếng nói trái tim” liên thật “nghe theo” em cũng chẳng màng con đường phía trước có biết bao khó khăn—em thật đúng là thuộc phái hành động.”

“Lúc trước em không như vậy nha, ai bảo anh là “phái bất động”!” Cô cố ý dùng lời chế nhạo anh, “Có điều, “bất động” vẫn tốt hơn là “lộn xộn” đỡ mất công em phải chạy khắp nơi “chặn đường”, chịu ngoan ngoãn ngồi một chỗ chờ em, ít nhiều cũng coi như cho em mặt mũi.”

Thư Tiểu cảm giác được đầu vai Giang Hoài hơi lay động, ngẩng đầu lên phát hiện thì ra anh đang há miệng cười to, bộ dáng đơn thuần vui vẻ giống như một đứa trẻ vô ưu vô tư, không tim không phổi.

Hai người nói chuyện một thoáng đến tận nửa đêm. Lúc sắp ngủ Thư Tiểu giúp Giang Hoài điều chỉnh tư thế một chút, dặn dò anh nếu muốn lật người hoặc đi vệ sinh nhớ phải đánh thức cô, sau đó mới tắt đèn.

Lúc rạng sáng, Thư Tiểu mơ hồ cảm giác được phía bên cạnh lay động, cô vẫn chưa tỉnh táo lắm nên vẫn nhắm mắt như cũ. Có điều bên cạnh liên tục động đậy một trận cô rốt cuộc bị đánh thức.

Cô cố ý để anh tự mình lật người nên quyết định trước mắt quan sát một chút. Ở cạnh giường cô sớm đã trang bị thêm tay vịn để giúp anh dễ dàng lật người hơn. Mặc dù như thế, đối với người thường chỉ mất giây là có thể lật người nhưng với anh lại rất miễn cưỡng. Mấy lần Thư Tiểu không nhịn được muốn đưa tay giúp đỡ nhưng vẫn hung hăng nhịn xuống.

Một lần, hai lần, ba lần....suốt mười bảy lần cố gắng Giang Hoài mới đưa được nửa người lật qua, hiển nhiên tư thế này so với trước càng khiến anh khó chịu, anh thở hồng hộc, lợi dụng chút sức lực ở cổ tay nâng chân mình lên, hồi lâu cũng chỉ di chuyển được một chút khoảng cách.

Thư Tiểu kim lòng không đậu từ sau lưng ôm chặt anh, môi run rẩy hôn lên vết sẹo trên cổ anh.

Giang Hoài ngẩn người một chút, bả vai hơi nhúc nhích dưới nệm, vội vàng nói: “Thư Tiểu, em đừng qua đây.”

Cô vừa định trêu chọc có phải anh xấu hổ hay không lại cảm thấy phía dưới đệm có chút ẩm ướt, cô theo bản năng đưa tay sờ xuống phía dưới chân anh, nơi đó cũng ướt lạnh khẳng định phỏng đoán của cô.

Thư Tiểu không nói gì, trước tiên thay đổi vị trí nằm để anh thoải mái chút, sau đó mới ngồi dậy, mang theo một tia đau lòng và trách cứ nhìn về anh.

Giang Hoài giống như đứa trẻ làm sai an phận chịu phạt, ngập ngừng nói: “Thấy em ngủ ngon nên anh không nỡ đánh thức em, vốn định nhịn đến sáng ai ngờ là tự đánh giá cao mình....đến lúc anh muốn gọi em thì đã không nhịn nổi nữa....Ngay cả muốn xoay người tránh xa em một chút cũng không kịp. Biết rõ bản thân không nhịn được bao lâu mà còn cật lực — thật buồn cười! Xin lỗi em Thư Tiểu, nếu không phải anh không biết lượng sức có lẽ đã không khiến em phiền phức như vậy.”

“Em tức giận không phải vì anh phiền phức mà là anh không muốn nhận sự giúp đỡ của em.” Thư Tiểu quyết định dạy dỗ anh một chút, cố ý xụ mặt xoay người bước xuống giường đi vào phòng vệ sinh rửa tay.

Sau khi từ phòng vệ sinh đi ra, cô vẫn như cũ lạnh mặt không nói chuyện với Giang Hoài. Anh vẫn nhìn cô chăm chăm, cả hai đều duy trì yên lặng, hồi lâu sau anh giống như lấy hết dũng khí, mở miệng nói: “Thư Tiểu, trên người anh bây giờ nhất định rất bẩn em có thể giúp anh lau mình một chút được không?”

Vừa nghe xong cô đã mềm lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không để ý tới anh, xoay người vào phòng vệ sinh bưng ra một chậu nước và khăn lông.

Khi vén chăn lên, mặt Giang Hoài liền đỏ.

Thư Tiểu nhẹ nhàng ấn bụng anh mấy cái, chất lỏng màu vàng nhạt lại đứt quãng chảy xuống nệm, cho đến khi hoàn toàn dừng lại cô mới chuyển Giang Hoài đến một vị trí sạch sẽ, giúp anh lau người. Sau đó Thư Tiểu nâng người Giang Hoài rút tấm nệm bên dưới ra, cuộn nó lại rồi bỏ vào thùng rác trong bếp.

Cô đi rửa tay, sau đó kéo ghế ngồi xuống bên giường, nghiêm mặt nói: “Giang Hoài, em nghĩ có phải anh đang cường điệu quá mức nguyên tắc không trở thành bảo mẫu lần trước mà quên mất rằng giữa chúng ta vẫn tồn tại mối quan hệ giúp đỡ lẫn nhau?”

Thư Tiểu khom người, từ dưới giường lấy lên một túi tã lót cho người lớn: “So với những bệnh nhân bị tổn thương tuỷ sống anh vẫn còn may mắn hơn vì không phải mang túi tiểu hoặc tã lót cả ngày. Chỉ cần anh đồng ý dựa vào em, thì chuyện ngoài ý muốn như hôm nay đã dễ dàng tránh khỏi. Sau khi cùng anh hẹn hò, em không ngừng trùng tu nhà cửa, mua thêm mấy thứ anh cần, em cũng sẵn sàng giúp anh sử dụng chúng một cách dễ dàng — em không phải là thánh mẫu có lòng từ bi vô hạn, em sẽ không vì người khác

mà làm đến mức độ như vậy! Đối với em mà nói, nếu người đó không phải anh, những việc đó tự nhiên sẽ giống như khổ sai. Em cũng là người bình thường, khi em giúp anh xử lý những sinh hoạt căn bản thì khứu giác của em cũng ngửi được mùi khiến người ta khó chịu. Nhưng em muốn anh biết, sau khi lựa chọn anh, em nhất định phải làm quen với những chuyện như vậy. Bởi vì cho dù anh có người giúp việc hay hộ lí thì luôn có những thời điểm em và anh thân mật chung đụng, nếu em muốn hưởng thụ thế giới riêng của hai người, thì em cũng nhất định phải chấp nhận nó không hoàn mỹ.”

47. Chương 47

Thư Tiểu đem túi tã lót cất lại dưới giường, cô liếc mắt nhìn thấy xương quai xanh của Giang Hoài khẽ lay động mấy cái rồi anh buông lỏng đầu vai, ánh mắt buồn bã, dường như vừa rồi anh muốn làm gì đó nhưng không làm được nên đành bất đắc dĩ từ bỏ. Thư Tiểu nghe anh thở dài một tiếng: “Thư Tiểu, anh thật sự sai lầm rồi, em muốn đánh muốn mắng anh thế nào cũng được, có điều bên ngoài lạnh lắm coi chừng cảm mạo! Em mau lên giường nằm đi rồi mắng anh cũng không muộn.”

“Lúc này mà anh còn ngủ được!” Ngoài miệng Thư Tiểu nói lời châm chọc nhưng trong lòng lại thấy ảm áp, cô không chân chừ đứng dậy đi vòng qua bên kia giường, kéo chăn nằm xuống.

Là Thư Tiểu làm mặt lạnh với anh trước nên cô không muốn nhanh như vậy đã làm hoà, mặc dù nghe lời anh chui vào chăn nhưng Thư Tiểu không những không thềm nói chuyện với anh mà còn nằm cách anh hơn nửa cánh tay. Giang Hoài đương nhiên là không thể với tới cô.

Phương pháp của Thư Tiểu rất có hiệu quả, Giang Hoài quả nhiên bị chọc tức, tay phải của anh dịch chuyển cơ thể, từng chút từng chút hướng về phía Thư Tiểu. Giường bị anh đè ép chậm rãi phát ra âm thanh nhỏ nhỏ.

Thư Tiểu cũng không giúp Giang Hoài một tay, ngược lại cô còn dịch người cách xa anh thêm.

Động tác của Giang Hoài hơi khựng lại: “Thư Tiểu, em đừng dùng cách này để trừng phạt anh được không?” Anh lại khẽ lẩm bẩm: “Nếu em thật sự không muốn anh đến gần thì anh cũng không có biện pháp đến gần em.” Tuy Giang Hoài nói như thế nhưng anh một lần rồi một lần dùng sức dịch người về phía Thư Tiểu.

Thư Tiểu không đành lòng nhìn anh phí sức nhưng cũng không muốn tỏ ra mềm lòng nên cô không thể làm gì khác hơn ngoài việc cứng rắn nói: “Hơn nửa đêm còn không chịu ngủ, anh lại muốn đùa giỡn cái gì nữa? Mau đi ngủ đi!”

Lời cô hung hăng như vậy nhưng Giang Hoài vẫn hoà nhã đáp lời: “Em mệt mỏi thì ngủ đi, mặc kệ anh.”

Thư Tiểu đưa tay tắt đèn trên đầu giường, bộ dạng thật sự giống như muốn đi ngủ.

Nhưng mà đời nào ngủ được đây? Giường đang động, hô hấp của người kia thì gấp gáp, không biết là do ảo giác hay bởi vì thân thể anh đã đến gần mình, Thư Tiểu cảm thấy chung quanh nhiệt độ đang nóng dần lên.

Tay của Thư Tiểu bị Giang Hoài nắm.

— Kia cũng không phải thật sự nắm, giống như tay anh chỉ vô tình đụng phải tay cô, nhưng cái chạm phảng phất như một luồng điện làm đầu ngón tay cô nóng lên, sau đó cổ nhiệt điện nhanh chóng xuyên thấu khắp cơ thể Thư Tiểu khiến cô rùng mình một cái, cô căn bản không hất cái tay kia ra mà vững vàng nắm chặt lấy nó.

Giọng nói của Giang Hoài mang theo vui vẻ: “Lúc này anh vừa dịch người vừa suy nghĩ, không bằng sau này em có thể dùng biện pháp này để khảo nghiệm anh: Em nằm bên này anh nằm bên kia, sau đó em tính thời gian xem anh lăn đến chỗ em mất bao lâu, luyện tập lâu động tác của anh chắc sẽ tiến bộ nhanh hơn một chút. Có điều em đừng dùng biện pháp này thường xuyên nha, anh lăn một hồi một mỏi quá—anh nghĩ, một tháng một lần là được!”

Nếu không phải trong phòng không bật đèn, nhất định Giang Hoài đã sớm nhìn thấy vẻ mặt không nhịn được cười của Thư Tiểu. Không nghe thấy Thư Tiểu trả lời, tâm tình Giang Hoài lại bị chọc cho sa sút, anh thấp giọng nói: “Thư Tiểu, em không muốn nói chuyện thì thôi, anh không phiền em ngủ nữa.”

“Ai không muốn nói chuyện chứ?” Thư Tiểu xoay người, không chút khách khí véo má anh, nói: “Khi này là do em ghen cừu đấy, em chính là muốn xem đáng về cầu xin tha thứ của anh.”

“Thư Tiểu, em chịu để ý anh?” Giang Hoài vô cùng mừng rỡ.

“Không phải anh nói một tháng chỉ khảo nghiệm một lần thôi sao?” Cô cười nói, “Nếu tháng này anh đã tự phạt thì coi như khảo nghiệm xong, vậy thì tạm thời tha cho anh.”

Giang Hoài thở phào nhẹ nhõm, ngón tay thon dài, gầy yếu khẽ động đập trong lòng bàn tay của Thư Tiểu: “Thư Tiểu, thật lòng mà nói, anh cảm thấy những lúc ở cùng với em giống như nằm mơ vậy.”

“Vậy anh có muốn em nhéo anh một cái không?” Cô trêu chọc anh.

“Còn phải xem em nhéo chỗ nào đã.”

Đó chỉ là một câu nói đùa giỡn nhưng trong lòng Thư Tiểu lại cảm thấy nhoi nhói, “Chỗ nào em cũng không nỡ xuống tay.” Cô nói, “Haizzzzz cho anh đáng đắp đập để anh lại không biết quý trọng, bảo bối à cũng may em đây là một người biết “thương hương tiếc ngọc”!”

Giang Hoài hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở dài một tiếng, hơi thở lạnh lạnh dần dần lan toả trong không khí, giọng nói anh tuy đã đè nén nhưng vẫn không giấu được chút run rẩy: “Từ lúc hai mươi tuổi trở về trước anh chưa từng để tay mình bị thương, dù chỉ là một chút.” Anh nói, “Bởi vì sợ hai tay bị thương anh thường rất ít tham gia các hoạt động mạnh, thậm chí khi cắt móng tay, anh cũng đặc biệt cẩn thận, kể từ khi tiếp xúc với âm nhạc anh luôn tận tâm tận lực bảo vệ đôi tay của mình như thế. Bởi vì anh tin chắc đó chính là món quà mà ông trời đã ban tặng nên anh nhất định phải quý trọng phần ân huệ này, cố gắng phát triển thiên phú của mình. Có lẽ em sẽ không tin nhưng mà khi đó, ngoài tấu Nhị Hồ ra, anh còn có thể tấu đàn tranh và sáo trúc, thậm chí nhạc cụ phương tây như dương cầm hay guitar anh cũng đàn khá tốt. Em nghĩ xem, anh có một đôi tay như vậy làm sao có thể không quý trọng được chứ?”

Thư Tiểu ghen lời. Mặc dù trước đó đã sớm xem Giang Hoài biểu diễn qua những video còn lưu trên mạng nhưng khi nghe chính anh nói những câu này cô cảm thấy giống như có ai đó cầm một hòn đá hung hăng đánh vào lòng ngực mình khiến nó như muốn vỡ ra, đau không tả nổi.

48. Chương 48

Bữa sáng là bánh bao — Thư Tiểu muốn Giang Hoài không phải phụ thuộc quá nhiều vào dụng cụ ăn uống, nên cố ý chọn món này. Bánh bao có nhiều kích cỡ lớn nhỏ rất thuận tiện cho anh cầm nắm, trọng lượng của nó lại nhẹ, cầm lên cũng không tốn quá nhiều khí lực. Thư Tiểu hỏi khẩu vị của Giang Hoài, trước đó đã giúp anh trét bơ lên.

Cổ tay Giang Hoài không mấy tự nhiên hướng về phía trước, miệng cũng đưa về phía trước, đầu vai hơi hạ xuống. Thay vì nói anh là cầm bánh bao, thì càng giống như đang dùng hai cổ tay nâng nó lên. Mặc dù động tác có chút chậm chạp nhưng tư thế đối với anh lại tương đối thoải mái. Anh cúi đầu cắn một cái — rất nhã nhặn, dường như không rơi xuống chút mảnh vụn nào.

Thư Tiểu cười híp mắt bụng ly sữa đến, đem ống hút đặt lên môi anh. Giang Hoài nhẹ nhàng cắn, hút hai cái, buông miệng ra, cười cười nhìn về phía cô.

Thư Tiểu cắn đầu ống hút mà Giang Hoài vừa uống, hút một ngụm sau đó cười nói: “Chúng ta thế này có tính là hôn gián tiếp không nhỉ?”

Anh cười xấu xa: “Anh nói này, chuyện “gián tiếp” này cần thiết sao? Cẩn thận anh ghen tỵ với cái ống hút đó đấy!”

Thư Tiểu kinh ngạc thiếu chút nữa làm rơi ly sữa: “Anh anh anh...anh là Giang Hoài sao?”

“Muốn anh chứng minh cho em xem à?”

“Chứng minh thế nào?”

“Em để ly sữa xuống đi, đến gần anh một chút.”

Thư Tiểu làm theo.

“Gần thêm chút nữa...” Anh nói.

Cô lại làm theo.

Giang Hoài thả bánh bao trong tay xuống, thuận thế hạ tay xuống phía dưới chạm đến tay Thư Tiểu.

Ngón tay của anh khẽ cử động dường như muốn cầm tay cô lên, lại không giữ được lực khiến bàn tay bị bật lên đập trúng mặt bàn.

“Đau không?” Thư Tiểu sợ hết hồn, theo phản xạ nắm tay anh lên hỏi han. Tiếp theo đó không ngừng thối lên chỗ bị đụng trúng.

Điều này hiển nhiên nằm ngoài dự tính của Giang Hoài: Anh vốn dĩ đã canh khoảng cách rất chuẩn, cảm thấy bản thân nhất định có thể cầm tay Thư Tiểu lên, không nghĩ tới người tính không bằng trời tính! Sắc mặt của anh có mấy phần như đũa đám, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại: “Không đau. Em xem, đây không phải đã chứng minh anh chính là Giang Hoài sao? Trên thế gian này chỉ có duy nhất một Giang Hoài may mắn có thể khiến em yêu mến và thương tiếc như vậy thôi, không phải sao?”

Thư Tiểu nhìn ra được vừa rồi anh chỉ đơn thuần muốn nắm tay cô, cũng không đành lòng vạch trần anh, chỉ nói: “Sau này không cho anh dùng cách này để chứng minh nữa.”

“Hết cách rồi, trừ phi...” Mắt anh sáng lên.

“Trừ phi thế nào?”

“Trừ phi em áp dụng phương pháp “trực tiếp”.”

Thư Tiểu không then thùng cũng không tức giận, thoải mái hôn lên môi anh. Giang Hoài cố gắng nghênh đón cô, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, cho dù bắp thịt không đủ lực duy trì không bao lâu liền trượt xuống nhưng cũng rất nhanh dán lên hông Thư Tiểu.

Không phải sự chinh phục bá đạo của đàn ông, anh chính là vuốt ve êm ái vậy thôi, môi của anh lại càng mềm mại, đầu lưỡi tinh xảo càn quét trong khoang miệng cô, mãnh liệt mà thâm tình! Giang Hoài hết sức chuyên chú mà hôn Thư Tiểu, dường như là dùng hết tất cả sức lực mà anh có thể chi phối, cho tới khi môi bọn họ lưu luyến tách ra, anh liền ho muốn văng cả phổi.

Đừng nói là Giang Hoài, đến Thư Tiểu cũng thở không nổi. Nhưng loại cảm giác hít thở không thông này lại khiến trong lòng cô hô to sướng khoái. Thư Tiểu một mặt điều chỉnh hô hấp chính mình, một mặt cũng giúp cho Giang Hoài bớt ho.

Mặt Giang Hoài đỏ bừng, không biết là do xấu hổ hay là vì kích động, ngược lại con ngươi của anh lóe sáng lên.

Thư Tiểu theo bản năng then thùng cúi đầu, lại vô tình phát hiện tiểu Hoài có chút biến hoá.

“Thư Tiểu, vừa rồi một khắc kia trong anh đột nhiên có một ý niệm...anh nghĩ, anh vẫn có thể mang đến hạnh phúc cho em.”

“Hả?” Thư Tiểu chợt ngẩng đầu phát hiện ánh mắt Giang Hoài thẳng tắp chăm chú nhìn cô. Ánh mắt của anh trong trẻo nhiệt liệt, giống như một thiếu niên đơn thuần. Thì ra anh không hề ý thức được cơ thể mình biến hoá. Cô khẽ mỉm cười cũng không nhắc nhở anh, có điều trong lòng âm thầm đau lòng cho người đàn ông mà mình yêu.

Giang Hoài vẫn như cũ không hề phát giác được những chuyện đang phát sinh trên cơ thể mình, vẫn tiếp tục nói: “Một cô gái tốt như em không nên ở cùng một chỗ với một phế nhân. Cho nên anh sẽ không tiếp tục ở nơi này mà tự ti nữa! Em còn nhớ anh đã từng đưa em một tấm danh thiếp chứ? Trên đó viết: Nghệ sĩ âm nhạc Giang Hoài. Đó chính là một Giang Hoài mà anh muốn tìm lại, nhưng thật ra phía sau anh còn tự đặt cho mình một danh hiệu khác: Kẻ đáng thương Giang Hoài. Nhưng bây giờ thì anh không muốn cái danh hiệu đó nữa! Anh không thể! Nếu như anh là kẻ đáng thương thì em sẽ thành cái gì? Anh có tư cách gì bắt em phải trở thành người phụ nữ của một kẻ đáng thương? Tuy chuyện này quả thật không thể thay đổi thực tế anh tàn tật, anh vẫn không hoàn mỹ nhưng mà ít nhất anh sẽ cố gắng, so với những người đàn

ông có thân thể khỏe mạnh anh sẽ cố gắng thật nhiều thật nhiều, để thời điểm khi em ở cùng anh có thể bớt chút khó khăn, ít nhất...khi người khác bàn tán về chúng ta, phần lớn mọi người sẽ nói: Người đàn ông của Thư Tiểu tuy tàn tật nhưng xem ra cũng có chút xứng với cô ấy.”

Thư Tiểu cảm động thiếu chút rơi lệ, cô nén lại bưng ly sữa lên đưa cho Giang Hoài: “Tốt lắm tốt lắm, nói nhiều như vậy, anh không định thử chắc, xem ra hệ hô hấp phục kiện không tệ.”

Giang Hoài uống liên tiếp mấy hớp sữa, “Một hai năm nay tiến bộ rất nhiều. Bất quá, trước kia anh nói chuyện cũng không nhiều.”

Qua Kinh Trập (*), xuân ý vẫn chưa tan. Mặc dù công việc của cả hai đều bận rộn nhưng Thư Tiểu và Giang Hoài dường như đều gặp nhau mỗi ngày. Ngoài công tay của hai người và nhà hàng Nguyệt Hà, Giang Hoài thậm chí sẽ chủ động mời Thư Tiểu đi dã ngoại xa xa một chút, ví dụ như bọn họ lái xe ra ngoại ô cùng nhau tắm suối nước nóng.

(*)Kinh Trập hoặc Kinh Chập: Chỉ những ngày 5 hoặc 6 tháng 3

Cho đến cuối tháng ba, Giang Hoài vì chuẩn bị cho buổi biểu diễn sắp tới vô cùng bận rộn. Thư Tiểu vốn dĩ muốn đến phòng làm việc tìm Giang Hoài, chỉ cần tán gẫu một chút cũng được nhưng nghĩ lại cô cảm thấy nếu cô đến sẽ làm anh phân tâm. Thư Tiểu biết rất rõ âm nhạc chiếm một phần rất lớn trong cuộc sống của Giang Hoài. Vì vậy, cuối cùng cô vẫn không mở miệng nói ra đề nghị này.

Điều khiến cô vui mừng chính là, mặc dù một tuần không thấy mặt Giang Hoài nhưng mỗi ngày anh đều mang đến cho cô một bất ngờ nhỏ.

Ngày thứ nhất là một quyển tập tranh, bên trong còn kẹp một đóa hoa khô nho nhỏ. Thư Tiểu nhìn sang trang bên cạnh, chính là nét chữ “cộp-mác” Giang Hoài: Đóa hoa đại này được anh hái từ bụi cỏ trong vườn hoa đầy —— anh rất lợi hại đúng không?

Ngày thứ hai là chiếc bookmark được thiết kế rất tinh tế, phía trên chỉ viết hai chữ “Thư Tiểu”

Thư Tiểu không hiểu liền gọi điện hỏi anh có ý gì, anh cười ha ha trả lời: “Em không phát hiện hai chữ này viết đặc biệt đẹp mắt sao? Sau khi chúng ta quen nhau anh liền chăm chỉ luyện viết hai chữ này. Mặc dù tay anh không linh hoạt cho lắm nhưng mà ít nhất cũng phải viết tên em cho đẹp mắt một chút. Thư Tiểu, em xem, có đẹp không?”

Ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu...mỗi một ngày sẽ có trợ lý của Giang Hoài mang đến phòng làm việc của Thư Tiểu một món “tiểu lễ vật”. Đối với Thư Tiểu mà nói, những thứ này so với quà cáp đắt đỏ xa xỉ còn khiến cô quý trọng hơn cảm động hơn. Ngày thứ bảy, mãi đến lúc tan làm Thư Tiểu vẫn chưa nhận được thứ gì từ Giang Hoài. Tuy trong lòng cô có chút mất mát nhưng nghĩ lại, chỉ còn hai ngày nữa là đến buổi biểu diễn có thể do anh bận quá nên quên mất. Đang muốn về nhà sẽ gọi điện hỏi thăm anh một chút không nghĩ đến anh lại xuất hiện ngay trước cửa phòng làm việc của cô.

“A!” Vui vẻ khiến lông mày Thư Tiểu cong lên, “Giang Hoài!”

Ánh mắt rơi trên người nàng một khắc kia, đáy mắt Giang Hoài phảng phất có chút ẩm ướt: “Thư Tiểu,” anh nở nụ cười, “Cảm giác như lâu lắm rồi không gặp được em.”

Thư Tiểu lập tức đẩy anh vào trong, thuận tay đóng cửa phòng lại. Lúc này mới phát hiện, Bồi An không có mặt.

“Bồi An chờ bên ngoài sao?” Cô hỏi.

Khóe miệng Giang Hoài cong lên, lộ ra vẻ đắc ý: “Hôm nay anh tự mình ngồi thang máy lên đây.”

Mặc dù trong bệnh viện hỗ trợ thiết bị chuyên dụng không tệ nhưng mà Thư Tiểu phát hiện Giang Hoài bởi vì hành động bất tiện nên luôn thiếu cảm giác an toàn, thời điểm ra ngoài bên người luôn không thể thiếu hộ lý, vậy mà hôm nay anh lại một mình ngồi thang máy lên đây tìm cô, thật sự có chút ngoài dự đoán của cô.

Thư Tiểu vui vẻ nói: “Em phát hiện em càng ngày càng thích anh rồi, phải làm sao bây giờ?”

“Câu này chính là nói tạm thời anh vẫn trong vòng “an toàn” sẽ không bị em dễ dàng đá bay đúng không?”

Cô giả vờ do dự một chút mới gật gù nói: “Ừm...em nghĩ, chắc là vậy!” Vừa nói khoe miệng cô cong lên, cười rạng rỡ. Thấy trên trán Giang Hoài toát ra chút mồ hôi Thư Tiểu bận rộn rót cho anh ly nước, cầm ống hút vào rồi đặt vào chỗ để nước bên tay vịn xe lăn. Thư Tiểu nhìn đồng hồ, đã gần đến giờ cơm tối, sợ anh đói bụng liền hỏi: “Anh đã ăn gì chưa?”

Giang Hoài nói: “Em đừng lo, anh chỉ là đến thăm em một lát.”

Thư Tiểu hỏi: “Hay là tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm đi?”

“Không được. Buổi tối anh còn phải trở về dàn nhạc, sắp phải biểu diễn rồi, cần phải kiểm tra kỹ lưỡng.” Anh nói, “Những nhạc công trình diễn lần này đang chuẩn bị rất tốt nhưng anh vẫn muốn đến xem bọn họ một chút. Vừa đảm bảo phương diện nghệ thuật cũng vì suy nghĩ cho phương diện thị trường: Anh không thể để người xem thất vọng khi họ đã bỏ tiền và thời gian mua vé đến xem, mà những nhạc công và nhân viên trong công ty cũng phải làm việc để kiếm tiền, trách nhiệm của anh chính là đảm bảo cho mỗi một buổi diễn, một tiết mục đều phải hoàn mỹ nhất. Thật xin lỗi Thư Tiểu, khiến em mất hứng.”

“Nếu em nói không được thì sao?” Về mặt Thư Tiểu không giống đang nói đùa.

Thư Tiểu nói: “Bận rộn thì bận rộn nhưng cơm vẫn phải ăn đầy đủ.” Cô vừa nói vừa cầm điện thoại ấn một dãy số. “Xin chào, có phải quán cơm X không? Tôi muốn đặt hai phần cơm, địa chỉ là...”

Chờ Thư Tiểu cúp điện thoại, Giang Hoài mỉm cười nói: “Em không cảm thấy để bạn trai mời cơm hộp rất không lãng mạn à?”

Thư Tiểu nói: “Cũng đúng, như vậy rất không lãng mạn! Nhưng ngược lại để bạn gái mời anh ăn cơm hộp có phải rất lãng mạn không?”

“Quả nhiên nghe vào bất đồng rất lớn.”

“Nếu như anh không có thời gian, muốn ăn nhanh một chút thì bốn tiểu thư đây có cung cấp thêm dịch vụ đút cơm nữa!”

Trên mặt Giang Hoài không chút ngưng ngừng, ngược lại cười càng thêm vui vẻ: “Ôi, như thế thì càng thêm lãng mạn rồi!”

49. Chương 49

Thư Tiểu véo hai má của Giang Hoài, cười nói: “Này anh trai, anh càng ngày càng không biết xấu hổ nha!”

“Đều do em dạy tốt!” Ý cười trên khoe mắt Giang Hoài càng sâu hơn, “Đúng rồi! Thiếu chút quên mất đại sự, em mở túi sau xe lăn ra đi, bên trong có hai hộp lá trà với mấy tấm vé xem buổi diễn, vé anh đem theo nhiều hơn mấy tấm, em có thể mời anh trai cùng đi xem, còn dư lại tùy em xử lý.” Anh hơi cúi đầu trầm ngâm nói, “Lá trà này là trà xuân trong vườn trà nhà anh, khu vườn này do chú Đường quản lý, mấy hôm trước chú ấy mang tới cho anh rất nhiều, anh liền nhớ tới lần trước từng hỏi ba mẹ thích gì, em nói họ thích uống trà nên hôm nay anh đem tới một ít, có điều anh hành động bất tiện không thể mang quá nhiều đồ. Nếu hai bác uống thấy thích lần sau anh sẽ cho người mang qua nhiều một chút.”

Thư Tiểu cười nói: “Lần trước em chỉ thuận miệng nói vậy thôi không ngờ anh lại để ý. Thế nào? Bây giờ bắt đầu lấy lòng ba mẹ em rồi sao?”

Giang Hoài trầm ngâm nói: “Thật ra thì, lần này anh muốn em lấy danh nghĩa của em mang đến tặng hai bác.”

“Anh lo ngại à?”

“Chuyện này đương nhiên có một chút.” Anh nói, “Mặt khác, anh thật lòng cảm thấy nếu em lấy danh nghĩa của mình mang đến cho hai bác, hai bác sẽ càng vui vẻ hơn.”

Thư Tiểu giật mình: “Nói thật đi, có phải anh đã nhìn ra đúng không?”

“Chuyện gì?”

“Quan hệ của em và ba mẹ không tốt.”

“Anh cũng không dám suy đoán cái gì.” Anh nói, “Nhưng mà, anh hy vọng em có thể vui vẻ.”

Thư Tiểu cảm khái nói: “Đúng là lâu rồi em vẫn chưa về nhà. Không giấu gì anh, thật ra quan hệ của em và bố mẹ từ lâu đã không thân thiết, cũng không biết là do công việc của bọn họ quá bận rộn, từ nhỏ em và anh trai đã được gửi cho ông bà chăm sóc hay là bởi vì sự phản nghịch thời niên thiếu mà quan hệ của hai anh em với bố mẹ luôn không quá thân thiết. Chuyện đến nước này cũng không còn cách nào khác. Có người từng nói, quan hệ giữa cha mẹ và con cái cũng là một loại duyên phận, trước kia trong lòng em cũng từng cảm thấy mất mát, bây giờ thì nghĩ thông rồi. Lại nói lâu rồi em chưa về thăm bố mẹ, vẫn nên trở về nhà một chuyến.”

Bữa tối đã được người của quán cơm mang đến. Phụ tá của Thư Tiểu đã tan tầm vì vậy cô gọi người đưa cơm trực tiếp mang lên phòng làm việc. Dem thức ăn bày ra đĩa xong cô giúp Giang Hoài mang bao tay chuyên dụng.

Anh nhìn ngón tay tái nhợt của mình trong tay Thư Tiểu, bất giác co rút một cái: “Thật xin lỗi, Thư Tiểu.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt dịu dàng: “Chuyện này không thể trách anh.”

“Anh là đang nói, anh không đủ dũng khí để thoải mái cùng em về nhà thăm hai bác, thật đáng tiếc cũng thật áy náy.”

Thư Tiểu rất muốn nói cho anh biết “anh có thể” nhưng lý trí rất cuộc giữ cô lại, cô biết nếu tùy tiện để Giang Hoài đi vào tầm mắt của bố mẹ, kết quả tuyệt đối sẽ không như hai người mong muốn. Chuyện này cần phải suy tính kỹ lưỡng, không thể lơ là.

Cô chợt nổi lên một ý tưởng to gan: “Giang Hoài, ngoại trừ uống trà bố mẹ em còn rất thích nghe nhạc dân gian. Em đang suy nghĩ...không bằng chúng ta mời bố mẹ em đến xem buổi biểu diễn lần này của anh, như thế nào?”

Về mặt Giang Hoài giật mình, ánh mắt chợt ảm đạm: “Anh...Bộ dạng này của anh sẽ hù dọa bọn họ...”

“Lần này em sẽ không để bố mẹ biết anh là bạn trai của em.” Cô dịu dàng nói, “Em muốn để bọn họ từ từ tiếp nhận anh. Nhưng mà anh sẽ không trách em không giới thiệu anh với bọn họ chứ?”

“Dĩ nhiên là không.” Anh nói, “Anh biết em khó xử.”

“Em không có khó xử. Chỉ là em hy vọng có cơ hội để bố mẹ em hiểu thêm về anh hơn, sẽ không vì thành kiến điều kiện thân thể mà làm khó anh. Nhưng mà Giang Hoài, có một chuyện em muốn anh hiểu, cho dù đến cuối cùng bố mẹ không chấp nhận anh thì em cũng sẽ không tay anh ra đâu, trừ phi, người buông tay trước là anh.”

“Thư Tiểu, em biết rõ anh không thể thiếu em được mà. Vốn dĩ anh đã có thể khống chế tình cảm của mình rất tốt, bởi vì không muốn gieo họa cho cuộc sống của người khác. Nhưng làm sao bây giờ? Anh gặp được em!” Anh chậm rãi nói, “Có một vài người, một khi gặp gỡ thì không thể dứt ra được nữa.”

“Anh nói nhiều như vậy, chỉ có câu cuối là nghe lọt tai.” Cô cười, vỗ vỗ vai anh, “Em đây có một câu nói với anh: Em chính là bị anh “gieo họa” cả đời không dứt ra được, em bắt đền anh đấy.”

Giang Hoài: “Thật hy vọng em cứ mãi ngốc như vậy.”

“Được.”

Giang Hoài cười nhàn nhạt: “Buổi biểu diễn này cũng không phải đích thân anh biểu diễn, cho nên anh đồng ý đề nghị của em, mời hai bác đến xem. Mặc dù bàn tay này của anh đã không còn đàn tấu được nữa nhưng tâm huyết đối với âm nhạc không hề vơi đi chút nào, những sáng tác của anh cũng rất được thị trường công nhận. Mặc dù anh không xứng với con gái của hai bác nhưng cũng không phải là kẻ chỉ biết mang tới gánh nặng! Hi vọng có một ngày hai bác có thể nghĩ thoáng hơn và công nhận những cố gắng này của anh, cũng đồng ý chuyện tình cảm của chúng ta — con gái mặc dù không lựa chọn một người tốt nhất nhưng tuyệt đối không phải một “phế vật” làm liên lụy đến cuộc sống của nó...Anh thật hi vọng sẽ có một ngày bố mẹ em nói với anh rằng: Giang Hoài, mặc dù cậu không phải con rể lý tưởng của chúng tôi, giao

con gái cho cậu chúng tôi thật không yên tâm nhưng nhìn đến những cố gắng của cậu, chúng tôi đã mềm lòng, miễn cưỡng đồng ý cho cậu một cơ hội để mang lại hạnh phúc cho Thư Tiểu, xem về sau này cậu...”

“Giang Hoài, đừng yêu hèn mọn như vậy...” Cô vừa đau lòng vừa cảm động, vuốt vuốt mái tóc anh, “Anh vốn rất tốt, rất tốt rất rất tốt...”

“Trong chuyện tình yêu, anh quả thật rất tự ti. Nhưng mà em khiến anh bắt đầu tin tưởng, cho dù thân thể bị tàn phá nhưng anh vẫn cố gắng làm tốt...”

Ngày diễn ra hòa tấu, Thư Tiểu cùng bố mẹ, anh trai và chị dâu tới xem. Bởi vì tạm thời không công khai mối quan hệ với Giang Hoài, cô thậm chí còn không chạm mặt với anh. Trước đó Thư Tiểu đã nói trước việc này cho Thư Bồi, anh cũng đồng ý.

Buổi hòa tấu diễn ra ở nhà hàng Nguyệt Hà, sân khấu được thiết kế một tòa lâu nằm ẩn trong khu viên lâm. Thư Tiểu từng hỏi Giang Hoài vì sao không chọn một nơi có tòa lâu và viên lâm thật để biểu diễn, Giang Hoài trả lời: “Thứ nhất là trình diễn ở một nơi như thế anh không quá an tâm, thứ hai là từ hiệu quả nghệ thuật thì chuyện này cũng không cần thiết, hướng chi cảnh thật chưa chắc đã có thể lột tả hết được những âm thanh hoàn mỹ, làm ở nhà hàng Nguyệt Hà thì có thể dễ dàng điều chỉnh kiến trúc sân khấu lẫn âm thanh.”

Khi Thư Tiểu lần đầu đến sân khấu giả cảnh viên lâm này, cô không quá khó để hiểu vì sao Giang Hoài một mực chọn biểu diễn ở nơi này. Mẹ Thư Tiểu cũng tấm tắc khen: “Hồi bé xem Hồng Lâu, nhớ bên trong cũng có một khung cảnh giống thế này.”

Thư Tiểu biết mẹ cô đang khen ngợi, trong lòng vui vẻ.

Buổi hòa tấu quy mô không lớn, ước chừng có hai trăm khách mời, ngồi bên hồ nước màu ngọc bích, bên hồ là hàng lục thúy trúc chạy dọc theo một con đường mòn dẫn tới một tòa đình thủy tạ, mặt hồ cũng không quá rộng, bốn bề trong suốt giữa hồ là một chiếc thuyền, trước thuyền buông xuống một tấm rèm châu, có thể nhìn thấy thân ảnh mờ ảo sau rèm.

Chợt có một thân ảnh màu lam bước lên thuyền. Tà áo màu lam lay động quét qua mạn thuyền, lại có một cô gái khác mặc áo lam đứng trên mũi thuyền thổi sáo. Ngay sau đó rèm châu được hạ xuống, tiếng đàn tranh cùng tiếng sáo đồng thời vang lên, những cảnh hoa bên trên gặp đúng lúc gió nhẹ phe phẩy, làm cho hai ba phiến hoa bay trong không trung, trầm tĩnh mà xinh đẹp.

Bản hòa tấu này tên là “Hương Xưa”. Giang Hoài từng nói với Thư Tiểu, lúc đầu khi quyết định biểu diễn bài này tâm trạng của anh khác xa so với bây giờ. Cố ý chọn thời điểm cuối xuân để biểu diễn cũng là có dụng ý. Lúc đó trong lòng anh là “hoa tàn ngọc nát” bi thương vô cùng, nhưng mà hiện tại Giang Hoài lại muốn biểu diễn một khúc “Hương Xưa” với giai điệu vui tươi hơn nhiều. Anh thậm chí còn lược bỏ mấy đoạn nhạc trong bài cũ thêm vào đó mấy đoạn nhạc mình vừa sáng tác.

Giang Hoài đem bản phối khí được chỉnh sửa hoàn chỉnh tặng cho Thư Tiểu. Anh còn nói với cô: “Thư Tiểu, âm nhạc chỉ cho anh dừng khí sống tiếp, nhưng em lại khiến anh muốn sống một cách hạnh phúc. Từ nay về sau những sáng tác của anh đều sẽ cất giấu tung tích của em — mặc dù anh không thể vì em tự tay đàn tấu nhưng anh sẽ khiến em nghe được tiếng lòng của anh.”

Bên cạnh chiếc thuyền, vẫn còn một nửa rèm châu lộ ra, phía sau rèm có một người đàn ông anh tuấn nhợt nhạt rồi yên lặng trên xe lăn, hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn về phía bờ hồ.

Thư Tiểu, em nghe thấy không?

Thư Tiểu khép mắt, nước mắt nhỏ vun ản hiện đọng lại quanh lông mi. Đáy lòng Thư Tiểu ảm áp, so với gió xuân càng ảm áp hơn.

— Giang Hoài, em nghe được!

— Giang Hoài, em thật sự nghe được!

50. Chương 50

Vào giờ nghỉ giải lao giữa buổi hòa nhạc, Thư Tiểu đến chỗ mẹ Giang Hoài chào hỏi. Bởi vì đã thỏa thuận sẽ tạm thời không công khai mối quan hệ, cho nên thời điểm sắp xếp chỗ ngồi, anh cố ý an bài hai người ngồi cách xa nhau. Chẳng qua là lúc nghỉ giải lao, hai người đã nhìn thấy nhau, theo phép tắc bất luận thế nào Thư Tiểu cũng phải đến chào hỏi một tiếng.

Tinh thần của Phương Hiểu Linh thoát nhìn cũng không tệ, mồm miệng mặc dù nói không được rõ ràng cho lắm nhưng nếu so với tháng trước thì đã tiến bộ lên nhiều. Bà lôi kéo tay Thư Tiểu, mặc dù không nói gì vẫn có thể nhìn ra được sự yêu thương trong ánh mắt khi bà nhìn cô.

Sau khi trở về chỗ ngồi, mẹ Lâm hỏi: “Đó là bệnh nhân của con à?”

“Dạ, đúng vậy.” Thư Tiểu nhẹ đáp, “Buổi hòa nhạc hôm nay do con trai bà ấy làm tổng giám, vé cũng là do anh ấy đưa.”

“Ồ” Mẹ Lâm nói, “Phải cảm ơn họ một tiếng.”

Thư Tiểu nhìn thấy mẹ mình không có vẻ gì là nghi ngờ, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Cô không kiềm được quay đầu nhìn Phương Hiểu Linh một cái, liền nhìn thấy một cô gái khoảng hai mấy tuổi đang nói chuyện gì đó với bà. Kỳ quái là, ánh mắt của cô gái dường như rất cung kính còn mang theo ba phần khấn nguyện, càng quái hơn chính là, Phương Hiểu Linh đối với việc này không hề vui vẻ, ngược lại giống như cố ý nghiêng mặt đi, biểu hiện không muốn nhìn thấy đối phương.

Gương mặt của cô gái nhìn rất quen, Thư Tiểu cảm thấy dường như đã gặp được ở đâu đó. Đối với những người hoặc sự vật xinh đẹp cô đều ấn tượng rất lâu. Cô gái kia vừa xinh đẹp lại mang theo cốt cách thanh nhã, trên người mặc bộ quần áo màu trắng, đẹp đến mức thoát tục.

Cô đột nhiên nhớ ra, ngày đó đã từng gặp cô gái này ở quán cà phê —— lần đó Thư Tiểu đi ngang qua, vừa vặn nghe được quán này đang phát đoạn nhạc của Giang Hoài sáng tác. Cô gái này có một người chồng mù nho nhã anh tuấn, chỉ nhìn vào cách họ đối thoại với nhau cũng cảm giác được đây là đôi vợ chồng nhỏ rất hạnh phúc. Mặc dù chỉ là cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, nhưng Thư Tiểu lại có ấn tượng rất tốt với cô gái này. Nhìn tình hình trước mắt cô gái này chắc có quen biết với mẹ Giang Hoài, có điều không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì mà có vẻ xa cách. Thư Tiểu còn đang do dự không biết có nên tìm hiểu về cô gái đó hay không thì nhìn thấy Phương Hiểu Linh mặc kệ cô gái kia vẫn đứng bên cạnh đã trực tiếp bảo dì Liên đẩy bà đi đến chỗ mình.

Hành động này nằm ngoài dự liệu của Thư Tiểu, trong lòng cô thật sự hoảng loạn. Sau khi bình tĩnh lại, cô bận rộn giới thiệu: “Ba mẹ, đây là mẹ của tổng giám buổi hòa nhạc hôm nay, cũng là...bệnh nhân của con. Bình thường bác ấy đối xử với con rất tốt.”

Ba Lâm và mẹ Lâm còn chưa kịp chào hỏi, Phương Hiểu Linh sắc mặt hơi thay đổi, nụ cười trên gương mặt vốn nghiêng lệch nay lại càng thêm vụn vặt lúng túng hơn.

Ba mẹ Thư Tiểu dường như không phát hiện điều bất thường, vẫn theo lẽ thường chào hỏi Phương Hiểu Linh, hàn huyên mấy câu đại loại như “Cảm ơn chị đã chiếu cố”, “Âm nhạc của con trai chị rất đặc sắc.”

Thần sắc Phương Hiểu Linh thoáng đã tự nhiên hơn chút, chậm rãi nói: “Là, tiểu, Tiểu, giúp, tôi. Tôi, thân thể, không tốt, không, thể, đến chào, hỏi, hai, người.”

Mẹ Lâm không lên tiếng, ba Lâm nói: “Khách khí, chiếu cố bệnh nhân, giúp đỡ bệnh nhân hồi phục là công việc của Thư Tiểu, ngược lại chị mời chúng tôi đến xem hòa nhạc, là chúng tôi nợ chị.”

Thư Tiểu mắt thấy tình hình không ổn liền nói xen vào: “Hết thời gian nghỉ giữa giờ rồi, mọi người mau về chỗ ngồi tránh ảnh hưởng đến người khác xem biểu diễn.”

Phương Hiểu Linh ra hiệu cho dì Liên đẩy mình về chỗ ngồi, trước khi rời đi, bà còn nhìn Thư Tiểu một cái thật sâu, trong mắt có hoài nghi thậm chí là thất vọng. Thư Tiểu biết, lời vừa rồi của mình đã làm bà tổn thương, cô thật sự rất muốn nói ra hết mọi chuyện về mối quan hệ giữa mình và Giang Hoài, nhưng đến cuối cùng cô vẫn nhịn xuống, cô cúi người, nhẹ nhàng cầm tay Phương Hiểu Linh, nói nhỏ: “Bác cứ yên tâm và tin tưởng cháu.”

Về mặt Phương Hiếu Linh thoáng sững sốt, rồi cười cười, hiền từ nói: “Nếu, rảnh rồi, hãy tới nhà, ăn, cơm.”

Tiết mục đầu tiên sau giờ nghỉ giải lao chính là do ông chủ mù của quán cà phê trình diễn. Khó trách cô gái kia cũng đến đây, thật ra anh ta không chỉ là chủ quán cà phê mà còn là một nhạc công xuất sắc. Nhạc cụ mà anh ta dùng để biểu diễn rất ít thấy, là một cây độc huyền cầm (*), chỉ dựa vào tay trái gảy lên dây đàn mang đến những âm thanh lúc cao lúc thấp lúc trầm lúc bổng.

(*) Độc Huyền Cầm: Đàn một dây. Đây chính là đàn Bầu, một loại nhạc cụ dân gian vô cùng độc đáo của Việt Nam.

Trước đó Thư Tiểu đã xem qua danh sách các tiết mục, đây là tiết mục độc tấu Độc Huyền cầm, soạn nhạc và phối khí gồm hai người: một là Giang Hoài, người còn lại chính là nhạc công đang ngồi trên đài biểu diễn — Nguyễn Nam Khánh, thật không ngờ Nguyễn Nam Khánh có thể sáng tác và diễn tấu những nốt nhạc tuyệt vời thể này lại là một người mù.

Đúng vậy, nói cách khác, Nguyễn Nam Khánh và Giang Hoài là chỗ quen biết, không những quen mà còn là quen thân. Nếu vậy mẹ Giang Hoài tại sao đối với vợ của Nguyễn Nam Khánh lại xa cách như vậy, thậm chí đến mức bài xích cô ta?

Tò mò trong lòng Thư Tiểu càng lúc càng lớn. Âm nhạc say sưa động lòng người mà cô lại thất thần.

Sau buổi hòa nhạc, Thư Bồi hết sức thức thối chủ động mở miệng nói để mình đưa ba mẹ về nhà. Thư Tiểu thừa dịp ba mẹ không chú ý ghé vào tai Thư Bồi nói khẽ: “Cảm ơn anh hai.” Thư Bồi cười cười, vẻ đáng ngẫm hiểu.

Theo như kế hoạch, sau khi biểu diễn kết thúc Thư Tiểu sẽ một mình đón xe đến khách sạn Nguyệt Hà, còn Giang Hoài sẽ cùng Bồi An đến sau, bọn họ hẹn nhau ở phòng riêng đã chuẩn bị từ trước.

Tình yêu của hai người vẫn chưa có “công khai với công chúng”. Huống chi nhìn từ góc độ thân thể, Giang Hoài vốn luôn không thích người ngoài quấy rầy đời tư của mình, bọn họ cũng đã quen với việc hẹn hò bí mật, hưởng thụ không gian riêng tư chỉ thuộc về hai người.

Xe lăn điện của Giang Hoài chạy trên mặt sàn phát ra tiếng “ong ong” đặc trưng, Thư Tiểu cũng không tiến tới nghênh đón, chẳng qua là xoay người đứng yên tại chỗ, mỉm cười nhìn anh từ cửa phòng một đường “đi” vào.

Anh dừng lại trước mặt cô, “Em đợi lâu chưa?”

“Không lâu.” Cô cắn cắn môi, cười nhẹ răng một cái, nói, “Nhưng lại giống như rất lâu.”

“Anh kêu Bồi An chạy nhanh nhất có thể.” Anh nói, “Em biết đấy, sau mấy buổi hòa nhạc thường có chút chuyện vặt phải xử lý. Còn phải trả lời phỏng vấn của truyền thông báo chí. Mặc dù những việc này phần lớn anh đều giao cho người khác xử lý, nhưng cũng không thể vừa kết thúc đã rời khỏi được...”

“Sau này em không cho phép anh bắt Bồi An lái xe nhanh nữa.” Cô nghiêm túc nói, “Em có thể chờ, em không muốn anh gặp nguy hiểm.”

“Thật ra so với em, anh càng sợ thứ cảm giác nhanh như điện giật đó, dù sao anh cũng không còn cái xương sống thứ hai để mà gãy.” Giang Hoài nhìn về mặt tròn đỏ trợn xuôi của cô, liền cười cười nói: “Nhưng mà nghĩ đến em, không hiểu sao gan liền lớn lên.”

Thư Tiểu đẩy Giang Hoài đến ghế quý phi, cô ngồi xuống, nói: “Nếu như anh muốn ở cùng em, có thể...cần phải lớn gan thêm chút nữa.”

Giang Hoài cúi đầu: “Trên thực tế anh cảm thấy mình đã rất rất “cả gan làm loạn” rồi. Nếu không, anh làm sao dám...làm sao dám...”

Thư Tiểu nâng mặt anh lên, lần lượt nhẹ nhàng hôn lên trán, mi tâm, gò má, chóp mũi, cuối cùng là đến đôi môi mềm mại của anh, lưu luyến hồi lâu mới chịu rời đi. Sau đó, cô nói: “Anh rõ ràng dám...”

Đột nhiên Thư Tiểu dừng miệng, cả người ngẩn ngơ! Cô cảm giác được có một luồng ấm áp chạm đến lưng mình, rất nhẹ, rất yếu, như có như không phảng phất giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào. Thư Tiểu xoay đầu một cái, trong lòng thầm vui mừng: Đó chính là cánh tay của Giang Hoài, là anh chủ động ôm eo cô. Tuy bộ dạng của anh vụng về nhưng trong mắt cô, đó chính là vòng tay ấm áp nhất trên đời.

Giang Hoài đỏ mặt cúi đầu cọ cọ vào cổ trắng ngần của Thư Tiểu. Anh vuốt ve lưng cô giống như đang vỗ về đứa nhỏ: “Thư Tiểu, sau khi quen biết em, anh bắt đầu có những suy nghĩ lớn gan đối với tương lai của mình...”

“Hửm? Anh nghĩ gì thế?”

Mặt anh càng đỏ hơn: “Anh muốn bên cạnh em cả đời, muốn được sống lâu thật lâu, thậm chí còn muốn một ngày nào đó mình có thể đứng lên, dù là chống nạng cũng tốt...” Giọng nói của anh nhỏ dần, thậm chí có chút run rẩy, “Anh còn muốn cùng em sinh một đứa nhỏ, khỏe mạnh, đáng yêu...” Anh ngẩng mặt lên nhìn vào mắt Thư Tiểu, cười đến xấu hổ, “Không biết như vậy có quá tham lam không...”

“Giang Hoài, vấn đề không phải là anh nghĩ quá nhiều, mà là anh nghĩ quá xa.” Thư Tiểu kiềm lại nụ cười, “Anh vẫn chưa cầu hôn cưới hỏi người ta thì lấy đâu ra đứa nhỏ đây!”

“Thư Tiểu,” Thoạt nhìn Giang Hoài rất nghiêm túc, dường như không phát hiện là cô đang nói đùa, “Trong lòng anh, cho tới bây giờ chưa từng dừng việc cầu nguyện. Từ sau khi anh thắng thần thừa nhận tình cảm với em, mỗi một phút mỗi một giây anh đều muốn cưới em. Nhưng vừa mới bắt đầu, anh không nghĩ tới nhanh như vậy em đã muốn cưới, dù sao...em cũng xứng đáng được một người tốt hơn.”

“Người nào tốt hơn?”

Anh cười: “Bây giờ anh đã nghĩ thông, em không phải là đang đợi một người tốt hơn anh. Thư Tiểu, em vốn dĩ đã là em tốt nhất, mà anh ít nhất có thể cố gắng để trở nên tốt hơn anh của bây giờ, để không phải bôi nhọ em.”

“Anh chưa bao giờ bôi nhọ em cả.” Cô nói, “Ngược lại, em cảm thấy rất áy náy, hôm nay đã để anh chịu ủy khuất.”

“Ủy khuất?” Anh hỏi, “Ý em là chỉ vì em không giới thiệu anh trước mặt ba mẹ em sao?”

Cô gật đầu: “Hôm nay thiếu chút làm bác gái tức giận.”

Giang Hoài bất an: “Hình như anh nhìn thấy mẹ anh đến chỗ gia đình em ngồi! Mẹ anh có tức giận với em không? Có ở trước mặt ba mẹ em làm lộ cái gì không?”

“Không có không có.” Cô trấn an nói, “Chẳng qua là thiếu chút nữa em đã không kiềm được mà nói ra hết. Nói không chừng sẽ làm mọi chuyện rối tung lên hết.”

Tay của Giang Hoài ở eo Thư Tiểu từ từ trượt xuống, lại chậm rãi tìm kiếm tay cô, vuốt ve một chút, “Thư Tiểu, em không nên gấp gáp, một ngày nào đó, chuyện anh nên đối mặt anh sẽ tự mình đối mặt. Em không cần sợ anh bị tổn thương, càng không nên vì anh bị chỉ trích mà tổn thương. Anh chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng ba mẹ em sẽ nhanh chóng tiếp nhận, thử nghĩ đến bản thân anh còn khó chấp nhận bộ dạng của mình, huống chi là người khác. Nhưng mà Thư Tiểu, anh vẫn nhớ em từng nói với anh một câu, đó chính là có thể đến cuối cùng, ba mẹ em cũng như cũ không thể tiếp nhận anh. Em còn nhớ không?”

Mắt Thư Tiểu cay cay, nặng nề gật đầu một cái.

“Anh sợ anh...cho dù như vậy cũng không buông tay được.” Anh nhàn nhạt cười, đáy mắt có chút thê lương, có chút kiên quyết, “Như vậy cũng có thể sao?”

51. Chương 51

“Đối với ba mẹ của em, anh có thể được họ tiếp nhận hoặc là phản đối, nhưng đối với em, nếu không phải là anh em nhất định sẽ không cảm thấy hạnh phúc.” Thư Tiểu đưa tay khẽ vuốt lên bờ môi của Giang Hoài, “Em cũng không vì người nào phản đối anh mà lựa chọn thỏa hiệp.” Một bàn tay khác của cô cầm lấy tay phải của anh, “Bất luận thế nào anh cũng không được phép buông tay em ra, bởi vì chỉ cần anh khẽ động

một chút cũng có thể làm em bị tổn thương, khiến em nản lòng thoái chí, chỉ có anh buông tay, người khác có phản đối cũng vô dụng.”

Ngón tay của Giang Hoài khẽ cong, nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay của cô: “Rõ.”

Lúc ăn cơm tối, để ăn mừng buổi biểu diễn thành công, Thư Tiểu “đặc cách” cho Giang Hoài khui một chai rượu, rót cho anh nửa ly, chính cô cũng uống hết mấy ly, trong lòng đặc biệt vui vẻ. Giang Hoài cũng chịu cùng Thư Tiểu đùa giỡn nói chuyện phiếm, cho đến khi thần sắc của cô bắt đầu mơ màng mới gọi phục vụ đến đỡ cô lên giường.

“Giang Hoài, tương lai của chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc!” Thư Tiểu nằm trên giường, vươn cánh tay thon dài làm ra tư thế như muốn anh ôm.

Giang Hoài buồn cười lại bất đắc dĩ nhìn cô.

“A!” Thư Tiểu giống như nhớ tới cái gì, tỉnh táo một chút, lồm cồm bò dậy, chủ động ôm cổ Giang Hoài, giống như con mèo nhỏ cọ cọ trước ngực anh, “Em và anh ai ôm cũng như nhau, không chỉ ôm anh, em còn muốn...còn muốn...ahihhi!” Cô ngây ngô cười, mặt đỏ hồng, gò má giống như hai đám mây đỏ.

Lòng ngực Giang Hoài phập phồng lợi hại, chỉ nói một câu ngắn ngủn mà cũng suýt thở không nổi: “Thư Tiểu, tối nay ngủ lại chỗ này đi, anh sẽ trông chừng em.”

Thư Tiểu vỗ vỗ cái gối: “Anh mau đây lên đi!”

“Anh...anh còn chưa tắm.” Anh lảng lảng nói quanh nói co.

Lời của Giang Hoài làm Thư Tiểu cười khanh khách: “Em cũng chưa tắm nè! Chúng ta đừng chê nhau thói là được rồi.”

Anh khẽ vuốt lưng cô, “Thư Tiểu, em say rồi.”

Tuy nói thế nhưng Giang Hoài vẫn gọi Bồi An vào, dễ dàng gỡ tay Thư Tiểu đang bám trên người anh xuống, để cho cô ngoan ngoãn nằm xuống giường sau đó mới để Bồi An đẩy anh vào phòng tắm.

Sau khi Bồi An giúp Giang Hoài lên giường, hết sức thức thời rời khỏi đó.

Lúc anh lên giường không khỏi làm kinh động giường, Thư Tiểu đang ngủ cũng tỉnh lại, dụi dụi mắt cười một tiếng cả người lăn đến gần chỗ anh, sau đó là gần như dính trên người Giang Hoài.

“A Hoài thơm quá.” Thư Tiểu ngửi ngửi mùi hương trên người anh, phảng phất rất say mê.

Thân thể Giang Hoài bất động, trong giọng nói lại có ý né tránh, dịu dàng nói: “Thư Tiểu, em uống nhiều quá rồi.”

Thư Tiểu chần chờ một cuối cùng nhìn anh gật đầu một cái: “Chắc em say thật rồi.” Cô nói, “Nếu không, làm sao trong lòng em lúc này lại muốn làm chuyện xấu đây!”

Bả vai của Giang Hoài giật giật, phát hiện không biết từ lúc nào tay của cô đã đặt lên xương quai xanh của anh, đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên đó. Yết hầu của anh lặn lộn một trận, trên trán nhất thời rịn mồ hôi.

Thư Tiểu hôn nhẹ lên yết hầu của Giang Hoài, anh hừ nhẹ một tiếng, khép mắt lại.

Cổ Giang Hoài chuyển động, mãnh liệt lại cố hết sức để hôn lên tất cả những chỗ anh có thể hôn tới. Thư Tiểu phối hợp với động tác của anh, mặc cho đôi môi mềm mại của anh du ngoạn trên tóc trên trán, khuôn mặt và cả vành tai của cô. Thân thể cô bị nụ hôn của Giang làm nóng lên, không kìm được bắt lấy tay anh đặt vào trước ngực mình. Cô cười khanh khách nhìn anh, ánh mắt thần nhiên mà nóng bỏng, không chút nào sợ hãi hay e ngại.

Hô hấp của Giang Hoài lại dồn dập: “Thư Tiểu! Em biết em xinh đẹp như vậy, anh không có cách nào trốn khỏi em...”

“Chẳng lẽ anh còn muốn trốn...?”

“Anh không có ý đó...?”

“Anh có từng nghĩ tới, có một số việc nếu xảy ra có lẽ sẽ tốt hơn.” Thư Tiểu nói, “Ha ha, không phải anh từng nói muốn sinh một đứa nhỏ sao? Em cũng muốn! Có lẽ, như vậy anh sẽ dễ dàng được ba mẹ em chấp nhận!”

Giang Hoài lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Anh chưa từng có ý nghĩ này.”

“Giận à?” Thư Tiểu phát hiện, biểu hiện của anh có chút không đúng.

Giang Hoài bất đắc dĩ khẽ nói: “Thư Tiểu, bây giờ tinh thần em không tỉnh táo. Nếu như em tỉnh rượu mà vẫn cảm thấy đó là một ý kiến hay thì em chính là xem nhẹ anh. Thẳng thắn mà nói, anh cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần trăm có thể làm ba mẹ em tiếp nhận tôi, nhưng mà, anh chưa từng có suy nghĩ cùng em nảy sinh quan hệ để ép bọn họ nhanh chóng tiếp nhận anh.”

Lời của anh khiến Thư Tiểu tỉnh rượu một chút, lật người qua nằm bên cạnh anh: “Giang Hoài, em không có xem nhẹ anh. Em...em chỉ là không bỏ được anh thôi!” Cô biết nếu hai người quyết định đi xa hơn, đoạn đường tiếp theo nhất định Giang Hoài sẽ bị ăn không ít khổ, cô chỉ muốn tranh thủ khi thời điểm đó vẫn chưa đến cô có thể khiến anh vui vẻ một chút.

“Nếu em đã trân trọng anh như vậy, làm sao anh có thể nhẫn tâm lợi dụng tấm lòng của em đây?” Anh nói, “Thân thể anh mặc dù xấu xí không tròn vẹn, nhưng mà, anh hy vọng khi chúng ta ôm nhau ở cùng nhau đó là một loại trải nghiệm đẹp đẽ thuần túy — không có bất kì gánh nặng hay suy tính sắp đặt nào cả! Cho nên trước đó em không được dung túng cho anh, càng không được...hấp dẫn anh! Bởi vì anh không phải thánh nhân, anh rất sợ bản thân sẽ không nhận được...muốn có em, cũng càng sợ thâm tâm hèn nhất muốn dùng chuyện này để có thể được ba mẹ em chấp thuận.”

52. Chương 52

Mẹ Lâm trong điện thoại nói sẽ tới nhà Thư Tiểu sau giờ cơm trưa, cô nghĩ hiếm khi mẹ mới tới liền nói muốn cùng bà ăn cơm. Vào lúc này, Thư Tiểu vừa chuẩn bị thức ăn, vừa suy nghĩ về mối quan hệ giữa mình và ba mẹ trong mấy năm gần đây càng lúc càng xa lạ, một lời khó nói hết, suy cho cùng cũng là do bản thân cô quá cố chấp: Phận là con gái, nhưng chưa từng nhún nhường một bước. Hôm nay cô cùng Giang Hoài lui tới, sau này sẽ khó có thể tránh được một trận “khổ chiến”, thay vì nói Thư Tiểu vì muốn ba mẹ dễ dàng tiếp nhận Giang Hoài mà cố ý kéo gần mối quan hệ với bọn họ, không bằng nói là vì cô cảm nhận được cái gì gọi là “tấm lòng cha mẹ”. Thư Tiểu yêu Giang Hoài, nguyện ý vì anh phần đầu quên mình, nhưng cô lại mơ hồ cảm thấy làm thế sẽ khiến ba mẹ bị tổn thương sâu sắc. Bình tĩnh mà xem xét, chưa bao giờ ba mẹ cô yêu cầu con cái phải yêu một người gia thế hiển hách, chỉ cần người đó gia thế trong sạch, thân thể khỏe mạnh lại biết lễ nghĩa thứ bậc là được rồi. Ai ngờ, anh Thư Bồi cuối cùng lại cưới một cô gái vì bị bệnh mà không thể sinh con, mặc dù ba mẹ cô bất mãn nhưng vẫn tiếp nhận, đến phiên Thư Tiểu nói yêu đương...lại càng khiến bọn họ khó lòng mà tiếp nhận thực tế. Thư Tiểu đã từng vì Chữ Vân Hành mà cảm phẫn, oán giận nhưng bây giờ cô ngày càng trưởng thành, suy nghĩ tỉnh táo lại, cũng không phải là không hiểu trong lòng ba mẹ có bao nhiêu lo lắng và bất đắc dĩ.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách Thư Tiểu, một khi số mệnh đã chỉ định, có trốn cũng không thoát.

Mạch suy nghĩ bị tiếng chuông cửa cắt đứt. Thư Tiểu chạy đi mở cửa, mời mẹ cô vào nhà. Một câu “Mẹ, người tới rồi.” nói ra khó giấu được mềm mại gần gũi.

Mẹ Lâm cảm thấy con gái hôm nay dường như có chút khác thường, khẽ giật mình hai giây, sau đó cười khoác lên cánh tay cô, nói: “Tối thăm con một chút. Bình thường công việc của con luôn bận rộn, người trẻ tuổi lại có cuộc sống của mình, luôn muốn có không gian tự do của riêng mình, mẹ và ba cũng không muốn tới quấy rầy con. Chẳng qua là càng ngày số lần gặp mặt con càng lúc càng ít qua mấy năm nữa mẹ và ba lớn tuổi e là muốn đi đâu cũng không dễ dàng. Thừa dịp bây giờ còn sức khỏe cũng nên quan tâm con một chút. Trước kia mẹ từng cảm thấy con là một đứa kiên cường độc lập nên bọn ta mới có thể buông tay, nhưng dần dần mẹ nhận ra, cuối cùng con cũng chỉ là một cô gái, sẽ có thời điểm mềm lòng, có một số việc người làm mẹ như ta quả thật vẫn chưa đủ quan tâm.”

Lời của mẹ làm Thư Tiểu có chút cảm động, rồi lại không khỏi sinh ra một tia sợ hãi: “Mẹ, hôm nay mẹ sao vậy?”

Mẹ Lâm đi đến ghế salon, ngồi xuống: “Không có gì, thật ra mẹ chính là cảm thấy con gái lớn, càng lúc càng xa cách với mình, ngày sau con lập gia đình sợ rằng mẹ và ba con sẽ càng tịch mịch. Thừa dịp hiện tại...” Bà dừng một chút, ánh mắt sâu xa nhìn Thư Tiểu một cái, “Thư Tiểu, có phải con vẫn còn trách chúng ta chuyện của Chữ Vân Hành đúng không?”

Thư Tiểu không nghĩ tới mẹ cô lại đột nhiên nhắc tới chuyện cũ, mấy năm nay, sự kiện đó giống như điều “cầm kỵ” giữa cô và ba mẹ, không một ai chủ động nhắc tới nó.

Năm đó khi Thư Tiểu còn là thực tập sinh tại nước ngoài đã từng yêu mến một thanh niên trẻ vì tai nạn xe cô dẫn tới liệt nửa người. Ngày cô chính thức giới thiệu Chữ Vân Hành với ba mẹ, anh đã bị bọn họ lạnh lùng công kích một phen. Anh là người vừa nhạy cảm vừa kiêu ngạo nên đã bình thản chọn cách chia tay với cô, mà Thư Tiểu lúc đó không khóc cũng không nháo, làm như vậy rất khó coi, bởi vì cô cũng là một người kiêu ngạo và nhạy cảm, có điều từ đó về sau dường như cô đã quên mất cảm giác rung động.

May mắn thay, yêu chính là một loại bản năng, chỉ cần gặp đúng người sẽ tự “khởi động”. Giang Hoài chính là “cơ quan” đó.

Bây giờ mẹ cô nói ra câu đó Thư Tiểu mới phát hiện, đối với đoạn tình cảm năm xưa cô đã hoàn toàn quên được. Cô có yêu vậy mà lại không đủ cố gắng để tiến xa hơn, thay vì nói ba mẹ cô đã ngăn cản phá hủy tình yêu của cô, không bằng nói là do chính cô nắm lấy hạnh phúc của mình không đủ chặt. Nhưng, những việc đó hết thảy đều đã không còn quan trọng nữa rồi.

Vì vậy Thư Tiểu mỉm cười trả lời: “Đã sớm không trách.”

Mẹ Lâm có vẻ vui mừng: “Con hiểu được nỗi khổ của chúng ta là tốt. Thật ra thì mẹ cũng không ghét cậu ta, nhưng con là con gái của chúng ta, mẹ khó tránh khỏi tâm tư không muốn để con chịu khổ. Cho dù hiện tại con vẫn oán giận chúng ta thì mẹ vẫn không hối hận lúc đó đã làm vậy. Con hiểu chưa?” Vừa nói bà vừa dừng tầm mắt trên mặt Thư Tiểu

Thư Tiểu bị bà nhìn như vậy có chút sợ hãi, tổng cảm thấy lời của mẹ cô còn mang theo ẩn ý khác nhưng cũng không dám dò xét lung tung, chỉ đành gật đầu đáp: “Con hiểu.”

Nụ cười của mẹ Lâm giãn ra, đứng dậy đi về phía phòng bếp: “Mẹ biết, con gái của mẹ là một đứa thông minh hiểu chuyện. Nào chúng ta vào bếp cùng nấu ăn, hôm nay để con ném thử tài nấu nướng của mẹ.”

Thư Tiểu le lưỡi nói: “Dạ thôi, từ bao giờ mà mẹ lại biết nấu nướng? Bình thường ở nhà đều do dì Lưu nấu ăn, nhiều năm như vậy con sợ đến nếm canh dùng bao nhiêu đường bao nhiêu muối mẹ cũng không biết nữa!” Dì Lưu vốn dĩ là người giúp việc ở Lâm gia mười mấy năm trước, sau khi ba mẹ Thư Tiểu nghỉ hưu liền dọn ra ngoại ô sống, nếu để dì Lưu mỗi ngày đều chạy tới chạy lui thật sự quá bất tiện, cộng thêm việc bọn họ cũng lớn tuổi, con cái đều đã tự lập, vả lại lương hưu của hai vợ chồng cũng không ít liền dứt khoát mời dì Lưu đến làm giúp việc.

“Ha ha, đứa nhỏ này, dám trêu chọc mẹ à!” Mẹ Lâm tuy mắng nhưng miệng lại cười.

Thư Tiểu cười đẩy bà đến phòng khách: “Được rồi, mẹ ngồi đây nghỉ ngơi đi, mẹ tới nhà con đương nhiên sẽ do con tiếp đãi rồi!”

Sau khi Thư Tiểu làm cơm xong quay trở lại, nhìn thấy mẹ cô thần sắc hoảng hốt ngồi trên ghế salon, đặt đĩa thức ăn xuống bàn ân cần tiến lại hỏi: “Mẹ, đang suy nghĩ gì thế? Mau ăn cơm thôi!”

“À...Ừ...” Mẹ Lâm đứng dậy theo cô đi vào phòng bếp, ngồi xuống bàn ăn, “Cũng không có gì, chỉ là chợt nhớ ra một chuyện muốn con đi làm.”

“Là chuyện gì vậy mẹ?”

“Cũng không phải chuyện to tát, chính là lần trước con mang vé mời đến, nói là bệnh nhân của con mời chúng ta đi xem hòa tấu đúng không?”

Thư Tiểu sững sốt, chuyện có liên quan đến Giang Hoài khiến cô không khỏi khẩn trương, vội lên tiếng: “Dạ, đúng vậy. Sao thế mẹ?”

“À, con cũng biết tính của mẹ và ba con, vô công không chịu lộc, chúng ta trước giờ không thích thiếu nợ ai cái gì. Mặc dù chẳng qua chỉ là mấy tấm vé nhưng bây giờ một tấm vé xem hòa tấu không phải rẻ huống hồ người ta còn mời cả nhà chúng ta, chắc hẳn phải có cảm tình lắm, có thể họ cảm thấy con làm rất tốt nên muốn cảm tạ, nhưng dù sao đó cũng là công việc con nên làm, cứ tiếp nhận quà cáp như vậy mẹ cảm thấy rất không thỏa đáng. Cho nên mẹ và ba con cùng thương lượng, muốn mời đối phương ăn một bữa cơm, con cảm thấy....như thế nào?”

53. Chương 53

Vì lo lắng cho thân thể của Giang Hoài, Thư Tiểu đã đặt chỗ ở một nhà hàng có nhà vệ sinh chuyên dụng, không gian cũng rộng rãi phù hợp cho xe lăn di chuyển. Thư Bồi cũng từng đề nghị đến nhà hàng của anh nhưng Thư Tiểu suy nghĩ một chút vẫn là từ chối. Anh cô trời sinh tính tình thẳng thắn, muốn anh tỏ ra không hay biết quan hệ giữa cô và Giang Hoài là có chút làm khó anh. Huống chi sau khi hẹn hò, vì muốn chiều cổ Giang Hoài chu đáo mà hai người thường đến nhà hàng của Thư Bồi ăn cơm, mỗi lần nhìn cô Giang Hoài đều không giấu được nhu tình ấm áp, có lẽ những người phục vụ ở đây đều đã sớm nhìn thấu mối quan hệ giữa hai người. Nếu lần này lại mang Giang Hoài đến, không có gì đảm bảo rằng bọn họ sẽ không lỡ miệng nói lộ ra cái gì trước mặt ba mẹ cô.

Sau khi đặt chỗ xong, Thư Tiểu liền gọi điện báo cho ba mẹ cô một tiếng, là ba cô bắt máy. Thư Tiểu báo cho họ thời gian và địa điểm, ba Lâm nói, “Các con thấy tiện là được rồi.” Đột nhiên giọng nói bên kia lại chuyển thành của mẹ cô

Mẹ Lâm vừa nhận máy liền hỏi: “Con đặt nhà hàng đó vậy cậu Giang kia có thấy bất tiện không?”

Lời của bà khiến cô ngẩn ra: “Không có...không có gì bất tiện ạ.”

“Vậy sao, mẹ nghe nói cậu Giang đó thân thể tàn tật, thường ngày đều ru rú trong nhà, chẳng lẽ lời đồn là sai sự thật?”

Trong lòng Thư Tiểu cả kinh, nhanh chóng bình tĩnh lại, cô làm bộ như rất kinh ngạc nói: “Làm sao mẹ biết anh ấy rõ như vậy?”

“Mẹ và ba con vốn thích nghe nhạc dân gian, Giang Hoài cũng xem như là nhạc sĩ có tiếng tâm, hai năm qua cậu ta tổ chức những buổi hòa nhạc đều được đánh giá cao, vì vậy mẹ ít nhiều cũng nghe được vài thông tin về cậu ta. Chẳng qua là không nghĩ tới...” mẹ Lâm trầm ngâm một lúc mới nói, “Không nghĩ tới con và cậu ta lại quen biết.”

Thư Tiểu nói: “Thì ra là như vậy, con vốn dĩ định nói trước với ba mẹ để hai người biết trước tình huống của anh ấy, tránh cho lần đầu tiên gặp lại khiến ba mẹ giật mình. Hiện tại ba mẹ đã biết, cũng không cần con giới thiệu nữa.”

Mẹ Lâm hỏi: “Thân thể của cậu ta thật sự hỏng bét giống như người ta đồn đãi sao?”

Thư Tiểu cảm thấy chuyện như vậy không thể gạt được, thay vì che che giấu giấu chỉ bằng cứ bình thản thừa nhận: “Con không biết ba mẹ đọc được trên báo người ta viết những gì về anh ấy, bất quá, anh ấy cần dựa vào xe lăn để đi lại, hơn nữa....bởi vì tủy sống bị tổn thương ở vị trí cao nên khi ăn cơm hoặc cần hoạt động tay đều phải dựa vào dụng cụ hỗ trợ.” Cô nói những việc này cũng vì hy vọng khi ba mẹ cô nhìn bộ dạng Giang Hoài lúc ăn cơm sẽ không bị anh hù dọa.

Mẹ cô khẽ thở dài một tiếng: “Đứa nhỏ vẫn còn trẻ tuổi như vậy, thật là đáng tiếc...”

Thư Tiểu mơ hồ nghe được trong tiếng thở dài của mẹ cô mang theo tiếc nuối cùng thương cảm, trong lòng cô cũng ngü vị tạp trần, không biết nên vui hay nên buồn. Lúc đó nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo, ngược lại mẹ cô lại lên tiếng trước, bà nói: “Mẹ và ba con dù sao cũng rảnh rồi, trước mắt cứ như vậy, đợi đến hôm gặp mặt chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.”

Thư Tiểu sau khi cúp điện thoại, lại gọi tiếp một cuộc điện thoại cho Giang Hoài, bàn với anh kế hoạch ngày hôm đó. Giang Hoài hỏi, có muốn anh chuẩn bị quà biếu cho hai bác hay không, Thư Tiểu nói không cần, Giang Hoài cũng không kiên trì. Thư Tiểu biết anh là người hiểu lễ tiết: Lần gặp mặt này, có thể là

bước đầu thử dò xét, Giang Hoài và cô vẫn chưa có ý định công khai quan hệ với ba mẹ, chỉ lấy thân phận là người nhà bệnh nhân và bác sĩ cùng ăn một bữa cơm. Giang Hoài nếu đã nói chuẩn bị quà biếu thì nhất định không phải đồ tầm thường, mà Thư Tiểu và ba mẹ lần này mời cơm là vì cảm ơn, nếu Giang Hoài lại mang quà đến nữa thì tình hình liền có chút khả nghi.

Thằng thần mà nói, tình yêu của họ có thể sẽ phải đối mặt với một trận bão lớn, trong lòng Thư Tiểu đã sớm có chuẩn bị. Nếu bỏ qua cảm nhận của Giang Hoài, cô thật sự không ngại đánh cược một lần, nhưng mà nghĩ kĩ lại làm sao cô có thể nhẫn tâm nhìn người đàn ông mình yêu thương tích đầy mình đây?

Thư Tiểu chỉ hy vọng có một ngày, ba mẹ cô đối với anh từ ái tài, thương tiếc chuyển thành yên mến xuất phát từ nội tâm.

Cô cũng biết rõ khả năng này không lớn, nhưng cô có thể kiên nhẫn chờ đợi, chờ đến một ngày ba mẹ cô sẽ đồng ý chấp nhận Giang Hoài.

Đến tối thứ bảy, Thư Tiểu không cùng Giang Hoài đến nhà hàng mà lái xe đến ngoại ô đón ba mẹ cô. Lúc đến nơi liền phát hiện Giang Hoài đã có mặt ở đó, anh cũng không vào trong mà đợi bên ngoài cửa phòng ăn. Thư Tiểu vô thức mỉm cười với anh một cái, nhất thời quên mất tâm trạng khấn nguyện trên đường đưa ba mẹ cô đến.

Bồi An đứng sau lưng Giang Hoài vội vàng khom người lên tiếng chào ba mẹ Thư Tiểu. Giang Hoài khẽ run vài giây sau đó điều khiển xe lăn đến phía trước nghênh đón.

“Cháu chào hai bác!” Anh ngẩng đầu, cố gắng nhìn thẳng vào bọn họ, giọng nói như thường. Tay phải vẫn giữ trên cần điều khiển xe lăn, đầu ngón tay khẽ run run.

Mẹ Lâm cười một cái: “Chào cậu, cậu Giang, đã để cậu chờ lâu.” Ba Lâm cũng nở nụ cười hòa ái, nói: “Cảm ơn cậu Giang đã dành thời gian đến đây.” Có điều ánh mắt có hơi mất tự nhiên quét qua chần mông đáp trên chân Giang Hoài.

Giang Hoài dường như cũng phát hiện ra ánh mắt của ba Lâm, tay trái co quắp cọ cọ trên mặt chần, dường như muốn che giấu cảm giác lúng túng. Một màn đó đã sớm rơi vào mắt Thư Tiểu, cô đau lòng cho anh nhưng cũng không thể ở trước mặt ba mẹ nói cái gì.

Giang Hoài rất nhanh vực lại tinh thần, ngẩng đầu mỉm cười nói: “Bác trai bác gái, cháu là hậu bối, hai bác cứ gọi cháu là tiểu Giang là được rồi.”

“Được, tiểu Giang, hôm nay cậu có thể tới tôi và ba Thư Tiểu rất cao hứng. Mời ngồi.” Mẹ Lâm đột nhiên ý thức được câu nói của mình, vội vàng sửa lại, “À, ý tôi là muốn nói —— mời cậu vào chỗ.”

Giang Hoài điều khiển xe lăn đến cạnh bàn ăn, nói: “Mời hai bác ngồi trước ạ.”

Mẹ Lâm cũng không nói nhiều, gạt đầu cảm ơn rồi kéo ba Lâm ngồi xuống. Thư Tiểu thừa dịp ba mẹ đang khom lưng không chú ý liền hướng về phía Giang Hoài, cho anh một cái nhìn khích lệ, sau đó tiện tay giúp anh kéo một cái ghế trong bàn ăn để ra ngoài, chừa lại một chỗ cho anh ngồi vào, còn cô đến ngồi cạnh ba Lâm.

54. Chương 54

Thư Tiểu bỗng dưng ngẩn ra, lấy lại tinh thần, cô vừa muốn nổi giận liền nghe Giang Hoài nói: “Cháu đã nhìn thấy Ròng Rọc, khi Thư Tiểu đến nhà cháu để làm phúc kiện cho mẹ cháu đã mang nó đến cùng. Con chó nhỏ đó cô ấy nuôi rất tốt, điều này cũng không dễ dàng.”

Giang Hoài vẫn cười, có điều tròng mắt có tia ảm đạm.

Thư Tiểu cảm giác trong lòng giống như bị vật gì đó đập mạnh một cái, cũng không kìm chế tâm trạng của mình nữa: “Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn biết cái gì? Cứ trực tiếp hỏi con đi này, cần gì phải nhai lại trò cũ!”

Mẹ Lâm hừ lạnh, cười khan một tiếng: “Nhai lại trò cũ? Con gái mẹ quả nhiên nuôi dạy thật tốt! Con lại có thể dùng từ ngữ như vậy để nói về mẹ mình sao! Vậy nhờ con nói lại một chút xem, thế nào là trò cũ?”

Thư Tiểu nghiêng răng một cái, nói: “Năm đó là Chữ Vân Hành, hôm nay là Giang Hoài — mẹ đối với bọn họ đều là tàn nhẫn!”

“Thư Tiểu” Giang Hoài và ba Lâm đồng thời mở miệng ngăn cô lại.

Nhưng mà Thư Tiểu vẫn tiếp tục nói: “Được, con thừa nhận, mẹ, con quả thật chạy không thoát “nhân pháp” của mẹ, làm sao mà con không hiểu tâm tư của mẹ? Mẹ hỏi Giang Hoài có từng nhìn thấy Ròng Rọc cũng chính là muốn biết anh ấy có từng đến nhà con hay chưa, mẹ muốn dò xét thử xem chúng con đã tiến triển đến mức độ nào rồi đúng không? Mẹ mời anh ấy bữa cơm này, cũng chỉ là muốn dùng cách năm đó đối phó với Vân Hành để đối phó với Giang Hoài, khiến anh ấy thấy khó mà lui! Mẹ, tại sao mẹ lại coi thường lựa chọn và cảm thụ của con như vậy, tại sao mẹ chỉ một một mực cho rằng vấn đề là nằm ở Giang Hoài? Tại sao mẹ không trực tiếp tìm con làm rõ?”

“Làm rõ?” Mẹ Lâm đứng dậy, nét mặt cũng không thể giữ bình tĩnh được nữa: “Vào hôm trước, con có từng chủ động cùng mẹ đề cập đến quan hệ giữa hai đứa không? Nếu, chính con cũng không đem cậu ta chính thức giới thiệu cho ba mẹ, vậy thì cậu ta chẳng qua cũng chỉ là người nhà bệnh nhân thôi. Thế nào? Chính bản thân con cũng không dám đem cậu ta đến giới thiệu cho ba mẹ có đúng không? Vậy thì tại sao con lại chỉ trích mẹ không tìm con làm rõ? Cùng một người đàn ông tay chân không nhúc nhích được lên lút qua lại, con đã từng nói với ba mẹ chưa? Là con gạt chúng ta, rõ ràng trong lòng con cũng cảm thấy cậu ta không xứng với con, bằng không tại sao khi hai đứa hẹn hò lại không dám để người ngoài biết?”

Thư Tiểu nổi đóa, không kịp phản bác lại lời mẹ cô, chỉ lo chạy đến phía sau Giang Hoài, đem xe lăn đẩy về phía cửa ra vào. “Thư Tiểu, em...” Giang Hoài dè lại thắng xe lăn, “Em đừng kích động!”

Thư Tiểu nói: “Em không muốn anh ở chỗ này nghe sỉ vả, Giang Hoài, lời mẹ em nói không phải sự thật, toàn bộ đều không phải!”

“Anh hiểu mà, Thư Tiểu, đều do anh không tốt. Là anh để em chịu uất ức.”

“Giang Hoài, anh nghe em nói, trước hết để Bồi An đưa anh trở về! Anh còn ở lại, trừ việc khiến em đau lòng thì đều không có lợi ích gì cho hai ta. Ngày mai em sẽ đến chỗ anh, được không?” Thư Tiểu ngồi xổm xuống, nâng hai tay của anh lên, khề hôn một cái.

“Thư Tiểu, thật sự xin lỗi.” Giang Hoài rũ mắt, lông mi có chút ẩm ướt, “Anh ở nhà chờ em.”

Thư Tiểu đẩy cửa ra, không khí lạnh lẽo bao trùm cả căn phòng. Ba mẹ chăm chăm nhìn cô từng bước đi vào, không ai nói lời nào.

“Giang Hoài không phải Chữ Vân Hành.” Thư Tiểu kéo ghế ngồi xuống, chậm rãi nói một câu.

Mẹ Lâm nói: “Cậu ta dĩ nhiên không phải. So với Chữ Vân Hành, cậu ta còn tàn phế nghiêm trọng hơn.”

“Con thật không thật không thể tin được đây là lời của một nữ giáo sư nói ra!” Thư Tiểu cau mày nói, “Mẹ, Vân Hành cũng tốt, Giang Hoài cũng tốt, chẳng lẽ tàn tật là lựa chọn của bọn họ sao? Tại sao mẹ lại đem những lời này thản nhiên nói ra giống như tuyên bố tội trạng với bọn họ vậy?”

“Tàn tật đương nhiên là do bọn họ bất hạnh, không phải tội! Nhưng mà, khi có người muốn đem loại bất hạnh này lan tràn đến gia đình chúng ta, vậy mẹ liền xem đó là một loại xâm phạm! Mẹ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đem loại “bất hạnh” này xua đuổi đi!”

Ba Lâm này giờ vẫn chưa lên tiếng, “Thư Tiểu, bình tĩnh mà xem xét, ba mẹ nhìn ra được, Chữ Vân Hành và Giang Hoài về bản chất đều là những thanh niên tốt, nhưng mà không phải thanh niên tốt nào bố mẹ cũng đều “rộng lượng đối đãi” chấp nhận thành người nhà được. Huống chi, cậu Giang Hoài này, ngay cả lo liệu cuộc sống cá nhân cũng là một vấn đề, muốn ba và mẹ con chấp nhận cậu ta làm con rể — con gái, con thật sự đang làm khó ba mẹ.”

Lời của ba cô thẳng thắn chân thật, Thư Tiểu đương nhiên hiểu rõ, giọng nói nhất thời mềm xuống, “Con biết chuyện này đối với bố mẹ rất khó để chấp nhận, nhưng mà chuyện tình cảm, thật sự không thể dùng điều kiện để đo đếm được...”

Mẹ Lâm cười lạnh nói: “Tình cảm? Con chỉ biết tấm chân tình của mình, đối với tình cảm của Giang Hoài con hiểu rõ được mấy phần? Lời dễ nghe ai mà không nói được? Người bị liệt nhưng cái mồm vẫn có thể nói được! Con bị cậu ta dụ dỗ đến lú lẫn rồi, con có biết trước khi quen con cậu ta đã qua lại với ai không? Chỉ là bất quá người ta không gây thương tổn như con, mau tỉnh lại đi con gái!”

“Lời này của mẹ là có ý gì?” Thư Tiểu nghe ra ẩn ý trong lời nói của mẹ cô.

“Mẹ biết ngay mà, Giang Hoài nhất định sẽ không nói với con chuyện này.” Mẹ Lâm giống như là nắm được “xương sườn mềm” (*) của Thư Tiểu, đắc ý nói, “Cậu ta đã từng đính hôn, hơn một năm trước đột nhiên hủy bỏ hôn ước. Giang Hoài này dù sao cũng là ông chủ của khách sạn Nguyệt Hà, còn là nhạc sĩ nổi tiếng, cũng xem như là một nhân vật có mặt mũi, năm đó truyền thông còn đưa tin về chuyện này, không tin con có thể lên web mà tra ra.”

(*) Xương sườn mềm: Giống như nắm thóp/nắm đuôi í

Thư Tiểu cả kinh, chuyện này, quả thật mẹ cô đoán không sai, cô không hề biết chuyện này.

Trong lòng dâng lên một loại cảm giác khó nói, giống như là bị cái gì đánh trúng, có chút đau đớn, nhưng ngoài miệng cô vẫn cứng rắn nói: “Vậy thì đã sao? Nếu đã hủy bỏ hôn ước, thì xem như là chuyện của quá khứ rồi.”

“Vậy sao?” Mẹ Lâm hỏi ngược lại, “Con không hiểu kì tại sao bọn họ lại hủy hôn ước? Một đoạn tình cảm có thể tính đến chuyện kết hôn thì vài ba lời liền có thể bỏ xuống? Theo mẹ biết thì con và Giang Hoài còn chưa tính đến chuyện hôn nhân đúng không?”

“Mẹ mong đợi con có phản ứng gì đây? Tức giận? Thất vọng? Chật vắn? Hay là hận con không thể lập tức chạy đến chỗ Giang Hoài đòi chất, sau đó phát hiện anh ấy tình cũ khó quên, chúng con cãi nhau một trận rồi chia tay, mẹ sẽ “nhất phách lưỡng tán”? Mẹ, lời của mẹ đúng là làm con khiếp sợ, nhưng mà còn lâu mới phá hủy được tình cảm của con và Giang Hoài, con sẽ đi tìm anh ấy chứng thực, nhưng sẽ không có cãi nhau, càng không có chia tay, bất kể là trong quá khứ anh ấy từng có tình cảm sâu đậm với người nào, anh ấy bây giờ và tương lai, đều là của con!”

55. Chương 55

“Mộ Bình, cần gì phải làm cho mọi chuyện không còn lối thoát?” Lâm Bách nói, ông đi dậy đi tới, đứng ngăn giữa con gái và vợ, dường như làm vậy có thể ngăn bớt mùi thuốc súng giữa hai mẹ con, ông trầm mặc mấy giây, sau đó liếc mắt nhìn Thư Tiểu một cái thật sâu, nói: “Người đàn ông này, ba và mẹ con không có cách nào tiếp nhận cậu ta, chúng ta cũng biết, cho dù thế nào cũng không thể làm con thay đổi quyết định, nhưng mà con gái, có một chuyện ba nhất định phải nói cho con biết, con thật sự cho rằng trở ngại lớn nhất giữa con và cậu ta chính là ba và mẹ sao? Con không cảm thấy trước khi bản thân quyết định lựa chọn giữa tình thân và tình yêu thì con nên làm rõ một vấn đề: Giang Hoài rốt cuộc là bởi vì quá yêu con mà không thể rời xa con, hay là do cậu ta chưa đủ yêu con nên không có đặt mình vào vị trí của con để suy tính cho tương lai của con? Thư Tiểu, ba lấy góc độ của một người đàn ông để suy xét, nếu như đổi lại là ba...”

Lòng Thư Tiểu có một tia rối loạn, mơ hồ giống như có gai đâm vào tay cô, cảm giác hơi đau, nhưng nàng vẫn cắt đứt lời của ba cô, “Nhưng mà thưa ba, ba không phải anh ấy!”

Lâm Bách khoát tay một cái nói, “Thôi.”

Thư Tiểu nghiêng rằng, nói: “Ba, mẹ, con chưa bao giờ muốn lựa chọn giữa tình thân và tình yêu, cho dù bây giờ con có đến bên Giang Hoài, cũng không có nghĩa là con không còn là con của ba mẹ. Chẳng qua là con biết, nếu như con buông tay Giang Hoài, lấy tính tình anh ấy, anh ấy tuyệt đối sẽ không dây dưa, anh ấy chỉ biết chịu khổ một mình mà thôi, có lẽ ba mẹ sẽ châm chọc anh ấy yếu đuối, nhưng đó là vì bản thân anh ấy đã bị thương rất nặng rất nặng, nặng đến nỗi suy nghĩ sống tiếp đối với anh ấy cũng là một việc hết sức khó khăn, một người như anh ấy dám cùng người khác nói yêu đương cũng đã cần biết bao dũng khí. Ít

nhất trong hoàn cảnh hiện tại cũng có người chịu ở bên cạnh anh ấy, cùng nâng đỡ lẫn nhau, kề vai sát cánh chiến đấu, nhưng khi bị người đó buông tay, anh ấy cũng không còn đủ sức để mà nếu kéo! Con yêu anh ấy, con không thể làm được chuyện tàn nhẫn như vậy! Mà ba mẹ cũng không phải hoàn toàn mất đi con, bởi vì con là con gái của ba mẹ, chỉ cần lúc nào ba mẹ cần con, con đều sẽ có mặt! Còn một chuyện, mẹ, mẹ nói mẹ không muốn nhìn mặt con và Giang Hoài, chuyện này con cũng không dám miễn cưỡng, nhưng mà con vẫn sẽ đánh cược một lần, đánh cược đến một ngày nào đó mẹ có thể tha thứ, có thể tiếp nhận...”

Mẹ Lâm quay lưng, đứng thẳng người bất động mấy giây sau đó chậm rãi nói: “Chuyện này không cần nói nhiều nữa, xem ra con đã có quyết định của mình. Nếu như đã chọn cậu ta, thì con đi đi, mẹ không ngăn cản con, cũng không muốn nói gì nữa.”

Thư Tiểu mơ mơ màng màng lái xe đến một khúc quanh, giai điệu quen thuộc bay vào cửa xe. Nhìn kỹ một chút, đây chính là quán cà phê mở nhạc của Giang Hoài từng khiến Thư Tiểu tò mò mà đi vào. Thư Tiểu trong đầu vừa hạ một quyết định, cô dừng xe ở bãi đỗ, mở cửa đi vào trong.

Dường như ông trời cũng biết cô muốn gì. Thư Tiểu vừa vào cửa liền nhìn thấy bà chủ quán đứng ở quầy thu ngân. Thư Tiểu gặp cô ta hai lần, một lần trong quán này, một lần khác chính là trong buổi hòa nhạc của Giang Hoài. Chẳng qua là lần thứ hai gặp hai người không có cơ hội chào hỏi một tiếng. Thư Tiểu chần chờ một chút, cảm thấy tùy tiện chào hỏi một người xa lạ hình như không ổn cho lắm, vì vậy trước mắt liền chọn một chỗ gần quầy thu ngân ngồi xuống.

“A, là cô?” Bà chủ quán khi rời khỏi quầy thu ngân, liếc mắt nhìn thấy Thư Tiểu, giọng điệu mang theo vui mừng.

Ngược lại Thư Tiểu có chút sửng sốt, điều chỉnh xong tâm tình, cười nói: “Không ngờ cô vẫn còn nhớ tôi.”

“Nhớ chứ.” Cô gái ngồi xuống đối diện với Thư Tiểu, “Chúng ta đã gặp nhau hai lần phải không?”

Thư Tiểu gật đầu — Có lẽ buổi hòa nhạc ngày đó, cô gái này cũng nhìn thấy cô.

“Ở buổi hòa nhạc chưa kịp cùng cô chào hỏi.” Sắc mặt cô gái mang theo chút lúng túng và tiếc nuối, “Lần đầu tiên gặp mặt tôi còn chưa biết cô, sau đã biết, cũng muốn gặp cô chào hỏi. Tôi tên Giản Minh Lam, còn cô là Lâm Thư Tiểu, đúng không?”

“Sao cô biết tên tôi?” Thư Tiểu suy nghĩ một chút, hỏi, “Là Giang Hoài nói?”

“Ban đầu anh ấy cũng không có nói, chẳng qua là tôi và chồng tôi thỉnh thoảng cùng anh ấy gặp mặt, chồng tôi mặc dù ánh mắt không tốt nhưng cảm giác so với người thường nhạy bén hơn, anh còn là tri kỷ với Giang Hoài, chỉ cần dò xét một chút liền biết Giang Hoài có người yêu. Ai cha...anh ấy thật là một người thích hóng chuyện.”

Mặc dù lời của Giản Minh Lam vừa nghe là chế nhạo, nhưng trên mặt cô lại mang theo nụ cười ngọt ngào ảm áp.

“Bất quá, Giang Hoài là một người tốt, chúng tôi cũng vui mừng thay anh ấy.” Cô nhìn Thư Tiểu, nghiêm túc nói.

Thư Tiểu không kiềm chế được: “Tôi có thể mạo muội hỏi một câu không? Cô và Giang Hoài từng quen biết rất nhiều năm sao?”

“Hôm nay cô uống cà phê hay uống trà?” Giản Minh Lam chần chờ một chút rồi nhẹ giọng nói.

Thư Tiểu gọi cà phê.

Giản Minh Lam bưng tách cà phê uống một hớp: “Thoạt nhìn hôm nay cô đến là muốn làm rõ điều gì đó. Có những chuyện, cô không muốn tìm Giang Hoài hỏi trực tiếp đúng không?”

Thư Tiểu có chút lúng túng, cô không quen làm những chuyện như vậy, thậm chí cảm thấy có chút xấu hổ, “Nếu như cô cảm thấy không tiện nói, cô có thể không cần trả lời.”

Giản Minh Lam lắc đầu, “Tôi muốn, cô quả thật tìm đúng người rồi, rất nhiều chuyện chỉ có tôi mới có thể cho cô đáp án. Còn Giang Hoài, nếu cô hỏi, với tính tình của anh ấy, cho dù có cạy miệng cũng sẽ không hé nửa chữ. Cô đừng hiểu lầm, anh ấy là một người thẳng tính, vốn không hay giấu giếm người khác chuyện đã qua, nếu như anh ấy không chịu nói, đó cũng bởi vì suy nghĩ đến thể diện của người khác.”

Lời của cô khiến tò mò của Thư Tiểu càng lúc càng lớn, Thư Tiểu do dự một chút rồi cuộc mở miệng nói, “Thật ra khi tôi ở cùng với Giang Hoài, có nghe anh ấy nhắc đến cô mấy lần, anh ấy...anh ấy từng yêu cô, cô có biết chuyện đó không?”

“Rất lâu sau này tôi mới biết.” Giản Minh Lam đặt tách cà phê xuống đĩa, “Mà rất lâu trước kia, tôi không phủ nhận, tôi cũng từng yêu Giang Hoài.”

Giọng nói của Thư Tiểu khô khốc, “Hai người...không có ở cùng nhau? Tôi nghe nói Giang Hoài từng đính hôn, đối tượng không phải là cô sao?”

“Tôi nghĩ, những tin đồn trên mạng đã khiến cô nhầm lẫn.” Giản Minh Lam nói, “Mặc dù năm đó chúng tôi không lựa chọn cùng nhau đối mặt với tình cảm của chính mình nhưng chúng tôi cũng chút ‘cộng thức’. Có điều e rằng giữa tôi và anh ấy không thể bỏ xuống những rào cản để thoải mái yêu nhau.”

“Là bởi vì anh ấy tàn tật?”

“Đó là bản khoán của anh ấy, không phải của tôi.” Giản Minh Lam nói.

Thư Tiểu bỗng nhiên nhớ tới chồng của Giản Minh Lam là một người mù, vội nói, “Thật xin lỗi, tôi không nên nói như vậy.”

“Không sao.” Giản Minh Lam nói, “Giang Hoài chắc chưa từng nói với cô lý do tôi đến nhà anh ấy phải không?”

“Anh ấy chỉ nói cô từng là hộ lý của anh ấy.”

“Chính xác là vậy, nhưng đồng thời tôi cũng chính là con gái của thủ phạm đã khiến anh ấy trở nên như vậy.”

Tách cà phê trong tay Thư Tiểu lung lay một cái, chất lỏng màu nâu văng ra dính lên tay cô.

“Tôi nghĩ, đây chính là nguyên nhân lớn nhất khiến anh ấy không muốn nói cho cô mọi chuyện. Bởi vì thực tế quá tàn khốc cũng quá ghê tởm...” Giản Minh Lam nói, “Ba tôi năm đó bắt cóc tổng tiền, người ông ấy bắt chính là con trai của Đông gia, thời điểm xe của ông ấy bị đuổi bắt đã tông phải một chiếc xe khác, trên chiếc xe đó, chính là Giang Hoài.”

Thư Tiểu không nói gì, chẳng qua là chậm rãi bưng tách cà phê lên, uống một ngụm to. Nước mắt bắt giáng rơi lã chã, hòa lẫn cùng với cà phê trong tách.

“Cứ như vậy...phá hủy anh ấy?” Cô khàn giọng, nhìn Giản Minh Lam, phảng phất giống như tố cáo.

“Đúng vậy.”

Thư Tiểu nhanh chóng ổn định tâm trạng, “Cho nên cô lựa chọn chuộc tội?”

“Tôi không có hy vọng xa vời rằng mình có thể chuộc lại lỗi lầm của ba tôi đã gây ra. Nhưng quả thật là tôi muốn làm gì đó cho Giang Hoài.”

“Anh ấy đối với cô như thế nào?”

“Lúc mới bắt đầu thì lạnh nhạt, nhưng sau đó lại ôn hòa, về sau thì trở nên nóng nảy thất thường, lúc tốt lúc xấu.”

“Tôi nghĩ tôi có thể đoán được nguyên nhân.” Nếu không phải để ý thì làm sao tâm tình lại nhộn nhạo không yên!? Trong lòng Thư Tiểu cảm thấy chút chua xót.

“Nhưng có lẽ lúc đó do tôi quá ngốc hoặc là còn quá trẻ nên đã không đoán ra được tâm tư của anh ấy. Đợi đến khi tôi hiểu được, tình cảm của tôi đã không còn nằm trong phạm vi khống chế của tôi nữa mà chuyển hướng sang một người khác.”

“Giang Hoài đáng thương...” Thư Tiểu thở dài nói, cô thật lòng cảm thấy tội nghiệp cho anh.

Giản Minh Lam chợt ý thức được cái gì không ổn, vội vàng nói, “Thư Tiểu, nhìn tôi...tôi chỉ muốn cho cô hiểu rõ thôi! Thật ra chuyện đã lâu lắm rồi, tôi không nên nói ra!”

Thư Tiểu thở dài nói: “Nghĩ đến Giang Hoài từng yêu thầm cô như vậy, tôi thật có chút ghen tỵ...”

Giản Minh Lam nói: “Tôi cũng là phụ nữ, cũng hiểu được cảm giác này. Nhưng mà, nếu nhìn từ một góc độ khác, Giang Hoài có thể đẩy tôi ra xa, trốn tránh tâm ý của tôi nhưng lại không thể chạy thoát khỏi cô, không thể dè xuống tình cảm mà anh ấy dành cho cô, chẳng lẽ bấy nhiêu còn không đủ để thấy cô đối với anh ấy rất quan trọng sao? Anh ấy trước giờ không dám yêu ai, nhưng khi gặp được cô, anh ấy lại từng bước chạy ra khỏi vỏ bọc của mình, trước kia anh ấy rất ghét chụp hình, như bây giờ trong email anh ấy gửi cho chúng tôi đều kèm theo hình chụp chung với cô, anh ấy cười rạng rỡ, một tia bi thương cũng không có! Anh ấy thật sự vui vẻ! Sau khi bị thương chưa từng có ai có thể khiến anh ấy cười như vậy! So với các loại lí do làm sao để buông bỏ thì việc giữ chặt không buông mới là quan trọng nhất không phải sao?”

Thư Tiểu nở nụ cười: “Cô đang thuyết phục tôi.”

“Không phải tôi có tài ăn nói mà là cô có đủ thông minh, cũng đủ yêu Giang Hoài.”

“Tôi phải đi rồi.”

“Thư Tiểu” Giản Minh Lam nhẹ giọng gọi cô, “Khi này cô nhắc đến đối tượng mà Giang Hoài từng đính hôn, nếu như chuyện này khiến cô phiền lòng...”

“Không quan trọng nữa.” Thư Tiểu quay đầu cười một tiếng, đẩy cửa quán cà phê bước ra.

“Anh Giang, hình như là xe của cô Lâm.” Bồi An nhìn ngoài cửa sổ một chút, quay đầu nói với Giang Hoài đang nửa nằm nửa ngồi trên giường.

Giang Hoài chống đỡ thân thể, yếu ớt điều chỉnh một chút tư thế ngồi, cuối cùng vẫn cảm thấy không hài lòng về bộ dạng của mình, cau mày nói: “Đỡ tôi ngồi lại xe lăn đi.”

Mặc dù Bồi An trong miệng lẩm bẩm “Mới vừa rồi một hôm hơn nửa ngày, bắp thịt còn co rút, cô Lâm cũng không phải người ngoài anh cần gì phải cố sức như vậy.” Nhưng dù sao cũng chỉ là người làm, không dám làm trái chỉ thị của anh, giúp anh chuyển đến xe lăn.

Giang Hoài vừa mới ngồi được vững vàng, Thư Tiểu liền chạy vào phòng của anh. Hai con mắt sưng hồng sưng đỏ, nhìn sơ cũng biết vừa rồi đã khóc một trận.

Bồi An thức thời lui ra ngoài. Thư Tiểu cái gì cũng không nói, ngồi sụp xuống trước xe lăn của Giang Hoài, mặt dán lên chăn đắp trên đùi anh. Lần này, mắt Giang Hoài cũng đỏ.

“Cho tới bây giờ anh chưa từng hy vọng xa vời rằng sẽ được ba mẹ em chấp nhận.” Anh xé khóe miệng, dường như là đang mỉm cười, lại chuyển động tay phải, dùng cổ tay lau đi nước mắt của cô, “Em đừng khổ sở, anh không sao, anh...vẫn tốt.”

“Nhưng em không thấy tốt chút nào hết!” Thư Tiểu không nhịn được nước mắt, vốn dĩ muốn tỏ ra kiên định trước mặt Giang Hoài, nhưng bất luận có cố gắng thế nào, vẫn không che giấu được giọng nói nức nở.

“Vậy thì cũng đều do anh không phải.” Giang Hoài nói, “Em vốn không có gì là không tốt, là bởi vì anh không tốt mới để cho em phải chịu ủy khuất. Khi này trên đường trở về, anh luôn nghĩ, anh quả thật là kẻ vô dụng, ở thời điểm như vậy, anh không nên chỉ biết một mình chạy trốn, Thư Tiểu, ít nhất lúc đó anh cũng nên ở lại cùng em.”

“Anh ở lại làm cái gì? Ở lại để chịu đựng ba mẹ em sỉ vả?” Thư Tiểu không phục, ngẩng mặt lên, nói: “Ai cũng không có quyền đối với anh như vậy, kia căn bản không có đạo lí chút nào!”

Con người của Giang Hoài buồn bã, nhàn nhạt nói: “Đứng ở góc độ của cha mẹ, bọn họ đương nhiên có thể làm vậy. Nếu như anh có một cô con gái xinh đẹp tài giỏi, bỗng nhiên có một ngày con nói với anh rằng

mình đang cùng một người tàn tật yêu đương, anh nghĩ anh sẽ không quan tâm đến phong độ gì đó, nhất định sẽ mắng cho kẻ đó một trận. Huống chi, anh còn là một kẻ tàn tật...”

“Giang Hoài!” Cô ảo não ngăn anh tiếp tục nói, “Anh không được nói như vậy!”

Giang Hoài nhỏ giọng, cười cười nói: “Thật xin lỗi, Thư Tiểu, trong lúc em đang vì anh mà đấu tranh, anh không nên ỷ rỗi như vậy.”

Thấy anh phần chấn một chút, tâm trạng của Thư Tiểu cũng bớt cảm thấy đè nén. Về phần kết quả đàm phán cùng ba mẹ, cô cũng không muốn giấu anh, “Em đấu tranh không thành công. Ba mẹ em rất cố chấp, họ bắt em phải lựa chọn giữa tình thân và tình yêu.”

Hiển nhiên Giang Hoài đối với lời của cô không hề cảm thấy ngoài ý muốn, chẳng qua là trong giọng nói không giấu được sợ hãi: “Em đã lựa chọn?”

“Không có.” Cô nói, “Em cự tuyệt lựa chọn như vậy.”

Anh nhìn cô thật sâu, giọng nói phảng phất đè nén trong cổ họng, mang theo trầm muộn đau khổ lại hòa lẫn sự cảm động: “Cho nên ít nhất, anh vẫn không bị em buông tay, em vẫn còn cần anh, đúng vậy không?”

Thư Tiểu thò tay vào trong áo của Giang Hoài, nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên sống lưng của anh, trịnh trọng nói: “Giang Hoài, em tuyệt đối sẽ không để anh phải chịu thêm một vết sẹo nào nữa.”

56. Chương 56

Giang Hoài cúi đầu, lông mi khẽ run, hồi lâu mới mở miệng: “Nhưng sự tồn tại của anh sẽ trở thành vết sẹo trong cuộc sống hoàn mỹ của em?”

“Cuộc sống không bao giờ là hoàn mỹ, em chỉ biết, có vài người một khi đã gặp gỡ thì nhất định không muốn mất đi! Giang Hoài, em hiểu anh băn khoăn điều gì, anh khiếm khuyết, từ lúc bắt đầu em đã biết rõ điều này. Anh không thể cùng em leo núi vượt biển, cũng không thể vì em làm những việc vụn vặt mà một người đàn ông bình thường có thể làm vì người phụ nữ của mình, nhưng những thứ đó không phải là điều cốt yếu khiến em thấy hạnh phúc, cũng không phải vì em còn vương vấn một đoạn tình cảm trong quá khứ. Em yêu anh, không phải vì anh hoàn mỹ, cũng không phải vì anh không hoàn mỹ, mà bởi vì có một số chuyện chỉ có anh mới có thể làm được cho em, cũng có một số cảm giác chỉ khi ở bên anh em mới cảm thấy tốt đẹp. Đừng hoài nghi sức hấp dẫn của bản thân, nó không vì phía dưới anh nhiều hơn người khác hai bánh xe mà giảm bớt đâu.”

Giang Hoài cười một cái, giọng nói mang theo chút nghẹn ngào: “Ban đầu tôi anh cho rằng, xe lăn chạy bằng điện rất nặng, cho rằng dây đai trên cơ thể quá chặt, cho rằng bị sức nặng của bọn chúng ghì chặt khiến anh không còn đủ sức để theo đuổi lí tưởng của mình nữa, nhưng khi anh lại gặp được một thầy pháp, ông ấy nói cho dù thân thể có bị trói chặt ở một chỗ không thể nhúc nhích thì tâm hồn vẫn có thể như cũ tự do bay nhảy! Thư Tiểu, em đừng cười anh, trong giấc mơ, anh thật sự thấy anh và em cùng nhau khiêu vũ, anh nắm tay em, ôm lấy em, dẫn em khiêu vũ một vòng lại một vòng, chúng ta cứ xoay vòng không cách nào dừng lại được, em cười rất đẹp, giống như hiện tại đang nhìn anh...”

Nụ hôn sâu cắt đứt lời của Giang Hoài, Thư Tiểu ngồi trên chân của anh, một tay bảo vệ sống lưng của anh, một tay khác ôm đầu của anh. Giang Hoài hôn trả lại cô, bá đạo mà tham lam. Cô không dấu vết phối hợp với tư thế của anh, để nụ hôn của anh dễ dàng chạm tới mặt, cổ, trước ngực cô, để cho nó tùy ý du ngoạn. Hô hấp của anh trở nên dồn dập, dần dần chuyển thành thở dốc, Thư Tiểu biết vị trí tổn thương của anh quá cao, mặc dù tùy sống không bị tổn thương hoàn toàn nhưng mà cơ quan và lượng hô hấp vẫn bị ảnh hưởng. Cô cẩn thận đè lại môi anh, đợi hơi thở anh ổn định lại đôi chút cô mới nhẹ nhàng tiếp tục hôn lên đôi môi mềm mại đó.

Hô hấp của Giang Hoài trở nên vững vàng một chút, nhưng mặt anh vẫn rất đỏ rất nóng, tay phải trong lúc vô thức khẽ động, chạm vào bên trong khe hở trên vạt áo sơ mi của cô. Xúc giác bén nhạy khiến anh vội rút tay lại, rồi lại chậm rãi duỗi thẳng, thăm dò vào bên trong.

Nhưng anh lại ngây ngốc nhắm nghiền mắt, giống như cái gì cũng không dám nhìn.

Ngón tay của anh mang theo xúc cảm lạnh lạnh, cũng không phải là mềm mại, mà là mang theo một tầng mồ hôi thật mỏng. Thư Tiểu cảm thấy hơi nhột, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc ngọt ngào đồng thời cũng mang theo chút đau xót.

Cô bắt được tay của anh, cởi xuống hai cúc áo, trợ giúp anh thăm dò sâu hơn bên trong áo sơ mi của mình.

Tay phải của anh hồi phục tốt nhất trong tứ chi, cô biết, anh có thể cảm nhận được làn da của cô, thân nhiệt của cô và cả nhịp tim của cô nữa.

Giang Hoài từ từ mở mắt ra nhìn Thư Tiểu, mê ly và sâu thẳm, thậm chí anh còn bắt đầu chủ động cử động bàn tay, nhẹ nhàng cọ cọ trên ngực cô, trên mặt vẫn đỏ ửng như cũ.

Thư Tiểu cảm giác được phía dưới mình, có một địa phương nóng bỏng bắt đầu biến hóa. Cô đỏ mặt nói: “Giang Hoài, anh có thể có được em, bởi vì...quả thật anh cần phải sớm có được em. Em cũng muốn...muốn anh.”

Giang Hoài rũ tay xuống, ánh mắt dừng lại ở hạ thân của mình, trong mắt không có cách nào che giấu được kích động.

Thư Tiểu một lần nữa cầm tay anh, lần này cô đem nó đặt lên địa phương nóng bỏng bên trong quần của anh: “Dừng dùng lí trí để cự tuyệt em, đừng dùng đạo lí để trói buộc em, càng không được hoài nghi, tự ti chỉ khiến anh thêm chùn bước mà thôi, Giang Hoài, em chỉ muốn anh lắng nghe một chút tim của anh, nghe một chút tiếng lòng của em!”

“Anh muốn “yêu” em!” Giang Hoài chảy nước mắt, nhưng giọng nói vẫn kiên định như trước, “Thư Tiểu, cho tới bây giờ chưa từng có ai khiến anh trở nên tham lam như vậy! Nếu anh vẫn còn lí trí, anh căn bản không cho phép mình đến gần em, có thể thấy được, anh đã sớm không còn lí trí nữa rồi. Nhưng anh thật sự vui vẻ! Vui vẻ cùng em sống đến một trăm tuổi! Cho dù nửa đời sau vẫn làm một người tàn phế anh cũng không quan tâm! Ở cùng với anh, em có vui vẻ không?” Sau khi lấy được câu khẳng định chắc chắn của Thư Tiểu, anh khẽ nở nụ cười: “Nếu như đối mặt với một Giang Hoài như vậy, em vẫn cảm thấy vui vẻ mà không thấy sợ hãi thì anh còn giữ lí trí để làm cái gì nữa?” Anh nâng tròng mắt, ánh mắt anh mang theo khát vọng giằng co cùng ánh mắt của cô: “...Thư Tiểu, giúp anh!” Anh mang theo một tia xấu hổ nhàn nhạt, thở hổn hển nấn nỉ nói.

Thư Tiểu vừa hôn vừa vuốt ve thân thể của Giang Hoài. Cô biết đối với một người đàn ông, phải mở miệng nhờ vả phụ nữ những chuyện như vậy ít nhiều cũng chạm đến tự ái của họ, cô cố gắng dè xuống ngưỡng ngừng của bản thân, bình tĩnh điều chỉnh tư thế ngồi của mình, đưa tay về phía sau lưng quần của Giang Hoài, quần anh mặc ở nhà đều là loại quần lưng thun, rất dễ dàng tụt xuống. Thư Tiểu tự mình cởi xuống quần áo trên người mình, nắm tay của anh lên đặt lên cơ thể cô để anh tùy ý thăm dò nơi bí mật. Thư Tiểu phối hợp với nhịp độ của Giang Hoài, để nụ hôn của anh tự do lướt qua da thịt của cô. Nụ hôn của anh ướt át mà bá đạo, mà lực đạo ở ngón tay lại nhẹ nhàng êm ái, sự tương phản này khiến tâm trạng của cô bắt đầu nhộn nhạo. Thân thể của anh được cô vuốt ve cũng bắt đầu hưng phấn cùng bất an run rẩy, yết hầu lẫn lộn hai cái, cổ họng phát ra tiếng rên khe khẽ.

Động tác của anh dần trở nên thô lỗ hiếm thấy, cơ thể cũng vận vẹo đến biên độ cực hạn của bản thân, ngay cả tay trái thường ngày yên tĩnh cũng khẽ cọ sát trước ngực Thư Tiểu. Anh si ngốc nhìn cô, trong mắt say mê, trong miệng lẩm bẩm mấy chữ, loáng thoáng nghe được đuôi chữ trong tên của cô.

“Giang Hoài, anh xem! Nó đã hoàn toàn “tĩnh” rồi nè!” Thư Tiểu nắm lấy tiểu Hoài đã đứng thẳng, khích lệ nói.

“Giúp anh, Thư...Thư Tiểu!” Anh khẩn cấp nhìn cô, “Để cho anh có được em! Để cho anh yêu em!”

Thư Tiểu buông tay, điều chỉnh tốt tư thế của mình, để cho anh hoàn toàn chiếm lấy mình. Giang Hoài gầm nhẹ một tiếng, giống như con thú bị giam cầm đã lâu đột nhiên được phóng thích! Có lưng dựa xe lăn và dây đai chống đỡ anh lựa chọn một tư thế tiến công tương đối dễ dàng, bắp đùi anh khẽ nâng, run lên từng trận, bộ dạng khác hẳn với thường ngày.

Cảm giác đau đớn khiến Thư Tiểu không nhận được thấp giọng kêu một tiếng, sau đó thì than nhẹ mang theo nhu tình tràn đầy. Giang Hoài khẩn trương nhìn cô: “Anh, anh có phải làm không đúng chỗ nào không?”

Em rất đau sao? Thật xin lỗi, anh không thể điều khiển nổi cái thân thể đáng chết này...”

Thư Tiểu lắc đầu, đôi môi nóng bỏng ngăn lại bất an của anh, “Giang Hoài, em rất khỏe! Anh cũng rất tốt! Anh khiến em...rất hạnh phúc...”

Cuối cùng Giang Hoài từ trong thân thể Thư Tiểu lui ra ngoài, tiểu Hoài đã từng nhiệt liệt hoạt bát sau khi khạc ra vài giọt sương cũng yên tĩnh trở lại. Cô đứng dậy lấy khăn ướt lau người cho anh. Ánh mắt anh vẫn như cũ khóa trên mặt cô, vừa lưu luyến lại vừa có chút áy náy: “Có phải anh...”

“Không phải.” Cô ngồi lại trên đùi anh, cắt đứt lời của anh, “So với tưởng tượng của em, anh còn tốt hơn nhiều.”

Anh cúi đầu, cười hỏi: “Trong tưởng tượng của em, có phải anh còn vô dụng hơn đúng không?”

Thư Tiểu do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn thành thật nói: “Em còn nghĩ anh cần phải có nhiều thứ phụ trợ hơn.”

“Thật ra, đối với chuyện ân ái anh cũng không dám nắm chắc...” Anh thấp giọng nói, “Mặc dù bác sĩ nói anh có thể...nhưng đối với người bị tổn thương tủy sống cao như anh có lẽ vẫn phải uống thuốc hoặc là sử dụng mấy phương pháp kích thích mới có thể hoàn thành được. Còn có...chất lượng của tinh trùng cũng yếu hơn người bình thường rất nhiều...” Anh dừng một chút, “Cho nên, những điều ba mẹ em băn khoăn không phải là không có đạo lý, nhất là trong chuyện này...”

“Những thứ này em đều biết hết.” Cô thản nhiên cười một tiếng, “Có điều thực tế cũng đâu phải thực tế hồngбет đúng không? Ít nhất, em rất hài lòng về biểu hiện của anh, còn anh? Có hài lòng về em không?” Mặt cô hơi ửng hồng, “Về phần vấn đề con cái, em cũng đã nghĩ tới, hiện giờ công nghệ y học rất phát triển, em thấy hy vọng của chúng ta vẫn còn rất lớn. Nếu như anh không ngại, chúng ta cũng có thể *****.”

“Thư Tiểu,” Mặt anh rúc vào thân thể mềm mại của cô, “Cái gì anh cũng không ngại. Thật ra, anh cũng từng nghĩ đến, nếu như anh không thể làm em mang thai, dưới sự giúp đỡ của y học hiện nay em vẫn có thể sinh được đứa nhỏ. Đừng lo lắng anh sẽ nghĩ ngợi cái gì — sẽ không! Anh sẽ là ba của đứa nhỏ, sẽ yêu thương hai mẹ con em cả đời.”

Thư Tiểu cười, nức nở nói: “Được, cứ làm theo lời anh nói. Chắc anh đã không còn lo lắng khi ở cùng em nữa đúng không?”

Anh nói: “Thư Tiểu, anh còn nợ em một lời cầu hôn.”

Cô cười đến rạng rỡ: “Rõ ràng người ta đã gả cho anh rồi!!!”

57. Chương 57: “thư Tiểu, Anh Hy Vọng Em Cả Đời Bình An!”

Chuyện Giang Hoài nói anh còn nợ cô lời cầu hôn Thư Tiểu không hề để trong lòng. Cô cũng không cần những nghi thức đó làm gì, nhưng mà không lâu sau đó, khi nhìn thấy Giang Hoài chuẩn bị quà cầu hôn cho mình, cô vẫn là khóc thảm một trận.

Đó là nước mắt hạnh phúc xuất phát từ tận đáy lòng, mỗi một giọt đều mang theo vui vẻ và cảm động!

Ngày đó, Giang Hoài đột nhiên muốn đưa cô đi bãi biển. Chỉ một câu này cũng khiến Thư Tiểu vui vẻ biết bao — Anh đã từng rất ghét đi ra ngoài, ngay cả đến hồ bơi phức kiện cũng dè dặt từ chối, nhưng hôm nay lại chủ động đưa cô đi tắm biển nha, vì cô, anh quả thật đã thay đổi rất nhiều.

Giang Hoài ra ngoài một chuyến vốn đã không phải chuyện dễ dàng, đằng này còn là đi biển. Giang Hoài để Bồi An giúp anh chuẩn bị xe lăn đặc biệt dùng để đi trên bãi biển, sau khi ô tô đến nơi, vì xe lăn bình thường đi chuyển rất khó khăn nên Bồi An và Thư Tiểu hợp lực đem Giang Hoài chuyển qua xe lăn đặc biệt.

“Cám ơn.” Anh cười, đơn thuần chỉ là vì mắc cỡ, không nhìn ra chút tự ti hay sợ hãi nào. Anh mặc quần sọt ngắn để lộ đôi chân gầy yếu tái nhợt nhưng nụ cười trên môi lại rạng rỡ vô cùng, hoàn toàn không nhìn

ra đây là Giang Hoài luôn tự ti mặc cảm. Thư Tiểu cười, giúp anh cố định dây đai, đẩy anh chạy một vòng trên biển, anh giơ hai cánh tay, mặc dù rất thấp nhưng lại rất có tư thế bay lượn. Giang Hoài không còn là một người bị số phận trói chặt không buông nữa.

“Thư Tiểu, anh muốn tắm biển!”

“Được, em đi cùng anh!” Thư Tiểu và Bồi An cùng nhau đem anh chuyển đến phao nằm, thân thể anh được cố định an toàn trên phao. Thư Tiểu giúp anh xoa bóp tứ chi một lát tránh để khi xuống nước lại bị co rút. Sau đó, Giang Hoài và phao cùng bị đẩy vào trong nước, Thư Tiểu bơi bên cạnh anh, cô giống như chú cá nhỏ vui vẻ quẫy nước.

Biết Giang Hoài nằm trên phao rất an toàn Thư Tiểu mới cả gan bày trò trêu chọc anh, thỉnh thoảng cô đưa tay đẩy mấy cái làm cái phao lắc lư chao đảo trong nước, anh cũng lớn gan không sợ, chỉ cười một tiếng, để mặc cho cô càn quấy.

Đầu Thư Tiểu lộ trên mặt nước, nhẹ nhàng gác lên phao của Giang Hoài, nhìn anh cười nói: “Ôi chao, hôm nay cố ý đưa em đến đây có phải là định cầu hôn em không?”

Không ngờ anh gật đầu thật, nói: “Đúng vậy.”

Thư Tiểu thất thần, rất nhanh đề xuống lòng nhận nhạo, làm bộ bất mãn nói: “Chỉ vậy thôi sao?”

Anh nhẹ khẽ lắc đầu, con ngươi đen láy ẩn sau hàng mi dài lộ ra vui vẻ: “Dĩ là nhiên là không rồi.”

Thư Tiểu không hiểu sao có chút hồi hộp nhìn anh.

“Em không phát hiện bên dưới phao của anh có treo một cái hộp nhỏ sao?”

Thư Tiểu vui vẻ “A” lên một tiếng rồi lặn xuống nước, trong chốc liền trở lại, trên tay cầm theo một cái hộp nhỏ không thấm nước: “Là cái này sao?”

Giang Hoài gật đầu cười: “Thư Tiểu, mở nó ra đi.”

Trong hộp không phải là nhẫn kim cương, mà là một miếng ngọc Dương Chi, có một sợi dây màu đỏ luồn qua lỗ nhỏ giữa miếng ngọc.

Tuy Thư Tiểu có chút không ngờ đến nhưng lại không cảm thấy thất vọng, vẫn như cũ mừng rỡ lấy vòng ra chuẩn bị đeo vào tay mình.

“Chờ một chút, Thư Tiểu.” Anh lên tiếng cản lại động tác của cô, “Em không cảm thấy kì quái vì sao anh không tặng em nhẫn kim cương?”

“Vốn dĩ em không thấy kì quái nhưng anh vừa hỏi như vậy hình như bên trong có ẩn tình gì đúng không?” Cô tò mò hỏi, “Mau nói em biết đi, sao vậy?”

“Thư Tiểu em cầm hộp đến trước anh đi, khoảng cách gần một chút...”

Thư Tiểu đem cái hộp để sát vào tay anh.

Giang Hoài cử động tay phải cẩn thận cầm lấy sợi dây màu đỏ, chậm rãi mà vụng về lấy nó ra khỏi hộp, anh dùng lực nới vòng dây rộng ra một chút, rồi nâng tay trái, hai tay phối hợp đeo sợi dây vào tay Thư Tiểu, lại chậm rãi kéo hai đầu dây một chút để nó vừa với cổ tay của cô.

Đây là anh muốn tự tay mình đeo vòng bình an cho cô ư?! Sau khi hiểu được tâm tư của anh, Thư Tiểu vội vàng cúi đầu phối hợp cùng anh, cô đỡ hai tay anh, để anh mượn lực dễ dàng điều chỉnh chiếc vòng theo ý mình.

“Thư Tiểu, anh hy vọng em cả đời bình an.” Ngón tay anh xẹt qua xương quai xanh trắng ngần của cô, đầu ngón tay khẽ run.

Thư Tiểu làm sao không hiểu, hai chữ “bình an” này đối với một người từng trải qua sinh tử đại kiếp đau đớn giày vò mà nói, đây chính là lời chúc phúc tốt đẹp nhất sâu sắc nhất. Trong lúc nhất thời cô không kìm được nước mắt tuôn ra như mưa, nụ cười lại như ánh trăng rằm.

“Thật ra, anh vẫn còn một món quà cho em.”

Khi này vì muốn đeo vòng bình an cho cô mà anh hao tổn rất nhiều khí lực, anh muốn giơ tay chỉ cô phương hướng nhưng không khống chế được khiến cả cánh tay liền rũ xuống. Anh lại cố gắng nâng tay phải lên lần nữa, chỉ về hướng bên cạnh cách đó không xa.

“Anh không thể cùng em lên núi, nhưng cùng em ra biển thì vẫn có thể làm được.”

Đó là một chiếc du thuyền cỡ trung, mặc dù không lớn như đã đủ cho khoảng không gian hạnh phúc chỉ có cô và anh.

“Thư Tiểu, du thuyền đó là của em.”

Ban đầu Thư Tiểu có chút ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh cô liền hiểu lời này của anh, bởi vì cô phát hiện bên mạn thuyền có in tên tiếng anh của cô: Joy.

Ba chữ được viết rất đẹp, chẳng qua là.....nhìn kĩ lại phát hiện chút kì quái: trong nét chữ có chút run rẩy.

Chẳng lẽ...

Cô quay đầu nhìn Giang Hoài, kích động đến không nói nên lời.

“Em phát hiện rồi đúng không?” Anh có chút ngượng ngùng cúi đầu nói, “Chữ là do anh viết, đương nhiên là viết trên giấy, sau đó mới đưa đến cho công ty du thuyền bảo người ta phóng to lên rồi đặt ở mạn thuyền. Vốn định viết tên trung của em, nhưng anh tập rất lâu mà vẫn viết rất xấu. Cho nên mới ăn gian một chút...” mặt anh đỏ lên, giọng nói cũng nhỏ dần, “Anh cũng biết, chữ hiện tại cũng xấu lắm...”

Nếu nhưng không phải vì lo lắng phao của Giang Hoài có thể bị lật thì Thư Tiểu hận không thể lập tức ôm anh vào trong ngực mình! Có quá nhiều lời muốn nói, có quá nhiều cảm động và hạnh phúc khiến cô đột nhiên không biết nên dùng từ gì để biểu đạt. Cô chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh, ánh mắt nhòe nước.

Đại khái là vì sự trầm mặc của cô khiến anh bắt đầu cảm thấy lo lắng, anh còn nói: “Tay của anh không thể làm được những động tác cần sự chính xác, vì vậy không thể đeo nhẫn cho em. Anh cũng không thể giống như những người khác có thể quỳ xuống cầu hôn em. Bộ dạng của anh thật sự không giống một người đang cầu hôn cho lắm, nhưng mà anh hi vọng giám khảo Lâm đây có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho anh, cho phép anh “ăn gian” một lần, chiếc du thuyền kia xem như cùng em “đầu cơ trục lợi” để cho anh vượt qua bài kiểm tra, được không?”

“Anh không có “ăn gian” cũng không có “đầu cơ trục lợi”,” Ngón tay của cô lướt nhẹ qua trán anh, “Anh chỉ là vượt qua khó khăn theo cách của riêng anh thôi. Thật ra thì hôm nay anh đã làm rất tốt rồi—— anh không chỉ hoàn thành mà còn hoàn thành một cách xuất sắc, em cho anh 120% độ hài lòng.”

Anh mỉm cười mở miệng: “Cho nên em nguyện ý...”

“Không phải là anh thì không lấy chồng!”

Thư Tiểu và Giang Hoài kết hôn được ba năm thì chào đón đứa bé đầu tiên của bọn họ. Đó là một cô bé xinh đẹp. Thư Tiểu và Giang Hoài đều không thích đặt tên theo mấy phong cách độc lạ hiện giờ hoặc là cố ý đặt theo những điển cổ thời xưa, bởi vì cô bé vừa vặn sinh vào ngày tiểu mãn vì vậy liền quyết định gọi là Tiểu Mãn.

(*): Tiết tiểu Mãn là vào những ngày 20,21,22 tháng 5

Trong ba năm đó, Thư Tiểu chưa từng trở về nhà mẹ. Thời điểm cô và Giang Hoài kết hôn chỉ mới hai và chị dâu của cô đến dự. Hai người cũng không tổ chức cưới tiệc long trọng, chỉ làm thủ tục đăng kí kết hôn đơn giản. Khi từ cục dân chính đi ra, Thư Tiểu nhất thời cảm thấy trong lòng trăm mối ngổn ngang, không nhận được nhẹ thở dài một tiếng.

Có thể gả cho người đàn ông mà mình yêu Thư Tiểu dĩ nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng nhớ lại thời điểm khi cô cùng Giang Hoài lần cuối cùng lấy hết dũng khí để về gặp ba mẹ cô, nhìn mẹ cô cầm sổ hộ khẩu ném xuống trước mặt mình, trong lòng cô khó tránh cảm thấy đau lòng. Về mặt lạnh lùng và lời nói quyết liệt của mẹ cô vẫn còn vang vọng bên tai: “Con muốn gả cho ai thì gả! Có điều, mẹ đã nói từ trước, con không có cách nào ép buộc mẹ chấp nhận cậu ta trở thành người nhà. Còn nữa, từ nay về sau, các người

cũng đừng tới đây tìm ba mẹ, mẹ không nhìn nổi bộ dạng của cậu ta, cũng không nhìn nổi bộ dạng của con...”

Đó là một ngày trước khi hai người quyết định đi đăng kí kết hôn. Dù gì cũng là đại sự một đời, Thư Tiểu và Giang Hoài cảm thấy nên nói một tiếng với ba mẹ hai bên. Mẹ Giang Hoài đương nhiên không có ý kiến gì, về phần ba mẹ Thư Tiểu, muốn được họ chúc phúc e rằng rất khó nhưng hai người thật lòng muốn nhận được sự tha thứ từ ba mẹ cô.

Điều khiến Thư Tiểu kinh ngạc là khi cô gọi điện thông báo cho ba mẹ cô về việc chuẩn bị đăng kí kết hôn, họ cũng không có vẻ gì là kháng cự, thậm chí im lặng một chút còn chủ động mời Giang Hoài đến nhà ở ngoại ô làm khách, nói muốn cùng anh nói chuyện một lần. Chuyện này khiến Giang Hoài và Thư Tiểu hết sức kì vọng và khích lệ. Bọn họ cho rằng mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng tốt hơn.

Nhưng hai người đã lầm rồi. Khi xe chạy được nửa đường, Thư Tiểu liền nhận được cuộc gọi từ Thư Bồi, anh nói cô “Đừng đưa Giang Hoài tới.”, nhưng khi cô muốn hỏi kỹ lý do vì sao anh cô lại nói những lời này thì đầu dây bên kia nghe thấy tiếng mẹ cô quát tháo bắt anh im miệng. Trong lòng Thư Tiểu có dự cảm xấu, cô thấp thỏm không yên đem những lời của Thư Bồi nói cho Giang Hoài nghe, nhưng anh vẫn kiên quyết muốn đến gặp ba mẹ cô, “Anh là đàn ông, không thể vào những lúc như thế này chỉ biết lựa chọn chạy trốn.”

Lời của anh khiến cô không còn do dự nữa. Mặc dù dọc đường đi Thư Tiểu nghĩ đến lời “cảnh báo” của anh trai, cô cũng đã phần nào ngộ ra thâm ý, có lẽ ba mẹ lại định dùng lời lẽ cay độc để miệt thị Giang Hoài, nhưng khi cô mở cửa bước vào, nhìn thấy bên trong có hơn hai mươi gương mặt của họ hàng thân thích, cô lập tức ngây ngẩn cả người.

Ông bà nội ngoại, cô dì chú bác thậm chí còn có vài đứa cháu họ của cô...Nhiều người như vậy đều đồng loạt hướng ánh mắt nhìn về phía Giang Hoài. Mà Giang Hoài hiển nhiên cũng không ngờ tới tình cảnh bên trong lại như thế này, vẻ mặt khó nén được lúng túng cùng khẩn trương.

Thẩm Mộ Bình đi tới, nhìn Giang Hoài cười lạnh một tiếng, sau đó cúi người xuống không nói một lời rút khăn lau giúp anh lau bánh xe lăn “Đi ngoài đường bụi bặm nhiều lắm, cậu đi một chuyến đến đây cũng rất cực khổ.”

Tay Giang Hoài không tự nhiên giật giật mấy cái, trên mặt nhất thời đỏ một mảng: “Bác gái, những chuyện này để hộ lý của cháu làm là được rồi.”

“Đúng vậy, Bà Lâm, chuyện như vậy sau này cứ giao cho tôi là được.” Bồi An cúi người xuống, gần như là đoạt lấy khăn từ tay Thẩm Mộ Bình, cẩn thận giúp Giang Hoài lau bánh xe.

Thư Tiểu nhìn ra được, mẹ cô chính là muốn cho Giang Hoài một đòn phủ đầu, nhưng không ngờ được chỉ vừa thấy mặt bà đã gương cung bạt kiếm thế này, cô chỉ có thể cố nhịn xuống một hơi không có lên tiếng.

Thẩm Mộ Bình cười nhạt nói: “Là chúng tôi chiêu đãi không được chu đáo, vì cậu đột ngột báo tin làm chúng tôi không kịp chuẩn bị, căn bản không kịp mua xe lăn trong nhà cho cậu đổi.”

Giang Hoài thấp giọng nói: “Đã khiến hai bác bận tâm.”

Thẩm Mộ Bình nhìn lướt qua Bồi An, rút chiếc khăn trong tay anh, trên miệng vẫn là nụ cười như cũ: “Đúng rồi tiểu Giang, bữa cơm hôm nay là bữa cơm gia đình, tôi chỉ mời thân thích trong nhà, ngay cả chị giúp việc lâu năm hôm nay cũng đã về sớm. Nếu như cậu không ngại thì có thể mời hộ lý của cậu ra ngoài chờ được không? Dù sao cũng có rất nhiều chuyện tôi không muốn nói trước mặt người ngoài, cậu thấy thế nào?”

Lời này vừa nghe có vẻ hợp lý, nhưng Thư Tiểu lại cảm thấy có gì đó rất không ổn. Cô còn muốn thay Giang Hoài từ chối yêu cầu của mẹ mình, nhưng mà Giang Hoài đã nhanh hơn cô một bước, gật đầu đáp ứng.

Cũng phải, anh lấy lý do gì để từ chối đây? Nói mình có những lúc cần phải có hộ lý hỗ trợ mới có thể hành động được? Đương nhiên những lời như thế Giang Hoài tuyệt đối không nói ra miệng.

58. Chương 58

Sau khi Bồi An rời đi, Thư Tiểu thừa dịp mẹ cô xoay người đi vào phòng bếp, lặng lẽ cầm tay Giang Hoài, lo lắng đến nỗi sắp khóc đến nơi. Anh nhìn cô lắc đầu một cái, nói: “Không cần gấp gáp.”

Lâm Bách đi tới kêu bọn họ ngồi vào chỗ. Thư Tiểu thở phào, sắc mặt của bố cô cũng không quá khó coi, mặc dù thái độ của ông khó tránh khỏi khách sáo lạnh nhạt, nhưng đối với cô và Giang Hoài mà nói đã là một loại an ủi.

Thư Tiểu đẩy Giang Hoài, đang định ngồi vào bàn ăn bên trong bếp thì Thẩm Mộ Bình bưng đĩa thức ăn đi tới vừa vặn bị xe lăn của Giang Hoài chặn đường. Không chờ Thư Tiểu đẩy xe lăn, Giang Hoài đã tự động điều khiển xe lui về phía bên cạnh một bước, trên mặt lúng túng: “Bác gái, mời bác.”

“Ôi chào, nhà nhỏ thế này xe lăn hoạt động cũng không dễ dàng nhỉ.” Thẩm Mộ Bình cúi đầu, vẻ mặt cười như không cười, “Cậu đang muốn đi đâu à?”

“Mộ Bình, là anh kêu Tiểu Giang tới đây ngồi, không phải một hồi chúng ta cùng ăn cơm sao?” Lâm Bách nói với vợ.

“Ông thật là sơ xuất, để Tiểu Giang người ta vào trong này ngồi làm gì. Một lát xe lăn hoạt động còn khó khăn hơn.” Thẩm Mộ Bình đặt thức ăn lên bàn, xoay người nói với Giang Hoài, “Cậu xem, trong phòng ăn nhỏ thế này còn chen chúc thêm hai cái bàn ăn lớn, hay là trước mặt cậu tìm một chỗ nào đó ngồi tạm, đợi mọi người ngồi trước được không?”

Lời này sở dĩ không nói sai, nhưng mà lời tiếp theo của Thẩm Mộ Bình lại khiến Thư Tiểu và Giang Hoài cảm thấy khổ sở sâu sắc lại lúng túng vô cùng.

Bà ở ngay trước mặt tất cả mọi người lớn tiếng nói: “À, đúng rồi, một hồi nếu cậu muốn đi vệ sinh thì nhớ gọi bác trai giúp một tay. Có điều ở chỗ chúng ta không có gắn thiết bị hỗ trợ như ở nhà Thư Tiểu, bác trai cũng lớn tuổi ôm cậu có thể phải cố hết sức...Thư Bồi, đến lúc đó con vào hỗ trợ ba con một chút.”

Giang Hoài không nói gì, chẳng qua là khoe miệng lộ ra một nụ cười khổ. Thư Tiểu thấy được, biết lời vừa rồi của mẹ đã đâm bị thương lòng tự ái của anh một cách nặng nề, trong lúc giãy dụa, những lời đó đã đâm trúng “xương sườn mềm” của Giang Hoài. Một mình anh ở chỗ này, không có bất kì thiết bị hỗ trợ nào, sợ rằng ngay đi vệ sinh cũng không thể làm được. Chẳng qua là, mẹ cô tại sao lại muốn đem “bất tiện” của anh quảng cáo cho mọi người biết? Tại sao lại dùng đến đến thủ đoạn miệt thị tàn nhẫn như thế đối với một người thật lòng muốn được họ tiếp nhận? Thời khắc này, cô thật sự hận!

“Giang Hoài, chúng ta đi!” Cô nắm lấy tay cầm sau lưng Giang Hoài.

“Thư Tiểu!” Anh nhìn cô, ánh mắt mang theo kiên định cùng một tia thỉnh cầu, “Hãy ở lại vì anh.”

Hai tay Thư Tiểu chột khựng lại, mang theo biểu cảm khó tin nhìn người đàn ông trước mặt này.

Càng khiến cô kinh ngạc và đau lòng chính là, anh thản nhiên trước thái độ sỉ vả rõ ràng như thế của mẹ cô, nhún nhường đáp lại: “Vâng, bác gái, nếu như cháu cần liên phiền tới bác trai và anh Thư Bồi một phen.”

Thẩm Mộ Bình dường như không ngờ anh lại đáp như vậy, nhất thời cũng không biết nói gì. Bà im lặng xoay người tiếp tục dọn thức ăn lên.

“Sao rồi? Còn trụ lại nổi không?” Thư Bồi đi tới, vỗ vỗ vai Giang Hoài, nhìn em gái một cái, “Nói hai người đừng đến, tại sao lại không nghe?”

“Hai bác nổi giận với em là đúng, nếu em không tới, chính là em không phải.” Giang Hoài cười cười nói, “Anh ngồi xuống trước đi.”

Về mặt Thư Bồi nhìn anh như thể muốn nói “Cậu uống lộn thuốc rồi.”

Mà khi Giang Hoài thật sự nghe theo “phân phó” của Thẩm Mộ Bình, ngây ngốc ngồi một góc chờ tất cả mọi người ngồi vào bàn hết thì anh mới điều khiển xe lăn đến trước bàn ăn, về mặt của Thư Bồi nhìn anh càng lộ ra “Cậu quả thật là uống lộn thuốc”, có điều trong mắt còn mang theo mấy phần đau lòng.

Lúc ăn cơm, Thư Tiểu giúp Giang Hoài kéo bàn ăn nhỏ được lắp đặt sẵn trên xe lăn ra, sau đó cô gấp thức ăn vào chén rồi đặt lên mặt bàn. Giang Hoài tự mình đeo bao tay chuyên dụng mặc dù tốn chút thời gian nhưng không có xảy ra chuyện gì.

Thẩm Mộ Bình liếc nhìn bọn họ hồi lâu, mãi cho đến khi Giang Hoài vất vả đeo xong bao tay chuyên dụng thì bà mới thu hồi ánh mắt, nói: “Mọi người có biết vì sao hôm nay tôi mời mọi người đến đây không? Tôi và chồng cũng không có việc gì, chẳng qua là Thư Tiểu nó có chuyện muốn tuyên bố — Nghe nói....A, chuyện tốt này con tự mình nói đi Thư Tiểu.”

Lời nói của mẹ cô mang theo ý tứ mỉa mai rất rõ ràng, chẳng qua là bây giờ Thư Tiểu cũng không cần phải suy nghĩ nhiều, cô đứng dậy thoải mái nói, “Thưa cả nhà, người ngồi bên cạnh cháu đây chính là Giang Hoài, anh ấy là vị hôn phu của cháu, chúng cháu ngày mai sẽ đi đăng kí kết hôn, hi vọng sẽ nhận được sự chúc phúc của mọi người.”

Dường như trước đó đã nghe nói qua chuyện này nên đại đa số mọi người đều không có phản ứng kịch liệt. Có điều họ vẫn không hẹn mà cùng nhau dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Giang Hoài.

Giang Hoài nói, “Thư Tiểu, em lấy ly ra rót chút rượu, anh mời mọi người một ly.”

Thư Tiểu ngây người.

Ánh mắt anh nhu hòa mang theo kiên nhẫn, giống như ánh trăng trong đêm nhìn cô chăm chú: “Vào những thời điểm như vậy, anh nên kính mọi người một ly.”

Khi ra cửa, Giang Hoài cố ý muốn Thư Tiểu chuẩn bị cho anh một chồng ly cỡ trung đặt ở chỗ đựng bình nước trên xe lăn. Đến giờ cô mới hiểu ý tứ của anh, cô đem ly chia cho mọi người trên bàn rồi giúp anh rót nửa ly rượu nho. Thời điểm cô định cầm ống hút vào ly, anh lại nói, “Không cần ống hút, anh tự uống được.”

Thư Tiểu kinh ngạc nhìn anh run rẩy vươn tay phải, vụng về nắm lấy cái ly, lại dùng tay trái kẹp chặt cái ly phối hợp cùng tay phải nâng nó lên trước ngực, nói: “Cám ơn mọi người đã luôn chiều chuộng yêu thương Thư Tiểu, sau này, hạnh phúc của cô ấy sẽ do cháu chịu trách nhiệm, cháu sẽ khiến cô ấy thật hạnh phúc. Thật ra vẫn còn rất nhiều lời muốn nói nhưng mà mọi người cũng biết tay cháu hành động bất tiện, đành phải thất lễ, kính xin mọi người rộng lượng tha thứ.”

Vừa nói, anh từ từ uống một hớp rượu, sau đó mới thả cái ly trở lại mặt bàn.

Đại đa số mọi người trên bàn ăn đều nâng ly, có điều vẻ mặt bọn họ khá lúng túng. Cũng có một vài người vẫn ngồi yên, lặng lẽ liếc mắt nhìn Lâm Bách và Thẩm Mộ Bình.

Lâm Bách vốn đã cầm ly lên, nhưng cuối cùng vẫn đặt nó xuống, thở dài một tiếng, nói: “Tiểu Giang, có mấy lời nói ra có thể sẽ làm cậu tổn thương, tôi cũng không muốn như vậy, có điều cậu và Thư Tiểu...hai đứa thật sự đã suy nghĩ kĩ càng? Cậu như vậy còn muốn chịu trách nhiệm cho Thư Tiểu thế nào? Khoan hãy bàn đến tâm tư của một người làm ba, chỉ là những người đàn ông nói chuyện với nhau: Tôi nhất định phải nói cho cậu biết, làm một người đàn ông, cậu không thể chịu trách nhiệm được cuộc sống sau này của Thư Tiểu mà chỉ là gánh nặng cho cuộc đời của nó! Tôi tin tưởng tình cảm cậu dành cho Thư Tiểu là thật lòng, nhưng cậu có từng cẩn thận suy nghĩ cho nó không? Cậu muốn khiến nó cực khổ cả đời sao?”

Giang Hoài trầm ngâm nói: “Cháu đã từng do dự, thậm chí từng chạy trốn tình cảm của mình, thật ra bác nói không sai, cháu cũng từng ôm lấy suy nghĩ: đến cuộc sống của mình cháu còn gánh vác không nổi thì lấy tư cách gì để gánh vác cho nửa đời sau của Thư Tiểu đây? Nhưng mà sau khi cháu suy nghĩ thông suốt, Thư Tiểu vốn dĩ là một cô gái độc lập mạnh mẽ, cuộc sống của cô ấy không cần ai phải gánh vác. Cô ấy hoàn toàn có thể tự đi trên con đường của mình. Thay vì nói cháu có thể vì cô ấy làm được cái gì mà lựa chọn cháu chỉ bằng nói là vì trong quá trình cô ấy khiến cháu vui vẻ, cô ấy cũng tìm được vui vẻ. Một người chồng tàn tật so với một người chồng khỏe mạnh tuy có thể khiến cô ấy vất vả chút nhưng cháu có thể tự tin đảm bảo với bác cháu sẽ không để cô ấy phải đau khổ hay phiền lòng. Nếu như ngay cả điểm này cũng không thể làm được, cháu quả thật không xứng với cô ấy. Cũng chỉ có trong tình huống như thế cháu mới cam tâm tình nguyện lựa chọn rời khỏi cô ấy.”

Thư Tiểu cảm động đến độ nước mắt lưng tròng. Nhưng mà, những lời này cũng không thể đã động đến mẹ cô.

Thẩm Mộ Bình cười lạnh nói, “Nói nghe hay nhỉ. Chính cậu tay chân đều không thể nhúc nhích, nên dĩ nhiên không ăn thua thiệt, vui vẻ chiếm hết tiện nghi của con gái người ta!”

Thư Tiểu bực bội đáp: “Mẹ, từ lúc vào cửa con vốn muốn nhẫn nhịn mẹ đến cùng, nhưng mà Giang Hoài nói nhiều như vậy, mẹ không hề cảm thấy cảm động dù chỉ một chút sao? Anh ấy đã làm gì sai để mẹ hết lần này đến lần khác sỉ vả anh ấy?”

Thẩm Mộ Bình cũng không kiềm chế nữa, nổi giận nói: “Cậu ta làm sai? Không có! Cậu ta vĩ đại lắm! Tứ chi tê liệt nhưng miệng mồm lại rất dẻo, thật dễ dàng lừa gạt con gái nhà người ta! Cậu ta không làm sai cái gì cả! Đơn giản là dốc lòng cực kì!”. Bà nổi giận đùng đùng, nhìn chằm chằm vào con gái tiếp tục nói: “Người sai lầm là con kìa! Người ta nhìn thấy bỏ chạy còn không kịp còn còn lại nhẩy vào xem như báo vật! Mẹ nói con biết: Đây là một người sống chứ không phải chó con mèo con ngoài đường mà có thể tùy tiện nhặt về chăm sóc. Con nuôi động vật tàn tật người ta sẽ khen con có lòng nhân hậu; nhưng con gả cho một người tàn tật thì chỉ có bị người đời chê còn ngu ngốc! Đừng nói mẹ ham hư vinh, người sống trên đời không có cách nào không để ý đến việc bị người ngoài đánh giá! Cho dù còn là một cô gái lương thiện nhưng con nghĩ mình có thể làm một thánh nhân? Còn xác định mình có thể chịu đựng được một người tàn tật bầu bạn, liên lụy con cả đời?”

Thư Tiểu giận đến phát run: “Mẹ...mẹ thật sự có thể nói ra những lời như thế sao? Được, cũng tốt, cứ vậy đi, chúng con cũng không cần phải ôm hy vọng được tha thứ gì nữa hết! Không cần lãng phí thời gian ở chỗ này để nghe lời tàn nhẫn! Con bây giờ đã rõ mẹ vĩnh viễn sẽ không chấp nhận Giang Hoài, chuyện này cũng đồng nghĩa với việc mẹ muốn đoạn tuyệt với đứa con gái này. Nếu mẹ muốn con đền bù một thứ khác thì con sẽ chấp nhận vô điều kiện, nhưng chuyện chia tay Giang Hoài, thì con rất xin lỗi...con không thể đáp ứng mẹ.”

“Thư Tiểu! đừng kích động...khụ khụ...khụ khụ...” Giang Hoài trên tay vẫn đeo bao tay chuyên dụng, anh muốn cản cô lại nhưng vì cơn ho bất ngờ ập đến khiến anh rũ tay xuống sau đó cố gắng che miệng mình lại. Vừa rồi nói nhiều như vậy vẫn chưa kịp ổn định hơi thở lại gặp phải tâm tình kích động quá mức khiến bản thân bị sặc, những người như anh hô hấp so với người thường vốn kém hơn 1/3. Gần hai năm nay anh rất ít khi phát sinh tình huống như thế, nhưng mà một khi đã phát sinh, thì sẽ ho đến tê tâm liệt phế.

“Giang Hoài!” Thư Tiểu lập tức khom người vượt vượt phía sau lưng anh, đau lòng đến chảy cả nước mắt, “Đừng cố nhịn, cứ ho ra đi, từ từ điều chỉnh hô hấp!”

Anh cố sức cúi đầu, đè xuống cơn ho: “Thư Tiểu, em...em tránh ra một chút...” Vừa nói, ngón tay anh run rẩy điều khiển xe lăn lui về phía sau.

“Cậu không sao chứ?” Ánh mắt Lâm Bách không giấu được quan tâm.

Những người bên cạnh cũng lộ ra vẻ đồng tình, một nhóm người bắt đầu xì xào bàn tán. Thư Bồi có lẽ cũng không nhìn nổi nữa, không khoanh tay đứng nhìn, anh rút mấy tờ khăn giấy đưa cho Thư Tiểu sau đó đi rót ly nước, cầm ống hút vào đưa đến khóe miệng của Giang Hoài.

“Cám ơn anh.” Thư Tiểu biết Thư Bồi đứng giữa cũng rất khó xử.

Giang Hoài vừa muốn mở miệng bị Thư Bồi vỗ vai ngăn cản: “Đừng nói nữa, mới đỡ một chút, cậu đừng để lại bị ho.”

Thẩm Mộ Bình lạnh mặt nhìn bọn họ: “Thư Bồi, con muốn làm gì thế? Người ta còn đang há miệng sao không để người ta nói, làm vậy không phải muốn khiến người ta sốt ruột chết sao?”

“Mẹ” Thư Bồi cau mày nói, “Mẹ đừng lại được rồi, con xin mẹ đó.”

“Chẳng lẽ con muốn trơ mắt nhìn em gái con gả cho một...” Giọng Thẩm Mộ Bình mang theo bi ai tức giận “Thư Bồi, nó là em gái con mà.”

“Con cũng không hài lòng lắm về Giang Hoài.” Thư Bồi nghiêm mặt nói, “Nhưng mẹ à, đây là chuyện giữa hai người trưởng thành, người ngoài phản đối có ích gì? Con không nói mình tin tưởng Giang Hoài, nhưng

mà con tin tưởng vào ánh mắt của em con, con càng tin tưởng em gái con không phải là người thích dựa dẫm. Cho dù có một ngày nó phát hiện mình lựa chọn sai đến lúc đó nó cũng không có quyền đổ lỗi cho ai. Cho dù mẹ cảm thấy Thư Tiểu bây giờ đang đặt cược hạnh phúc của mình nhưng mà hai người họ tâm tâm tương thích, đều là những người có tấm lòng lương thiện, đều có được sự đáp lại tình cảm của đối phương — ngoại trừ Giang Hoài thân thể tàn tật, con thật không nhìn ra vấn đề gì giữa hai người, phần thắng của bọn họ còn rất lớn, như vậy chúng ta cần gì nóng lòng phá hỏng một đoạn tình cảm vốn dĩ vẫn còn rất vững chắc chứ?”

“Thư Bồi, ở trong mắt con mẹ là người không thấu tình đạt lý, quyết giữ ý mình, là người mẹ chỉ biết đem ý chí của mình áp đặt lên con cái đúng không? Nếu mẹ là người như vậy thì lúc trước vì sao lại đồng ý chấp nhận Thơ Dao?”

“Anh,” Thư Tiểu nhìn thấy vẻ mặt chị dâu lộ ra lúng túng, vội xen vào nói, “Anh không cần phải nói thay em, em không muốn vì chuyện của bọn em mà anh và chị dâu cũng bị kéo vào.” Bình tĩnh mà xem xét, năm đó mặc dù không quá hài lòng chấp nhận chị dâu nhưng kể từ chị ấy và anh cô kết hôn ba mẹ cô đối với chị ấy cũng xem như khách khí. Hôm nay mẹ cô lại lôi chuyện cũ ra nói, khó tránh sẽ khiến mối quan hệ giữa hai người giống như vết thương không dễ gì mới lành lại bị xé ra lần nữa. Thư Tiểu không muốn chuyện đó xảy ra. Cô quyết định đi đến tính toán cho trường hợp xấu nhất, tìm nhói lên một cái, nói: “Ba, mẹ, bất kể hai người có chấp nhận hay phản đối, con đã quyết định gả cho Giang Hoài.”

Ban đầu Thẩm Mộ Bình không nói được lời nào chỉ nhìn chằm chằm Thư Tiểu, rồi sau đó bỗng xoay người đi vào phòng ngủ, lúc đi ra trên tay cầm theo sổ hộ khẩu ném xuống đất: “Đây là hộ khẩu gốc, con muốn gả cho ai thì gả! Có điều, mẹ vẫn nói câu đó, con không thể ép buộc mẹ chấp nhận cậu ta trở thành người nhà. Còn nữa, từ nay về sau không cần đến tìm ba mẹ nữa, mẹ không nhìn nổi bộ dạng của cậu ta, cũng không nhìn nổi bộ dạng như vậy của con...”

Thư Tiểu cúi người, chậm rãi nhặt hộ khẩu lên, dè dặt nước mắt nói: “Cám ơn mẹ...thành toàn.”

Sau khi Giang Hoài và Thư Tiểu lên xe, Giang Hoài nói: “Thư Tiểu, cho anh ôm em một lát được không?” Giọng nói anh dịu dàng mang theo buồn bã. Cô ngồi gần anh một chút, ôm anh.

Lúc này vội vã rời đi tay trên phải của Giang Hoài vẫn còn mang bao tay chuyên dụng chưa tháo xuống, anh dùng cổ tay cẩn thận lau mặt cho cô: “Cô ngốc này, khóc rồi sao?”

“Ừm.” Mắt cô đỏ hoe, gạt đầu thừa nhận, cô nâng tay của anh, giúp anh cởi bao tay xuống.

Môi anh chạm vào bên thái dương của cô: “Thư Tiểu, anh phải nghiêm túc hỏi em một câu: “Chuyện đến nước này, em vẫn còn muốn gả cho anh không?”

“Chẳng lẽ anh muốn đổi ý?” Thư Tiểu giơ cổ tay đang đeo vòng bình an mà anh tặng, kháng nghị nói, “Có phải anh muốn nuốt lời không hả?”

“Thư Tiểu, dĩ nhiên là anh không đổi ý. Nhưng mà anh sợ em sẽ hối hận. Thật ra vừa rồi em đã quá kích động, em cũng nên cẩn thận suy nghĩ lại lời của ba mẹ em một lần, bỏ qua tư tưởng chống đối, em sẽ thấy họ thật sự rất yêu thương em. Anh không phủ nhận thái độ của bọn họ đã làm tổn thương anh, nhưng đó là vì sự tồn tại của anh khiến họ bị đả kích rất lớn, bọn họ công kích anh tàn tật, mặc dù lời nói khó nghe nhưng cũng rất thực tế. Thật ra việc khiến anh khó chịu không phải là bị bọn họ chỉ trích mà chính là anh không thể trở mặt nhìn em cùng người thân cãi vã. Thư Tiểu, anh có thể mặc kệ cảm nhận của trưởng bối, thậm chí không để ý vì anh em đoạn tuyệt với ba mẹ ruột, anh có thể ích kỷ như thế sao?”

Thư Tiểu cúi đầu, hôn lên xương quai xanh của anh: “Em quyết định làm một người ích kỷ, còn anh? Muốn theo em không?”

Yết hầu của anh lăn lộn mấy cái, mỉm cười rơi lệ nói: “Muốn.”

Thời điểm Thư Tiểu được đẩy ra khỏi phòng sinh, hết sức kinh ngạc nhìn thấy ba mẹ mình đang đợi ở cửa.

Vừa sinh xong, cơ thể Thư Tiểu vẫn còn rất yếu, cũng may trong quá trình cô sinh rất thuận lợi, trạng thái tinh thần cũng không tệ lắm. Sự xuất hiện của ba mẹ ngược lại khiến cô cảm thấy mơ hồ, hoài nghi

không biết có phải do ý thức của mình sinh ra ảo giác không. Cô giật giật môi, theo bản năng gọi một tiếng: “Mẹ...”

Thẩm Mộ Bình gạt đầu một cái, một câu cũng không nói, khước mắt nhất thời đỏ lên.

“Giang Hoài” Cô nhìn chằm chằm vào chồng mình, cười cười nói, “Anh lên chúc ba rồi nhé.”

Giang Hoài nói: “Ừm, anh rất hạnh phúc. Cám ơn em, bà xã.”

Cô khép mắt, trên môi vẫn giữ nụ cười: “Em cũng vậy. Cám ơn anh, ông xã.”

Khi được đưa vào phòng hồi sức, Thư Tiểu một giấc thật sâu. Sau khi tỉnh lại, phát hiện bên cạnh là ba mẹ, anh trai và chị dâu, duy nhất chỉ có Giang Hoài là không thấy đâu.

“Giang Hoài đâu rồi?” Cô lo lắng hỏi. Một màn ba năm trước lập tức xông lên đầu, trong lòng Thư Tiểu không ngừng nghĩ đến viễn cảnh Giang Hoài bị ba mẹ mình bức đi.

“Em yên tâm, cậu ấy trong nhà vệ sinh.” Thư Bồi ngăn em gái đang muốn ngồi dậy.

Giang Hoài điều khiển xe lăn từ trong nhà vệ sinh đi ra, anh vội vội vàng vàng trở lại giường bệnh, nói: “Anh đây. Anh một mình đi vệ sinh, động tác hơi chậm, khiến em phải lo lắng.”

“Sao anh không gọi Bồi An hay dì Liên giúp đỡ?”

“Anh nhờ bọn họ đi mua thêm thức ăn và đồ dùng.”

Thư Tiểu nói: “Không phải chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều rồi sao?”

“Anh sợ không đủ dùng, nhiều một chút vẫn tốt hơn mà.” Anh nói, “Dù sao thì bây giờ anh một mình cũng có thể tự đi vệ sinh được mà.” Ba năm nay, Giang Hoài lấy siêu nghị lực tiến hành phục kiện, mặc dù hai chân vẫn không thể cử động nhưng lực cánh tay lại tăng cường rất nhiều, ngay cả tay trái cũng có thể làm một số vận động nhẹ. Anh rất ngưỡng mộ giọng nói, “Lỡ như anh có cần gì, cũng có anh Thư Bồi giúp anh.”

Mấy năm nay, Thư Bồi cũng không có bài xích tiếp xúc với Giang Hoài, mặc dù ban đầu thái độ của anh đối với hôn nhân của em gái vẫn có chút không hài lòng nhưng hôm nay anh đã hoàn toàn một lòng chúc phúc bọn họ, thậm chí còn cùng Giang Hoài nảy sinh tình cảm anh em tốt.

“Thư Tiểu” Người nói là Lâm Bách, “Bây giờ con cảm thấy trong người thế nào?”

Cô nâng mắt, nhìn về phía ba mình: “Ba, sao ba mẹ cũng tới đây?”

“Con còn nói? Sinh con là chuyện lớn nếu không phải tiểu Giang cho chúng ta biết, con cũng quyết giấu ba mẹ đến cùng đúng không? Đứa bé này, lúc nào cũng lớn gan như vậy, còn bướng bỉnh nữa!” Thẩm Mộ Bình nói.

Thư Tiểu sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe Thư Bồi ở bên kia lẩm bẩm nói: “Làm sao mẹ biết là Giang Hoài nói, rõ ràng là con nói cho ba mẹ mà!!!!”

“Con?” Thẩm Mộ Bình khẽ hừ một tiếng, “Mẹ còn không rõ tính con sao? Nếu không phải có người sau lưng chỉ điểm, thì con đều một giuộc với em con không phải sao? Đều đặn biểu trà trong ba năm, lúc ba con mỗ túi mật còn đưa tới biết bao nhiêu thuốc bổ, không biết ai mới thật sự là người đưa đây!”

“Ba, mẹ...” Giang Hoài sợ hãi khẽ gọi, “Không biết con có tư cách để gọi hai người như vậy không. Nhưng hôm nay ba mẹ có thể tới, con thật sự rất cảm kích. Con biết ba mẹ không muốn nhìn thấy con, vốn dĩ con không nên ở đây khiến ba mẹ chướng mắt nhưng sinh con là chuyện trọng đại, nghĩ tới nghĩ lui cần phải để ba mẹ biết. Con vốn muốn tự mình tới cửa nhưng lại sợ chọc giận hai người, không thể làm gì khác là nhờ anh Thư Bồi chuyển lời. Hôm nay ba mẹ đến, con còn có một yêu cầu quá đáng, thời điểm Thư Tiểu ở cũ, mặc dù trong nhà có bảo mẫu nhưng dù sao cũng không thể chu đáo như mẹ ruột, cho nên, con hy vọng trong thời gian này mẹ có thể đến nhà tụi con, chỉ cần mẹ đồng ý...con sẽ tận lực không xuất hiện trong tầm mắt của mẹ.”

“Không ngờ đến lúc muốn nhờ tôi làm bà mụ thì mới nhớ đến tôi?” Thẩm Mộ Bình nửa lầy nửa đùa giỡn nói.

Giang Hoài lại tin thật. vội nói: “Mẹ, con không có ý đó. Con biết rõ chăm sóc vợ con vốn chính là trách nhiệm của người chồng, con hận bản thân vô dụng, không giúp được gì.”

“Cậu đừng có gây thêm phiền phức là được rồi.” Thẩm Mộ Bình tuy lời nói cứng rắn nhưng đáy mắt mang theo dịu dàng, “Thư Bồi nói với tôi, ba năm nay thân thể cậu khôi phục không tệ, chuyện khác không thể trông cậy nhưng còn rót trà dâng nước cậu có làm được không?”

Giang Hoài cúi đầu, không quá tự tin nói: “Có lẽ được ạ, bắt quá động tác tương đối chậm.”

Thẩm Mộ Bình, “Cậu rót chén trà cho tôi xem.”

Giang Hoài điều khiển xe lăn, thân thể hơi đổ về phía trước, dựa vào một bên bàn trà. Tay phải run rẩy cầm lấy bình trà trên mâm đặt vào miệng tách. Từ từ nâng cao cánh tay phải, dùng cổ tay trái kìm chặt vòi bình.

Dòng nước đứt quãng rót ra, đến 2/3 tách thì dừng lại.

Giang Hoài đem tách trà đặt vào chỗ để nước trên xe lăn, điều khiển xe lăn về hướng Thẩm Mộ Bình. Hai tay nâng tách trà lên, giơ về phía trước.

“Mời mẹ uống trà.”

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía Thẩm Mộ Bình.

Tay Thẩm Mộ Bình cũng run run như Giang Hoài, khóe mắt ngập nước.

Tay Giang Hoài run lên lợi hại, có một ít nước trà bị văng ra ngoài.

“Tiểu Giang, thân thể của con thật sự không thể phục hồi như cũ sao?” Thẩm Mộ Bình ghen ngào nói.

“Mẹ, thật sự xin lỗi.” Anh chảy nước mắt nói, “Con thật sự xin lỗi.”

Thẩm Mộ Bình lắc đầu một cái: “Những chuyện này không cần nói nữa. Có điều, mẹ chưa từng nhìn thấy một thanh niên to xác nào lúc vợ đi sinh lại khóc đến tê tâm liệt phế như vậy, rõ ràng con gái mẹ là thuận sinh, bị con khóc đến nỗi đâm ra sợ hãi.”

Vừa nói, bà vừa nhận lấy tách trà trên tay con rể, hớp một hớp.

~~ TOÀN VĂN HOÀN ~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-khi-de-yeu>